

СТИВЪН КИНГ

ПУСТОШ

Резюме

„Пустош“ е третият том от една по-дълга история, вдъхновена и до известна степен свързана с епическата поема на Робърт Браунинг „Чайлд Роланд“.

В първата част „Стрелецът“ се разказва как Роланд, последният стрелец в един „променен“ свят, преследва и най-сетне настига човека в черно – магьосник на име Уолтър, който се е представил за приятел на Роландовия баща още от времето преди разпадането на Средния свят. Но залавянето на този получовек-полумагьосник е не крайната цел на Роланд, а просто важна стъпка по пътя към Тъмната кула, която се намира на пресечната точка на всички времена.

Кой всъщност е Роланд? Какъв е бил светът, преди да се промени? Какво представлява Кулата и защо той иска да достигне до нея? Имаме единствено откъслечни отговори. Роланд очевидно е някакъв рицар – от онези, на чиито плещи се е държал светът, който според думите на Стрелеца е „изпълнен с любов и светлина“. Но дали този свят наистина е бил такъв? Въпросът е спорен.

Знаем, че Роланд твърде рано е преминал първото изпитание по мъжество, след като е открил, че майка му е любовница на Мартин, магьосник много по-велик от Уолтър; знаем, че Мартин е нагласил всичко така, че момчето да открие тайната връзка на майка си, очаквайки то да се провали в изпитанието и да бъде изпратено „на запад“ в пустошта; знаем, че Роланд е издържал изпитанието и е разбил на пух и прах плановете на Мартин.

Освен това знаем, че между света на Роланд и нашия свят съществува необикновена, но изконна връзка, и че понякога е възможно да се преминава от единия в другия свят.

На една изоставена крайпътна станция в пустинята Роланд среща момче на име Джейк, което е умряло в нашия свят – загинало е, когато са го блъснали под колелата на автомобил. В мига на смъртта на Джейк Чеймбърс над него се е надвесил мъж в черно – Уолтър – а после момчето се е събудило в света на Роланд.

Преди да настигнат човека в черно, Джейк умира отново... този път заради Стрелеца, който, изправен пред втория най-ужасяващ избор в живота си, избира да пожертва символичния си син. Когато трябва да избира между Кулата и момчето, Роланд избира кулата. Последните думи на Джейк, преди да полети в пропастта, са: „Върви тогава – има и други светове, освен този.“

Последната среща на Роланд и Уолтър е на един хълм, осеян с кости. Мъжът в черно предсказва на Стрелеца бъдещето с карти таро. Роланд трябва да обърне специално внимание на три много странни карти – Затворникът, Господарката на сенките и Смъртта („но не за теб, Стрелецо“).

Повествованието във втория том, озаглавен „Грите карти“, започва на брега на Западното море, малко след срещата на Роланд с Уолтър. Изтощеният Стрелец се събужда посред нощ и открива, че покачващият се прилив е донесъл кръвожадни чудовища, подобни на омари. Докато изпъзли далеч от тях, те отхапват два пръста от дясната ръка на Роланд. Освен това отровата им се е вляла в кръвта му и когато отново потегля на север по брега на Западното море, той се разболява.

По пътя си открива три врати, през които може да минава само той. Всяка от тях води в съвременния свят; всъщност в града, където живее Джейк. Стрелецът се озовава в Ню Йорк през различни периоди от време, опитвайки се да спаси живота си и да открие трима души, които ще го придружават по пътя му към Кулата.

Еди Дийн е Затворникът – наркоман от Ню Йорк, живеещ в края на осемдесетте години. Роланд минава през вратата и прониква в съзнанието му в мига, когато самолетът на Еди – който е куриер на наркотици на име Енрико Балазар – се приземява на летище „Кенеди“. По време на съвместните им увлекателни приключения Роланд успява да намери пеницилин и да пренесе Еди Дийн в своя свят. Младият наркоман се озовава в свят, където няма наркотици, нито любимите му сандвичи с пиле, и се чувства нещастен.

Втората врата отвежда Стрелеца при *Господарката на сенките* – всъщност две жени в едно тяло. Този път той попада в Ню Йорк в началото на шестдесетте години и се сблъсква с млада защитничка на гражданските права на име Одета Холмс, прикована в инвалидна количка. В Одета се крие хитрата и изпълнена с омраза Дета Уокър. Последствията от появяването на тази шизофреничка са фатални за Стрелеца и Еди. Одета смята, че случващото се е сън или фантазия, а Дета – която е позла и по-умна, се зарича да убие Роланд и младежа, които смята за белокожи дяволи.

Джак Морт – серийният убиец, който дебне зад третата врата (сега Роланд попада в средата на седемдесетте години) – е Смъртта. Морт на два пъти причинява огромни промени в живота на Одета/Дета, макар двете да не подозират това. Морт, чийто *modus operandi* е или да блъска жертвите си под различни транспортни средства, или да хвърля върху

тях тежки предмети, на два пъти се намесва в живота на Одета по време на своята налудничава (но успешна) кариера. В детството ѝ е пуснал тухла върху главата ѝ, вследствие на което момиченцето е изпаднало в кома и така се е появила двойничката Дета Уокър. Години по-късно, през 1959, Морт отново среща Одета и този път я блъска под мотрисата на метрото в Гринидж Вилидж. Тя отново оцелява, но цената, която трябва да заплати, е огромна – колелата на мотрисата отрязват краката ѝ до коленете. Благодарение на усилията на млад самоотвержен лекар (а може би и на отвратителната, но силна духом Дета Уокър) животът ѝ е спасен... или поне така изглежда. Според Роланд тези връзки съвсем не са съвпадение, а предполагат много по-могъща сила; той вярва, че титаничните сили, които обгръщат Тъмната кула, отново започват да се събират.

Стрелецът разбира, че Морт може би е ключът към още една тайна, която е в основата на друг парадокс. Защото в мига, когато Роланд прониква в нашия свят, Морт е избрал не друга жертва, а самия Джейк – момчето, което Стрелецът среща в крайпътната станция. Роланд никога не е имал причина да се усъмни в начина, по който Джейк умира в нашия свят, нито пък в самоличността на убиеца – Уолтър, разбира се. В мига на смъртта си момчето забелязва Уолтър в насъбралата се тълпа, преоблечен като свещеник, и Роланд не се е съмнявал в описанието на очевидците.

Не се съмнява и сега – Уолтър е бил там, о да, разбира се, че е присъствал. *Но ако не друг, а Джак Морт е блъснал момчето под колелата на задаващия се кадилак?* Възможно ли е подобно нещо? Ако съществува такава възможност, то къде се намира Джейк сега? Дали е мъртъв? Може би е изгубен във времето? И ако Джейк Чеймбърс си е все още жив и здрав в своя свят, как така Роланд още го помни?

Въпреки объркването и може би опасното развитие на събитията, изпитанието с вратите – и събирането на тримата спътници – завършва успешно за Роланд. Еди Дийн приема да заживее в света на Роланд, защото се влюбва в Господарката на сенките. Дета Уокър и Одета Холмс се сливат в една личност, която съчетава черти от характерите на Дета и Одета, като всяка е принудена от Стрелеца да признае съществуването на другата. Те се превръщат в нова, трета жена – Сузана. Дийн.

Джак Морт загива в същото метро – под колелата на същата мотриса, която преди петнадесет-шестнадесет години оставя Одета без крака. Смъртта му не е голяма загуба за човечеството.

И за пръв път от неизброими години насам Роланд от Гилеад вече

не е сам в експедицията към Тъмната кула. Кътбърт и Алан, изгубените му събратя от далечното минало, са заменени от Еди и Сузана... но в известен смисъл Роланд се оказва опасен за своите приятели. Дори много опасен.

„Пустош“ продължава разказа за тримата странници в Средния свят няколко месеца след откриването на третата врата. Вече са се отдалечили от Западното море. Почивката вече е към края си и трябва да започнат обучението си. Сузана се учи да стреля... Еди да дялка... а Стрелецът се учи да живее с мисълта, че постепенно започва да губи разума си.

Камарата изпотрошени идоли, дето слънцето прежурия.
И мъртвото дърво подслон не дава, щурецът не дава утеха,
сухият камък – шум на вода. Само
една сянка има под тази скала
(ела под сянката на тази червена скала)
и аз ще ти покажа нещо различно
и от твоята сянка, която сутрин върви след теб,
и от твоята сянка, която вечер те пресреща.
Ще ти покажа страха в шепа прах.

Томас Сърн Елиът – „Пустата земя“¹

Когато някой трън бодлив
над себеподобните си дръзне да се извиси,
то главата му отсича се веднага:
приведените му събратя са ревниви, не прощават.
Кой е нахъсал тъй жестоко
листата изсъхнали, които зелени нивга няма да бъдат?
Навярно варварин в земята ги е стъпкал,
завинаги животът крехък е изтръгнал.

Робърт Браунинг – „Чайлд Роланд“

- Каква е тази река? – равнодушно попита Милисент.
- Това е само ручейче... или поток.
- Наричат го Пустош.
- Така ли?
- Да – обади се Унифред. – Точно така.

Робърт Айкман – „Неразделни“

1. Преводът на „Пустата земя“ е на Георги Рупчев

Книга първа

Джейк: страх в шепя прах

I. Мечокът и костта

1

Едва за трети път Сузана боравеше с истински амуниции... и за пръв път извади револвера от кобура, който Роланд бе измайсторил специално за нея.

Разполагаха с достатъчно патрони; Роланд донесе повече от триста от света, в който Еди и Сузана Дийн живееха преди изтеглянето на трите карти. Но изобилието от боеприпаси не означаваше, че могат да ги прахосват с лека ръка; всъщност беше точно обратното. Боговете наказват разсипниците. В този дух Роланд бе възпитан първо от баща си, сетне и от Корт, най-великия учител. Боговете може да не те накажат веднага, но рано или късно гневът им ще те сполети... и колкото по-късно, толкова по-страшен ще бъде.

В началото и без друго не се налагаше да използват истински патрони. Красивата чернокожа жена в инвалидния стол нямаше да повярва на Роланд, ако ѝ кажеше колко години вече си служи с огнестрелни оръжия. Първо ѝ показа как да се прицелва по мишените, които подреди. Тя се учеше бързо. Еди също.

Както бе подозирал, и двамата се оказаха родени стрелци.

През този ден Роланд и Сузана достигнаха поляна на около километър-два от лагера сред гората, който бяха устроили преди два месеца. Дните се нижеха един след друг. Тялото на Стрелеца укрепна, а Еди и „жена“ му бързо възприемаха наученото: как да стрелят, да ловуват, да изкормват и почистват убитите животни, как да разтягат, сушат и обработват кожата на убитите животни; как да се ориентират по небето – Старата звезда сочеше север, а Старата майка – юг; как да различават шумовете в гората, превърната се в техен дом; тя се намираще на стотина километра от Западното море. Днес Еди бе останал в лагера, но Стрелецът не се притесняваше за него. Той знаеше, че наученото от собствен опит остава най-дълго в паметта.

Но имаше един урок, който и преди, и сега, си оставаше най-

важният от всички: умението да стреляш и да поразяваш целта с всеки куршум. Умението да убиваш.

Поляната с форма на неправилна окръжност бе оградена от тъмни ели, от които се носеше сладникав аромат. На юг земята се разтваряше в тристаметрова пропаст: скалните издатини и канарите образуваха гигантска стълба. През поляната течеше бистър поток, който идваше от гората, ромолеше в дълбокото си русло, сетне се изливаше над скалите, където земята пропадеше.

Потокът се спускаше до дъното на пропастта, образувайки няколко водопада и безброй прекрасни трептящи във въздуха дъги. От ръба на пропастта се откриваше изглед към дълбока, обрасла с ели долина; тук-там извисяваха снага огромни брястове, не пожелали да отстъпят място на елите. Бяха толкова стари, че сигурно страната, от която идваше Роланд, бе по-млада от тях. Стрелецът не видя следи от пожари, макар да нямаше съмнение, че от време на време върху дърветата падаха мълнии. Впрочем мълниците не бяха единствената заплаха за гората. Някога тук бяха живели хора; през последните седмици той неведнъж се натъкваше на следи от тях. Намираще примитивни артефакти, но сред тях и глинени чирепи, които явно бяха обработени в пещ. А огънят е зъл дух, който често се измъква от властта на своя създател.

Над гората се простираше лазурно синьо небе, в което кръжаха врали и грачеха дрезгаво. Бяха неспокойни, сякаш предусещаха връхлитаща буря, но Роланд подуши въздуха – нямаше да вали.

На левия бряг на ручея се издигаше огромна скала. Роланд нареди върху него шест камъчета, във всяко от които блещукаха люспи слюда.

– Давам ти последна възможност – каза Стрелецът. – Ако кобурът не ти е удобен, кажи ми веднага. Не сме дошли тук да прахосваме патрони.

Тя го погледна присмехулно, за миг Роланд видя пред себе си Дета Уокър. В очите ѝ светеха странни пламъчета.

– Какво ще направиш, ако кобурът наистина не ми е удобен, но не ти кажа? Ако нито един от шестте изстрела не попадне в целта? Ще ме удариш ли по главата, както е постъпвал старият ти учител?

Стрелецът се усмихна. През последните пет седмици се бе усмихвал повече, отколкото през петте години преди тях.

– Много добре знаеш, че няма да го направя. Първо, тогава бяхме деца, не бяхме издържали изпитанието. Можеш да плеснеш едно хлапе, за да му дадеш урок, но...

– В моя свят възпитаните хора не бият децата си – рязко отвърна тя.

– Роланд сви рамене. Трудно можеше да си представи съществуването на подобен свят. Та нали в Библията се казваше: „Не жали пръчката, за да не разглезиш детето!“ И въпреки това не смяташе, че тя го лъже.

– Твоят свят се е променил – каза той. – В него много неща са по-различни. Сам се убедих в това.

– Предполагам.

– Във всеки случай двамата с Еди сте големи хора. Ще бъде глупава да се отнасям с вас като с деца. Що се отнася до изпитанията, и двамата ги издържахте.

Роланд си спомни как на брега тя уби три от ракообразните чудовища, които се канеха да оглозгат до кости двамата с Еди. Стрелецът видя усмивката ѝ и реши, че тя се е сетила за същото.

– И така, какво ще направиш, ако стрелям нахалост?

– Ще те погледна. Мисля, че това ще бъде достатъчно. Тя се замисли, сетне кимна.

– Може би.

Сузана отново провери колана с кобура. Той минаваше през гърдите ѝ и приличаше на въжетата, които носят докерите. Роланд се беше трудил няколко седмици, докато го ушие както трябва. Коланът и револверът, чиято ръкохватка от сандалово дърво стърчеше от кобура, някога принадлежаха на самия Стрелец; кобурът висеше на дясното му бедро. Беше му трудно, но през последните пет седмици Роланд проумя, че там никога няма да има револвер. Благодарение на чудовищата можеше да стреля само с лявата ръка.

– Е, как е? – попита я.

Този път тя се засмя.

– По-удобно не може и да бъде. А сега да стрелям ли, или ще продължим да слушаме граченето на враните?

Стрелецът се напрегна, усети как го обзема гняв. Корт навярно бе изпитвал същото, но бе прикривал чувствата зад мрачното си изражение. Искеше тя да се научи да стреля... трябваше да се научи да стреля. Но да покаже отчаяната си нужда, означаваше да се провали.

– Повтори урока си още веднъж.

Тя въздъхна с престорено раздражение... но когато заговори, усмивката ѝ изчезна и красивото ѝ лице стана сериозно. Устните ѝ изрекоха старото заклинание, което прозвуча по съвършено различен начин. Роланд никога не бе очаквал да чуе тези думи от устата на жена. Колко естествено прозвучаха те... и същевременно странно и опасно.

– Не се прицелвам с ръката си; този, който прави това, е забравил лицето на баща си. Прицелвам се с окоето си. Не стрелям с ръката си; който прави това, е забравил лицето на баща си. Стрелям с разума си. Не убивам с револвера си...

Млъкна и се прицели в лъскавите камъчета, наредени върху канарата.

– Няма да убивам никого, това са най-обикновени камъни.

Изражението ѝ – леко предизвикателно, леко игриво – предполагаше, че тя възнамерява да раздразни Роланд, може би дори да го ядоса. Стрелецът обаче бе минал по същия път и не бе забравил, че стрелците чираци са капризни и самонадеяни, правят се на интересни в най-неподходящия момент... а той бе открил у себе си неподозирана дарба. Дарбата на учител. Нещо повече, харесваше му да учи останалите; от време на време се питаше дали това се отнасяше и за Корт. Сигурно.

Враните отново заграчиха. Някаква част от съзнанието на Стрелеца регистрира факта, че новите крясъци са по-скоро възбудени, отколкото заядливи; явно нещо бе подплашило птиците и ги бе лишило от храната им. В момента умът му бе зает с по-важни неща от някакви си страхливи врани, затова Роланд насочи вниманието си към младата жена. Да постъпи другояче в присъствието на чирак означаваше да му даде нов повод за заяждане. И кой ще излезе виновен? Кой друг освен учителят? Нима не я учеше да хапе? Учеше и двамата да хапят. Нима Стрелецът – лишен от ритуала и заклинанието – не бе човек-ястреб, обучен да напада по команда?

– Не – възрази, – не са камъни.

Тя повдигна вежди и се усмихна отново. След като се убеди, че Роланд не възнамерява да я наругае, както правеше понякога ако реакциите ѝ бяха забавени или прибързани, в очите ѝ заигра металният блясък, който той свързваше с Дета Уокър.

– Така ли? – учуди се тя.

Предизвикателството в гласа ѝ не бе злонамерено, но щеше да стане, ако Роланд ѝ позволише. Беше напрегната, възбудена, приличаше на котка, която подава ноктите си.

– Не, не са камъни – повтори насмешливо той. На лицето му се появи усмивка, макар сурова и невесела. – Помниш ли онези гадове в Оксфорд?

Усмивката ѝ помръкна.

– Помниш ли какво сториха с теб и твоите приятели?

– не бях аз. Беше друга жена.

Погледът ѝ помътня. Роланд мразеше този поглед, но в същото време го харесваше. Това беше правилният поглед, онзи който подсказваше, че съчките са пламнали и скоро ще се разгори същинският огън.

– Ти беше. Независимо дали ти харесва или не, но това беше Одета Сузана Холмс, дъщеря на Сара Уокър Холмс.

Спомняш ли си пожарникарските маркучи? Спомняш ли си как ви обливаха с водни струи? Как блещукаха златните зъби на онези, които постъпиха по този начин с вас?

По време на дългите нощи край огъня тя им беше разказала и това, и още много други неща. Стрелецът не бе разорат всичко, но бе слушал внимателно. И беше запомнил всичко. В края на краищата болката е оръжие. Понякога най-доброто оръжие.

– Какво ти става, Роланд? Защо ми напомняш тези гадости?

В очите ѝ проблесна опасно пламъче; то му напомни за Алан, за добрия Алан, преди да излезе извън кожата си.

– Камъните са тези хора – тихо каза той. – Хората, които са те заключили в килията. Мъжете с палките и кучетата. Онези, които са те наричали черен боклук.

Посочи ги, пръстът му описа полукръг.

– Това е онзи, който се е хилил, докато те е щипал по гърдите. Ето другият, който е решил да провери дали не си скрила нещо в ануса си. Третият, нарекъл те шимпанзе в рокля за петстотин долара. Онзи, който е удрял с палката си по сплиците на инвалидния стол, докато звукът едва не те е подлудил. Петият, който е нарекъл приятеля ти Леон педераст. А последният е Джек Морт. Тези камъни са онези мъже.

Тя дишаше тежко, гърдите ѝ се повдигаха трескаво. Извърна се и насочи поглед към камъните, по които проблясваха люспи слюда. Някъде далеч зад тях се разнесе трясъкът от паднало дърво. Враните заграчиха още по-силно. Двамата бяха прекалено погълнати от играта, която бяха започнали, за да им обърнат внимание.

– Така ли? – попита задъхано тя. – Така ли?

– Да. А сега си кажи урока, Дийн, и бъди искрена.

Този път думите се отрониха от устата ѝ като парчета лед. Дясната ѝ ръка, поставена върху облегалката на инвалидния стол, трепереше леко; приличаше на автомобилен двигател, работещ на празен ход.

– Не се прицелвам с ръката си; този, който прави това, е забравил лицето на баща си. Прицелвам се с окоето си.

– Добре.

– Не стрелям с ръката си; който прави това е забравил лицето на

баща си. Стрелям с разума си.

– Винаги е било така.

– Не убивам с револвера си; който прави това, е забравил лицето на баща си. Убивам със сърцето си.

УБИЙ ги тогава заради баща си! – изкрещя Роланд. – *ИЗБИЙ ГИ ДО КРАК!*

Дясната ѝ ръка прелетя светкавично разстоянието между облегалката на инвалидния стол и кобура. След миг вече стреляше, лявата ѝ ръка натискаше ударника; движенията ѝ бяха толкова бързи и прецизни, че напомняше колибри, което пърха с криле. Шест изстрела огласиха долината, пет от камъчетата, наредени върху канарата, бяха изчезнали.

За миг двамата останаха безмълвни – като че ли дори не дишаха – докато околните скали отразяваха ехото от изстрелите. Дори враните замълчаха, поне за миг.

Стрелецът пръв наруши тишината и с равен, но недвусмислен тон произнесе две думи:

– Много добре.

Сузана погледна оръжието в ръката си, сякаш го виждаше за пръв път. От цевта излизаше струйка дим и се издигаше право нагоре. Сетне бавно го прибра в кобура под гърдите си.

– Добре, но не отлично. Пропуснах един.

– Така ли? – Роланд отиде до скалата и взе последния камък. Погледна го и го подхвърли към нея.

Тя го хвана с лявата си ръка; дясната остана близо до револвера, отбеляза с одобрение Стрелецът. Сузана стреляше по-добре от Еди, идваше ѝ някак си отръпки, но младежът бе усвоил този урок по-бързо от нея. Ако беше участвала в престрелката в нощния клуб на Балазар, щеше да се справи по-добре. Но тя също напредваше. Младата жена погледна камъка и видя драскотината в горния му край.

– Само си го одраскала – каза Роланд, когато се върна до нея, – но понякога и това е достатъчно. Ако одраскаш противника, попречиш му да се прицели... – той замълча. – Защо ме гледаш така?

– Не знаеш ли? Наистина ли не знаеш?

– Не. Не мога да чета мислите ти.

В гласа му звучеше оправдание и тя поклати ядосано глава. Бързите ѝ превъплъщения от един човек в друг го изкарваха понякога извън нерви; очевидната му неспособност да каже нещо различно от това, което мисли, я вбесяваше. Той беше най-праволинейният човек, когото някога бе срещала.

– Добре – каза, – ще ти обясня защо те гледам така. Защото това беше мръсен номер. Каза, че не *можеш* да ме зашлевиш, дори да го заслужавам... но или ме излъга, или си много глупав, а аз зная, че не си глупав. Хората не винаги ти удрят шамар в буквалния смисъл, това може да ти каже всеки мъж или жена от моята раса. В моя край казваха: „Камъни и сопи костите ми чупят...“

– „... а от шегите им не ме боли“ – завърши той.

– Е, не е точно така, но си близо до истината. Все същата гадост, каквото и да си говорим. Заболя ме от *думите* ти, Роланд, а ти стоиш и се преструваш, че нищо не е станало.

Тя седеше на инвалидния си стол, гледаше Стрелеца с инатливо любопитство и Роланд си помисли – не за пръв път – че онези отрепки трябва да били или много смели, или много глупави, за да постъпят така с нея, без значение дали тя е инвалид или не. А след като бе посетил техния свят, Роланд не смяташе, че са го направили, защото са били много смели.

– Не съм се замислял дали ще те обидя или не – търпеливо ѝ обясни Стрелецът. – Ти просто се озъби, канеше се да ме ухапеш, та се наложи да пхна прът между челюстите ти. Това свърши работа... нали?

Лицето ѝ застина в обида и учудване.

– *Копеле* такова!

Вместо да отвърне, той извади револвера от кобура, отвори барабана с двата пръста на дясната си ръка и започна да го презарежда.

– От всички самонадеяни...

– Трябваше да те ядосам – каза търпеливо той. – В противен случай нямаше да поразяш целта, щеше да стреляш с ръката и с револвера, вместо с окоето и с разума. Това мръсен номер ли е? Самонадеяност ли? Не мисля. Според мен в твоето сърце се таи арогантност. Ти си тази, която обича да прави мръсни номера. Но това не ме разочарова. Напротив. Стрелец без зъби не е стрелец.

– По дяволите, аз не съм стрелец!

– Роланд не обърна внимание на думите ѝ; ако Сузана не беше стрелец, то той беше скунк.

– Ако беше игра, щях да постъпя другояче. Но не е. Това е...

Лявата му ръка докосна за миг челото малко над слепоочието. Сузана видя, че пръстите му треперят леко.

– Роланд, какво те безпокои?

Той свали бавно ръката си. Върна барабана на револвера на мястото му и прибра оръжието в кобура, който тя носеше.

– Нищо.

– Лъжеш ме. Сигурна съм, че има нещо. Еди е на същото мнение. Напрегнат си още от времето, когато вървахме по брега. Нещо не е наред и ситуацията май се влошава.

– Всичко е наред – повтори Стрелецът.

Тя протегна ръка и пое дланта му в своята. Гневът му се беше стопил, поне за момента. Сузана го погледна право в очите.

– Двамата с Еди не принадлежим към... този свят, Роланд. Без теб ще умрем. Ще разполагаме с твоите оръжия, ще стреляме с тях, както ти ни научи, но въпреки това ще умрем. Ние... ние разчитаме на теб. Затова ми кажи какво има. Позволи ми да се опитам да ти помогна. Да се опитаме да ти помогнем.

Роланд не бе от хората, които се отличават с дълбочина на себепознанието, а и не му трябваше; самата идея за това (да не говорим за самоанализ) му бе напълно чужда. Беше свикнал да действа, след като се посъветва за миг с разума си (процесите, които протичаха в мозъка му, бяха пълна загадка за него). Стрелецът бе най-съвършеното създание, човек, чиято дълбоко романтична душа бе обвита в корава броня от първични инстинкти и пресметливост. За миг се вгълби в себе си и реши да ѝ каже всичко. Да, наистина нещо не беше наред. Да, безспорно. Нещо ставаше с разума му, нещо просто като собствената му природа и същевременно непонятно като необикновения живот, на който същата тази природа го бе обрекла.

Отвори уста, за да каже; „*Ето какво не е наред, Сузана. Ще ти го обясня с една дуга: полудявам.*“ Но преди да успее да го направи, в гората падна ново дърво, раздаде се страхотен трясък. Този път шумът дойде отблизо. И двамата чуха трясъка, чуха и възбуденото грачене на враните, и двамата отчетоха факта, че дървото бе паднало близо до техния лагер.

Сузана погледна в посоката, от която идваше шумът, сетне очите ѝ, разширени от смайване, се насочиха към лицето на Стрелеца.

– Еди! – извика тя.

В обширната гора зад тях се разнесе вик на дива ярост. Падна ново дърво, сетне още едно. Стволите им трещяха като оръдейна канонада. „*Сухи дървета* – помисли си Стрелецът. – *Мъртви дървета.*“

– Еди! – този път Сузана изпищя. – Не зная какво става, но *Еди е там!*

Ръцете ѝ се спуснаха към колелата на инвалидния стол и започнаха го завъртат.

– Нямаме време. – Роланд я грабна под мишниците и я вдигна. И преди я бе носил, когато теренът не ѝ позволяваше да използва инвалидния стол – всъщност двамата с Еди се бяха редували – но тя продължаваше да се учудва от неестествената скорост, с която се движеше той. В един миг тя седеше в инвалидния си стол, купен в края на 1962 година от най-скъпия магазин в Ню Йорк. В следващата секунда вече беше върху раменете на Роланд и подскачаше като мажоретка; мускулестите ѝ бедра стискаха врата му, а ръцете му обхващаха кръста ѝ. Той хукна, ботушите му тропаха по осеяната с борови иглички земя.

– Одета! – извика той, като използва името, с което тя се бе представила при първата им среща. – Да не изгубиш револвера! Пази го в името на баща си!

Тичаше сред дърветата. Докато ускоряваше крачка, сенките и слънчевите зайчета, които падаха върху гърба му, образуваха подвижна мозайка. Вече слизаха по хълма. Сузана вдигна лявата си ръка, за да се предпази от един клон. В същия миг дясната ѝ длан се вкопчи в ръкохватката на револвера.

„Два километра – помисли си тя. – За колко време се изминават два километра? За колко време, ако не се подхлъзне по килима, от иглички... може би прекалено много. Господи, моля те, запази го! Не позволявай с моя Еди да се случи нещо!“

Сякаш в отговор на молитвите ѝ се разнесе ревът на невидимия звяр. Той прозвуча като гръм, отекна като тътен.

2

Мечокът бе най-голямото създание, обитаващо гората, известна някога като Голямата западна гора, а също и най-старото. В деня, когато се появи от мрачните и неизследвани простори на Външния свят, за да се превърне в страшен и неумолим господар на долината, огромните ели, които заобикаляха Роланд, бяха малки дръвчета.

Преди много години Древните, които обитаваха Западната гора (Роланд бе открил следи от тях през последните няколко седмици), избягаха, уплашени от огромния, безсмъртен мечок. Опитаха да го убият още щом откриха, че не живеят сами в новозаселените от тях територии, но макар стрелите им да довеждаха животното до бясна ярост, не можеха да го наранят сериозно. За разлика от останалите животни в гората, за разлика дори от дивите котки, които се срещаха из пясъчните хълмове

на запад, гигантският мечок много добре знаеше кои са виновниците за причинената му болка. Разбираше откъде идват стрелите. Разбираше. За всяка стрела, забила се в сплъстената му козина, мечокът убиваше три-ма, четирима или дори половин дузина от Древните. Най-често убиваше деца, ако не успееше да се добере до тях, нахвърляше се срещу жените. Унижаваше мъжете воители, като не им обръщаше никакво внимание.

Постепенно, след като разбраха истинската му същност, хората прекратиха безползните си опити да го убият. Той, разбира се, бе истинско изчадие адово или може би Божи пратеник. Наричаха го „Мир“, което на езика на Древните означаваше „Подземният“. На ръст достигаше двадесет и пет метра. След повече от осемнадесет века на абсолютно господство над Западната гора той умираше. Причината за смъртта му може би се криеше в някой микроскопичен организъм, погълнат с храната или с водата, а може би се дължеше на преклонната му възраст или пък на съчетанието от двете. Това нямаше особено значение; важен бе крайният резултат – колонията от бързо размножаващи се паразити разлагаше мозъка му. *Mir*, който дълги години се отличаваше с прецизен и жесток ум, полудя.

Гигантският мечок разбра, че в гората отново са се появили хора; той бе господарят на леса и макар гората да бе огромна, нищо в нея не можеше да убегне от погледа му. Беше се отдалечил от пришълците не защото се страхуваше от тях, а защото не го интересуваха. Сетне паразитите свършиха своето, мечокът полудя и реши, че това са Древните, които отново ще започнат да залагат капани, да палят гората и да му досаждат с гадните си номера. Само че този път, докато лежеше в последната си бърлога, разположена на петдесетина километра от лагера на пришълците, и се чувстваше още по-зле от вчера, Мир си помисли, че Древните най-после са му намерили цаката: отровили са го.

Този път реши не само да им отмъсти заради някаква дракотина, а да ги унищожи, преди отровата да го е довършила, но докато крачеше към лагера им, способността му да мисли изчезна. Остана само яростта, ръждиво проскърцване на локатора, разположен на главата му, който някога бе работил безшумно. Остана и изостреното обоняние, което го насочваше безпогрешно към миризмата, идваща от лагера на тримата пътешественици.

Мечокът, чието истинско име не бе Мир, се носеше през гората като огромен валяк, като крачеща кула с червеникаво-кафяви очи, които изгаряха от треска и лудост. Огромната му глава, окичена със счупени клони и борови иглички, се въртеше неуморно наляво и надясно. От

време на време кихаше; неговото *АП-ЧИХ!* приличаше на приглушен взрив, а от ноздрите му излитаха облачета гърчещи се бели паразити. Лапите му с извити еднометрови нокти поваляха дърветата. Вървеше изправен и оставяше дълбоки следи в меката горска пръст. От него лъхаше свеж дъх на смола и воня на изпражнения.

Локаторът на главата му се въртеше и скърцаше, скърцаше и се въртеше.

Мечокът не се отклоняваше от курса си: право напред към лагера на онези, които бяха посмели да се върнат в неговата гора, които бяха посмели да му причинят болка. Древни или не, те трябваше да умрат. Когато видеше някое изсъхнало дърво, Мир се отклоняваше от пътя си, за да го прекърши. Сухият пукот галеше слуха му; когато стволът най-сетне паднеше на земята или се опреше на съседните дървета, мечокът продължаваше напред, окъпан от слънчевите лъчи, проникнали през облаците прахоляк.

3

Преди два дни Еди Дийн се захвана отново с дърворезба – за пръв път се опита да издяла нещо, когато бе на дванайсет години. Спомняше си, че това му бе доставило удоволствие, вярваше също, че му идва отръпки. Не можеше да твърди категорично, че има талант, но едно нещо му го подсказваше: раздражението на Хенри, по-големият му брат, когато го видеше да дялка нещо.

„О, я го вижте тоя лигльо – казваше Хенри. – Какво правиш днес, маминото? Къщичка за кукли? Цукало за малкия Еди? О... не е ли СТРАХОТНО?“

Хенри никога не забраняваше на по-малкия си брат да прави каквото и да било; никога не казваше: *„Я зарежи това, брато! Разбираш ли, много е готино, а когато правиш толкоз готини неща, просто се изнервям. Разбираш ли, аз съм този, който трябва да прави готините неща. Аз, Хенри Дийн. Така че можеш да отнесеш някоя тупалка. Няма да ти кажа: «Престани, че ме изнервяш», защото ще прозвучи малко откачено. Но мога да те ступам, щото така правят батковците, нали? Това си е част от имиджа. Ще те дразня, ще се заяждам, ще ти се подигравам, докато не... ПРЕСТАНЕШ! Ясно ли е!“*

Това не се харесваше на Еди, но в семейство Дийн нещата обикновено ставаха така както искаше Хенри. И доскоро това им изглеждаше

нормално – просто *изглеждаше*. Причините за това бяха две. Едната бе явна, а другата – скрита.

Явната причина бе, че Хенри Трябваше Да Се Грижи за Еди, докато госпожа Дийн ходеше на работа. Трябваше Да Се Грижи през цялото време, защото бяха имали и сестричка, която... Ако беше жива, щеше да е с четири години по-голяма от Еди и с четири години по-малка от Хенри, но разбирате ли, ако беше жива. Един пиян шофьор я прегази, когато Еди бе само на две годинки. Когато колата я връхлетя, Глория гледаше как съседските деца играят на дама.

В детството си Еди често си мислеше за сестра си, особено докато слушаше как Мел Алан коментира мачовете от бейзболната лига. Когато някой играч отбележеше точка, Мел възкликваше: „Майчице, той направо ги размаза! ДО СКОРО!“ Е, и онова пиянде размаза Глория Дийн, майчице. Сега Глория е горе на небето. Това обаче не се бе случило, защото властите на щата Ню Йорк не бяха взели книжката на онзи нещастник след третата му катастрофа или защото Господ бе решил да духне свещичката на Глория. Това, както госпожа Дийн непрекъснато повтаряше на синовете си, се бе случило, защото Нямаше Кой Да Се Грижи За Глория.

Задължение на Хенри бе да се грижи и с Еди да не се случи нещо лошо. Той се справяше със задачата, макар и не особено лесно. По този въпрос двамата с майка му бяха на еднакво мнение. Непрекъснато повтаряха на Еди какви жертви прави брат му, за да го предпази от пияните шофьори, крадците, наркоманите и може би дори от враждебно настроени извънземни, които кръстосваха околността с летящите си чинии и отвлечаха малки деца като Еди Дийн. Хенри бе достатъчно изнервен от тези задължения, затова малкият не биваше да го дразни. Ако Еди правеше нещо, което не се харесваше на брат му, трябваше да престане на секундата. По този начин се отплащаше на батко си, задето той прекарваше цялото си време в Грижи За Него. Ако погледнеш нещата от този ъгъл, ще разбереш, че просто не е честно да превъзхождаш Хенри в каквото и да било.

Сетне идваше скритата причина. Тя беше още по-важна, защото никой не смееше да я изрече на глас: Еди не можеше да си позволи да бъде по-добър от Хенри, защото брат му не го биваше за нищо... освен Да Се Грижи За Еди, разбира се.

На игрището близо до блока, в който живееше семейство Дийн, Хенри научи Еди да играе баскетбол. Кварталът им бе осеян с мрачни железобетонни постройки, на хоризонта извисяваха снага

небостъргачите на Манхатън, които приличаха на мираж. Всички в квартала чакаха с нетърпение чековете със социалната помощ. Еди бе по-малък от Хенри с осем години и доста по-дребен, но много по-бърз. Имаше вроден усет към играта; стъпеше ли на напуканото циментово игрище, хванеше ли топката, никой не можеше да го спре. Беше много бърз, но това не беше главното. По-важно беше, че Еди беше *по-добър* от Хенри. Ако не го беше разбрал от резултатите от игрите по двойки, то трябваше да му го подсказат мрачните погледи на брат му и ударите с юмрук по рамото, с които той го награждаваше на връщане у дома. Тези удари Еди трябваше да приема като добродушна закачка. Баткото възкликваше весело, свиваше ръка в юмрук, издаваше напред едно от кокалчетата и удряше Еди в бицепса. Това трябваше да изглежда като шега, но болката беше страхотна. Хенри не се шегуваше, а предупреждаваше: „*Не ме прави за смях, брато, не забравяй, че аз съм Този, Който Се Грижи За Теб!*“ Същият принцип важеше и за четенето... бейзбола, математиката, дори за скачането на въже, което си беше игра за момичета. Това, че Еди беше по-добър или можеше да бъде по-добър, на всяка цена трябваше да остане тайна. Защото беше по-малкият брат. Защото Хенри Се Грижеше За Него. Но най-важната част от скритата причина бе и най-простата: Еди трябваше да пази тайна, защото Хенри му беше батко и Еди го обожаваше.

4

Преди два дни, докато Сузана дереше един заек, а Роланд се канеше да приготви вечерята, Еди се разхождаше в гората на юг от лагера. Малко преди това забеляза странна фиданка, която растеше от наскоро отрязан пън. Обзе го странно чувство – предположи, че е онова, което хората наричат *deja vu* – и впери поглед в дръвчето, което приличаше на дръжка за врата с неправилна форма. Някъде дълбоко в съзнанието си той регистрира факта, че устата му е пресъхнала.

След няколко секунди осъзна, че съзерцава фиданка, която стърчи от някакъв пън, но мисли за двора на сградата, в която живееше с Хенри – спомняше си топлия цимент и тежката миризма на боклуците в контейнера за смет. В лявата си ръка държеше цепеница, а в дясната стискаше закривен нож, взет от шкафа отдясно на умивалника. Фиданката, прорасла от пъна, събуди у него спомена за онзи мимолетен период, когато се бе влюбил в дърворезбата. Беше погребал спомена толкова

дълбоко в паметта си, че първоначално не осъзна какво става.

Преди да започне работа, обичаше да си представя предмета, който щеше да се получи. Понякога виждаше кола или камион, друг път – куче или котка. Веднъж, спомняше си го много добре, видя лицето на каменен идол – някой от онези призрачни монолити, осяели Великденските острови, за които бе прочел в „Нешънъл Джографик“. Фигурката излезе сполучлива. Главното беше да издяла от парчето дърво колкото се може по-голяма фигурка. Невъзможно беше да използва цялото парче, но когато се постаряеше, правеше страхотни неща.

В кората на пъна Еди видя нещо, което можеше да му свърши работата. Сигурно щеше да успее да го изреже с ножа на Роланд – най-острият и здрав инструмент, който някога бе държал.

Нещо вътре в дървото търпеливо чакаше да се появи някой – някой като него! – и да го освободи.

„Я го вижте тоя лигльо! Какво прави днес маминото синче? Къщичка за кукли? Нощно гърненце? Прашка, за да се преструва, че лови зайци като батковците? О-о-о... не е ли СТРАХОТНО?“

Еди се засрами, реши, че нещо е сгрешил; спомни си, че на всяка цена трябва да запази тайната. После се сети, че великият мъдрец и наркоман Хенри Дийн беше мъртъв. Този факт продължаваше да го учудва и да поражда у него ту чувство на тъга, ту на вина, примесена понякога с гняв. Два дни преди от зеления горски лабиринт да се появи мечокът, Еди изпита съвсем неочаквано чувство на облекчение и неудържима радост.

Беше свободен.

Взе ножа на Роланд, внимателно отрязва фиданката, сетне се върна в лагера, седна под едно дърво и заоглежда новата си придобивка от всички страни. Не гледаше фиданката, а гледаше вътре в нея.

Сузана изчисти заека и го сложи в гърнето над огъня. Разпъна одраната кожа между две пръчки, като я завърза с парчета от вървите от дисагите на Роланд. След вечеря Еди щеше да я изчисти. С помощта на ръцете си тя се придвижи до Еди, който седеше, опрял гръб в ствола на огромен стар бор. Край огъня Стрелецът стриваше някакви тайнствени, но несъмнено вкусни билки и ги слагаше в гърнето.

– Какво правиш, Еди? – попита го Сузана.

Младежът едва овладя абсурдния импулс да скрие зад гърба си парчето дърво.

– Нищо – отвърна той. – Знаеш ли, реших да издялкам нещо. – Еди замълча, сетне добави: – Не ме бива особено.

Гласът му прозвуча сякаш се опитваше да я убеди, че наистина не го бива.

Сузана го погледна озадачена. В един миг изглеждаше сякаш се капи да каже нещо, сетне явно премисли, сви рамене и реши да го остави на мира. Нямаше представа защо той се срамува, че дялка парче дърво – баща ѝ го беше правил толкова често – но реши, че ако Еди поиска да поговорят за това, сам ще ѝ даде знак.

Той разбираше, че чувството му за вина е нещо глупаво и безсмислено, но разбираше също, че предпочита да дялка разни фигурки, когато Роланд и Сузана не са в лагера. Явно старите навици трудно се променяха. Борбата с хероина се оказа фасулска работа в сравнение с борбата с комплексите от детството.

Когато двамата бяха извън лагера, ходеха на лов или пък Роланд учеше Сузана да стреля, Еди обработваше парчетата дърво с неподозирано умение и нарастващо удоволствие. Формата лежеше скрита в дървото, да, тук беше прав. Еди реши, че този път ще успее да измъкне от парчето дърво почти всичко, може би дори щеше да превърне чатала в удобно оръжие. Нищо особено в сравнение с револверите на Роланд, но все пак оръжие, изработено от самия Еди. *Негово*, Тази мисъл му доставяше огромно удоволствие.

Когато в небето се разнесоха първите крясъци на подплашените врани, той не ги чу. Вече мислеше – надяваше се – как съвсем скоро ще открие дърво, в което е заключен лък.

5

Еди пръв чу мечока – но само минута-две преди Роланд и Сузана, защото се рееше на крилете на вдъхновението, което съпровожда най-сладките и мощни творчески пориви. През по-голямата част от живота си бе потискал тези импулси, а сега треската на съзиданието го държеше здраво в обятията си. Беше се превърнал в доброволен пленник.

От вцепенението го извади не трясъкът на повалените дървета, а долетелият от юг тътен от изстрелите на 45-калибровия револвер. Той се огледа, усмихна се и отметна косата си. В този миг, опрял гръб на огромния бор посред поляната, превърнала се в техен дом, озарен от златисто-зелените слънчеви лъчи, Еди изглеждаше истински красавец – младеж с кафяви очи и буйни тъмни коси, които непрекъснато падат върху високото му чело.

За момент погледът му се спря на другия револвер на Роланд, който беше в кобура, окачен на съседен клон. Запита се дали някога Стрелецът бе оставал и без двата си револвера едновременно. Този въпрос породил два други.

На колко години беше човекът, изтръгнал Еди и Сузана от техния свят, от тяхното време? И нещо по-важно, какво ставаше с него?

Сузана бе обещала да зачекне темата... само в случай, че се представи добре в стрелбата и не предизвика гнева на Роланд. Еди не вярваше Стрелецът да ѝ отговори искрено, но все пак и двамата щяха да дадат на този проклет старец да разбере, че знаят, че нещо не е наред.

– Ако Бог пожелае, ще намерим и вода – каза той. Усмихна се и продължи да дялка парчето дърво. И двамата бяха започнали да използват поговорките на Роланд... и той техните. Сякаш бяха две половини от едно цяло...

Наблизо се срути дърво; Еди скочи на крака, в едната си ръка стискахе ножа на Роланд, в другата – полуиздялано парче дърво. Погледна в посоката, от която се разнесе трясъкът, сърцето му туптеше бясно, сетивата му бяха нащрек. Нещо се приближаваше. Сега вече чуваше тропота му из храсталака; съжали, че е реагирал толкова късно. Нещо му подсказваше, че сам си е виновен. Така му се пада, щом върши нещо по-добро от Хенри, щом ядосва батко си.

Още едно дърво се сгромоляса със сух трясък. Еди се взря между две високи ели и видя във въздуха да хвърчат трески. Съществува, причинило всичко това, нададе яростен рев, от който кръвта на младежа замръзна.

Каквото и да приближаваше, то имаше огромни размери.

Еди изпусна парчето дърво и захвърли ножа на Роланд към едно дърво на три-четири метра вляво от него. Ножът се превъртя два пъти във въздуха и се заби в кората. Дръжката затрепери. Еди извади от кобура револвера на Роланд и свали предпазителя.

Дали да остане неподвижен, или да побегне?

Почти веднага осъзна, че няма избор. Онова нещо бе не само огромно, но и бързо. Сега вече беше прекалено късно да му избяга. Между дърветата се появи огромна сянка, която се извисяваше над върховете на най-високите ели. Идваше право към него; съществува не го изпускаше от погледа си.

– О, Боже, с мен е свършено! – прошепна младежът, когато съществото прекърши поредното дърво, което се сгромоляса сред облак от прах и борови иглички. Онова нещо бе с размерите на Кинг Конг.

Земята кълтеше под стъпките му.

„Как ще постъпиш, Еди? – внезапно го попита Роланд. – Помисли! Това е единственото ти преимущество. Какво ще направиш?“

Той не си въобразяваше, че може да убие чудовището. Вероятно би се справил с помощта на базука, но не и с 45-калибров револвер. Можеше да побегне, макар да му се струваше, че ако пожелае, звярът ще го настигне. Еди прецени, че вероятността да бъде сплескан под огромните задни лапи на чудовището е петдесет на петдесет.

Какво да прави? Да остане на място и да започне да стреля или да си плюе на петите?

Реши, че има и друг изход. Да се покатери на някое дърво.

Обърна се към елата, в чието подножие бе седял. Бе огромна и стара, може би най-високото дърво в околността. Първият клон се издигаше на два метра и половина над земята. Еди свали спусъка и затъкна револвера в колана си. Подскочи, улови се за клона и започна да се набира. Зад гърба му огромната мечка оповести с рев появата си на поляната.

Звярът щеше да сграбчи Еди, да го изкорми и да остави червата му да висят по клоните на дървото, ако в същия миг не бе кихнал за пореден път. Чудовището стъпи върху гаснещия огън, вдигна облак черна пепел и замръзна, опряло огромните си лапи в огромните си бедра; за миг заприлича на старец, навлякъл мечка кожа, на старец, болен от грип. Кихна отново – *АП-ЧИХ! АП-ЧИХ! АП-ЧИХ!* – и от носа му излетяха облаци от паразити. Топла струя урина потече между краката му и угаси последните въглени.

Еди се възползва от тези няколко секунди, подарени му от съдбата. Изкатери се по дървото като маймуна, спря само за да се увери, че револверът на Стрелеца е все така здраво затъкнат в колана му. Бе обладан от ужас, не се съмняваше, че ще умре (какво друго можеше да очаква, след като го нямаше Хенри, който да се грижи за него), но в главата му се разнесе лудешки кикот. *„Подгонен на едно дърво – рече си той. – Как ви се струва, а? Подгонен на едно дърво от Мечодзила.“*

Чудовището отново вдигна глава. Онова странно нещо, което се въртеше между ушите му, хвърляше отблясъци. Мечокът се хвърли към дървото. Замахна с лапа, опитвайки се да свали Еди, все едно е борова шишарка. Ударът строши клона, който младежът току-що бе напуснал, а ноктите на звяра разкъсаха обувката му и я изуха.

„Добре, добре – каза си Еди. – Можеш да вземеш и двете, братле, щом ти харесват. И без друго са износени.“

Мечокът изръмжа и се хвърли към дървото, ноктите му се забиха

дълбоко в кората, от която потече смола. Еди продължи да се катери нагоре. Клоните ставаха все по-тънки, а когато се осмеляваше да погледне надолу, виждаше помътнелите очи на чудовището. Поляната заприлича на мишена, в центъра на която се намираше угасналият огън.

– Не успя да ме докопаш, космато ко... – започна той, но в същия миг огромната мечка кихна. Еди се озова сред облак от хиляди бели червейчета. Те полепнаха по ризата, по ръцете, по лицето и по врата му.

Младежът изпищя от изненада и отвращение. Понечи да избърше очите и устата си, но загуби равновесие и едва успя да се хване за един клон. Държейки се с една ръка, с другата се опитваше да се изчисти от паразитите. Мечокът изръмжа и отново замахна към дървото. Елата се заклати като корабна мачта по време на буря... но този път ноктите оставиха бразди на цели два метра под клона, на който Еди беше стъпил.

Червейчетата умираха, осъзна той – явно бяха обречени от мига, в който напуснеха загнилото от болестта туловище на звяра. Това го ободри мъничко и той продължи да се катери нагоре. Спря едва когато изкачи нови шест метра, обзет от страх да продължи към върха. Стволът на дървото, с диаметър цели два метра и половина в основата, сега не надхвърляше четиридесет сантиметра. Еди бе разпределил тежестта си между два клона, но усещаше как те пружинират под краката му. Пред погледа му се откри невероятна гледка – към гората и хълмовете на запад, които образуваха вълнист зелен килим. При други обстоятелства би се насладил на пейзажа.

– *Майчице, това е покривът на света!* – възкликна той.

Сведе поглед към вдигнатата муцуна на огромната мечка и остана изумен, за няколко секунди изгуби всякаква способност да разсъждава.

От темето на звяра стърчеше нещо, което приличаше на локатор.

Устройството се въртеше, проблясвайки на слънчевите лъчи; до Еди достигна приглушено бръмчене. Навремето бе карал няколко стари коли – от онези, които гниеха по автокъщите – затова звукът му напомни скърцането на лагери, които ще блокират, ако не бъдат подменени.

Чудовището нададе протяжен вой. От устата му покапа жълтеникава пяна, примесена с бели червейчета. Ако никога досега не се бе срещал очи в очи с лудостта (а Еди смяташе; че има опит в това отношение – с онази кучка Дета Уокър например), то това беше... но, слава Богу, муцуната на звяра се намираше на десетина метра под него, а най-високата точка, до която можеха да достигнат убийствените нокти, бе на пет метра под краката му. И за разлика от дърветата, които мечката бе съборила по пътя си, това не беше изсъхнало.

– Патова ситуация, мой човек – въздъхна Еди. Изтри потта от челото си с омазана от смола ръка.

Съществото, което древните бяха нарекли *Мир*, обгърна дървото с огромните си лапи и го разтърси. Младежът отчаяно сграбчи ствола, който се залюля като махало.

6

Роланд спря на края на поляната. Сузана, седнала върху раменете му, се огледа с изумление. Под дървото, край което бяха оставили Еди преди около четиридесет и пет минути, сега стоеше някакво чудовище. През гъстите клони се виждаха части от туловището му. Празният кобур на Роланд лежеше на земята.

– Господи! – възкликна тя.

Мечката зави като изпаднала в истерия жена и разтърси дървото. Клоните зашумяха като при буря. Сузана вдигна поглед и видя някакво тъмно петно в подножието на върха. Еди беше прегърнал клатещия се ствол. В следващия миг ръцете на младежа се изплъзнаха и той едва не падна.

– Какво да правим? – изкрещя тя на Роланд. – Това чудовище ще го свали на земята. Какво да правим?

Роланд направи опит да се съсредоточи, но онова странно чувство се върна отново – чувство, което не го напускате напоследък и което напрежението изостряше още повече. Сякаш в съзнанието му живееха двама души. Всеки от тях имаше свои спомени и когато започнеха да спорят, всеки твърдеше, че неговите са истински, Стрелецът се чувстваше като разрязан на две. Направи отчаяно усилие да помири двете половини и успя... поне за момента.

– Това е един от Дванайсетте! – възкликна той. – Един от Пазителите! Трябва да е Пазител! Но не очаквах...

Мечокът отново се опита да свали Еди. Заудря дървото като боксьор. Посипаха се счупени клони, които застлаха земята със зелен килим.

– Какво? – изпищя Сузана. – *Къде са останалите?*

Роланд затвори очи. В главата му прокъркна нечий глас:

„Момчето се казваше Джейк!“ А друг глас възрази: „**НЯМАШЕ** никакво момче! **НЯМАШЕ** никакво момче и ти го знаеш!“

„Разкарайте се и двамата!“ – изръмжа той мислено, след което

продължи на глас:

– Стреляй! Простреляй го в задника, Сузана! Той ще се обърне и ще се хвърли към нас! Тогава гледай да уцелиш онова нещо на главата му. То...

Звярът изрева отново. Отказа се да удря дървото и продължи да го разклаща. Стволът на елата изпука тревожно.

Роланд изчака пращането да заглъхне и изкрещя:

– Според мен прилича на шапка! Малка стоманена шапка! Простреляй я, Сузана! Гледай да не пропуснеш!

Изведнъж я облада ужас – ужас и потискаща самота.

– *Не! Няма да улуча! Стреляй ти, Роланд!*

Тя понечи да извади револвера от кобура, за да му го подаде.

– Не мога! – изкрещя Стрелецът. – Не и от този ъгъл! Ти трябва да го направиш! Това е истинско изпитание и гледай да не се провалиш!

– Роланд...

– *Отива се да прекърши върха на дървото!* – изкрещя й. – *Не виждаш ли?*

Тя погледна револвера в ръката си. Сетне вдигна поглед към поляната, към огромната мечка, скрита сред облак прах и зелени иглички. Сетне погледна към Еди, който се поклащаше като метроном. Вероятно другият револвер на Роланд беше у него, но младежът не можеше да го използва, без да падне от дървото като гнила круша. Освен това не знаеше къде да се прицели.

Тя вдигна оръжието. Стомахът ѝ се сви на топка.

– Дръж ме здраво, Роланд – извика. – Ако не...

– Не се тревожи за мен!

Сузана стреля два пъти, направи го точно според инструкциите на Роланд. Тежкия гръм заглуши рева на мечката, която разтърсваше дървото. Видя двата куршума да се забиват в задните части на звяра на два-три сантиметра един от друг.

Чудовището изпищя първо от изненада, сетне от болка, а накрая и от гняв. Една от огромните му предни лапи се появи сред гъстия облак клони и зелени иглички и опипа раненото място. Лапата се обагри с капеща кръв, сетне изчезна от погледа на Сузана. Тя си представи как мечокът я поднася към муцуната си и я оглежда внимателно. Чу се шум, трясък, звярът се обърна и застана на четирите си лапи. Сърцето ѝ трепна, когато успя да го разгледа. По муцуната му беше избила пяна, огромните му очи блестяха като прожектори. Рунтавата му глава се завъртя първо наляво... сетне надясно... после се вторачи в Роланд, който

стоеше разкрячен и придържаше Сузана на раменете си.

Звярът страховито изрева и се втурна напред.

7

„Покажи какво си научила, Сузана Дийн, и гледай да се представиш добре.“

Мечокът се носеше към тях на подскоци; приличаше на внезапно оживяла машина от някоя фабрика, върху която бяха метнали огромен китеник, прояден от молци.

„Прилича на шапка! На малка стоманена шапка!“

Внезапно осъзна, че онова на главата на звяра приличаше на чиния на радар – умален модел на онази, която бе видяла в онази документална поредица за средствата за електронно следене, които да предупредят за руско нападение. Антената беше по-голяма от камъчетата, по които Сузана бе стреляла, но и разстоянието беше по-голямо. Играта на светлини и сенки ѝ пречеше да се прицели точно.

Не стрелям с ръката си; който прави това е забравил лицето на баща си Стрелям с разума си.

Не мога да го направя!

Не стрелям с ръката си; който прави това е забравил лицето на баща си.

Ще пропусна! Зная, че ще пропусна!

Не убивам с револвера си; който прави това...

– Стреляй! – изкрещя Роланд. – Стреляй, Сузана!

Още не натиснала спусъка, тя видя куршумът, насочен единствено от желанието ѝ да поразява целта. Страховете ѝ се изпариха. Остана единствено студен разум. Помисли си: *„Ето какво изпитва той. Господи, как издържа?“*

– Убивам със сърцето си, копеле – процеди тя и револверът изтрещя.

8

Сребрилата антена се въртеше около стоманената си ос, която стърчеше от главата на звяра. Куршумът на Сузана попадна в самия ѝ център и я пръсна на стотици блешукащи парченца. По оста пробягаха

сини пламъци, които обхванаха муцуната на мечока. В агонията си чудовището се изправи и изрева, предните му лапи пореха безцелно въздуха. То се завъртя в кръг и замаха, сякаш се канеше да полети. Опита се да изреве, но от гърлото му излезе странен пронизителен звук, напомнящ сирените за противовъздушна отбрана.

– Много добре! – прошепна изтощено Роланд. – Отличен изстрел.

– Да стрелям ли отново? – попита неуверено младата жена. Звярът продължаваше да се върти лудешки в кръг, но сега тялото ѝ едва пазеше равновесие. Блъсна се в едно дръвче, отскочи, едва не падна, сетне отново се завъртя в кръг.

– Няма нужда – отвърна Роланд. Тя усети как ръцете я хващат здраво през кръста и я повдигат. Секунда по-късно Сузана седеше на земята. Еди бавно и неуверено се спускаше по дървото, но тя не го виждаше. Сузана не можеше да откъсне поглед от огромната мечка.

Край Мистик, щата Кънектикът, бе видяла китове, които вероятно бяха по-големи, много по-големи от мечока, но това бе най-едротото животно на сушата. И несъмнено умираше. Ревът на звяра премина в гъргорене, очите му, макар и широко отворени, не виждаха нищо. Той описваше безсмислени кръгове по поляната, прегазил палатката, която Сузана и Еди бяха стъкмили, прекърши няколко дръвчета. Сузана виждаше стоманения прът, който стърчеше от главата на чудовището. От основата се издигаше дим, сякаш куршумът ѝ бе подпалил мозъка му.

Еди достигна най-ниския клон на дървото, което бе спасило живота му, и седна на него.

– Пресвета Дево! – възкликна. – Това стана пред очите ми и въпреки това не мога да повярвам...

Животното се обърна към него. Младежът скочи пъргаво и хукна към спътниците си. Звярът не го забеляза и се заклатушка към дървото, превърнало се в убежище за Еди, опита се да го обгърне с лапи, но не успя и се строполи на земята. Едва сега чуха звуците, които идваха от вътрешността на туловището му, звуци, които напомниха на младежа за ръмженето на двигател на огромен камион.

Последва нов спазъм, тялото на звяра се изпъна назад. Ноктите на предните му лапи се забиха в муцуната му. Бликна кръв, примесена с червейчета. Земята потрепери, когато чудовището падна, сетне то застигна неподвижно. След толкова много векове съществуването, което Древните бяха нарекли Мир – свят под света – беше мъртво.

Еди вдигна Сузана, прегърна я през кръста с лепкави от смолата ръце и я целуна страстно. От него вонеше на пот и смола. Погали го по лицето, по врага; прокара пръсти през влажната му коса. Обзе я лудешки порив да опипа всяка част от тялото му, да се увери, че е жив и здрав.

– Едва не ме докопа – изстена младежът. – Все едно бях попаднал на маскен бал в лудница. Какъв изстрел! Сузи, какъв изстрел!

– Надявам се повече да не ми се налага да правя нещо подобно – отвърна тя... но някакъв вътрешен глас се изсмя подигравателно. Гласът искаше да й каже, че тя няма търпение да опита отново. А този глас беше толкова студен. Студен.

– Какво беше... – започна Еди, обръщайки се към Роланд, но Стрелецът вече стоеше там. Беше се запътил бавно към мечката, която лежеше на земята. От вътрешността ѝ продължаваше да се разнася жуженето на някакъв механизъм, който всеки момент щеше да спре.

Роланд видя ножа си, забит дълбоко в ствола на едно дърво, близо до старата ела, спасила живота на Еди. Издърпа го и избърса в ризата си от мека еленова кожа. Застана до мечока и го погледна със смесено чувство на съжаление и възхищение.

„Привет, страннико – поздравя го мислено той. – Привет, стари приятелю. Никога не съм предполагал, че съществуваши. Алан вярваше, Кътбърт също – но Кътбърт вярваше във всичко – аз обаче бях упорит скептик. Смятах те за герой от поредната детска приказка... поредната измислица на старата бавачка. Но те срещнах тук, още една реликва от добрите стари времена като водната помпа в крайпътната станция, или старите машини в недрата на планините. Да не би мутантите да са последните оцелели потомци на хората, обитавали някога тази гора, избягали от нея, за да се спасят от гнева, ти? Не зная, никога няма да узная... но Ми струва логично. Да. Сетне се появих аз с моите приятели – моите нови приятели, които донесоха твоята смърт, и които започват да приличат на старите ми приятели, носещи със себе си смърт. Дойдохме, очертахме магически кръг и изплетохме отровна мрежа; сега ти лежиш тук мъртъв в нозете ни. Светът отново се промени, приятелю, и този път излишен се оказа ти.“

Тялото на чудовището продължаваше да излъчва силна топлина. От устата и носа му излизаха хиляди паразити, за да умрат почти мигновено. От двете страни на муцуната му се бяха образували восьчнобели

купчини червейчета.

Еди се приближи бавно. Носеше Сузана както понякога майките носят децата си.

– Какво е това, Роланд? Знаеш ли? Мисля, че и) нарече Пазител – обади се младата жена.

– Да. – Гласът на Роланд трепереше от възбуда. – Смятах, че всички са мъртви, би трябвало да са мъртви... ако въобще Съществуват в реалността, не само в приказките.

– Каквото и да е било, вече е мъртво – обади се Еди.

Стрелецът се усмихна.

– Ако беше живял две-три хиляди години и ти щеше да умреш някой ден.

– Две-три хиляди... Господи!

– Мечка ли е? Наистина ли? А какво е това? – попита Сузана и посочи правоъгълната метална табелка, закрепена високо на една от огромните задни лапи на звяра. Табелката от неръждаема стомана едва се виждаше сред сплъстената козина, но следобедното слънце хвърляше отблясъци върху металната повърхност. Именно отражението им бе привлякло вниманието на Сузана.

Еди коленичи и предпазливо протегна ръка към табелката; туловището на поваления звяр продължаваше да издава странни приглушени звуци. Младежът погледна Роланд.

– Давай – окуражи го Стрелецът. – Всичко свърши.

Еди се приближи и отстрани козината, която скриваше табелката. В метала бяха гравирани думи. Макар да бяха разядени от ръжда, той успя да ги разчете без особени усилия.

НОРТ СЕНТРАЛ ПОЗИТРОНИКС ЛТД

Гранит Сити

Североизточен коридор

Модел № 4 ПАЗИТЕЛ

Сериен № АА 24123 СХ 755431297 I 14

Тип/вид МЕЧОК

ШАРДИК

Забележка: Субатомните елементи не подлежат на подмяна.

– Мили Боже, това е робот! – възкликна тихо Еди.

– Невъзможно – възрази Сузана, – когато го улучих, от него потече кръв.

– Може и така да е, но от главите на обикновените мечки не стърчат локатори. Освен това, доколкото зная, обикновените мечки не живеят две или три хил... – Млъкна внезапно, озадачен от действията на Стрелеца. Когато продължи, в гласа му звучеше отвращение. – Какво правиш?

Роланд не отговори; не бе необходимо да го прави. Действията му бяха очевидни – с помощта на ножа си издълбаваше очите на мечката. Извърши хирургическата операция бързо и акуратно. Когато свърши, закрепил кафеникавото желеподобно топче на върха на ножа, сетне го метна встрани. От дупката изпъзяха още няколко червейчета, опитаха се да слязат по муцуната на звяра, но умряха.

Стрелецът се приведе и надникна в очната орбита на Шардик, огромния мечок-пазител.

– Елате. Ще ви покажа истинско чудо.

– Еди, пусни ме – промълви Сузана.

Младежът се подчини, а тя с помощта на ръцете си бързо допъзля до мястото, където Стрелецът се бе надвесил над отпуснатата муцуна на звяра. Еди се присъедини към тях и надзърна. Тримата гледаха съсредоточено и мълчаливо в продължение на цяла минута; единственият звук, който нарушаваше тишината, беше граченето на враните, които кръжача над главите им.

От празната орбита се стичаха струйки засъхваща кръв. Но не *само* кръв. Тя бе примесена с някаква бистра течност, която миришеше познато – на банани. А отвъд сложната плетеница от очни нерви се виждаше интегрална схема със сребристи елементи.

– Това не е мечка, а проклет уокмен – промърмори Еди. Сузана го погледа въпросително:

– Какво?

– Нищо. – Еди се обърна към Роланд. – Смяташ ли, че е безопасно да я пипаш?

Стрелецът сви рамене.

– Мисля, че да. Демонът, обладал това същество, вече си отиде.

Младежът предпазливо протегна пръст, готов да го дръпне при първите признаци за електрически ток. Първо докосна студените вече мускули около очната орбита, която бе с размерите на бейзболна топка, сетне и някакво сухожилие. Само че това не беше сухожилие, а тънка стоманена струна. Дръпна пръста си и видя синкавият огън да

припламва за последен път.

– Шардик – промълви. – Името ми е познато, но не мога да се сетя къде съм го чувал. Говори ли ти нещо, Сузана?

Тя поклати глава.

– Работата е там, че... – Еди се засмя безпомощно – го свързвам със зайци. Не е ли странно?

Роланд се изправи. Коленете му изпукаха като пистолетни изстрели.

– Ще трябва да преместим лагера – каза той. – Онази поляна, на която се учихме да стреляме...

Едва успя да направи две неуверени крачки и се строполи ма колене, притиснал длани към натезалата си глава.

10

Еди и Сузана се спогледаха разтревожено, сетне младежът прилекна до него.

– Какво има, Роланд? Какво става?

– *Имаше* момче – каза Стрелецът със странен безжизнен глас. И веднага продължи: – *Нямаше* момче.

– Роланд? – повика го Сузана. Приблужи се, прегърна го през раменете, усети как цялото му тяло трепери. – Роланд, какво има?

– Момчето – отвърна Стрелецът и я погледна с овлажнели от сълзи, но безизразни очи. – Момчето. Все това момче.

– *Какво* момче? – изкрещя Еди. – *Какво* момче?

– Върви – промълви Роланд, – има и други светове.

Сетне припадна.

11

Щом се смрачи, тримата седнаха край огромния огън, който бяха стъкмили наред поляната, наречена от Еди „стрелбището“. Зимно време това би било крайно неподходящо място за лагеруване – нямаше дървета, които да спират ветровете откъм долината, но по това време на годината проблемът не съществуваше. Еди реши, че тук, в света на Роланд, сега е късно лято.

Над главите им се ширеше черният свод на небето, осеян, както им

се струваше, с безброй галактики. Почти право на юг, от другата страна на реката от мрак, се простираше долината. Еди виждаше как Старата майка се издига над далечния невидим хоризонт. Погледна към Роланд, който седеше, обвинил коленете си с ръце. Въпреки топлината и близостта на огъня Стрелецът се бе увил с три кожи. Край него стоеше чиния с недокосната храна. В ръката си държеше кост. Еди отново вдигна поглед към небето и си припомни историята, която Стрелецът му разказа в едни от онези мъчително дълги дни, когато се отдалечиха от брега и започваха да се катерят по хълмовете, за да достигнат горите, в които да се приютят, макар и временно.

Много отдавна, преди сътворението на света, бе казал Роланд, Старата звезда и Старата майка били влюбени младоженци. Един ден между тях избухнал страхотен скандал. Старата майка (която в онези далечни дни била известна с истинското си име – Лидия) хванала Старата звезда (която се наричала Апон) да флиртува с красивата девойка Касиопея. Последвала истинска домашна свада със скубане на коси, размяна на шамари и чупене на чинии. Едно парченце от тази посуда се превърнало в Земята; друго, по-малко, образувало Луната; въгленче от огнището в кухнята запалило Слънцето. В края на краищата наложило се боговете да се намесят, за да не би Апон и Лидия да унищожат Вселената, преди тя още всъщност да е създадена. Касиопея, лекомислената девойка, заради която започнала свадата (естествено, жените са виновни за всичко, вметна Сузана), била наказана да седи за вечни времена в люлеещ се стол от звезди. Но с това историята не приключва. Лидия била готова да се помири, но Апон проявил упорство (пак мъжете са виновни, намеси се Еди). Така двамата се разделили и се наблюдавали със смесено чувство на омраза и страст през осеяното със звезди небе. Апон и Лидия не съществуват вече три милиарда години, бе обяснил Роланд. Те се превърнали в Старата звезда и Старата майка, в север и юг. Всеки се стреми към другия, но същевременно е прекалено горд да помоли за прошка... а Касиопея се полюшва на стола и им се присмива.

Еди трепна от нежно докосване. Беше Сузана.

– Хайде – каза тя. – Трябва да го накараме да проговори.

Еди я отнесе край огъня и внимателно я остави на земята, после седна. Стрелецът ги изгледа и заяви:

– Колко близо сте седнали до мен. Като любовници... или като надзиратели в затвор.

– Време е да поговорим – започна Сузана с тих и мелодичен глас. – Ако сме твои спътници – а мисля, че сме, независимо дали го искаш или

не – време е да започнеш да се държиш с нас като с такива. Сподели какво те тревожи...

– ... и как можем да ти помогнем – добави Еди. Роланд въздъхна дълбоко.

– Не зная откъде да започна. Отдавна не съм имал спътници... отдавна не ми се е налагало да разказвам каквото и да било.

– Започни с мечока – подкани го младежът.

Сузана се приведе и докосна челюстта, която Роланд държеше.

И завърши с това – каза тя.

– Да. – Стрелецът поднесе челюстта пред очите си и я огледа за миг преди да я остави в скута си.

– Трябва да поговорим за това. То е в основата на всичко.

Но първо им разказа за мечока.

12

– Това е история, която чух като малък – започна той. – Когато всичко е било ново, когато Великите древни – те не са били богове, а хора, притежаващи знанията на богове – създали Дванайсетте пазители, за да охраняват дванайсетте портала, през които се влизало и излизало от този свят. Веднъж чух, че тези портали възникнали по естествен път като съзвездията, които греят в небето, или бездънните пропасти, които наричаме Гроба на дракона, защото на всеки трийсет или четирийсет дни от отвъстрието бликваше пара. Но други хора – добре си спомням един от тях, главният готвач в замъка на баща ми, името му беше Хакс – твърдяха, че те са изкуствени, създадени са от Великите древни, преди гордостта им да ги затрие от лицето на земята. Хакс казваше, че сътворяването на Дванайсетте пазители било последното дело на Великите древни, последният опит да поправят сторените злини.

– Портали – замисли се Еди. – Имаш предвид врати. Пак стигаме до тях. Това са врати, през които може да се преминава от един свят в друг. Като онази на плажа, през която дойдохме двамата със Сузана ли?

– Не зная. На всяко нещо, което зная, съответстват стотици, които не зная. И двамата трябва да приемете този факт. Светът се е променил, казваме ние. Когато светът се промени, сякаш гигантска приливна вълна преминава през него и оставя след себе си само разрушения... руини, които понякога напомнят на карта.

– И все пак какво мислиш? – възкликна Еди и напрежението в гласа

му показа на Стрелеца, че той не се е отказал от мисълта да се върне в своя собствен свят... и в света на Сузана.

– Остави го на мира, Еди – каза тя. – Не обича да прави догадки.

– Защо, понякога се налага да гадаеш – възрази Роланд за учудване и на двамата. – Когато на човек не му остава нищо друго, започва да гадае. Отговорът е не. Не мисля, че порталите приличат на вратата от брега. Не мисля, че водят към място или време, което познаваме. Смятам, че вратите на плажа – като онези, през които дойдохте вие двамата, приличат на опорната точка, на която се поклаща дъска.

– Детска люлка ли? – попита Сузана и поклати длан напред-назад, за да покаже какво има предвид.

– Да! – зарадва се Роланд. – Точно така. На единия край на люлката...

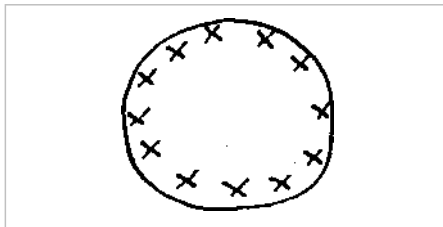
– Люлката – поправи го Еди с усмивка.

– Да. На единия край е моето *ка*. На другия е *ка* на човека в черно, на Уолтър. Вратите бяха центърът, резултат от взаимодействието между две противоположни съдби. Онези, другите портали са много по-големи от мен, от Уолтър или нашата компания.

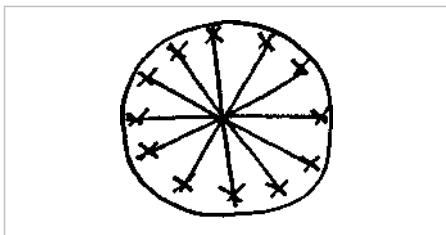
– Искаш да кажеш – поколеба се Сузана, – че порталите, охранявани от Пазителите, са извън *ка*. Отвъд *ка*?

– Така мисля. – На устните му пробяга мимолетна усмивка. – Предполагам, че е така.

Известно време поседя, без да промълви нито дума, сетне взе една пръчка. Разчисти килима от борови иглички пред себе си и начерта следния кръг:

– Това е моят свят. Поне в детството ме учеха, че изглежда така. Хиксовете са портали, разположени в безкрая. Ако начертаем шест линии и свържем порталите по двойки... ето така...

– Виждате ли, че линиите се пресичат в центъра?

Еди почувства как мравки полазиха по гърба му. Устата му внезапно пресъхна.

– Това ли е, Роланд? Това ли е...

Стрелецът кимна. Изпитото му, набраздено от бръчки лице, изглеждаше мрачно.

– В центъра лежи Великият портал, така наречената Тринадесета врата, която е ключът не само към този свят, а към всички светове.

Посочи центъра на кръга.

– Тук е Тъмната кула, която търся през целия си живот.

13

– Край всеки от дванайсетте по-малки портала Древните поставили по един Пазител – продължи Стрелецът. – Като малък можех да изрецитирам стихотворение за всеки от тях научих ги от гувернантката и от Хакс, готвача... но това беше толкова отдавна. Разбира се, един от Пазителите беше мечка, имаше риба... лъв... прилеп. А и костенурката, тя беше много важна...

Той вдигна поглед към звездното небе и сбърчи чело в опит да се съсредоточи. Сетне неочаквано ведра усмивка озари суровите му черти и той издекламира:

Костенурката огромна погледни!

Света върху черупката съзри.

Мисълта и бавно тече,

много обети и клетви е чула

и всички истини знае,

но да помогне не желае.

Обича морето, обших земята,

обича дори и децата.

Роланд се изсмя.

– Хакс обичаше да пее тази песен, докато приготвяше глазурата на някоя торта, после ми позволяваше да оближа лъжицата. Невероятно, че си я припомних, нали? Когато пораснах, реших, че Пазителите не съществуват – че те са по-скоро символ, не реалност. Явно съм сгрешил.

– Нарекох го робот – каза Еди, – но мечокът не беше робот. Сузана е права, ако стреляш по някой робот, от него ще потече само машинно масло. Мисля, че хората в моя свят наричат това киборг – същество, което е наполовина машина, наполовина жив организъм. Гледах един филм... разказахме ти какво представляват филмите, нали?

Роланд се усмихна и кимна.

– Добре, този филм се казваше „Робокоп“ и героят не се различаваше особено от мечока, който Сузана уби. Как разбра къде е слабото му място?

– Спомни си една от легендите, които Хакс разказваше. Ако бях послушал бавачката си, Еди, ти отдавна щеше да се намираш в търбуха на звяра. Във вашия свят казват понякога на децата да сложат шапката за мислене?

– Така е – каза Сузана.

– Ние също и това е свързано с легендата за Пазителите. Разказвах ни, че всеки от тях има по още един мозък, който се намира вън от главата му. В някаква шапчица. – Роланд ги изгледа и се усмихна отново. – Не приличаше много на шапчица, нали?

– Да – съгласи се Еди, – но все пак легендата се оказа достатъчно точна, за да ни спаси.

Сега си мисля, че търся Пазителите още откакто тръгнах към Тъмна кула – каза Роланд. – Когато намерим портала, който Шардик охраняваше – за целта трябва само да тръгнем по стъпките му – ще се обърнем с гръб към него и ще тръгнем напред. Така ще се озовем в центъра на кръга... където е Кулата.

Еди понечи да каже: *„Добре, да поговорим за тази кула. Най-после, веднъж завинаги, да поговорим и за нея – какво представлява тя, какво означава и най-важното, какво ще стане с нас, когато се озовем в подножието ѝ,“* Но от устата му не излезе нито звук. Моментът не беше подходящ, не сега, когато нещо измъчваше Роланд. Не сега, когато единствено слабите отблясъци на огъня прогонваха мрака.

– И така, сега стигаме до другия въпрос – уморено продължи Стрелецът. – Най-сетне намерих верния път – след толкова години намерих верния път – но чувствам, че губя разсъдъка си. Той се разпада

като трохи от бисквитата, като стръмен бряг, разяден от проливен дъжд. Това е моето наказание, че оставих момчето, което никога не е съществувало, да умре. Това също е *ка*.

– Кое е това момче, Роланд? – попита Сузана. Роланд погледна Еди.

– А ти знаеш ли? Той поклати глава.

– Но аз говорих за него! Всъщност бълнувах, докато бях болен, на крачка от смъртта. – Гласът му внезапно се повиши една октава; имитацията му на гласа на Еди бе толкова умела, че Сузана потрепери в пристъп на суеверен страх. – „Ако не млъкнеш веднага и не престанеш да бръщолевиш за това хлапе – говореше Роланд с гласа на младежа, – ще ти запуша устата със собствената ти риза! Писна ми да слушам за него!“ Спомняш ли си това, Еди?

Еди се замисли. Докато двамата вървяха по мъчителния път от вратата с надпис „ЗАТВОРНИК“ до следващата, на която пишеше „ГОСПОДАРКАТА НА СЕНКИТЕ“, Роланд бе говорил за хиляди неща, бе споменал хиляди имена – Алан, Корт, Джейми де Къри, Кътбърт (почесто от другите), Хакс, Мартин (или може би Мартен), Уолтър, Сузана и дори някакъв тип със странното име Золтан. Еди се бе уморил да слуша за разни хора, които никога не бе срещал (нито пък искаше да ги срещне). Но, разбира се, тогава имаше свои собствени проблеми, героиновата жажда и световъртежът след полета бяха само два от тях. Стрелецът сигурно също се бе отегчил от несвързаните истории за това как Еди израснал заедно с по-големия си брат Хенри и как двамата станали наркомани.

Но не можеше да си спомни да е заплашвал Роланд, че ще к) удуши със собствената му риза, ако не престане да говори за някакво момче.

– Не си ли спомняш? – настоя Стрелецът.

Помнеше ли нещо? При вида на скритата в парчето дърво фигурка Еди изпита някакво смътно чувство на *deja vu*. Опита се да го задържи, но не успя. Реши, че не го е изпитал, просто на него се е искало да бъде така, може би защото Роланд беше зле.

– Не – отвърна. – Съжалявам, приятелю.

– Но аз наистина ти разказах – гласът на Роланд беше спокоен, но настойчив. – Момчето се казваше Джейк. Пожертвах го – убих го, – за да настигна Уолтър и да го накарам да проговори. Убих го в пещерите в недрата на планината.

Тук вече Еди успя да си спомни.

– Може и така да е било, но ти разказа нещо друго – че си преминал тунела с някаква дрезина. На брега говорихме много за това. Разказваше

колко уплашен си бил в самотата си.

– Спомням си. Но си спомням, че ти разказах за момчето, за това как то падна в пропастта. Разривът между тези два спомена разкъсва съзнанието ми.

– Нищо не разбирам – намеси се разтревожената Сузана.

– Мисля, че самият аз едва сега започвам да разбирам.

Хвърли още дърва в огъня, сноп искри се устреми към мрачното небе, после Стрелецът отново седна между Еди и Сузана.

– Ще ви разкажа какво се случи, после ще ви разкажа това, което не се случи, а трябваше да случи. – Купих едно муле в Прайстаун и когато най-сетне се озовах в Тул, последният град преди да навляза в пустинята, то все още беше живо и здраво.

14

Стрелецът започна разказа за последните си приключения. Еди вече бе чул някои откъслечни фрагменти, но въпреки това слушаше в захлас, както и Сузана, за която всичко бе ново. Роланд им разказа за бара, в който играта на карти никога не спираше, за пианиста на име Шеб, за жената с белега на челото... за мъртвия Норт, който дъвчеше дяволска трева и който бил възкресен от човека в черно. Разказа им за Силвия Питстън, живото възплъщение на религиозен фанатизъм, за апокалиптичната престрелка, по време на която беше убил всеки мъж, жена и дете в града.

– Мили Боже! – възкликна тихо Еди с разтреперан глас. – Сега разбирам защо беше останал с толкова малко патрони.

– Мълчи! – скастри го Сузана. – Остави го да довърши.

Роланд продължи разказа си за гостуването си в дома на последния пустинен жител, млад мъж, чиято буйна рижа коса стигаше до кръста му. Разказа им за смъртта на мулето, за птицата на пустинния жител Золтан, която бе изкълвала очите на мулето.

Разказа им за дългите дни в пустинята, които се редуваха с кратки нощи, за това как бе проследил Уолтър по останките от огньовете и как останал накрая на силите си, умирайки от жажда, се бе добрал до крайпътната станция.

– Там нямаше никого. Била изоставена в дните, когато се е появила огромната мечка. Прекарах нощта там и продължих. Тогава се случи... но сега ще ви разкажа друга история.

– Онова, което не се е случило, а е трябвало? – попита Сузана.

Роланд кимна.

– В тази измислена история – в тази приказка – един стрелец на име Роланд срещнал в крайпътната станция момчето Джейк. Това хлапе дошло от вашия свят, от вашия град Ню Йорк, от времето някъде между 1987 година на Еди и 1963 на Одета Холмс.

Еди рязко се наведе напред.

– Има ли врата в тази история, Роланд? Врата, на която да пише „МОМЧЕТО“ или нещо подобно? Стрелецът поклати глава.

– Вратата на момчето беше затворена. То отивало на училище, когато един мъж – мисля, че това е бил Уолтър – го блъснал на платното на булеварда, където било прегазено от кола. Момчето чуло мъжа да казва нещо като: „Моля, направете път, аз съм свещеник.“ *Зърнало* този мъж само за миг, след което се озовало в *моя* свят.

Замълча, вперил поглед в огъня.

– А сега искам да прекъсна разказа за момчето, което никога не е било в крайпътната станция, и да се върна към истинската история. Нещо против?

Еди и Сузана се спогледаха озадачено, сетне Еди направи жест, който означаваше „както желаете, приятелю“.

– Както ви казах, в крайпътната станция нямаше никого. Помпата обаче все още работеше. Намираще се в задната част на конюшната, там, където са държали впряговете за дилижанса. Открих я по шума, но щях да я намеря дори да не издаваше нито звук. Разбирате ли, *помирисах* водата. След като прекараш дълго време в пустинята, когато си на косъм да умреш от жажда, наистина можеш да откриеш вода по мириса. Пих вода и запах. Когато се събудих, пих отново. Исках веднага да тръгна на път – желанието да го направя ме изгаряше като треска. Лекарството, което ми донесе от твоя свят – *астинът* – е чудесно нещо, Еди, но има трески, които нито едно лекарство не може да изцери. Знаех, че тялото ми се нуждае от почивка, но въпреки това използвах цялата сила на волята си, за да си наложа да остана още една нощ. На сутринта се почувствах отпочинал, напълних меховете си с вода и продължих. *Не взех нищо освен вода*. Това е най-важната част от всичко, което се е случило наистина.

– Добре – каза Сузана с най-милият и приятен глас, на който бе способна Одета Холмс, – значи това се е случило. Напълних си меховете и си продължил. Сега ни разкажи останалата част от онова, което не се е случило.

За миг Стрелецът остави челюстта в скута си, сви длани в юмруци и разтърка очите си – смешен детински жест. Сетне отново стисна челюстта, сякаш за да почерпи от нея кураж, и продължи:

– Хипнотизирах момчето, което не беше там. Направих го с помощта на една гилза. Знам този трик от години, научих го от доста странен източник – Мартин, придворния магьосник на баща ми. Момчето се окажа податливо ма хипноза. Изпадна в транс и ми разказа обстоятелствата около своята смърт, такива, каквито ги научихте от мен. Когато усетих, че ако продължа разпита, ще го разстроя или ще му навреда по някакъв начин, аз му заповядах, щом се събуди, да забрави всичко за смъртта си.

– Добре си направил – промърмори Еди.

Роланд кимна.

– И аз мисля така. Момчето премина от транс в дълбок сън. Аз също заспах. Когато се събудих, заявих на момчето, че съм решил да заловя мъжа в черно. Хлапакът знаеше кого имам предвид; Уолтър също се бе отбивал в крайпътната станция. Джейк се уплашил и се скрил от него. Сигурен съм, че Уолтър е открил присъствието му, но се е престорил, че не го забелязва. Оставил е момчето като своеобразен капан за мен.

– Попитах го дали има нещо за ядене. Не можеше да няма съвсем нищо. Джейк изглеждаше добре, а и пустинният климат запазва продуктите дълго време. Разполагаше с малко сушено месо, каза, че под станцията имало мазе. Не бил слизал там, защото се страхувал. – Стрелецът ги изглежда мрачно. – Прав беше да се страхува. Намерих храна... но намерих и Говорещия демон.

Еди погледна челюстта с широко отворени очи. По стърчащите зъби играеха оранжеви отблясъци от огъня.

– Говорещ демон? Имаш предвид *това* нещо?

– Не. Да. И да, и не. Изслушайте ме и ще разберете.

Разказа им за нечовешките стонове, разнасящи се от подземиято, за пясъка, който се ронеше между старите каменни блокове, с които бяха иззидани стените на мазето. Разказа им как се беше доближил до дупката, докато Джейк пицеше от ужас и го умоляваше да се качи горе.

Бе заповядал на демона да говори... и демонът се бе подчинил. Беше използвал гласа на Алис, жената с белега на челото, съдържателката на бара в Тул. „*Мини бавно покрай Дупката. Стрелецо, докато ти вървиш с момчето, мъжът в черно носи душата ти в джоба си.*“

– Дупката ли? – попита Сузана озадачена.

– Да – Роланд я изглежда внимателно. – Това говори ли ти нещо?

– Да... и не.

Тя заговори неуверено. Според Роланд това се дължеше донякъде на нежелание да говори за неща, които бяха болезнени за нея. И в същото време не желаше да го обърква допълнително, като разказва неща, в които не е сигурна. Това му харесваше. Тя му харесваше.

Разкажи това, в което си сигурна – подкани я. – Нищо повече.

– Добре. Дупката е едно място, за което Дета често си *мислеше*. Думата е взета от уличния жаргон, от възрастните, които седяха на прага, пиеха бира и си спомняха доброто старо време. Тя означава място, което е мръсно, долно или пък безполезно, а може би и двете. В Дупката имаше нещо – по-скоро в мисълта за Дупката – което привличаше Дета. Не ме питайте какво, може някога да съм знаела, но сега нямам представа. Не искам да си припомням.

– Дета открадна порцелановата чиния на леля – онази, която родителите ми са й подарили за сватбата – и я отнесе в Дупката, нейната Дупка, за да я счупи. Това беше отвратително място, осеяно с боклуци. Кочина. От време на време Дета забърсваше по някое момче от крайпътните заведения.

Сузана наведе глава за миг и здраво стисна устни. Сетне вдигна поглед и продължи:

– *Бели* момчета. И когато те я отвеждаха в колите си на паркингите, тя ги дразнеше сексуално, сетне бягаше. Тези паркинги също бяха Дупки. Това беше опасна игра, но Дета беше достатъчно млада, достатъчно бърза и твърдо решена да се забавлява. По-късно в Ню Йорк започна да краде от магазините... знаете за това. Избираше най-скъпите магазини – „Мейси“, „Джимбел“, „Блумингдейл“ – и крадеше евтини дреболии. И всеки път, когато тръгнеше на клептоманския си поход, си казваше: „*Днес отивам в Дупката. Ще гея някоя дреболия от белите. Ще гея нещо готино и ще го счупя на парчета.*“

Замълча, устните ѝ трепереха, беше вперила поглед в огъня. Когато вдигна очи, Роланд и Еди видяха по лицето ѝ да се стичат сълзи.

– Да, плача, но нека това не ви заблуждава. Спомням си как правех всичко, спомням си, че то ми доставяше удоволствие. Предполагам плача, защото зная, че бих го направила отново, ако обстоятелствата ми позволят.

Роланд явно успя да възвърне част от предишното си самообладание и строгост.

– В моята страна имамхе една поговорка: „Умният крадец винаги успява.“

– Не виждам нищо умно в това да крадеш фалшиви бижута – рязко отвърна тя.

– Някога да са те хващали?

– Не...

Роланд разпери ръце, сякаш искаше да каже: „Това имах предвид.“

– Значи за Дета Уокър Дупките бяха лоши места? – попита Еди. – Така ли? Защото нещо не се връзва.

– Добри и лоши едновременно. Излъчваха някаква сила, на тези места Дета сякаш *преоткриваше* себе си... Но същевременно бяха изгубени места. Но това няма нищо общо с момчето призрак на Роланд, нали?

– Може би – отвърна Стрелецът. – В моя свят също имахме Дупки. Думата също беше от жаргона и значението ѝ беше сходно.

– Какво означаваше тя за теб и за твоите приятели? – попита Еди.

– Значението се променяше незначително в зависимост от мястото и ситуацията. Понякога означаваше „бунище“. Друг път „публичен дом“ или място, където мъжете играеха на карти или дъвчеха дяволска трева. Но най-разпространеното значение беше и най-просто.

Погледна и двамата, сетне промълви:

– Дупката означава самота и пустош.

15

Сузана хвърли още дърва в огъня. На юг Старата майка сияеше все така ярко и равномерно, без да мигне. От уроците по астрономия в училище младата жена знаеше, че това е планета, не звезда. „*Венера ли беше?* – зачуди се тя. – *Или пък слънчевата система, към която е този свят, се различава от нашата?*“

Отново я обзе чувство на нереалност, усещането, че всичко е сън.

– Продължавай – подкани тя Роланд. – Какво се случи, след като гласът те предупреди за момчето?

– Пъхнах ръка в дупката, образувала се в пясъка – така ме бяха учили да реагирам, ако ми се случи подобно нещо. Извадих една челюст... но не тази. Челюстта, която измъкнах от стената в крайпътната станция, беше много по-голяма. Почти съм сигурен, че е принадлежала на някой Древен.

– Какво стана с нея? – попита Сузана.

– Една вечер я дадох на момчето – отвърна Стрелецът. Огънят

хвърляше по лицето му игриви оранжеви отблясъци. – Като един вид защита или талисман. По-късно разбрах, че е изпълнила предназначението си, и я хвърлих.

– А тази челюст на кого принадлежи? – попита Еди.

Роланд я взе, изгледа я продължително, сетне я пусна в скута си.

– По-късно, след като Джейк... след като момчето умря... настигнах човека, когото преследвах.

– Уолтър – обади се Сузана.

– Да. Поговорихме си... поговорихме доста дълго. По едно време се унесох съм и когато се събудих, беше мъртъв. Беше мъртъв поне отпреди сто години, ако не и повече. От него не беше останало нищо освен скелетът му.

– Да, доста дълго сте си говорили – отбеляза сухо Еди.

При тези думи младата жена се намръщи леко, но Роланд само кимна.

– Много, много дълго – каза, вперил поглед в огъня.

– Събудил си се една сутрин и до вечерта си достигнал бреговете на Западното море – каза младежът. – Същата нощ са се появили ракообразните чудовища, нали?

Роланд отново кимна.

– Да. Но преди да напусна мястото, където двамата с Уолтър разговаряхме... или съм сънувал, че разговаряме... или каквото и да е било... взех това от черепа му. – Той вдигна челюстта и оранжевите пламъци заиграха по разкривените зъби.

„Челюстта на Уолтър – каза си Еди и потрепери. – Челюстта на човека в черно. Спомни си това следващия път, когато решиш да се заядеш с Роланд. През цялото време е носил челюстта със себе си като някакъв... канибалски трофей. Господи!“

– Спомням си какво си помислих, когато я взех – продължи Стрелецът. – Спомням си го отлично, това е единственият спомен от онова време, в който не се съмнявам. Помислих си: *„Жалко, че изхвърлих онази челюст, която открих при срещата си с момчето. Но тази ще я замени.“* Тогава чух смеха на Уолтър – злобния му подигравателен смях. Чух и гласа му.

– Какво каза? – попита Сузана.

– „Късно е, Стрелецо, късно.“ Това бяха думите му. „Прекалено късно – оттук до края на вечността ще те преследва лош късмет – това е твоето ка“.

– Добре – каза Еди накрая. – Разбирам същността на парадокса. Паметта ти е раздвоена...

– *Не е. Дублирана е.*

– Добре де, ме е ли едно и също? – Младежът взе клонка и начерта в пясъка следната фигура:

Посочи с клонката лявата страна на рисунката.

– Това е паметта ти, преди да се озовеш в крайпътната станция – една-единствена права линия.

– Да.

Сетне посочи дясната линия.

– А това е паметта ти, след като си напуснал мястото на срещата с Уолтър – *отново* права линия.

– Да.

Сега младежът за пръв път посочи средата на рисунката и на черта около нея окръжност.

– Ето какво трябва да направиш, Роланд – да изолираш двойната линия. Да я блокираш в съзнанието си и да я забравиш. Защото не *означава* нищо, не *променя* нищо, тя е минало...

– Не е така. – Той вдигна челюстта. – Ако спомените ми за Джейк не са реални – а аз зная, че е така – откъде имам това? Взех тази челюст, за да заменя другата, която захвърлих... но онази, която захвърлих, открих в мазето на крайпътната станция и ако следвам правилната линия в твоята рисунка, то *никога не съм слизал в мазето!* Никога не съм разговарял с демона! Напуснал съм крайпътната станция *сам-самичък!*

– Изслушай ме – настоя Еди. – Ако всичко това е било халюцинация – крайпътната станция, хлапето, Говорещият демон, тогава може би си взел челюстта на Уолтър, защото...

– Не беше халюцинация – каза Роланд. Погледна и двамата и

направи нещо, което никой от тях не очакваше... нещо, за което младежът би се закълел, че Стрелецът стори неволно.

Хвърли челюстта в огъня.

17

За миг това беше само бяла кост, изкривена в призрачна усмивка. Сетне внезапно почервения, от нея избухнаха ярки пламъци и обагриха поляната с алени отблясъци. Еди и Сузана изкрещяха и закриха очи с длани.

Челюстта започна да се променя. Не да се стопява, а да се *променя*. Разкривените зъби, които стърчаха като стари надгробни паметници, се събраха. Плавната извивка в горната част се изправи, след което се разчупи на две.

Еди отпусна ръце в скута си и онемял от учудване, впери поглед в челюстта, която вече не беше челюст. Костта имаше цвят на разтопена стомана. Зъбите образуваха три букви V, като средната беше по-голяма от двете крайни. Изведнъж младежът проумя в какво ще се превърне челюстта, също както бе видял фигурката в парчето дърво.

Разбра, че костта се превръща в ключ.

„Трябва да запомниш тази форма – каза си. – Трябва, трябва.“

Жадно се взираше в ключа – трите букви V, средната, която беше по-голяма и по-дълбока от останалите. Три канала... най-крайният беше със завъртулка, напомняща ръкописно S.

Сетне пламъците отново промениха формата на челюстта. Костта, придобила очертанията на ключ, се сви навътре, събра се в няколко листенца, тъмни и копринено нежни като безлунна лятна нощ. За миг Еди видя роза – триумфално разцъфнала роза, грейнала в първия ден от появата си на бял свят, символ на вечна, непреходна красота. Очите му виждаха, сърцето му бе отворено за тази красота. Сякаш бе събрала в себе си любовта и живота, възкръснали от мъртвата кост, която Роланд хвърли в огъня; там, в пламъците, сияеше нещо, което сякаш заявяваше, че отчаянието е мираж, а смъртта – сън.

„Розата! – мислено възкликна той. – Първо ключът, сега розата! Запомни! Запомни, ще те отведат в Кулата!“

Нещо изпука в пламъка. Полетя сноп искри. Сузана изпищя и се претърколи встрани; оранжевите пламъци се устремиха към звездното небе. Еди не помръдна. Седеше вцепенен, замаян от видяното, запленил

от чудото, което беше едновременно прекрасно и страшно, без да обръща внимание на искрите, които изгаряха кожата му. Сетне пламъците се укротиха.

Челюстта беше изчезнала.

Ключът беше изчезнал.

Розата беше изчезнала.

„Запомни – наум си заповяда той. – *Запомни розата... запомни формата на ключа!*“

Изпаднала в шок, Сузана ридаше от ужас, но той не ѝ обърна внимание и взе клончето, което двамата с Роланд бяха използвали, за да рисуват в пръстта. Сетне треперещата му ръка повтори очертанията на ключа:

18

– Защо го направи? – попита най-сетне Сузана. – Защо, за Бога, и какво беше това?

Бяха изминали петнадесет минути. Огънят едва гореше, разлетелите се въглени бяха стъпкани с крака или оставени да угаснат сами. Еди беше прегърнал Сузана. Роланд седеше встрани, притиснал колене към тялото си, вперил мрачен поглед в оранжево-червените въглени. Според Еди и двамата не бяха видели метаморфозата на челюстта. Бяха видели как тя се разтопи или може би взриви, но това беше всичко. Или поне така смяташе той. Понякога Роланд предпочиташе да не споделя мислите си с никого и дори ако случайно разкриеше някое свое намерение, никога не го разкриваше докрай, Еди знаеше това от горчив опит. Замисли се дали да не разкаже видяното – или пък само така му се бе сторило? – но реши да не разкрива картите си, поне за момента.

От челюстта не беше останала и следа.

– Направих го, защото един глас ми нареди да го сторя – каза Стрелецът. – Това беше гласът на баща ми; на *всичките* ми бащи. Когато човек чуе такъв глас, немислимо е да не се подчини на секундата. Така са ме учили. Не мога ви да ви кажа, поне засега, какво друго ми каза гласът... Зная само, че челюстта каза последната си дума. Дълго я носих в

себе си, само и само за да я чуя.

„Или да я видя. – помисли си младежът. – Запомни розата... запомни формата на ключа.“

– Едва не ни подпали! – произнесе уморено Сузана.

Роланд поклати глава.

– Мисля, че това приличаше по-скоро на фойерверките, които бароните изстрелваха понякога по време на своите празненства. Ярки, предизвикващи мъничко страх, но напълно безопасни.

На Еди му хрумна нещо:

– Раздвоението в паметта ти изчезна ли? Отиде ли си в мига, в който костта се взриви?

Беше сигурен, че е станало точно така; във филмите, които беше гледал, шоквата терапия винаги помагаше. Но все пак поклати глава.

Сузана потрепери в обятията му.

– Каза, че си започнал да разбираш?

Роланд кимна.

– Мисля, че да. Ако съм прав, то трябва да се притеснявам за Джейк. Където и да е той, в каквото и време да е попаднал, аз се страхувам за него.

– Какво искаш да кажеш? – попита младежът.

Роланд стана и започна да разгръща кожата.

– За днес стига толкова приказки и вълнения. Време е за сън. На сутринта ще тръгнем по следите на мечката и ще се опитаме да намерим портала, който е охранявала. По пътя ще ви кажа каквото знам и каквото смятам, че се е случило... каквото смятам, че продължава да се случва.

С тези думи се уви в старото одеяло, загърна се с еленова кожа и обърна гръб на огъня.

Еди и Сузана си легнаха заедно. Щом решиха, че Стрелецът е заспал, започнаха да се любят. Той не спеше и чу всичко, чу и тихият им разговор. Говориха все за него. Остана да лежи тихичко, с широко отворени очи, вперени в мрака, дълго след като двамата заспаха и дишането им се установи в един монотонен ритъм.

„Колко е хубаво – помисли си, – когато си млад и влюбен.“ Беше хубаво, дори в този свят, превърнал се в едно голямо гробище.

„Наслаждавай се, докато можеш – каза си, – защото ни предстои срещи със смъртта. Достигнали сме ручей от кръв. Не се съмнявам, че ще ни отведе до цяла река. И дори до океан от кръв. В този свят гробовете стенат, мъртвите се надигат.“

Затвори очи едва когато започна да се развиделява. Спа съвсем за кратко. И сънува Джейк.

19

Еди също сънува – сънува, че се е върнал в Ню Йорк и върви по Второ Авеню с книга в ръка.

В съня му беше пролет. Беше топло, дърветата бяха цъфнали и носталгията го проряза като остра болка, като рибарска кукичка, забила се в стомаха му. *„Наслаждавай се на съня, нека продължи колкото се може по-дълго – помисли си той. – Потопи се в съня си... защото никога няма да се върнеш в Ню Йорк. Няма да се прибереш у дома, Еди. Не се надявай.“*

Погледна книгата и съвсем не се учуди, когато видя, че това е „Не можеш да се върнеш у дома“ от Томас Улф. На тъмночервената корица бяха изобразени три неща: ключ, роза и врата. Спря за миг, разтвори книгата и прочете първото изречение. *„Човекът в черно бягаше през пустинята, а Стрелецът го следваше.“*

Затвори книгата и продължи да върви. Часът беше около девет сутринта, по Второ Авеню нямаше много движение. Пролетното слънце хвърляше игриви отблясъци по прозорците и яркожълтите таксита, които минаваха и надуваха клаксоните. Някакъв просяк на ъгъла на Второ Авеню и Петдесет и втора улица протегна ръка за милостиня и Еди му подхвърли книгата с червените корици. Забеляза (също без изненада), че просякът е Енрико Балазар. Седеше с подвити крака пред помещението на някаква гадателка. „КЪЩИЧКА ОТ КАРТИ“ гласеше надписът на витрината, на която бе изложена кула, построена от карти таро. На върха се мъдреше Кинг Конг. От главата на огромната маймуна стърчеше малък локатор.

Еди продължи по пътя си, насочи се бавно към центъра на града, без да обръща внимание на рекламите и уличните знаци. Веднага щом го видя, разбра, че се е запътил точно насам. „Това е мястото – каза си той. – Това е.“ На витрината бяха изложени салами и сирена. Надписът гласеше „ДЕЛИКАТЕСЕН МАГАЗИН «ТОМ И ДЖЕРИ»“. Друга реклама твърдеше: „НАЙ-ИЗИСКАНИТЕ БЛЮДА СА НАШ СПЕЦИАЛИТЕТ!“

Докато стоеше и разглеждаше витрината, видя още едно познато лице. Зад ъгъла се зададе Джак Андолини, облечен в костюм с цвят на

ванилов сладолед. В лявата си ръка държеше черен бастун. Половината му лице липсваше, отнесено от щипките на ракообразните чудовища.

– *Хайде, Еди, влизай* – подкани го Джак и отмина. – *В края на краищата има и други светове освен този и проклетият влак минава през всички тях.*

– *Не мога* – отвърна той. – *Вратата, е заключена.*

Нямаше представа откъде то е разбрал, но беше сигурен, изобщо не се съмняваше.

– *Дад-а-чум, дуд-а-чи, не се тревожи, ключът е у теб* – каза Джак, без да се обръща. Еди погледна в ръката си и видя, че наистина държи ключа: примитивен на вид с три зъба във формата на буква V.

„*Тайната е в малката s-образна извивка на последното зъбче*“ – помисли си. Пристъпи напред и пхна ключа в патрона. Завъртя го съвсем лесно. Отвори вратата и се озова сред огромно поле. Огледа се и видя колите, които профучават по Второ Авеню, след което вратата се затвори с трясък и падна. Зад нея нямаше нищо. Съвсем нищо. Еди се огледа отново и това, което видя, го изпълни с ужас. Полето беше аленочервено, сякаш тук се бе разиграла титанична битка и земята не беше могла да попие цялата кръв.

Сетне осъзна, че това не е кръв, а рози.

Обзе го смесено чувство на радост и триумф, то изпълни сърцето му едва ли не до пръсване. Вдигна победоносно свитите си юмруци... сетне замръзна.

Полето се простираше на километри, извисяваше се в далечината, а на хоризонта се издигаше Тъмната кула. Беше огромна каменна колона, която се издигаше толкова високо, че върхът ѝ не се виждаше. Огромната по размери основа на Кулата, оградена от яркочервени рози, свидетелстваше за невероятната ѝ маса и размери, но въпреки това постройката си оставаше удивително елегантна. Камъкът, от който Кулата бе изидана, се оказа не черен, както бе очаквал Еди, а с цвят на сажди. Тесни прозорци, подобни на амбразури, опасваха сградата във възходяща спирала. Под прозорците се виеше безкрайна каменна стълба, чийто край се губеше във висините. Кулата приличаше на тъмносив удивителен знак, забит над поле от аленочервени рози. Небето над нея бе синьо, осеяно с пухкави бели облаци, които се носеха като платноходки. Кръжаха над Кулата и я отминаваха в безкраен поток.

– *Каква величествена гледка!* – възкликна Еди. – *Величествена и необикновена!* Но странното чувство на радост и триумф беше изчезнало; сега изпитваше болка, беше обзет от предчувствие за обреченост.

Огледа се и осъзна ужасен, че е застанал в сянката на Кулата. Не, не просто *стоеше* в сянката, а беше погребан жив в нея.

Изкрещя, но викът му се изгуби в оглушителното тръбене на рог, което се разнесе от върха на Кулата и сякаш изпълни целия свят. Докато звучеше този предупредителен сигнал, започна да се стели мрак. Преливаше на мътни струи, течеше по небето на ручей, които се вливаха в един поток, поток от мрак. Не приличаше на облак, а по-скоро на тумор. Небето почерня. Сетне Еди видя, че това не е облак, нито тумор; мракът започна да придобива определена форма, заприлича на циклоп, който се втурна към мястото, където стоеше той. Нямаше смисъл да бяга от звяра, спуснал се от небето; щеше да го настигне, да го сграбчи и да го отнесе със себе си. Щеше да го отнесе в Тъмната кула и Еди никога нямаше да види отново светлина.

В мрака се образуваха отвори, подобни на огромни, нечовешки очи. Всяко от тях бе с размерите на Шардик, който лежеше мъртъв в гората; и двете очи гледаха право в Еди. Бяха червени – червени като рози, червени като кръв.

В главата му прокънтя гласът на мъртвия Джак Андолини: *„Хиляда светове, Еди – десет хиляди светове! Влакът минава през всеки един. Ако, разбира се, успееш да го подкараш, И ако наистина го сториш, това ще бъде само началото на твоите проблеми, защото ще ти бъде адски трудно да го спреш.“*

Гласът на Джак зазвуча механично, зацикли: *„Ще ти бъде адски трудно да го спреш, Еди, момчето ми, повярвай. Ще ти бъде адски...“*

– ЗАПОЧВАМЕ ИЗКЛЮЧВАНЕ. ИЗКЛЮЧВАНЕТО ЩЕ ЗАВЪРШИ СЛЕД ЕДИН ЧАС И ШЕСТ МИНУТИ!

В съня си Еди вдигна ръце, за да закрие очите си...

20

... и се събуди, седнал край угасналия огън. Гледаше света между пръстите си. В главата му продължаваше да кънти гласът на коравосърдечен командир от специалните части, който крещеше в мегафона.

– ОПАСНОСТ НЯМА! ПОВТАРЯМ, ОПАСНОСТ НЯМА! ПЕТ СУБАТОМНИ ЕЛЕМЕНТА СА ИЗЛЕЗЛИ ИЗВЪН СТРОЯ! ДВА СУБАТОМНИ ЕЛЕМЕНТА СЕ НАМИРАТ ВЪВ ФАЗА НА ИЗКЛЮЧВАНЕ, ЕДИН СУБАТОМЕН ЕЛЕМЕНТ РАБОТИ С ДВА ПРОЦЕНТА ОТ МОЩНОСТТА СИ. ТЕЗИ ЕЛЕМЕНТИ НЕ СА ОТ

ЗНАЧЕНИЕ ЗА НОРМАЛНОТО ФУНКЦИОНИРАНЕ НА СИСТЕМИТЕ! ПОВТАРЯМ, ТЕЗИ ЕЛЕМЕНТИ НЕ СА ОТ ЗНАЧЕНИЕ ЗА НОРМАЛНОТО ФУНКЦИОНИРАНЕ НА СИСТЕМИТЕ! ДОКЛАДВАЙТЕ ПОЛОЖЕНИЕТО НА НОРТ СЕНТЪРЪЛ ПО-ЗИТРОНИКС ЛИМИТЕД! ОБАДЕТЕ СЕ НА 1-900-44! КОДОВАТА ДУМА НА ДАДЕНОТО УСТРОЙСТВО Е „ШАД-РИК“. ОБЯВЕНА Е НАГРАДА! ПОВТАРЯМ, ОБЯВЕНА Е НАГРАДА!

Гласът замлъкна. Еди видя Роланд, застанал на края на поляната, да държи Сузана на ръце. Двамата гледаха в посоката, от която идваше гласът, и когато записът започна да се повтаря, младежът успя да излезе от вцепенението на кошмара. Стана и отиде при Роланд и Сузана; питаше се колко ли века са минали от деня, в който е било записано това съобщение, програмирано за излъчване единствено в случай на непоправима повреда в системите.

– СИСТЕМАТА Е В ПРОЦЕС НА ИЗКЛЮЧВАНЕ! ИЗКЛЮЧВАНЕТО ЩЕ ЗАВЪРШИ СЛЕД ЕДИН ЧАС И ПЕТ МИНУТИ! ОПАСНОСТ НЯМА! ПОВТАРЯМ, ОПАСНОСТ...

Докосна ръката на Сузана. Тя се обърна към него.

– Кога започна това?

– Преди петнайсетина минути. Ти спеше като заклан... Слушай, изглеждаш ужасно! Да не си болен?

– Не. Сънувах кошмар.

Роланд го гледаше така изпитателно, че той се почувства неловко.

– Понякога истината се крие в сънища, Еди. Какъв беше твоят?

Младежът се замисли за миг, сетне поклати глава.

– Не си спомням.

– Съмнявам се.

Той сви рамене и едва забележимо се усмихна.

– Съмнявай се, щом желаеш. А *ти* как се чувстваш тази сутрин?

– Като вчера – отвърна Стрелецът, без да откъсва поглед от него.

– Престанете – намеси се младата жена. Гласът ѝ беше рязък, издаваше нервност. – Няма ли какво да правите, освен да се заяждате като хлапета? И точно тази сутрин, когато мъртвата мечка се опитва да проглуши целия свят.

Стрелецът кимна, но продължи да гледа Еди.

– Добре... но все пак сигурен ли си, че не искаш да споделиш нещо?

Младежът се замисли дали да му разкаже за видяното в пламъците на огъня, за съня. Сетне реши да не го прави. Помнеше розата в огъня,

помнеше и розите, покрили полето с червен килим. Но едва ли можеше да ги опише както ги бе видял с очите си, както ги бе почувствал със сърцето си; щеше да се получи някаква евтина имитация. Засега искаше да помисли върху случилото се.

„Запомни – каза си той... само че този път гласът, прозвучал в главата му, не приличаше на неговия. Беше по-плътен, по-зрял – глас на непознат. – *Запомни розата... и формата на ключа*“

– Ще ги запомня – промълви.

– Какво ще запомниш? – попита Роланд.

– Ще ти кажа. Ако се случи нещо наистина важно, ще ти кажа. И на двама ви ще кажа. Но сега не е моментът. И така, Шейн, ако ще ходим някъде, да тръгваме.

– Шейн? Кой е този Шейн?

– Ще ти обясня някой път. А сега да вървим.

Събраха багажа си и тръгнаха към мечока. Сузана отново седна в инвалидната количка.

21

Веднъж, доста преди да се пристрасти към хероина дотолкова, че да изгуби интерес към всичко останало. Еди отиде заедно с двама приятели в Ню Джърси на концерт на металистите от „Антракс“ и „Мегадет“. Ненадейно си спомни за този концерт и си помисли, че май „Антракс“ вдигаха повече шум от мъртвия мечок, от който се разнасяше повтарящото се съобщение. Когато стигнаха на шест-седемстотин метра от поляната, Роланд им нареди да спрат и откъсна от старата си риза шест парченца плат. Запушиха си ушите и продължиха напред. Но и това не им помогна особено.

– СИСТЕМАТА Е В ПРОЦЕС НА ИЗКЛЮЧВАНЕ! – ревеше мечката, когато стъпиха на поляната. Огромният звяр си лежеше, както го бяха оставили – в подножието на дървото, по което се бе покатерил Еди. С разтворените си крака мечокът приличаше на поваления Родоски колос, на огромна космата великанка, умряла при раждане. – **ИЗКЛЮЧВАНЕТО ЩЕ ЗАВЪРШИ СЛЕД ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДЕМ МИНУТИ! ОПАСНОСТ НЯМА!**

„Да, бе, няма – каза си Еди и започна да събира малкото кожи, останали цели след нападението и агонията на мечката. – *Има и още как. На мен ли ще ги разправяш тия.*“ Взе патрондаша на Роланд и

мълчаливо му го подаде. Наблизо лежеше парчето дърво, което беше дялкал. Вдигна го и го прибра в джоба на гърба на инвалидната количка. Стрелецът бавно пристегна кожените върви на широкия патрондаш около кръста си.

– ... В ПРОЦЕС НА ИЗКЛЮЧВАНЕ! ЕДИН СУБАТОМЕН ЕЛЕМЕНТ РАБОТИ С ЕДИН ПРОЦЕНТ ОТ МОЩНОСТТА СИ. ТЕЗИ СУБАТОМНИ ЕЛЕМЕНТИ...

Сузана последва Еди; на скута си държеше саморъчно ушита чанта. Младежът ѝ подаваше кожите, а тя ги прибираще в чантата. Когато събраха всичко, Роланд потупа Еди по ръката и му подаде раницата си. В нея имаше най-вече еленово месо, обилно осолено благодарение на каменната сол, която Стрелецът бе открил на около пет километра от ручея. Същата раница Роланд беше приготвил и за себе си. Старата му торба, натъпкана с какво ли не, беше праметната на рамото му.

На един клон наблизо висеше необикновен, саморъчно изработен хомот. Роланд го взе, разгледа го, сетне пхна главата си в него и завърза вървите около гърдите си. Сузана направи кисела гримаса, която не убягна от погледа на Стрелеца. Той си замълча – толкова близо до мечката никой нямаше да го чуе, дори да крещеше с пълно гърло – но сви рамене в израз на съчувствие и разпери ръце, сякаш искаше да каже: „*Знаеш, че това ще ни потрѣбва.*“

Тя също сви рамене „*Да... но това не означава, че ще ми хареса*“

Стрелецът посочи другия край на откритото пространство. Два прекършени смърча указваха мястото, където Шардик, известен в далечно-то минало като Мир, бе излязъл на поляната.

Еди се наведе към Сузана, сви палец и показалец в кръг и въпросително вдигна вежди.

Тя кимна, сетне притисна длани към ушите си.

Тримата пресякоха поляната, Еди буташе количката, а Сузана държеше торбата с кожите. Джобът в задната част на инвалидния стол беше натъпкан с разни вещи; сред тях беше и парчето дърво.

Зад гърбовете им мечката продължаваше да повтаря гръмогласно последното си послание към света и да отброява четиридесет минути до пълното изключване на системите. Еди не можеше да чака. Прекършените смърчове се бяха наклонили един към друг и образуваха нещо като врата. Той си помисли: „*Това е мястото, от което започва – истинският път към Тъмната кула на Роланд, поне за мен и за Сузана*“ Отново си припомни своя сън – виещите се в спирала прозорци, от които извираха реките от мрак, разстлани се над полето от рози. Потрѣпери, докато

се провираше под пречупените дървета.

22

Използваха инвалидната количка по-дълго, отколкото Роланд беше очаквал. Елите в тази част на гората бяха много, много стари, на земята имаше дебел килим от иглички, който задушаваше всякаква друга растителност. Ръцете на Сузана бяха здрави – много по-здрави от тези на Еди, макар Стрелецът да смяташе, че положението скоро ще се промени – и тя без особени усилия караше количката по равната земя. Когато стигнаха до едно от дърветата, повалени от Шардик, Роланд повдигна младата жена, а Еди пренесе количката от другата страна.

Зад гърба им, макар и позаглъхнал от разстоянието, продължаваше да кънти механичният глас и да повтаря, че капацитетът на последния субатомен елемент е почти нулев.

– Надявам се проклетият хомот да не ти потрябва! – промълви Сузана.

Роланд кимна в знак на съгласие, но след по-малко от петнадесет минути заслизаха по стръмен склон; сред старите дървета се забелязваха и млади фиданки – бреза, елха и уродливи на вид кленове, впили корени в тънкия почвен слой. Килимът от иглички изтъня, колелата на инвалидната количка започнаха да се заплитат в ниските, жилави храсти, които растяха между дърветата. Тънките им клони тракаха по стоманените спици. Еди натисна ръкохватките с цялата си сила, но така успяха да изминат не повече от четиристотин метра. Сетне склонът стана още по-стръмен, а под краката им зашляпа кал.

– Време за езда, лейди – каза Роланд.

– Да продължим така още малко, а? Пътят може да се оправи...

Той поклати глава.

– Ако се опиташ да слезеш по хълма, може да направиш... как му казвахте, Еди... солто?

Младежът се усмихна.

– Нарича се салто, Роланд. Едно време карах скейтборд.

– Както и да му викате, смисълът е да паднеш на главата си. Хайде, Сузана, качвай се.

– Мразя се за това, че съм инвалид – избухна тя, но позволи на младежа да я повдигне и да ѝ помогне да се настани удобно в хомота, който Роланд носеше на гърба си.

След като се намести, докосна ръкохватката на револвера и попита:

– Искаш ли да го вземеш, Еди?

Той поклати глава.

– Ти си по-бърза.

Тя се усмихна и нагласи кобура така, че да ѝ е под ръка.

– Момчета, само ви бавя, но щом излезем на някое асфалтово шосе, ще се молите да ви кача на стоп.

– Не се съмнявам – съгласи се Роланд... сетне наклони глава и се ослуша. В гората цареше тишина.

– Голямата мечка е хвърлила топа – каза Сузана. – Слава Богу!

– По моите изчисления ѝ остават още седем минути – възрази Еди.

Роланд нагласи кожените ремъци на гърба си.

– Часовникът ѝ може да е започнал да изостава през последните пет-шестстотин години.

– Наистина ли смяташ, че е толкова стара?

Стрелецът кимна.

– Тя е най-малко на пет-шестстотин години. А сега е мъртва... последният от Дванайсетте пазители, доколкото знаем.

– Хич не ми пука – каза Еди, а Сузана се засмя.

– Удобно ли ти е? – попита я Роланд.

– Не, задникът ме боли, но да тръгваме. Гледай само да не ме изпуснеш.

Той кимна и започна да се спуска по склона. Еди вървеше зад него, като буташе празната количка, опитвайки се да не я разнебити по белите камъни, които стърчаха от земята. „След като мечокът млъкна, гората изглежда прекалено тиха“ – каза си и се почувства като герой от онези тъпи филми за джунглата с канибали и огромни маймуни.

23

Лесно откриваха дирите на мечока, но трудно ги следваха. На десетина километра от поляната навлязоха в мочурлива низина. Преди да усетят твърда почва под краката си, избелелите джинси на задъхания Роланд подгизнаха до коленете. Все пак Стрелецът беше в по-добра форма от Еди, останал без сили от опитите си да тика инвалидната количка през коренища и кал.

– Време за храна и почивка – обяви Роланд.

– Боже, гладен съм като вълк! – възкликна Еди. Помогна на Сузана

да се измъкне от ремъците и да се настани на ствола на едно повалено дърво. Сетне той се отпусна тежко до нея.

– Ей, момче, изцапал си ми колата – подразни го тя. – Ще се оплача от теб.

Той я погледна присмехулно:

– Ще я лъсна собственоръчно на първата автомивка. Дори ще я намажа е вакса. Става ли?

Тя се усмихна:

– Съгласна съм, сладур.

На кръста на Еди висеше един от меховете с вода. Той го потупа и попита:

– Може ли?

– Разбира се – каза Роланд, – само не прекалявай; ще пийнем по глътка преди да продължим. Иначе стомасите ще ни заболят.

– Роланд, орелът от страната Оз – засмя се младежът, докато развързваше меха.

– Какво е това Оз?

– Измислено място от един филм – обясни Сузана.

– Оз е нещо много повече. Понякога Хенри ми четеше приказката на глас. Някой път ще ти я разкажа.

– Ще се радвам – сериозно отвърна Стрелецът. – Искам да науча повече за вашия свят.

– Оз не е нашият свят. Както каза Сузана, това е измислено място...

Роланд им подаде по един къс месо, увит в широките листа на някакво растение.

– Най-бързият начин да опознаеш един свят е да разбереш мечтите му. Разкажете ми за Оз.

– Добре, разбрахме се. Сузана ще ти разкаже за Дороти, за Тото и за Тин, а аз за всички останали. – Еди захапа парчето месо и затвори очи в миг на наслада. Месото беше поело аромата на листата, които му придаваха страхотен вкус. Той изгълта лакомо парчето, стомахът му закъркори доволно. Сега вече дишането му стана по-равномерно, почувства прилив на сили. Мускулите му бяха заякнали, всичките му органи работеха в синхрон.

„Не се тревожи – каза си той. – До вечерта и костите ще ме заболят. Той ще ни кара, да вървим, докато не припадна на пътя.“

Сузана се нахрани по-сдържано, прокарайки всяка втора или трета хапка с глътка вода; тя въртеше парчето месо в ръцете си, отхапваше от края и напредваше равномерно към средата.

– Продължи разказа, който започна снощи – подкани тя Роланд. – Твърдеше, че започваш да разбираш противоречивите си спомени.

Той кимна.

– Да. Мисля, че и едните, и другите са истински. Е, някои са по-истински, но това не означава, че останалите са фикция.

– Нищо не разбирам – обади се Еди. – Онова момче Джейк или е било в крайпътната станция, или не е било.

– Това е парадокс – нещо, което хем е било, хем не е било. Докато не го разреши, съзнанието ми ще остане разделено. Това само по себе си е лошо, но по-лошото е, че разривът се задълбочава. Усещам го. Това... не може да се опише с думи.

– Къде според теб е причината?

– Казах ви, че момчето е било блъснато пред една кола. *Блъснато*. За кого знаем, че обича да блъска хората по този начин?

Изречението на лицето ѝ подсказваше, че Сузана започва да разбира накъде бие Стрелецът.

– Джак Морт. Искаш да кажеш, че той е блъснал момчето?

– Да.

– Но нали го е направил човекът в черно? – възрази Еди. Приятелчето ти Уолтър. Каза, че момчето го е *видяло* – някакъв мъж, който приличал на свещеник. Мисля, че хлапето го е чуло да казва: „Направете път, аз съм свещеник“ или нещо подобно.

– О, да, Уолтър е бил там. И двамата са били там, и двамата са блъснали Джейк.

– Някой да донесе торазин и усмирителна риза – провикна се Еди. – Роланд съвсем е изперкал.

Стрелецът не му обърна внимание; започваше да разбира, че шегите и клоунадите на Еди му помагаша да преодолее стреса. Така постъпваше някога и Кътбърт... докато Сузана приличаше на Алан.

– Вбесява ме най-вече това, че проумях истината много късно – каза. – В края на краищата аз проникнах в Джак Морт, получих достъп до мислите му, както до твоите, Еди, или до тези на Сузана. *Видях* Джейк, докато бях в Джак Морт, *и разбрах, че Морт е планирал всичко*. Възнамерявал е да блъсне Джейк, но аз съм го *спрял*. За целта е било необходимо само да проникна в тялото му. Той дори не разбра какво става. Дотолкова беше погълнат от плана си, че не ми обърна внимание, все едно съм муха, кацнала на шията му. Еди започна да проумява.

– Ако Джейк не е бил блъснат на улицата, значи никога не е умирал. След като не е умирал, никога не е идвал в този свят. И ако не е

идвал в този свят, ти никога не си го срещал в крайпътната станция. Нали така?

– Да. Мина ми през ум, че след като Джак Морт е възнамерявал да убие момчето, то е трябвало да го оставя да го направи. За да избегна пораждането на парадокса, който ме измъчва в момента. Но не бих могъл да постъпя така... аз... аз...

– Не би могъл да убиеш хлапето два пъти, нали? – попита тихо Еди.
– Всеки път, когато реша, че нямаш душа и приличаш на онази мечка-робот, ме изненадваш с напълно човешка постъпка. По дяволите!

– Еди, престани! – скастри го Сузана.

Младежът хвърли поглед към наведената глава на Стрелеца и направи гримаса.

– Извинявай, Роланд. Майка ми все повтаряше, че говоря без да мисля.

– Няма нищо. Имах приятел, който казваше същото за себе си.

– Кътбърт ли?

Роланд кимна. Изгледа продължително осакатената си дясна ръка, сви я в юмрук, въздъхна и отново вдигна поглед. Някъде в гората пееше чучулига.

– Ето какво смятам. Ако не бях проникнал в Джак Морт, той пак нямаше да блъсне Джейк този ден. Защо не? *Ка-тет*. Просто и ясно. За пръв път от смъртта на последния от моите приятели, с които тръгнахме по този път, се озовах в центъра на *ка-тет*.

– Квартет? – В гласа на Еди се прокрадна нотка на съмнение.

Стрелецът поклати глава.

– *Ка* съответства на вашата дума „съдба“, макар истинското й значение да е много по-сложно и трудно определимо. Такива са почти всички думи от Свещения език. А *тет* означава група хора с общи интереси и цели. Ние тримата сме *тет* например. *Ка-тет* е мястото, където съдбата среща няколко живота.

– Като „Мостът на Сан Луис Рей“ – промълви Сузана.

– Какво е това? – попита Стрелецът.

– Разказ за хора, които умират, когато мостът, по който вървят, пропада. Много известна история в нашия свят. Роланд кимна в знак, че е разбрал.

– В този случай *ка-тет* обвързва Джейк, Уолтър, Джак Морт и мен. Няма никакъв капан, какъвто подозирах, щом разбрах кого възнамерява да убие Джак Морт, защото *ка-тет* не може да се променя по волята само на един човек от групата. Но всеки може *да вижда, да знае*,

да разбира. Уолтър виждаше, Уолтър разбираше *ка-тет*. – Стрелецът тупна с юмрук по бедрото и възкликна с горчивина: – Как ли ми се е присмивал вътрешно, когато най-сетне успях да го настигна!

– Да се върнем на това, което би се случило, ако не беше осуетил плановете на Джек Морт в деня, когато е следил Джейк – предложи Еди. – Твърдиш, че ако не го беше спрял, някой или нещо друго щеше да го стори. Така ли е?

– Да, защото на момчето не му е било писано да умре в този ден. Щяло е да умре съвсем скоро, но не това е бил денят. Вероятно преди да блъсне момчето, щеше да види, че някой го наблюдава. Или свършено случаен човек щеше да се намеси. Или...

– Или някой полицай – каза Сузана. – Може да е видял полицай, застанал на неподходящото място в неподходящ момент.

– Точно така. Конкретната причина, осъществила волята на *ка*, е без значение. От собствен опит зная, че Морт беше хитър като стара лишица. Ако е усетил, че нещо не е наред, би отложил удара си за друг ден. Има и още нещо. Тръгнеш ли на лов, винаги се дегизираше. В деня, в който пусна тухлата върху главата на Дета Холмс, беше облякъл стар пуловер, няколко номера по-голям от неговия размер и бе нахлупил плетена шапка. Искаше да заприлича на пиянде, защото сградата, от която е била хвърлена тухлата, е била обитавана от алкохолици и откачалки. Разбирате ли?

Сузана и Еди кимнаха.

– Няколко години по-късно, когато те е блъснал пред атака, Сузана, е бил облечен като строителен работник. Носил е голяма жълта каска и фалшиви мустаци. В деня, в който е трябвало да бутне Джейк пред колата и да го убие, е щял да се предреши като свещеник.

– Божичко! – възкликна Сузана. – Човекът, който го е блъснал в Ню Йорк, е бил Джек Морт, а в крайпътната станция е видял Уолтър, когото ти си преследвал.

– Да.

– И хлапето е решило, че това е един и същи човек само защото и двамата са били облечени в някаква черна роба? Роланд кимна.

– Между Уолтър и Джек Морт съществуваше дори физическа прилика. Е, не си приличаха като братя, но все пак и двамата бяха високи, чернокоси, със светла кожа. Трябва да се има предвид, че Джейк е успял да зърне Морт миг преди да умре, а когато е видял Уолтър, е бил уплашен до смърт от странното място, на което се е озовал. Мисля, че грешката му е разбираема и простима. Ако някой е постъпил като глупак,

това съм аз, защото късно разбрах истината.

– Дали Морт е осъзнал, че някой го използва? – попита Еди. Припомни си преживяното, странните мисли, нахлули в главата му, когато Роланд успя да проникне в неговото съзнание. Не разбираше как така Морт не е усетил... но Стрелецът отново поклати глава.

– Уолтър несъмнено е действал изключително предпазливо. Морт е трябвало сам да се сети да се преоблече като свещеник... или поне така мисля. Не би разпознал чуждия глас – гласа на Уолтър – който дълбоко в подсъзнанието му е нашепвал какво да прави.

– Джак Морт – възкликна Еди, – винаги е бил Джак Морт.

– Да... с помощта на Уолтър. В края на краищата съм успял да спася живота на Джейк. Когато накарах Джак да скочи пред влака в метрото, промених всичко.

Сузана попита:

– След като Уолтър е успявал да проникне в нашия свят – може би е използвал своя собствена врата – когато си пожелае, не би ли могъл да принуди някого другого да блъсне момчето? След като е накарал Морт да се преоблече като свещеник, значи е могъл да стори същото и с. Какво има, Еди, защо клатиш глава?

– Защото не мисля, че Уолтър би искал това да стане. Винаги се случва това, което иска той... за да може Роланд да се побърка. Не е ли така?

Стрелецът кимна.

– Не би могъл да го направи, дори да е искал – добави Еди, – защото е бил мъртъв дълго преди Роланд да открие вратите на брега на океана. Когато Стрелецът е минал през последната врата и е проникнал в съзнанието на Джак, Уолтър отдавна е бил мъртъв.

Сузана се замисли върху думите му, сетне кимна:

– Разбирам... мисля... тези пътувания във времето доста ме объркват.

Роланд засъбира багажа си.

– Време е да тръгваме.

Еди се изправи и метна торбата си на рамо.

– Знаеш ли, има нещо, което може да ти послужи за успокоение – обърна се към Стрелеца. – Ти или твоето *ка-тет* сте успели да спасите момчето.

Роланд привързваше кожените ремъци към гърдите си. При тези думи вдигна поглед и ясните му сини очи проблеснаха по начин, който накара Еди да отстъпи крачка назад.

– Така ли? – попита с дрезгав глас. – Наистина ли? Полудявам бавно, опитвам се да живея с две версии на една и съща реалност. Отначало се надявах, че едната или другата ще избледнее в съзнанието ми, но това не се случи. Всъщност стана точно обратното: двете реалности стават все по-ярки, звучат все по-гръмко в главата ми като два хищника, готови да си прегризат гърлата. Каж ми, Еди, *как според теб се чувства Джейк? Как според теб се чувства човек, който знае, че в един свят е мъртъв, а в друг е жив?*

Чучулигата запя отново, но никой от тях не ѝ обърна внимание. Еди впери поглед в светлосините очи, които горяха на бледото лице на Роланд, и не намери какво да отговори.

24

С настъпването на нощта устрои лагер на тридесетина километра на изток от мъртвата мечка. Заспаха изтощени от тежкия преход (заспа дори Роланд, макар да сънува кошмари) и се събудиха с първите лъчи на слънцето. Еди запали огън и погледна мълчаливо към Сузана. В този миг прозвуча изстрел.

– Закуската – каза тя.

След няколко минути Стрелецът се върна, метнал през рамо токущо изкормен заек. Сузана приготви закуската. Тримата се нахраниха и поеха на път.

Еди все се опитваше да си представи какво означава да помниш собствената си смърт. Усилията му оставаха напразни.

25

Малко след обяд навлязоха в район, в който повечето дървета бяха изтръгнати от корен, а храстите бяха изпотъпкани – сякаш мощен ураган бе опустошил областта преди много години.

– Приближаваме се към мястото, което търсим – каза Стрелецът. – Шардик е унищожил цялата растителност, за да има по-добра видимост. Не е искал някой да го изненада. Може да е бил голям и силен, но същевременно и много предпазлив.

– Дали не е пригответил някоя изненада специално за нас? – попита Еди.

– Би могъл – усмихна се Роланд и го докосна по рамото. – Но това ще е много стара изненада... или изненади.

Бавно напредваха през зоната на опустошението. Изкоренените от Шардик дървета бяха стари – някои от тях отдавна бяха изгнили – но въпреки това представляваха сериозно препятствие. Дори тримата да бяха истински атлети, пак щеше да им е трудно да го преодолеят; а със Сузана, привързана с ремъците на гърба на Роланд, пътят им се превърна в истинско изпитание за волята и издръжливостта.

Полуизгнилите дървета и дребните храсти скриваха от тях слелите на мечока, което ги забавяше допълнително. До обяд вървяха, следвайки ясните белези, оставени по стволите на дърветата от ноктите на звяра. Сега обаче, с приближаването на отправната точка на Шардик, където бещт му не бе достигнал своята кулминация, белезите изчезнаха. Роланд вървеше бавно, оглеждаше се за следи от стъпки по земята и снопчета козина по дънерите, по които се бе катерил мечокът. Преминаването на петте километра опустошена гора им отне целия следобед.

Еди започваше да се опасява, че слънцето скоро ще залезе и ще им се наложи да пренощуват на това отвратително място. В този момент обаче стигнаха до полянка, заградена от млада елхова горичка, отвъд която се разнасяше веселият ромон на поток. Последните лъчи на залязващото слънце хвърляха тъмночервеникави отблясъци върху голото пространство, което току-що бяха пресекли.

Стрелецът им нареди да спрат и свали Сузана на земята. Изпъна гръб, сложи ръце на кръста си и се завъртя няколко пъти ту на едната, ту на другата страна.

– Тук ли ще пренощуваме? – попита младежът. Той поклати глава и каза:

– Сузана, дай револвера си на Еди.

Тя се подчини, но в очите ѝ се четеше безмълвен въпрос.

– Ела с мен, Еди. Мястото, което ни трябва, се намира отвъд тези дървета. Трябва да го поогледаме. А може и да свършим една работа.

– Защо мислиш, че...

– Отвори си ушите.

Младежът се заслуша и чу звук, наподобяващ работещи двигатели. Едва сега осъзна, че е чул шума преди време, но ме му е обърнал внимание.

– Не искам да оставя Сузана сама.

– Няма да се отдалечаваме, освен това тя е достатъчно гръмогласна. Ако има някаква опасност, тя е напред.

Еди погледна любимата си.

– Вървете – подкани го тя, – но не се бавете. – Погледна в посоката, от която бяха дошли, и в очите ѝ се появи загриженост. – Не зная въздят ли се тук мравки, но ми се *струва*, че е пълно с тези насекоми.

– Ще се върнем преди смрачаване – обеща Роланд и се отправи към елховата горичка. Младежът го последва.

26

Когато навлязоха на петнадесетина метра в горичката, Еди разбра, че вървят по пътека, която мечокът е утъпкал през годините. Върховете на дърветата се извиваха над главите им и образуваха тунел. Звучите станаха по-силни и той успя да ги разграничи. Например ниското, мощно бучене. Усещаше го под краката си – лека вибрация, сякаш машината бе заровена в земята. Чуваха се и по-остри и пронизителни звуци, като че някой чегърташе по ламарина.

Роланд му прошепна:

– Мисля, че не ни грози опасност, стига да пазим тишина.

Изминаха още пет метра и Стрелецът отново спря. Извади револвера си и с дулото отмести една клонка, обагрена с цветовете на залеза. Еди надзърна през образувалия се отвор и видя поляната, която мечокът бе превърнал в свой дом в продължение на дълги години, в отправна точка за своите наказателни експедиции, донесли толкова ужас и насилие.

На поляната нямаше никаква растителност; земята бе добре утъпкана. Изпод висока петнадесетина метра скала извираше малък ручей, който прекосяваше поляната с форма на връх на стрела. Откъм близката страна на ручея се намираще огромна метална будка с височина около три метра. Покривът ѝ беше извит и Еди си помисли, че му напомня на вход на метро. Предната ѝ част беше боядисана в диагонални жълто-черни ивици. Земята наоколо нямаше черния цвят на плодородната горска почва; поляната сякаш беше покрита със сива пепел, примесена с кости. След миг Еди проумя, че това, което беше взел за сива пепел, също са кости, но толкова стари, че се бяха превърнали в прах.

Из поляната се движеше нещо, нещо което издаваше скърцащи, тракащи звуци. Два... не, три метални уреда с размерите на малко куче. Бяха роботи, сети се младежът, или поне изглеждаха като роботи. Приличаха си по малкия локатор, който се въртеше на главата на всяко от

тях.

„Шапки за мислене – каза си Еди. – Мили Боже, що за свят е този?“

Най-голямата машина приличаше на тракторчето, което той беше получил за шестия или седмия си рожден ден; веригите му вдигаха облачета сивкав прах. Друга наподобяваше на стоманен плъх. Третата приличаше на змия, сглобена от метални сегменти – във всеки случай пълзеше като змия. Намираха се от другата страна на ручей и описваха траектория като неправилна окръжност. Докато ги гледаше, Еди си спомни за една карикатура в стар брой на списание „Сатърдей Ивнинг Поуст“, което майка му неизвестно защо събираше и складираше на купчина в коридора. На карикатурата бяха изобразени изнервени мъже, които пушат цигари и крачат нервно напред-назад, прокопаваха пътечка в килима в очакване съпругите им да родят.

Когато погледът му привикна с околния пейзаж, той забеляза, че странните устройства не са три, а поне една дузина, може би и повече, но голяма част бяха заровени сред костите на многобройните жертви на Шардик. Разликата беше, че останалите не се движеха. С течение на годините механичните слуги на мечока бяха умирали един след друг, докато бе останала само малката петчленна група... тези работи също издъхваха, ако се съдеше по скърцането и тракането. Змията, която следваше стоманения плъх например, представляваше жалка гледка. От време на време уредът, който вървеше след нея – метална кутия, изпод която се движеха къси механични крака – я настъпваше по опашката, сякаш за да я подкани да побърза.

Еди се зачуди какво са вършели тези работи. Несъмнено не бяха подходящи да отбрана, мечокът бе конструиран така, че сам да се грижи за себе си. Той реши, че ако Шардик беше попаднал на пътешествениците преди години, когато беше в разцвета на силите си, щеше бързо да им види сметката. А може би матките работи са служили като екип за поддръжка и ремонт, като съгледвачи или куриери. Може би представляваха опасност, но само ако-някой нападнеше тях... или техния господар. Не изглеждаха настроени много войнствено.

Всъщност събуждаха жалост. Повечето не функционираха, а господарят им беше мъртъв. Еди беше сигурен, че са го разбрали по някакъв начин. Излъчваха не заплаха, а необикновена, нечовешка тъга. Стари, износени почти до краен предел, те се движеха в кръг по отдавна утъпканите си следи. Той си представи, че чува мислите им: *„Ох, скъпи, какво ще правим сега? Какво ще правим, когато Него го няма? Кой ще се*

грижи за нас, когато Него го няма? Ох, скъпи, скъпи, скъпи... “

Нещо го дръпна за крачола и той едва не изпищя от страх и изненада. Обърна се рязко с насочен револвер, но видя Сузана, която го гледаше с широко отворени очи. Въздъхна с облекчение и отпусна предпазителя. Коленичи, постави ръце на раменете ѝ, целуна я по страната, сетне прошепна:

– За малко да те застрелям, какво правиш тук?

– Исках да видя какво става – отвърна му тя шепнешком, без да изглежда ни най-малко смутена. Премести поглед към Роланд, който коленичи до нея. – Освен това се страхувах да стоя сама.

Стрелецът забеляза няколко повърхностни драскотини по лицето и ръцете ѝ, причинени от пълзенето сред храсталака, и си помисли, че когато пожелаеше, тя можеше да се придвижва безшумно като призрак; не беше чул нищичко. Извади парцал от задния си джоб (последен остатък от старата му риза) и изтри капчиците кръв от ръцете ѝ. Огледа резултата от своята работа, сетне избърса нежно и челото на младата жена.

– Е, щом си тук, ела да погледаш – едва доловимо ѝ прошепна. – Мисля, че си го заслужи.

Разтвори храсталака пред нея, сетне я изчака да огледа поляната. Когато тя се отдръпна, Роланд отпусна клонките.

– Жал ми е за тях – прошепна Сузана. – Не е ли странно?

– Съвсем не. Мисля, че макар и по свой собствен начин, това са печални създания. Еди ще ги отърве от мъките им.

Младежът веднага поклати глава.

– Да, ще го направиш... освен ако не желаш да останеш тук цяла нощ и да съзерцаваш тези – как се изрази? – приборчета. Цели се в шапките. В онези малки неща, които се въртят.

– Ами ако не улуча? – прошепна гневно той.

Роланд сви рамене.

Младежът се изправи и неохотно дръпна предпазителя на револвера. Надзърна през храстите и огледа обикалящите в кръг машини, които продължаваха да следват самотната си безцелна орбита. „*Все едно да стреляш по кутрета*“ – мрачно си помисли той. Сетне видя един от роботите – онзи, който приличаше на самоходна кутия – да протяга нещо като уродливи щипци и да хваща с тях змията. Змията избърмча от изненада и запълзя по-бързо. Самоходната кутия прибра щипците си.

„*Е... май че не е съвсем като да стреляш по кутрета*“ – реши Еди.

Погледна отново към Роланд. Стрелецът отвърна на погледа му невъзмутимо, скръстил ръце на гърдите си.

„Странно време си избрал да ме учиш да стрелям“ – каза си младежът.

Засрами се, като си спомни как Сузана простреля мечока първо в задника, сетне пръсна на парчета сензорното устройство, докато Шардик се носеше страховито към нея и Роланд. Имаше и още нещо: нещо в него искаше да го направи, да застреля странните роботи, също както нещо в него искаше да убие Балазар и шайката му горили в „Наклонената кула“. В желанието му сигурно имаше нещо извратено, но това не променяше същността на нещата. Ще видим кой от нас ще остане жив... ще видим.

Да, сигурно имаше нещо извратено... сигурно.

„Представи си, че това е стрелбище и искаш да зарадваш гаджето с плюшена играчка – каза си той. – Може би плюшено мече.“ Прицели се в самоходната кутия и гневно се обърна, когато Роланд го докосна по рамото.

– Кажи си урока. И гледай да не сгреша.

Еди изсъска ядосано, недоволен, че той го разсейва, но погледът на Стрелеца не трепна. Младежът пое дълбоко дъх и се опита да прогони от главата си всички мисли: скърцането и тракането на архаичните роботи, болките в собственото си тяло, присъствието на Сузана, страхът, че от тримата тя е най-близо до земята и ако не улучи, любимата му ще се превърне в най-удобната мишена за механичните чудовища.

– Не стрелям с ръката си; който стреля с ръката си, е забравил лицето на баща си...

„Ама че майтан“ – каза си Еди; не би познал своя старец, ако го срещнеше на улицата. Но чувстваше, че думите вършат своето, прочистват мисълта и успокояват нервите му. Не знаеше дали е замесен от същото тесто като истинските стрелци – самата мисъл му се струваше невероятна, макар да се бе представил отлично по време на престрелката в бара на Балазар – но знаеше, че част от него харесва студеното спокойствие, което го обземаше, докато изричаше думите от древното заклинание на Стрелеца. Друга част от съзнанието му разбираше, че това е само нов смъртоносен наркотик, не много различен от хероина, който погуби Хенри и едва не уби и самия него. Това обаче не разваляше удоволствието на момента.

– Не се прицелвам с ръката си; който се прицелва с ръката си, е забравил лицето на баща си.

– Прицелвам се с очите си.

– Не убивам с револвера си; който убива с револвера си, е забравил

лицето на баща си.

Сетне, напълно машинално той излезе от прикритието на дърветата и сякаш заговори на раздрънкалите работи на другия край на поляната:

– Убивам със сърцето си.

Те престанаха да се въртят. Едно от устройствата изжужа, може би знак за тревога или предупреждение. Радарите, всеки от които бе два пъти по-малък от шоколад „Хърши“, се завъртяха по посока на гласа му.

Еди откри огън.

Сензорите експлодираха и се пръснаха на хиляди парченца, сякаш бяха направени от глина. Всякаква жал изчезна от сърцето на младежа – разбра, че няма да спре, че не може да спре, докато не свърши работата си докрай.

Грохот изпълни сумрачната полянка; скалната стена в другия ъ край отрази ехото. Стоманената змия се преобърна два пъти и се загърчи. Най-големият робот – онзи, който приличаше на тракторче-игрчка – направи опит да избяга. Еди пръсна и неговата радарна чиния, докато устройството се опитваше да избяга, движейки се на зиг-заг. То заби тъпия си нос в сивата прах, от металните орбити, които държаха стъклените му очи, изскочиха синкави пламъци.

Единственият оцелял сензор бе на стоманения плъх; куршумът на Еди рикошира с остър писък от металния гръб на робота. Плъхът престана да се движи, огледа внимателно самоходната кутия и се втурна към Еди с неочаквана бързина. Издаваше гневен тракащ звук и когато разстоянието между тях намаля, младежът видя острите му дълги зъби. Не приличаха на истински зъби, а по-скоро на игли за шевна машина и непрекъснато тракаха нагоре-надолу. „*Не, тези играчки съвсем не са безобидни*“ – осъзна той.

– Застреляй го, Роланд! – изкрещя отчаяно, но когато се обърна, видя Стрелецът да стои спокойно, скръстил невъзмутимо ръце на гърдите. Изглеждаше така, сякаш решаваше шахматна задача или препрочиташе стари любовни писма.

Радарът на плъха внезапно промени посоката си на въртене, насочи се към Сузана Дийн и роботът се втурна към нея.

„*Остава ми само един патрон* – каза си Еди. – *Ако пропусна, това чудовище ще я убие!*“

Вместо да стреля, направи крачка назад и ритна плъха с все сила. Бе сменил старите си обувки с мокасини от еленова кожа; болката от удара прониза крака му чак до коляното. Плъхът изпищя и се претърколи по гръб. Еди видя дюзината къси метални крачета да ритат във

въздуха. Всяко от тях завършваше с остри метални щипци, които се въртяха с помощта на шарнирни болтове с големината на топче за игра.

От средната част на робота се показва стоманен прът, с чиято помощ той успя да се изправи на крака. Еди отпусна револвера на Роланд, пренебрегвайки мимолетния импулс да придържа дясната си ръка с лявата. Така стреляха полицаите в неговия свят, но не и в този. *„Когато забравиш, че държиш оръжие, когато то се слее с теб – повтаряше му Роланд, – тогава си на прав път.“*

Еди натисна спусъка. Малкият локатор, който отново бе започнал да се върти, опитвайки се да открие враговете на плъха, изчезна в синя експлозия. Роботът издаде сподавен звук и падна мъртъв.

Младежът се обърна; сърцето му биеше лудо. Не беше изпадал в такава ярост от деня, в който бе разбрал, че Роланд възнамерява да го остави в този свят, докато не откриеше проклетата Тъмна кула... или докато не умреше и се превърнеше в храна за червеите.

Насочи празния револвер в гърдите на Стрелеца и заговори с пътен глас, който не приличаше на неговия:

– Ако в барабана имаше поне един патрон, щеше да престанеш да се тревожиш за шибаната си Кула!

– Еди, стига! – остро го смъмри Сузана. Той я погледна.

– Онова нещо идваше към *теб*, щеше да те убие.

– Но не успя. Ти го спря! Ти го уби.

– И то без негова помощ. – Понечи да прибере револвера в кобура, но с огромна изненада установи, че ръката му е празна. *„Поредният гаден урок на Роланд“* – помисли си и се обърна към Стрелеца. – Ако си въобразяваш, че...

Спокойното изражение на Роланд рязко се промени. Очите му бяха вперени в една точка.

– ЛЕГНИ! – извика.

Еди безмълвно се подчини. Гневът и объркването моментално изчезнаха от съзнанието му. Хвърли се на земята; видя как лявата ръка на Стрелеца се спуска към кобура като мълния. *„Мили Боже, – помисли си Еди, докато падаше на земята. – не може да е толкова бърз, НИКОЙ не може да е толкова бърз. Не съм някой смотаняк, но в сравнение със Сузана съм бавен, в сравнение с Роланд обаче тя прилича на костенурка, която се опитва да се покатери по стъклена пирамида!“*

Нещо профуча с пищене над главата му, нещо, което в механичния си гняв откъсна кичур от косата му. Роланд стреляше от бедро, прогърмяха три бързи изстрела и пищенето спря. Странно създание,

наподобявашо на огромен механичен прилеп, тупна на земята между Еди и Сузана, която седеше в краката на Стрелеца. Едно от ръждясалите метални крила изпърха гневно за последен път, сякаш се ядосваше на пропуснатия шанс, и замря.

Роланд тръгна към младежа и му протегна ръка, за да му помогне да се изправи на крака. Еди беше останал без дъх, не можеше да говори. *„И слава Богу... всеки път щом отворя уста, изричам поредната глупост.“*

– Добре ли си? – Сузана пълзеше към мястото, където той стоеше с наведена глава и ръце на кръста, опитвайки се да диша нормално.

– Да – отвърна Еди с дрезгав глас. Изправи се с усилие. – Подстригах се малко.

– Беше на онова дърво – каза Роланд. – В първия момент и аз не го видях. Привечер светлината може да ти изиграе лоша шега. – Помълча и продължи със същия тих и спокоен глас: – Сузана не беше изложена на никаква опасност.

Еди кимна. Осъзна, че Роланд можеше да изяде цял хамбургер и да изпие един млечен шейк, преди да започне да стреля, толкова беше бърз.

– Добре. Да кажем, че не одобрявам методите ти на преподаване. Няма да ти се извиня, така че ако очакваш извинение, по-добре се откажи.

Роланд се наведе, вдигна Сузана и започна да почиства полепнали-те по нея пръст и трева. Правеше го с някаква безпристрастна любов, като майка, която почиства хлапето си от мръсотията в задния двор. След миг промълви:

– Не очаквам извинение, нито ми е необходимо. Преди два дни двамата със Сузана проведохме подобен разговор. Нали, Сузана?

Тя кимна.

– Роланд смята, че ако стрелецът-чирак не хапе от време на време ръката, която го храни, заслужава ритник в задника.

Еди огледа поляната, осяяна с телата на мъртвите роботи, и започна да почиства сивкавия прах, полепнал по ризата и панталоните му.

– Ами ако ти кажа, че не искам да ставам стрелец, какво ще ми отвърнеш?

– Ще ти отговоря, че това няма значение. – Роланд бе отправил поглед към металната будка, долепена до скалите, и не обръщаше внимание на разговора. Това не се случваше за пръв път. Еди знаеше, че когато стане въпрос за желания и възможности. Стрелецът почти винаги поеше

интерес.

– Ка? – попита той с горчива насмешка.

– Точно така. *Ка*. – Роланд отиде до будката и прокара длан по жълто-черните ивици. – Открихме един от Дванайсетте портала, които опасват света... един от шестте пътя към Тъмната кула.

– Това също е *ка*.

27

Еди се върна за инвалидната количка на Сузана. Никой не го помоли да го направи; искаше да остане сам за известно време, за да дойде на себе си. След като стрелбата беше приключила, той установи, че всеки мускул в тялото му трепери от изтощение. Не искаше нито Роланд, нито Сузана да го виждат в подобно състояние – не защото можеше да го помислят за страхливец, а защото имаше опасност да разберат прекомерната му възбуда. Беше му харесало. Въпреки прилепа, който едва не го скалпира, беше му харесало.

Това са глупости, приятел. И ти го знаеш много добре.

Проблемът беше, че не го знаеше. Беше се сблъскал с нещо, което Сузана сама бе открила за себе си след убийството на Шардик: твърдеше, че не иска да става стрелец, че не иска да се скита из този луд свят, в който те тримата май бяха единствените хора, че най-много от всичко иска да се озове на ъгъла на Бродуей и Четиридесет и втора улица, да яде хот-дог с чили, да слуша „Крийдънс Клиъруотър Ривайвъл“, които кънтят от слушалките на уокмена му, докато той оглежда преминаващите момичета, ах, тези сексапилни нюйоркчанки с пухкави устни, къси полички и дълга крака. Приказваше за тези неща до премаляване, но в сърцето си знаеше истината. Стрелбата по тази смахната електронна менажерия му достави удоволствие, поне докато револверът на Роланд гърмеше в ръката му. Ритникът по стоманения плъх също му достави удоволствие, нищо че кракът го заболя, нищо че се уплаши до смърт. Неясно как, но страхът засилваше удоволствието.

Всичко това само по себе си беше достатъчно лошо, но имаше и още нещо: ако в този момент пред него се отвореше врата, която да го отведе в Ню Йорк, едва ли щеше да мине през нея. Не, нямаше да го направи, докато не види с очите си Тъмната кула. Започваше да смята, че болестта на Роланд е заразна.

Докато мъкнеше през храсталака количката, проклинайки клоните,

които го удряха по лицето и се опитваха да избодат очите му, Еди намери сили да направи едно признание, признание, което го успокои. „Искам да видя дали е същата като в съня ми. Да видя нещо... фантастично.“

Но в него проговори и друг глас: „Обзалагам се, че приятелите му – онези, чийто имена, напомнят за рицарите от Кръглата маса на крал Артур, са разсъждавали по същия, начин, Еди. А сега всички са мъртви. До един.“

Позна на кого принадлежи гласът, без значение дали това му харесваше или не. Гласът принадлежеше на Хенри, затова нямаше как да не го чуе.

28

Роланд, закрепил Сузана на дясното си бедро, стоеше пред огромната метална будка, която приличаше на затворен за през нощта вход за метро. Еди остави количката на края на поляната и отиде при тях. С приближаването си чу още по-отчетливо тропота и вибрациите. Машината, която издаваше този шум, съобрази той, се намиреше в будката или под нея. Струваше му се, че чува звуците не с ушите си, а ги усеща в главата си, в стомаха си.

– Значи това е един от Дванадесетте портала. Накъде води той, Роланд? В Дисни Уърлд ли?

Стрелецът поклати глава.

– Нямам представа. Може би никъде... или навсякъде. В моя свят има много неща, които не разбирам, вече го знаете. А нещата, които разбирах, вече са се променили.

– Защото светът се е променил, така ли?

– Да. – Роланд го погледна. – И продължава да се променя... в същото време всичко се износва... разпада на части... – Ритна корпуса на самоходната кутия, за да илюстрира думите си.

Еди си спомни грубата скица на порталите, която Стрелецът бе нарисувал в пръстта.

– Това ли е краят на света? – смирено попита той. – Искам да кажа, не изглежда много по-различно от всяко друго място. – Засмя се и добави: – Ако тук някъде земята свършва, не виждам пропастта.

Роланд поклати глава.

– Не става въпрос за такъв край. Това е мястото, от което започва

един от Лъчите. Или поне така са ме учили навремето.

– Лъчите ли? – попита Сузана. – Какви лъчи?

– Великите древни не са създали този свят, те само са го възстановили; други казваха, че те просто са посели семената на разрушението. Великите древни са създали Лъчите. Това са някакви линии... линии, които *съединяват... и държат...*

– За привличане ли говориш? – предпазливо попита Сузана.

Светлина озари лицето на Стрелеца, изглади дълбоките му бръчки и го подмлади невероятно; Еди си представи как ще изглежда Роланд, ако все пак открие Тъмната кула.

– Да! Но не *само* за магнитното привличане, макар че... и това също... но и за гравитация... за точни съотношения между пространство, обем и пропорции. Лъчите са силите, които свързват всичко в едно цяло.

– Добре дошли на урока по физика, който ще се проведе в лудницата – каза тихо Еди.

Сузана не му обърна внимание, а попита:

– Каква е ролята на Тъмната кула? Да не би да е някакъв генератор? Основен източник на енергия за тези Лъчи?

– Не зная.

– Но знаеш, че това е отправната ни точка, да я наречем А – каза Еди. – Ако вървим достатъчно дълго по права линия, ще стигнем до друг Портал – да го наречем точка С – разположен на другия край на света. Ала преди да направим това, ще минем през точка В. Средата. Тъмната кула.

Стрелецът кимна.

– Колко дълго ще вървим? Имаш ли представа?

– Не. Но зная, че е много далеч и разстоянието се увеличава всеки ден.

Еди, който се беше навел, за да разгледа по-отблизо металната кутия, се изправи рязко и погледна Роланд право в очите.

– Не може да бъде! – възкликна. Гласът му звучеше като на родител, който се опитва да обясни на малкото си дете. Че в килера не живее Торбалан, просто защото такива неща като торбаланите не съществуват. – Световите не могат да растат, Роланд.

– Така ли? Когато бях момче, имахме географски карти. Добре си спомням една от тях. Наричаше се Великите кралства на Западната земя и на нея беше изобразена родината ми, Гилеад. Виждаха се и баронствата в низините, обхванати от размирици в годината, в която станах

стрелец, виждаха се и хълмовете, и пустинята, и планините, и Западното море – според картата Великите кралства се простираха на хиляда-две хиляди километра. *На мен обаче ми трябваха двайсет години, за да измина това разстояние.*

– Невъзможно! – уплашено възкликна Сузана. – Дори да си прекошил пеша Великите кралства открай докрай, пътят пак не би трябвало да ти отнеме двайсет години.

– Да, но нали трябва да спиращ, за да напишеш някоя картичка или да пийнеш бира – каза Еди, но и двамата му спътници не му обърнаха внимание.

– Не вървях пеша, по-голяма част от пътя изминах на кон – каза Роланд. – От време на време нещо ме забавяше, но през по-голямата част от времето бях в движение. Бягах от Джон Фарсън, ръководителя на въстанието, разрушило страната ми, който искаше да побие главата ми на кол в двора си. Предполагам, че имаше основания да го иска, след като заедно с останалите стрелци избихме мнозина от сподвижниците му. А и защото откраднах нещо, което му беше много скъпо.

– Какво? – любопитства Еди.

Роланд поклати глава.

– Тази история ще ви разкажа някой друг път... или може би никога. А сега помислете върху следното: за да стигна до тук, изминах хиляди и хиляди километри. Защото светът се уголемява, расте.

– Невъзможно е – настоя потресеният Еди. – Би трябвало да има земетресения... наводнения... цунами... и не зная какво още...

– Виж! – ядоса се Роланд. – Просто се огледай! Какво виждаш? Един свят, който забавя своето въртене, но продължава да се движи, да се променя по някакъв непонятен нам начин. Погледни убитите от теб работи! Погледни ги, за Бога!

Направи две крачки към ручея, взе стоманената змия, огледа я и я хвърли към Еди, който я улови с лявата си ръка. Змията се счупи на две.

– Виждаш ли? Изхабена е до крайност. Всички подобни създания, които срещнахме, са съвсем износени. Ако не се бяхме появили, скоро щяха да умрат. Както щеше да умре и мечокът.

– Беше болен – намеси се Сузана.

Стрелецът кимна.

– Да, органичните части на тялото му бяха нападнати от паразити. Но защо не са го нападнали по-рано?

Сузана не отговори.

Еди разглеждаше змията. За разлика от Шардик тя беше изцяло

механична, създадена от метал, електронни схеми и метри (а може би километри) тънка като човешки косъм жица. Ясно се забелязваха петънцата ръжда не само по повърхността, но и във вътрешността ѝ. А тук-там, където беше избило машинно масло или влязла вода, се виждаха и влажни участъци. От влагата част от проводниците бяха изгнили, част от интегралните схеми бяха покрити със зеленикава плесен.

Еди обърна змията. Стоманена табелка на корема ѝ съобщаваше, че устройството е произведено в „Норт Сентрал Позитроникс Лтд“. Имаше сериен номер, но име липсваше. *„Вероятно змията не е била от таква значение за тях, че да я нарекат с някакво име – помисли си той. – Нищо повече от роботизирана пълзяща гадинка, която от време на време да, прави клизма на добрия стар мечок, за да го поддържа в добра форма, или да върши нещо друго, но също толкова гадно.“*

Хвърли змията и избърса ръце в панталоните си.

Роланд беше взел робота, наподобяващ трактор. Дръпна една от гъсениците, която се отдели съвсем леко, вдигайки облаче ръждив прах. Стрелецът захвърли устройството и равнодушно заяви:

– Всичко в този свят умира или се разпада на прах. Същевременно силите, които обединяват този свят и му придават цялост – по отношение на пространството и времето – отслабват. Знаехме това още като деца, но няхмахме представа кога ще настъпи краят. А и как да разберем? Ето, живея в това време и смятам, че то въздейства не само на моя свят. Въздейства на вашия свят, Еди и Сузана, както и на милиарди други светове. Лъчите отслабват. Не зная дали това е причина или просто по-редният симптом, но не се съмнявам, че се случва. Елате! Чуйте!

Когато Еди се приближи до огромната метална будка с жълто-черни диагонални ивици, в съзнанието му нахлуха ярки и неприятни спомени. За пръв път от години насам си спомни за изоставения дом във викториански стил, който се издигаше на Дъч Хил, на километър-два от квартала, където живееха двамата с Хенри. Тази съборетина, която съседските деца наричаха Двореца, заемаше обширен бурениясал парцел на Райнолд Стрийт. Всички деца в квартала се бяха наслушали на страховити истории, свързани с Двореца. Разбира се, къщата нямаше стъкла на прозорците – хлапетата хвърляха камъни отдалеч, без да се доближават до страховитото място – но никой не шареше стените с графити, нито пък скитниците и пияниците смееха да пренощуват вътре. Най-странният факт беше, че Дворецът още стоеше на мястото си – никой не го беше подпалил, за да прибере застраховката или просто за да се наслади на пожара. Децата твърдяха, че къщата е обитавана от призраци и когато

един ден двамата с Хенри застанаха на тротоара пред него (бяха си организирани специална експедиция, за да видят този дом, обект на толкова истории и слухове, макар Хенри да бе казал на майка им, че отиват на кино с приятели), Еди реши, че вътре *наистина* може да е пълно с привидения. Нима не почувства някаква мощно и враждебно излъчване, което идваше от мрачните прозорци на стария викториански дом – прозорци, които го фиксираха с поглед като опасен лунатик? Нима не усети слабия, едва доловим ветреца, от който настръхнаха косъмчетата по ръцете и по врата му? Нима не беше убеден, че ако влезе в къщата, вратата ще се затвори зад гърба му, а стените ще започнат да се доближават, ще стрият на прах костите на мъртвите мишки в опита си да стрият на прах неговите кости?

Сега, когато приближаваше към металната будка, Еди се почувства по същия начин. Побиха го тръпки, косъмчетата на врата му настръгнаха. Усети онзи едва доловим ветреца, макар листата на околните дървета да оставаха съвършено неподвижни.

Въпреки всичко отиде до вратата (защото какво друго беше това, освен още една врата, макар и заключена) и опря ухо в металната повърхност.

Чувстваше се така, сякаш преди преди половин час беше взел силен наркотик, който започваше да действа едва сега. Пред очите му заиграха странни цветни кръгове. Стори му се, че чува гласове, които шептят в мрачната далечина, осветена от мъждукащи електрически фенерчета. Някога тези факли на съвременната епоха хвърляха ярко сияние и озаряваха всичко наоколо, но сега се бяха превърнали в немощни синкави светлинки. Усети някаква празнота... опустошение... разруха... смърт.

Двигателят продължаваше да трака, но нима не се чуваше още някакъв шум? Някакво отчаяно пулсиране, наподобяващо аритмия на болно сърце? Усещане, че нещо в машината, от която се носеше този шум, се е повредило?

– В залата на мъртвите цари тишина – прошепна Еди с немощен глас. – В залата на мъртвите цари забрава. Страхувайте се от стълбата, забулена в мрак, страхувайте се от разрушените стаи. Това са покоите на смъртта, където паяците тъкат своите мрежи, а сложните машини престават една след друга да работят.

Роланд го дръпна грубо назад и Еди се обърна към него със замъглен поглед.

– Достатъчно – заповяда Стрелецът.

– Онази машинария вътре нещо се е повредила, нали? – попита

младежът. Разтрепераният му глас сякаш идваше отдалеч. Все още чувстваше силата, която излъчваше металната будка, сила, която го привличаше.

– Да. В наши дни нищо в моя свят не работи както трябва.

– Ако вие, момчета, възнамерявате да прекарате нощта тук, ще се лишите от моята компания – обади се Сузана. В сивкавия сумрак лицето ѝ изглеждаше призрачно бяло. – Нямам намерение да оставам. Не се чувствам комфортно.

– Никой няма да остане – каза Роланд. – Да вървим.

– Чудесна идея – подхвърли Еди. С отдалечаването от металната будка шумът започна да заглъхва. Той почувства как напрежението му отслабва. Макар че някаква незнайна сила все така го мамеше да изследва мрачните коридори, стълбите, разрушените стаи, където паяците тъкат своите мрежи, а светлините по контролните табла гаснат една след друга.

29

През нощта Еди отново сънува, че върви по Второ Авеню към деликатесния магазин на ъгъла с Четиридесет и шеста улица. Мина покрай музикалния магазин, където от тонколониите гърмеше песента на „Ролдинг Стоунс“:

Виждам червена врата, искам да я боядисам черна,
край на всички цветове, искам всичко да е черно.

Продължи нататък, подмина един магазин, наречен „Вашите огледала“, който се намираше между Четиридесет и девета и Четиридесет и осма улица. Спря пред едно от огледалата, окачени на витрината. Стори му се, че сега изглежда по-добре – косата му беше по-дълга от необходимото, но тялото му бе стегнато, мускулесто, със слънчев загар. А дрехите, о-о, фантазия! Син блейзър, бяла риза, тъмночервена вратовръзка, сиви панталони... никога през живота си не беше носил толкова шикозни дрехи.

Някой го разтърсваше за рамото.

Той направи усилие отново да се потопи в съня си. Не искаше да се буди точно в този момент. Не и преди да влезе в деликатесния магазин, да отключи вратата и да се озове сред полето от рози. Искеше отново да

види всичко това – безкрайния червен килим, извитото като свод синьо небе, по което като лодки плуваха бели облаци, и Тъмната кула. Страхуваше се от мрака, спотаил се в каменната кула, който се опитваше погълне всеки, осмелил се да доближи зданието, но въпреки това искаше да види всичко отново. *Трябваше да го види.*

Ръката обаче продължаваше да го разтърсва. Сънят изчезна, дим от гаснещ огън смени миризмата на автомобилни пари, която се носеше по Второ Авеню.

Беше Сузана. Изглеждаше уплашена. Еди се изправи и я прегърна. Бяха разположили лагера си в далечния край на елховата горичка, където до тях достигаше ромонът на пенливия ручей. От другата страна на тлеещите вече въглени, които бяха останали от огъня им, спеше Роланд. Сънят му беше неспокоен. Отметнал встрани единственото си одеяло, притиснал крака към гърдите си, той се бе свил на кълбо. Беше свалил ботушите си, петите му изглеждаха бели и беззащитни. Палецът на десния му крак липсваше, бе отхапан от същото чудовище, което беше погълнало и част от дясната му ръка.

Стенеше и промърморваше една и съща фраза. Скоро Еди успя да я разбере – бяха думите, които Стрелецът изрече преди да напуснат поляната, на която Сузана уби мечока: *Вървете, има и други светове освен тези.* – Сетне млъкваше за миг, но започваше да вика името на момчето – *Джейк? Къде си? Джейк?*

Отчаянието и самотата в гласа му ужасиха Еди. Той прегърна Сузана и я притисна здраво към себе си. Почувства как цялото й тяло трепери, макар нощта да бе топла.

Стрелецът се обърна на другата страна. Лунен лъч озари отворените му очи.

– *Джейк, къде си?* – провикна се той в нощта. – *Върни се!*

– Пак се е побъркал. Какво ще правим?

– Не зная. Струва ми се, че сега той е далеч, много далеч от реалността.

– Върви тогава – промърмори Стрелецът, обърна се на другата страна и отново притисна колена към гърдите си. – Има и други светове освен тези. – Сетне млъкна, но скоро гърдите му се разтърсиха от протяжния, смразяващ кръвта вик: – *Джеееейййк!*

В горичката край тях изплашена птица размаха криле и отлетя в търсене на по-спокойно кътче.

– Имаш ли някаква идея? – попита Сузана. В широко отворените й очи блестяха сълзи. – Може би трябва да го събудим?

– Не зная. – Погледът на Еди попадна върху револвера на Роланд, онзи, който носеше в кобур на лявото си бедро. Оръжието лежеше грижливо поставено върху парче еленова кожа, на една ръка разстояние от спящия. – Страх ме е да го направя – добави младежът.

– Той ще полудее. Еди кимна.

– Какво ще правим? *Какво ще правим, Еди?* Младежът нямаше представа. Антибиотикът беше спрял инфекцията, причинена от ухапванията на огромния омар, сега нова инфекция изгаряше Роланд, но младежът не вярваше, че съществува антибиотик, който да я излекува.

– Не зная. Да си лягаме, скъпа.

Зави двамата с еленовата кожа, след малко Сузана престана да трепери и прошепна:

– Ако полудее, може да стане опасен.

– Знам, знам. – Тази тревожна мисъл извика спомена за мечока – за червените му, изпълнени с омраза очи (в тях също личеше объркване) и дългите му остри нокти. Той отмести поглед към револвера, който лежеше до здравата лява ръка на Стрелеца, и си припомни колко бързо реагира Роланд при атаката на механичния прилеп. Толкова бързо, че Еди дори не видя движението на ръката. Ако Стрелецът полудееше и лудостта му се насочеше към двамата със Сузана, нямаше да имат никакъв шанс. Никакъв.

Притисна лице към топлата шия на любимата си и затвори очи.

Скоро Роланд се успокои и престана да бълнува. Еди надигна глава и се огледа. Стрелецът отново спеше спокойно. Сузана също бе заспала. Той легна до нея, целуна я нежно по челото и отново затвори очи.

„Не-не, скоро ще се събудиш и дълго, дълго време няма да можеш да заспиш.“

Бяха прекарали два дни в път и той беше смъртно) морен. Започна да се унася... унася... *„Искам да се върна в съня си. Искам да се върна на Второ Авеню, в деликатесния магазин. Не искам нищо друго.“* Сънят обаче не се върна, поне тази нощ.

30

На разсъмване закусиха надве-натри, събраха и опаковаха багажа си и се върнаха на поляната с форма на връх на стрела. Под ясните лъчи на утринното слънце тя не изглеждаше така зловещо, но и тримата не

смееха да доближат металната будка. Дори Роланд да си спомняше, че е прекарал кошмарна нощ, с нищо не го показваше. Както обикновено вършеше работата си, потънал в гробно мълчание.

– Как ще вървим все по права линия? – попита го Сузана.

– Ако легендата не лъже, няма да имаме проблеми. Помниш ли какво ти разказах за магнитното привличане?

Тя кимна.

Роланд бръкна дълбоко в чантата си, поразрови се и извади квадратно парче стара, напукана кожа със забита дълга сребриста игла.

– Компас! – възкликна Еди. – Ти си истински скаут!

Роланд поклати глава.

– Не е компас. Разбира се, зная какво представлява въпросният уред, но предпочитам да се ориентирам по слънцето и по звездите, които никога не са ме подвеждали... дори сега.

– Дори *сега*? – попита разтревожено Сузана. Стрелецът кимна.

– Посоките на света също се променят.

– *Божичко!* – възкликна Еди. Опита се да си представи свят, в който северният полюс се измества на изток или на запад, но бързо се отказа. Зави му се свят, все едно гледаше надолу от последния етаж на небостъргач.

Това е обикновена стоманена игла, която ще изиграе ролята на компас. Лъчът определя накъде ще вървим и стрелката ще ни помага да следваме пътя.

Стрелецът отново затършува в чантата; извади грубо изработена глинена чаша, пукната от едната страна. Роланд бе успял да залепи с борова смола тази антика, която бе намерил на поляната. Отиде до ручей, загреба вода и се върна до мястото, където Сузана седеше в количката. Постава внимателно чашата на страничната облегалка за ръцете и кога-то водата се успокои, пусна в нея иглата, която потъна на дъното.

– Ау-у-у! – възкликна Еди. – Ти си истински чудотворец! Бих паднал на колене, но не искам да си цапам панталоните!

– Не съм свършил. Сузана, хвани здраво чашата!

Тя се подчини и Роланд затика внимателно количката. Когато се озоваха на три-четири метра от портала, той зави предпазливо, докато се озоваха с лице към будката.

– Еди! – извика Сузана. – Гледай, гледай!

Той се наведе над глинената чаша и забеляза, че водата се процеждаше през пукнатината. Стрелката бавно се издигаше на повърхността, изплува като коркова тапа. Тъпият ѝ край сочеше точно към Портала

зад тях, а върхът ѝ бе обърнат към гъстата стара гора.

– Мили Боже, плаваща игла! Вече нищо не може да ме учуди! – заяви смаяният Еди.

– Дръж чашата, Сузана!

Тя я хвана здраво, докато Роланд отново затика количката по поляната, под прав ъгъл спрямо металната будка. Стрелката трепна за миг, сетне потъна на дъното на чашата. Когато Роланд върна стола на предишното му място, стрелката отново изплува и показа върнатата посока.

– Ако разполагаме с железни стружки и лист хартия – каза Стрелецът, – можем да разпръснем стружките по повърхността на листа и да наблюдаваме как се подреждат в права линия, която следва Лъча.

– Ефектът ще се запази ли, когато се отдалечим от Портала? – попита Еди.

Роланд кимна.

– Това не е всичко. Можем да *видим* Лъча.

Сузана погледна през рамо. При движението ѝ чашата леко се разклати. Иглата заигра по повърхността на водата... сетне се върна в първоначалното си положение.

– Не така – каза Роланд. – Наведете глави, и двамата – Еди, погледни надолу, а ти, Сузана, в скута си.

Те се подчиниха.

– Когато ви кажа да вдигнете глави, погледнете право напред, където сочи стрелката. Не се втренчвайте в нещо определено, оставете очите си да видят каквото пожелаят. А сега... вдигнете глави!

Двамата се подчиниха. В първия миг Еди не видя нищо освен дървета. Опита се да отслаби напрежението в погледа си... и внезапно – също както бе съзрял фигурката в парчето дърво – разбра защо Роланд им каза да не се вторачват в нещо определено. Лъчът беше там, макар присъствието му да не се набиваше в очи. Боровите и еловите иглички показваха същата посока. Клонките на храстите се придвижваха-леко по посока на Лъча. Не всички дървета, които Шардик беше съборил, за да разчисти подстъпите към Портала, бяха паднали по протежение на замаскираната пътека – която сочеше на югоизток, ако Еди се бе ориентирал правилно – но повечето от тях бяха насочени именно натам, сякаш излъчваната от металната будка сила ги беше *съборила*. Най-очевидното доказателство бе в начина, по който сенките падаха върху земята. Слънцето се издигаше на изток и сенките, разбира се, сочеха на запад. Но когато Еди се обърна на югоизток, видя сенките покрай Лъча да се подреждат като рибена кост и да показват същата посока като върха на

стрелката.

– Мисля, че виждам *нещо* – започна неуверено Сузана, – но...

– Погледни сенките! *Сенките!*

Еди видя очите ѝ да се разширяват от изненада.

– Мили Боже! Там е! *Точно там!* Както при хората, които се раждат с естествен път в косата.

След като Еди видя Лъча, започна да открива нови и нови проявление на неговата сила: сумрачен проход в гъсталака, който окръжаваше поляната, права линия, която следваше посоката на Лъча. Изведнъж проумя каква могъща сила го заобикаля (а може би дори минава през него като рентгенов лъч). С усилия на волята овладя желанието си да направи крачка вляво или вдясно.

– Ей, Роланд, този лъч няма да ме направи стерилен, нали?

Стрелецът сви рамене, на устните му заигра едва забележима усмивка.

– Прилича на речно корито – възкликна Сузана. – На корито на пресъхнала река, което едва се забелязва... но все пак съществува. Докато следваме Лъча, разположението на сенките няма да се промени, нали?

– Да – отвърна Роланд. – Ще се преместват с движението на слънцето, разбира се, но винаги ще можем да следваме Лъча. Не забравяйте, че преминава в една и съща посока хиляди, може би десетки хиляди години. Вижте, вижте небето.

Перестите облаци по протежение на Лъча също се бяха подредили като рибена кост... тези, които следваха посоката му, се носеха много по-бързо от другите, останали встрани от Лъча. Мощната му сила ги тласкаше на югоизток. Гласкаше ги към Тъмната кула.

– Виждате ли? Дори облаци се подчиняват на силата му.

Малко ято птици летеше към тях. Когато навлязоха в Лъча, за миг те също се отклониха на югоизток. След като прекосиха тесния коридор на влиянието му, птиците възобновиха предишния си курс.

– Е, време е да тръгваме – обади се Еди. – И най-дългият път започва с първата крачка.

– Почакай. – Сузана се обърна към Роланд. – Не става въпрос само за дълъг път, нали? За какво става въпрос, Роланд? За десет хиляди километра? За двайсет хиляди километра?

– Не мога да кажа. Зная само, че ни очаква дълго пътешествие.

– Но как ще го извършим, ако ще трябва да бутате проклетата количка? Не можем да изминем повече от пет километра дневно и вие го знаете.

– Открихме верния път – каза Роланд – и засега това е достатъчно. Ще дойде време, Сузана Дийн, когато ще вървим много по-бързо, отколкото ще ти се иска.

– О, нима? – Тя го измери с унищожителен поглед; двамата мъже видяха познатите опасни пламъчета в очите ѝ. – Да не би да си паркират наблизко спортната си кола? Дори да си го направил, ще имаш нужда от шосе!

– Земята и начинът, по който пътуваме, ще се променят. Винаги става така.

Сузана махна с ръка, сякаш искаше да каже: *„Върви на майната си!“*

– Все едно слушам майка си, която все повтаряше: *„Бог ще се погрижи за всичко“*

– А нима Той не се грижи за всичко? – мрачно попита Роланд.

Сузана изненадано го изгледа, сетне отметна глава и се засмя гръмогласно.

– Зависи от гледната точка. Ако това са Неговите грижи, не ми се мисли какво ще стане, когато се отвърне от нас.

– Хайде, престанете – намеси се Еди. – Да се махаме от това място. Не ми харесва.

Беше вярно, но не беше цялата истина. Той нямаше търпение да стъпи по скритата от погледа пътека, да тръгне по тази тайнствена магистрала. Всяка стъпка го приближаваше към полето от рози, заобикалящо Кулата. Установи – не без известно учудване – че е твърдо решен да види Кулата... или да умре по пътя към нея.

„Поздравления, Роланд – каза си. – Добре си свърши работата. Сега съм твой последовател, посвети ме в своята вяра. Някой да изнее «алилуя».“

– Трябва да свършим още нещо – каза Роланд, наведе се и развърза кожената връв около лявото си бедро. Сетне бавно заразкопчава патрон-даша си.

– Какво става? – учуди се Еди.

Стрелецът свали кобура и му го подаде, сетне спокойно заяви:

– Знаеш защо го правя, нали?

– Сложи си го обратно! – В душата на Еди се разрази истинска буря от противоречиви чувства; усещаше как пръстите му треперят, въпреки че беше свил ръце в юмруци. – Какво мислиш, че правиш?

– Полудявам бавно. Докато раната в мен не се затвори – ако това изобщо стане някога – не бива да нося оръжие.

– Вземи го, Еди – подкани го тихо Сузана.

– Ако револверът не беше у теб, когато прилепът ме нападна, щях да бъда обезглавен.

Стрелецът продължи да му подава револвера си. Позата му говореше за твърдата решимост да стои така цял ден, докато Еди не отстъпи.

– Добре! – извика младежът. – Съгласен съм!

Грабна кобура и пристегна ремъка около кръста си. Би трябвало да изпита облекчение – няма през нощта не бе поглеждал крадешком към оръжието, не си бе задавал въпроса, какво ще се случи, ако Роланд наистина полудее? Нима и двамата със Сузана не се бяха питали едно и също? Но въпреки това не почувства облекчение, а страх, угризения и някаква странна, болезнена тъга, толкова дълбока, че нямаше сили да заплаче.

Роланд изглеждаше толкова странен без револверите си...

Не приличаше на стрелец.

– Е, след като непохватните чираци разполагат с револвери, а учителят им е невъоръжен, можем ли да тръгваме? Ако нещо голямо и страшно изскочи от гората, ще трябва да го убиеш с ножа си, нали, Роланд?

– О, да – промълви той. – Едва не забравих. – Извади ножа от чантата си и го подаде на младежа, който възкликна:

– Това е лудост!

– Животът е лудост.

– Напиши го на едно листче и го прати на шибания „Рийдърс Дайджест“. – Еди затъкна ножа в колана си, сетне предизвикателно погледна Роланд. – Сега вече можем ли да тръгваме?

– Има още нещо.

– Мили Боже! Стрелецът се усмихна:

– Пошегувах се.

Еди остана с отворена уста, а Сузана гръмогласно се разсмя. Смехът ѝ отекна като камбанен звън сред смълчаната гора.

Цяла сутрин си пробиваха път сред зоната на разрушенията, причинени от мечока, но все пак напредваха по-бързо, следвайки Лъча. След като веднъж преодоляха лабиринта от повалени дървета и храсти, навлязоха в стара гъста гора. Ручеят, който извираше в подножието на

скалната стена, весело ромолеше край тях. Срещаха повече животни – чуваха стъпките им сред дърветата – дори на два пъти видяха малки стада елени. Един мъжкар с огромни рога стреснато вдигна глава; навярно тежеше поне сто й петдесет килограма. Ручеят се отклони от пътя им, щом отново стигнаха хълмовете. Когато следобедът започна да преваля. Еди видя нещо.

– Може ли да спрем? Да починем за минутка?

– Какво има? – попита Сузана.

– Да – обади се Роланд. – Можем да спрем.

Изведнъж Еди отново почувства присъствието на Хенри, сякаш някаква тежест се стовари върху раменете му. „*О, я го виждте маминото синче. Да не би лигльото да е видял някоя клонка? Да не би да иска да издълка нещо? О, колко е готино...*“

– Не е необходимо да спираме. Просто...

– ... видя нещо – довърши Роланд вместо него. – Каквото и да е то, престани да бръщолевиш, иди и го вземи.

– Не е нещо особено. – Еди се изчерви. Отмести поглед от ясена, който бе привлякъл погледа му.

– Няма значение. Това е нещо, което ти трябва. След като *ти* имаш нужда от него, значи *ние* също се нуждаем от него. Нямаме нужда само от човек, който не може да се избави от безполезния товар на собствените си спомени.

Лицето на Еди пламтеше. Стоеше, забил поглед в краката си, чувстваше, че сините очи на Роланд проникват до най-съкровените кътчета на обърканата му душа.

– Еди, какво има? – полита любопитно Сузана.

Гласът ѝ му даде смелост. Отиде до стройния ясен и извади ножа от колана си.

– Може да е нищо – промърмори, сетне добави с усилие на волята, – а може да се окаже пешо важно, много важно, ако не се издъня.

– Ясенът е благородно дърво, което крие огромна сила – отбеляза Роланд зад гърба му, но младежът не го чу. Подигравателният, заядлив глас на Хенри беше изчезнал, а с него се бяха изпарили и притесненията на Еди. Мислите му бяха насочени към клона, който бе привлякъл погледа му и който беше по-дебел на мястото, където се сливаше със ствола. От тази странна форма, от тази издутина се нуждаеше Еди.

Реши, че тук е скрита формата на ключа, който беше видял в продължение на броени секунди, преди горящите останки на челюстта да се променят отново и да се превърнат в роза. Три обърнати букви V,

средната по-дълбока и по-широка от останалите две. И една малка извивка в края. Това беше тайната.

В паметта му се прокрадна елемент от съня му: „*Дад-а-чум, дуд-а-чи, не се тревожи, ключът е у теб.*“

„*Може би – помисли си той. – Но този път не бива да допускам грешка. Всяка неточност ще бъде фатална*“

Изключително предпазливо отрязва клона и окастри тънкия му край. Сега държеше дебело парче ясен, дълго двадесетина сантиметра. То тежеше в ръката му. Еди усещаше в него живот и желание да разкрие истинската си форма... пред някого, достатъчно сръчен, за да я изкара на повърхността.

Дали той беше този човек? Какво значение имаше това?

Еди Дийн реши, че отговорът и на двата въпроса е положителен.

Стрелецът го хвана за китката и промърмори:

– Мисля, че криеш някаква тайна.

– Може би.

– Ще я споделиш ли? Той поклати глава.

– По-добре да не го правя. Рано е още. Роланд се замисли, сетне кимна.

– Добре. Ще ти задам още един въпрос, после ще прекратим разговора на тази тема. Да не би да си открил път към същината на моя... проблем?

„*Това е най-откровеното признание за отчаянието, което го е обзело*“ – помисли си младежът.

– Не зная. Не съм сигурен. Но се надявам да успея да ти помогна.

Стрелецът кимна отново и освободи ръката му.

– Благодаря. Все още разполагаме с два часа преди да се стъмни – защо да не се възползваме?

– Нямам нищо против.

Продължиха напред. Роланд тикаше количката, а Еди вървеше пред тях, стиснал клонката със скрития в нея ключ. Парчето дърво сякаш пулсираше и излъчваше загадъчна и мощна топлина.

Същата вечер, след като се нахраниха, младежът взе ножа на Стрелеца и задялка клонката. Ножът бе удивително остър, сякаш никога не можеше да се изтъпи. Еди работеше бавно и внимателно, използваше

светлината на огъня, въртеше парчето ясен ту от едната, ту от другата страна, наблюдаваше ситните стърготини, които падаха на земята.

Сузана лежеше, скръстила ръце на тила си, вперила поглед в звездите, които се носеха бавно по черното небе.

Недалеч от огъня стоеше Роланд и се вслушваше в гласовете на безумието, които се надигаха в болното му съзнание.

Имаше момче.

Нямаше момче.

Имаше.

Нямаше.

Имаше...

Затвори очи, постави студената си длан на челото си и се запита колко ли време му остава, докато се скъса като прекомерно обтегната тетива.

„О, Джейк – питаше се той. – Къде си? Къде си?“

Високо над него се появиха Старата звезда и Старата майка, заеха определените си места и впериха погледи една в друга през звездните руини на своята отдавна разпаднала се връзка.

II. Ключът и розата

1

В продължение на три седмици Джон (Джейк) Чеймбърс смело се бори срещу обхващата го лудост. През цялото време се чувстваше като последния оцелял пасажер на борда на потъващ презокеански лайнер, който се бъхти над трюмната помпа, опитвайки се да задържи кораба на водната повърхност, докато премине бурята, докато небето се проясни и пристигне помощ отнякъде. Все едно откъде. На 31 май 1977 г., четири дни преди началото на лятната ваканция, най-сетне се наложи да се приеме фактът, че никаква помощ няма да пристигне. Време бе да се откаже; време бе да се остави да бъде отнесен от бурята.

Последната капка, от която чашата преля, бе годишното есе по английски.

Джон Чеймбърс, наричан Джейк от три-четири момчета, с които почти бе успял да се сприятели (ако баща му бе наясно с този фактоид, несъмнено щеше да побеснее), завършваше първата си учебна година в училище „Пайпър“. Макар и вече единадесетгодишен и в шести клас,

той бе дребен за възрастта си и хора, които го виждаха за пръв път, го вземаха за по-малък. Всъщност допреди година-две понякога дори го бъркаха с момиче, но накрая той не издържа и вдигна такъв скандал да се подстриже късо, че успя да получи позволенията на майка си. Баща му, разбира се, нямаше никакви възражения срещу новата прическа. Той просто пусна безчувствената си усмивка от неръждаема стомана и заяви:

– Малкият иска да прилича на морски пехотинец, Лори. Толкоз по-добре за него.

Баща му никога не го наричаше Джейк и много рядко му викаше Джон. Обикновено се обръщаше към него с „малкия“.

Миналото лято (тогава беше 200-годишнината – всички сгради бяха окичени със знамена и флагове, а нюйоркското пристанище бе задръстено със старинни кораби) беше обяснил на момчето, че „Пайпър“ е „Най-доброто Училище в Цялата Страна за Момчета на Твоята Възраст“. Фактът, че Джейк бе приет в това училище, нямал нищо общо с парите, обясняваше Елмър Чеймбърс. Той лично се гордеел до пръсване с този факт, макар Джейк да подозираше, че това не е правдоподобно, че всъщност може би всичко е чиста глупост, която баща му е превърнал във факт, който да подмята с лекота по обеда и коктейли: „Синът ми ли? О, той учи в «Пайпър». Да пукна, ако това не е най-доброто училище в цялата страна за момчета на неговата възраст. В това училище не се влиза с пари; за там човек или има мозък, или край.“

Джейк си даваше сметка, че в горещата пещ на Елмъровото съзнание суровият въглерод на желанията и мненията често се спояваше в диаманти, които той наричаше „факти“... или още „фактоиди“, в по-неофициална обстановка. Любимата му фраза, която изричаше често и с безкрайно благоговение, бе: „Факт е, че...“ и никога не пропускаше случай да я вметне.

„Факт е, че само пари *не стигат*, за да влезе човек в «Пайпър»“ – бе му казал баща му през лятото на 200-годишнината – лятото на синьото небе, знамената и старинните кораби; златно лято в спомените на Джейк, защото тогава още не бе започнал да губи разсъдък си и единствената му грижа бе дали ще оправдае надеждите, защото на думи „Пайпър“ звучеше като гнезденце на новоизлюпени генийчета.

– В подобно заведение се влиза само с много багаж тук, горе. – На това място Елмър се бе пресегнал и бе почукал сина си по челото с твърдия си, пожълтял от никотина пръст. – Разбра ли, малкия?

Джейк бе кимнал. Не беше необходимо да отговаря на баща си,

защото той се отнасяше към всички – включително и към жена си – по един и същи начин – като към подчинените си в местната телевизия, където беше програмен директор и се ползваше с голям авторитет. Трябваше просто да го изслушаш, кимайки на правилните места.

– Хубаво – отбеляза баща му и запали поредната от осемдесетте цигари „Кемъл“, които изпушваше всеки Божи ден. – Значи се разбираме отлично. Ще ти се скъса задникът от учене, но можеш да се справиш. Инак нямаше да ни изпратят това. – Той взе писмото, с което от училището ги осведомяваха, че приемат Джейк, и го размаха. Жестът издаваше дивашки триумф – сякаш съобщението представляваше току-що убитото в джунглата животно, което Елмър се готви да одере и изяде. – Тъй че трябва да работиш здраво. И да изкарваш добри бележки. За да се гордеем с теб. Ако завършиш годината с отличие, те очаква пътешествие до „Дисни Уърлд“. А подобна награда си заслужава, нали, малкия?

Джейк получаваше отлични оценки – шестци по всичко (или поне допреди три седмици). Родителите му вероятно се гордееха с него, но той ги виждаше много рядко и не знаеше със сигурност. Когато се връщаше от училище, въкъщи обикновено нямаше никого, освен Грета Шоу-домашната помощница – и в крайна сметка той показваше контролните с шестциите на нея. После складираше тетрадките в един ъгъл на стаята си. Понякога ги разглеждаше и се питаше дали оценките означават нещо. Искаше му се да имат някакъв смисъл, но дълбоко се съмняваше в това.

А и надали щеше да посети „Дисни Уърлд“ през предстоящото лято, пък макар и да беше отличник.

По-скоро щеше да иде в лудница.

В мига, когато прекрачи прага на училище „Пайпър“ в осем и четиридесет и пет на 31 май сутринта, му се яви ужасяващо видение. Баща му, наведен над бюрото си в кабинета си на Рокфелер Плаза, захапал цигара, чийто синкав дим се вие около главата му като венец, говори с един от подчинените. Някъде зад и под него се простира Ню Йорк, но грохотът и лудницата остават зад двойните изолационни стъкла.

– Факт е, че само пари *не стигат*, за да влезе човек в санаториума „Сънивейл“ – със зловещо задоволство обяснява баща му. После се пресяга и чуква човека по челото. – В подобно заведение се влиза само когато съдържанието на горното чекмедже пострада сериозно. Като при моя малкия. Но на него му се скъсва задникът. Разправят, бил най-добрият в лудницата по изработване на кошници. А като го пуснат – ако това изобщо се случи – го очаква пътешествие. Пътешествие до...

– ... до крайпътната станция – промърмори Джейк и докосна чело с трепереща ръка. Отново чуваше онези гласове. Шумните, скандалджийски гласове, които го побъркваха.

Ти си мъртъв, Джейк. Прегази те кола и сега си мъртъв.

Я не ставай смешен! Виждаш ли този плакат? „ПОМНЕТЕ ПЪРВИЯ ПИКНИК С КЛАСА“ – пише там. Мислиш ли, че в отвъдното си правят пикник на класа?

Не зная. Но знам, че те прегази кола.

Не!

Да. Това стана на 9 май, в осем и двайсет и пет сутринта. Ти почина няма и минута по-късно.

Не! Не! Не!

– Джон?

Доста стреснат, Джейк вдигна поглед. Господин Бисет – учителят по френски – стоеше наблизко и разтревожено го гледаше. Зад него останалите ученици тъкмо влизаха в общата зала за сутрешната сбирка. Почти никой не бърбореше, а викове не се чуваха изобщо. Очевидно другите родители също повтаряха на децата си, че за да посещават „Пайпър“, не е достатъчно да има човек пари (макар годишната такса да възлиза на двадесет и две хиляди долара), а най-вече достатъчно мозък. Очевидно на мнозина от тях също им бе обещано пътешествие, ако изкарат достатъчно добри оценки. Очевидно в някои случаи родителите на щастливите победители дори щяха да ги придружат. Очевидно...

– Джон, добре ли си? – попита господин Бисет.

– Да. Прекрасно. Но тази сутрин се ухап и сигурно още не съм се събудил напълно.

Напрегнатото изражение напусна лицето на господин Бисет и той се усмихна:

– Е, случва се и в най-добрите семейства.

„На татко никога не му се случва. Програмният директор никога не се усива.“

– Подготвен ли си за годишния изпит по френски? – попита господин Бисет. – *Voulez-vous faire l'examen cet apres-midi?*²

– Мисля, че да – отвърна Джейк.

В действителност не знаеше дали е подготвен за изпит или не. Дори не можеше да си спомни *учил* ли е за този изпит или не. Напоследък вече почти нищо нямаше значение, освен гласовете в съзнанието му.

2. Искате ли да ви изпитам днес следобед? (фр.) – Б. пр.

– Искам отново да ти кажа колко се радвам, че избра моя предмет, Джон. Щях да го споделя и с родителите ти, но те не бяха на родителската среща.

– Много са заети – промърмори Джейк.

Господин Бисет кимна.

– Е, приятно ми беше да работим заедно. Просто исках да ти го кажа... а освен това те очаквам догодина в следващия курс по френски.

– Благодаря – отвърна момчето и се запита как ли би реагирал господин Бисет, ако допълни: – „Но не вярвам да го посещавам догодина, освен ако не запиша задочен курс и ми изпращат материалите в пощенската кутия в лудницата.“

Джоан Франкс, училищната секретарка, застана на прага на общата зала, стиснала малкото сребърно звънче. В училище „Пайпър“ винаги биеха звънца на ръка. Джейк предполагаше, че това е едно от нещата, които очароват родителите. Спомени за „малката тухлена постройка на училището“ и тем подобни. Той го мразеше. Звукът сякаш проникваше до дъното на мозъка му...

„Няма да издържа дълго – отчаяно си рече той. – Съжالياвам, но започвам да губя разсъдък. Наистина започвам да се побърквам.“

Господин Бисет забеляза секретарката. Обърна се към нея, после отново заговори на Джейк.

– Сигурен ли си, че всичко е наред, Джон? През последните седмици ми изглеждаш погълнат от нещо. Разтревожен си. Да не би да те човърка някоя мисъл?

Загрижеността в гласа на учителя едва не накара Джейк да му се довери, но в този миг си представи физиономията, която щеше да се изпише на лицето на Бисет, ако му изтърси: „Да. Човърка ме една мисъл. Един адски неприятен фактоид. Разбирате ли, умрях и преминах в друг свят. После отново умрях. Ще кажете, че подобни неща не се случват, и, разбира се, ще сте прав, при това част от съзнанието ми знае, че сте прав, но съм по-склонен да приема, че грешите. Наистина ми се случи. Наистина умрях.“

Ако изрече подобно нещо, господин Бисет веднага щеше да хукне да се обажда на Елмър Чеймбърс и тогава санаториумът „Сънивейл“ щеше да се стори на Джейк като почивен дом, след всички неща, които баща му щеше да изприказва по въпроса за децата, които точно преди годишните изпити биват обзети от налудничави идеи. Децата, които правят неща, неподходящи за обсъждане по обеда и коктейли. Децата, които Се Плъзгат По Наклонената Плоскост.

Джейк се насили да се усмихне.

– Малко се тревожа за изпитите, това е всичко. Учителят му смигна.

– Ще се справиш отлично.

Госпожа Франкс удари звънца. Всеки звън се забиваше в ушите на Джейк, а после прорязваше мислите му като малка ракета.

– Хайде – подкани го господин Бисет. – Ще закъснеем. Не бива да закъсняваме за първия ден от годишните изпити, нали?

Отминаха секретарката, която продължаваше да бие звънца. Господин Бисет закрачи към редицата столове, които наричаха „професорски хор“. В училище „Пайпър“ имаше какви ли не смешни имена – стаята се казваше „общата зала“, обедната почивка беше полудневен отдых, седмо- и осмокласниците бяха „старейшините“, и, разбира се, сгъваемите столове край пианото (по което скоро госпожа Франкс щеше да заблъска също тъй безмилостно, както удряше сребърния звънец), които се наричаха „професорският хор“. Джейк подозираше, че всичко това е част от традицията. Ако си родител и знаеш, че по пладне детето ти е на полудневен отдых в общата зала, вместо да нагъва сандвич с риба в някакъв бюфет, можеш да бъдеш спокоен, че всичко е ОК по отношение на образователния процес.

Джейк седна в дъното на залата и се замисли, без да слуша сутрешните съобщения. Ужасът не стихваше и го караше да се чувства като плъх в капан. А когато се опитваше да си представи бъдещи по-добри и по-светли времена, се натъкваше на пълен мрак.

Здравият му разум бе корабът, който потъваше.

Господин Харли – директорът – застана на катедрата и започна с кратко встъпление за важността на годишните изпити и как получените оценки представляват поредната стъпка по Великия Път на Живота. Каза им още, че училището зависи от тях, че той самият зависи от тях и че родителите им зависят от тях. Не заяви, че целият свят зависи от тези бележки, но го намекна доста ясно. Завърши със съобщението, че по време на годишните изпити звънецът няма да бие (първата и единствена добра новина, която Джейк чуваше тази сутрин).

Госпожа Франкс, вече настанила се пред пианото, взе първия акорд. Учениците – от седемдесет момчета и петдесет момичета, облечени благопристойно (свидетелство за вкусовете и финансовата стабилност на родителите им), скочиха на крака и запяха училищния химн. Джейк изричаше безгласно думите и същевременно размишляваше за мястото, където се бе събудил след смъртта си. Отначало му се стори, че

е в ада... а когато се появи човекът с черното наметало, това подозрение съвсем се затвърди.

В този миг, разбира се, дойде другият. Мъжът, когото Джейк вече почти бе обикнал.

Но той ме остави да падна. Той ме уби.

Изби го ледена пот.

Покланяме се на „Пайпър“
и знамето развяваме високо;
поклон пред тебе, алма матер,
„Пайпър“ на живот и смърт!

„Боже, каква скапана песен“ – помисли си Джейк и изведнъж му хрумна, че баща му страшно би я харесал.

2

Първият час беше по писмени упражнения – единственият предмет, по който нямаше да държат годишен изпит. Трябваше да напишат домашно съчинение, съдържащо между хиляда и петстотин и четири хиляди думи. Госпожа Ейвъри им беше задала следната тема: „Моето разбиране за истината“. Оценката на съчинението представляваше една четвърт от общия бал за годината.

Джейк влезе в класната стая и седна на третия ред. Групата по този предмет се състоеше само от единайсет ученици. Той помнеше как през септември миналата година, в „деня за запознанство“, господин Харли им обясни, че в „Пайпър“ съотношението между преподаватели и ученици е най-високо от всички частни средни училища на високо равнище по Източното крайбрежие. За да подчертае важността на думите си, той удряше с юмрук по катедрата. Джейк не се впечатли кой знае колко, но предаде информацията на баща си. Предполагаше, че той ще се впечатли и се окажа прав.

Отвори ученическата чанта и внимателно измъкна синята папка, в която беше годишното съчинение. Остави я на чина с намерението да хвърли последен поглед на „творбата“ си, но в същия миг вниманието му бе привлечено от вратата в дъното на стаята. Тя водеше, както добре му бе известно, към гардеробното помещение, което днес бе затворено, защото температурата в Ню Йорк бе двадесет градуса и никой не носеше палто. В помещението нямаше нищо освен множество пиринчени

куки на стената и гумена изтривалка за обувки. Няколко кашона училищни пособия – тебешир, сини тетрадки за изпит и тем подобни – бяха складирани в най-отдалечения ъгъл – това бе всичко.

Нищо особено.

Въпреки това Джейк стана, оставяйки неотворената папка на чина си, и прекоси стаята. Чуваше как съучениците му прелистват страниците, проверявайки за последен път за неясни фрази, но тези шумове идваха сякаш отдалеч.

Вниманието му бе съсредоточено върху вратата.

В последните десетина дни, с усиливането на ечащите в съзнанието му гласове, всякакви врати го привличаха все по-силно. Само през последната седмица навярно бе отварял тази между своята стая и коридора поне петстотин пъти, а онази между стаята си и банята – минимум хиляда пъти. Всеки път, когато посягаше към дръжка на врата, в гърдите му се надигаше пареща топка от надежда и очакване, сякаш зад въпросната врата се криеше отговорът на всичките му проблеми и най-сетне щеше да го открие... Но всеки път се озоваваше в коридора, в банята...

Миналия четвъртък се върна от училище, хвърли се на леглото и веднага заспа – като че ли сънят бе единственото му спасение. Но когато се събуди четиридесет и пет минути по-късно, осъзна, че стои на прага на банята, плъзгайки блуждаещ поглед по съвършено безинтересните тоалетна и мивка. За щастие никой не го видя.

И сега, пристъпвайки към вратата на гардеробното помещение, изпита същия замайващ прилив на надежда; бе твърдо убеден, че вратата води не към тъмния склад, изпълнен единствено с миризми на зима – на трикотаж, гума и мокра кълна – а към един друг свят, където отново ще се почувства *цялостен*. Ослепителните слънчевите лъчи ще хвърлят на пода на класната стая светло петно, което бързо ще се разраства, а високо в бледото небе с цвета на

(очите му)

на изгъркани джинси ще кръжат птици. Пустинният вятър ще развее косата му и ще изсуши потта, избила по челото.

Ще пристъпи през прага и ще бъде изцелен.

Джейк отвори вратата. Отвътре го посрещнаха проблясващите в сумрака пиринчени закачалки. Край сините тетрадки, отрупани в ъгъла, се въргляше отдавна забравена ръкавичка.

Сърцето му подскочи и в миг му се прииска да се шмугне в тъмната стая със застоял дъх на зима и тебеширен прах, да седне под закачалките. Ще се настани на гумената изтривалка, където през зимата трябваше

да подреждат обувките си. Ще седи там, пъхнал палец в уста, със силно притиснати към гърдите колене, ще затвори очи и... и...

И просто ще се предаде.

Тази мисъл – *облекчението*, което му носеше тази мисъл – бе неопишуемо примамлива. Щеше да настъпи краят на ужаса, объркването и дезориентацията. Последното бе като че ли най-страшно – непрестанното усещане, че целият му живот се е превърнал в панаирджийски лабиринт от огледала.

Но в Джейк Чеймбърс се криеше непокатима сила, също като в Еди и Сузана. В този миг скритата в него стоманена жилка сякаш хвърли хладен синкав отблясък в тъмнината. Никакво отказване. Дори в крайна сметка съзнанието му да се помрачи напълно, междуременно няма да отстъпва нито на косъм. Да пукне, ако отстъпи.

„Никога! – яростно се заканваше наум. – Никога! Ник...“

– Надявам се, като приключиш с инвентаризацията на училищните пособия в килера, Джон, все пак да се присъединиш към останалите – сухо изрече зад него госпожа Ейвъри.

Когато Джейк се обърна, класът го посрещна със смях. Госпожа Ейвъри стоеше зад катедрата, почуквайки с дългите си пръсти по дневника, а на лицето ѝ бе изписано свойственото ѝ спокойно, умно изражение. Днес носеше син костюм и както обикновено косата ѝ бе прибрана на кок. От окачения на стената портрет Натаниел Хоторн се мръщеше на Джейк.

– Извинете – промърмори момчето и затвори вратата. В миг го обзе непреодолимо желание отново да я отвори, за да провери дали *този* път там не го очаква другият свят с горещото слънце и ширналата се пустиня.

Но вместо това се върна на мястото си. Петра Джесърлинг го изгледа с насмешка, сетне прошепна:

– Следващия път вземи и *мен* там. Поне ще има какво да гледаш.

Джейк машинално се усмихна и седна на мястото си.

– Благодаря, Джон – каза госпожа Ейвъри с неизменно спокойния си глас. – А сега, преди да предадете годишните съчинения – всички те са изключително добре написани и *индивидуални*, сигурна съм – бих искала да ви предложи краткия списък от препоръчителна литература за лятната ваканция. Някои от тези изключителни книги изискват по няколко думи...

И докато говореше, тя връчи на Дейвид Съри купчина циклостилни листа. Дейвид започна да ги раздава на съучениците си, а Джейк

разтвори папката си, за да хвърли последен поглед на написаното по темата „Моето разбиране за истината“. Беше му изключително интересно, тъй като изобщо не помнеше да е писал подобно съчинение, още по-малко пък да е учил за изпит по френски.

Взря се в заглавната страница с недоумение и нарастваща неловкост. „МОЕТО РАЗБИРАНЕ ЗА ИСТИНАТА“ от Джон Чеймбърс бе спретнато написано в средата на страницата; дотук добре, но кой знае защо, отдолу бе залепил две Снимки. На едната се виждаше врата – приличаше на входа на Даунинг Стрийт №10 в Лондон³ – а другата бе врата на влак. Снимките бяха цветни, несъмнено изрязани от някое списание.

„Защо съм го направил? И *кога* съм го направил?“

Отгърна листа и зачете първата страница на годишното си есе, съвършено неспособен да повярва или проумее онова, което виждаше. После в обзелия го шок капка по капка се запромъквя разбирането и в душата му започна да се надига неистов ужас. В крайна се сметка се случи и това – бе изгубил контрол над съзнанието си до такава степен, че вече нямаше как да го скрие от *другите*.

3

МОЕТО РАЗБИРАНЕ ЗА ИСТИНАТА

от Джон Чеймбърс

„Ще ти разкрия страх в шепа прах“

Т.С. „Буч“ Елиът

„Веднага си помислих, не всяка дума лъже“

Робърт „Сънданс“ Браунинг

Стрелецът е истината.

Роланд е истината.

Затворникът е истината.

Господарката на сенките е истината.

Затворникът е съпруг на Господарката. Това е истината.

Крайпътната станция е истината.

Говорящият демон е истината.

Минахме под планината и това е истината.

3. На този адрес се намира резиденцията на британския министър-председател. – Б. пр.

Под планината имаше чудовища. Това е истината.

Едно от тях държеше газова помпа между краката си и твърдеше, че това бил пенисът му. Това е истината.

Роланд ме остави да умра.

ова е истината. Аз още го обичам.

Това е истината.

– Наистина е извънредно важно всички да прочетат „Повелителят на мухите“ – тъкмо казваше госпожа Ейвъри с ясният си, но някак безжизнен глас. – Междувременно трябва да си отговорите на няколко въпроса. Хубавият роман е като низ от вплетени една в друга загадки, а това произведение е наистина много хубаво – един от най-добрите романи от втората половина на двайсети век. И тъй, отговорете си на следните въпроси: първо, какво символизира раковината. Второ...

Далечни гласове. Далечни, далечни гласове. С трепереща ръка Джейк отгърна и втория лист, оставяйки на първата страница тъмно петно от потните си пръсти.

Кога вълната не е вълна?

Когато е вълна – и това е истината.

Блейн е истината.

Трябва непрестанно да се наблюдава Блейн; Блейн – това е болка и това е истината.

Почти съм сигурен, че Блейн е опасен и това е истината.

Кое е онова, което е черно, бяло и червено? Изчервена от срам зebra и това е истината.

Блейн е истината.

Искам да се върна и това е истината.

Трябва да се върна и това е истината.

Ще полудея, ако не успея да се върна, и това е истината.

Не мога да се върна вкъщи, ако не намеря камък, роза, врата, и това е истината.

Пуф-Паф, и това е истината.

Пуф-Паф.

Страх ме. Това е истината.

Джейк вдигна глава. Сърцето му биеше тъй силно, че пред очите му затанцува ярко петно (сякаш дълго се беше визирал в запалена електрическа крушка), което пулсираше в такт с тежките удари на сърцето му.

Представи си как госпожа Ейвъри връчва ма родителите му съчинението. Господин Бисет стои до нея със сериозно изражение. Джейк сякаш чува как учителката по писмени упражнения изрича с ясни си, безжизнен глас:

– Вашият син е тежко болен. Ако се нуждаете от доказателство, просто хвърлете един поглед на това годишно съчинение.

– През последните три седмици Джон направо не е на себе си – ще допълни господин Бисет. – От време на време придобива доста изплашен вид и постоянно е отнесен... сякаш духом не присъства, ако разбирате какво искам да кажа. Je pense que John est fou... comprenez-vous?⁴

И отново госпожа Ейвъри:

– Вероятно вкъщи държите влияещи на настроението лекарства, до които Джон е имал достъп.

Не му бе известно дали вкъщи имат влияещи на настроението лекарства, но със сигурност знаеше, че в най-долното чекмедже в писалището си баща му държи няколко грама кокаин. И тогава той несъмнено ще заключи, че синът му е взимал наркотик.

– А сега бих искала да кажа няколко думи за „Параграф 22“ – долетя гласът на госпожа Ейвъри от предния край на класната стая. – Тази книга е истинско *предизвикателство* за ученици в шести и седми клас, но несъмнено и на вас ще се стори невероятно очарователна, ако отворите съзнанието си за нейното *изключително обаяние*. Този роман може да се приеме и като сюрреалистична комедия.

„Не ми е нужно да *чета* подобно нещо – рече си Джейк. – Аз *живея* в такъв свят, и той не е никак комичен.“

Отвори съчинението на последната страница. На нея не бе написано нищо. На белия лист бе залепена картинка. Представляваше снимка на наклонената кула в Пиза. Беше я почернил с пастел. Тъмните очертания описваха налудничави спирали и примки.

Изобщо не помнеше да е правил подобно нещо.

Нищо подобно.

Представи си как баща му казва на господин Бисет, че Джон е *fou*⁵. Да, той определено е *fou*. Хлапе, което проваля шансовете си да учи в „Пайпър“ със сигурност е *fou*, не мислите ли? „Ъ-ъ... аз ще се справя с този проблем. Такава ми е работата – да се справям с проблеми. Отговорът е «Сънивейл». Трябва да прекара известно време в «Сънивейл», да

4. Мисля, че Джон е луд... разбирате ли? (фр.) – Б. пр.

5. Луд (фр.) – Б. пр.

поиграе баскетбол и да си събере акъла. Не се тревожете за малкия, господа, може и да избяга... но няма къде да се скрие.“ Дали наистина ще го пратят в лудница, ако проличи, че асансьорът му не стига до най-горния етаж? Джейк смяташе, че отговорът е. „и още как“. Баща му в никой случай не би допуснал да се държи побъркан у дома. Името на институцията, в която ще го настанят, може да не е точно „Сънвейл“, но на прозорците със сигурност ще има решетки, а из коридорите крадешком ще се промъкват мъже в бели престилки с гумени подметки на обувките. Ще бъдат мускулести, със зорко бдящи очи и във всеки миг ще могат да извадят отнякъде пластмасови спринцовки, за да го приспят.

„Ще кажат на всички, че съм заминал – предположи Джейк. Вечно спорещите гласове в съзнанието му бяха стихнали пред задаващия се прилив на паника. – Ще обясняват, че съм в Модесто при леля си и чичо си... или че съм заминал да уча в Швеция на разменни начала... или че ремонтирам сателитите в космоса. На майка ми това никак няма да ѝ хареса... и тя ще плаче... но ще ѝ мине. Има си приятели, а освен това винаги ѝ минава, стига да реши. Тя... те... аз...“

Почувства как в гърлото му се надига кръсък и плътно стисна устни, за да го заглуши. Отново погледна черните драсканици върху снимката с кулата в Пиза и си рече: „Трябва да махна оттук. Трябва да се махна на секундата.“ Вдигна ръка.

– Да, Джон, какво има? – Госпожа Ейвъри го погледна с онова едва доловимо раздражение, което не пропускаше да демонстрира, когато учениците я прекъсваха насред часа.

– Бих искал да изляза за малко, ако е възможно – каза Джейк.

Друг пример от възприетия в училище „Пайпър“ начин на говорене. Учениците в „Пайпър“ никога не „отиваха до тоалетната“, никога не „пускаха една вода“, и не дай си Боже, никога не „отиваха да пикаят“. Негласното предположение гласеше, че учениците в това училище са прекалено съвършени, за да отделят каквито и да било странични продукти. Много рядко някой искаше разрешение „да излезе за малко“ и това бе всичко.

Госпожа Ейвъри въздъхна.

– Наистина ли се налага, Джон?

– Да, госпожо.

– Добре. Но гледай да се върнеш колкото се може по-скоро.

– Да, госпожо Ейвъри.

Ставайки затвори папката, взе я, после неохотно я остави обратно на чина. Нямаше смисъл. Госпожа Ейвъри щеше да се запита защо ли

взима съчинението в тоалетната. Трябваше да махне проклетите страници и да ги натъпче в джоба си още преди да поиска разрешение да излезе. Вече бе прекалено късно.

Запъти се към вратата; остави папката на чина, а ученическата чанта – отдолу.

– Надявам се, че всичко ще мине успешно, Чеймбърс – шепнешком подметна Дейвид Съри и зацвили в шепа.

– Дейвид, време е да си почине неуморната ти уста – вече видимо раздразнена заяви госпожа Ейвъри и целият клас избухна в смях.

Джейк достигна вратата и когато стисна дръжката, отново бе обзет от същото онова чувство на надежда и сигурност. „Това е – вече наистина. Ще отворя вратата и пред мен ще блесне слънцето на пустинята. Сухият вятър ще духне в лицето ми. Ще мина през прага и никога повече няма да видя тази класна стая.“

Отвори вратата и се озова в празния коридор, но в едно бе прав – никога повече не видя класната стая и госпожа Ейвъри.

4

Бавно се отдалечи по сумрачния коридор; започваше леко да се поти. Отмина няколко врати, които биха го подмамили, ако не бяха кристално прозрачните им стъкла. Надникна в две стаи, където учениците бяха навели глави над отворените сини изпитни тетрадки. Погледна в трета и видя Стан Дорфман – един от онези познати, които не можеха да се нарекат точно приятели – да се подготвя за изпитната си реч. Стан изглеждаше уплашен до смърт, но Джейк би могъл да му обясни, че той няма и понятие какво означава страх – истински страх.

Умрях.

Не. Не съм.

Умрях, умрях.

Не съм.

Умрях.

Не съм.

Застана пред врата с надпис „МОМИЧЕТА“. Бутна я, очаквайки да се изправи пред яркото пустинно небе и омарната синева на планините на хоризонта. Вместо това видя Белинда Стивънс, която бе застанала до една мивка, вираше се в огледалото над кранчетата и си изстискваше пъпка на челото.

– Боже Господи, какво търсиш тук? – попита момичето.

– Извинявай. Сгреших вратата. Помислих, че тази води към пустинята.

– *Какво?*

Но той вече бе пуснал вратата и тя се за тръшна, задвижена от автомата. Подмина чешмичката и отвори вратата с надпис „МОМЧЕТА“. Тази е истинската врата, знаеше го, сигурен бе, тази врата ще го отведе назад в...

Под флуоресцентните лампи искряха три съвършено чисти писоара. Кранчето капеше. И това бе всичко.

Джейк остави вратата да се затвори. После се отдалечи по коридора, тихо потропвайки с токове по плочките. Като минаваше покрай канцеларията, надникна вътре, но не видя никого, освен госпожа Франкс. Тя говореше по телефона, поклащаше се на въртящия си стол и навиваше кичур коса на пръста си. Посребреният звънец бе поставен на бюрото до нея. Джейк я изчака да се обърне с гръб към вратата и бързо притича. Тридесет секунди по-късно се намери под ярката слънчева светлина на майската утрин.

„Избягах от час – рече си той. Колкото и да бе умопомрачен, това неочаквано развитие на събитията искрено го изуми. – Като не се върна до пет минути, госпожа Ейвъри ще изпрати някой да ме търси... и всички ще разберат. Ще разберат, че съм напуснал сградата и съм избягал от час.“

Сети се за папката на чина.

„Ще прочетат съчинението и ще помислят, че съм се побъркал. *Fou*. Разбира се, че ще го помислят. Естествено. И това е самата истина.“

После заговори друг глас. Беше гласът на човека със зоркия поглед на стрелец, който носеше на кръста си два огромни кобура с револвери. Гласът бе студен... но и вдъхваше известно успокоение.

„Не, Джейк – каза Роланд. – Не си се побъркал. Изгубил си се и се чувстваш уплашен, но не си луд и не бива да се страхуваш нито от сянката си, която те следва в слънчевото утро, нито от сянката си, която те посреща вечер. Трябва да намериш пътя за вкъщи, това е всичко.“

– Но къде отивам? – пошепна Джейк. Стоеше на тротоара на Петдесет и шеста улица, между парка и Медисън Авеню, и следеше с поглед стрелкащите се по платното коли. Някакъв автобус от градския транспорт изрева край него и остави след себе си тънка струйка остър синкав пушек от дизелово гориво.

– Къде отивам? Къде е скапаната *врата*?

Но гласът на Стрелеца бе замлъкнал.

Джейк сви наляво, по посока на Ейст Ривър, и наслуки тръгна право напред. Не знаеше къде отива – нямаше абсолютно никаква идея. Надаваше се краката му да го отведат където трябва, както преди известно време го бяха отвели където не трябва.

5

Това се бе случило преди три седмици.

Не би могло обаче да се каже: „Всичко започна преди три седмици“, защото така се създава впечатлението, че е протекло някакво последователно развитие, а това не беше вярно. Имаше развитие по отношение на гласовете и по отношение на настоящестта, с която всеки един от тях защитаваше своята версия на действителността, но всичко останало се случи отведнъж.

Излезе от къщи към осем часа с намерението да иде пеш на училище – винаги вървеше пеш, когато времето бе хубаво, а през месец май времето бе направо фантастично. Баща му бе излязъл за работа, майка му още не бе станала, а госпожа Грета Шоу седеше в кухнята, пиеше кафе и четеше вестник „Ню Йорк Поуст“.

– Довиждане, Грета – каза момчето. – Тръгвам за училище. Тя му махна, без да вдига поглед от вестника, и каза:

– Приятен ден, Джони. Започваше един най-обикновен ден.

И продължи да бъде такъв през следващите хиляда и петстотин секунди. После всичко безвъзвратно се промени.

Джейк не бързаше, размахваше ученическата си раница в едната ръка, а в другата – пакета с обедата си, и се заглеждаше по витрините. Седемстотин и двайсет секунди преди края на живота си такъв, какъвто винаги е бил, спря да разгледа витрината на „Брендио“, където няколко манекена, облечени в палта по модата от началото на века, бяха замръзнали сякаш наред разговор. Джейк си мислеше единствено как днес следобед след училище ще отиде на боулинг. Средното му постижение бе 158, което бе направо страхотно за единадесетгодишен хлапак. Мечтаеше някой ден да участва в професионален турнир (а ако бе известен на баща му, този фактоид също щеше да предизвика бурния му гняв).

Моментът вече приближаваше – моментът, когато разсъдъкът му изведнъж щеше да бъде затъмнен.

Пресече Тридесет и девета улица – оставаха му четиристотин

секунди. Когато спря на Четиридесет и първа да изчака зеления сигнал на пешеходния светофар, му оставаха двеста и седемдесет секунди. Спря да погледне витрината на магазинчето за подаръци на ъгъла на Петдесета и Четиридесет и втора, и вече му оставаха сто и деветдесет. И в мига, когато от обикновения му живот оставаха само три минути, Джейк премина под невидимия чадър на онази сила, която Роланд наричаше *ка-тет*.

Постепенно го обземаше странно чувство на безпокойство. Отначало му се струваше, че някой го наблюдава, но после усети, че не е така... или поне не е точно така. Струваше му се, че вече е бил тук, че отново сънува почти забравен сън. Изчака усещането да отmine, но то упорстваше. Ставаше все по-осезаемо и започна да се примесва с някакво друго чувство – Джейк с неохота си даде сметка, че го обзема истински ужас.

Малко по-надолу, на ъгъла на Пето авеню и Четиридесет и трета улица, някакъв негър тъкмо се настаняваше на тротоара с количка със солени гевреци и безалкохолни напитки.

„Този ще вика: «Боже Господи, убиха го!»“ – рече си Джейк.

От отсрещния ъгъл се задаваше пълна дама с торбичка от „Блумингдейл“.

„Тя ще изпусне торбичката. Ще я изпусне, ще притисне ръце към устата си и ще се разпищи. Торбичката ще се разкъса. Вътре има кукла. Увита е в червена хартия. Ще видя всичко това от улицата. От мястото, където ще лежа на платното с панталони, потънали в кръв, която потича по асфалта и образува локва.“

Зад дебеланата се виждаше висок мъж с металносив камгарен костюм. Носеше куфарче.

„Той повръща върху обувките си. Изпуска куфарчето си и се изпуска върху обувките си. Какво ми става?“

Но при все това краката му сковано го носеха към кръстовището, където равномерен поток пешеходци пресичаше улицата с отривиста крачка. Някъде отзад се доближава убиецът. Той *знаеше* това също тъй добре, както знаеше, че след миг ексекюторът ще протегне ръце да го блъсне... но не можеше да се огледа. Сякаш бе заключен в кошмар, където човек няма власт над събитията.

Остават петдесет и три секунди. Продавачът на солени гевреци тъкмо отваряше някакъв капак отстрани на количката.

Ще извади бутилка „Ю-ху“, ще я разклати енергично и ще отвърти капачката.

Четиридесет секунди.

Белият надпис „ПРЕМИНЕТЕ“ изгасна. Червеният надпис „НЕ ПРЕМИНАВАЙТЕ“ замига бързо. А някъде, на няма и половин пресечка, голям син кадилак летеше към кръстовището на Пето авеню и Четиридесет и трета. Джейк прекрасно знаеше това, както и че водачът е със синя шапка, почти същата на цвят като автомобила.

„Ще умра!“

Искаше да извика на глас, за да го чуят хората, които най-спокойно го подминаваха, по устните му сякаш бяха залепнали. Краката му спокойно продължаваха да го посят към кръстовището. Забранителният надпис престана да мига, червен и сериозен. Продавачът на гевреци запрати правната бутилка в плетеното метално кошче за боклук на ъгъла. Дебелата дама стоеше на отсрещния тротоар, стиснала торбичката за дръжките. Мъжът със сивия костюм изникна точно зад нея. Оставаха осемнадесет секунди.

„Време е да мине камионетката“ – рече си Джейк.

Подскачайки през дупките, през кръстовището прелетя камионетка с рисунка на щастливо подскачащо човече и надпис „ТУКЪР – ИГРАЧКИ НА ЕДРО“ на страничната врата. Зад гърба му, Джейк знаеше това, човекът с черното расо ускоряваше крачка, скъсяваше разстоянието помежду двама им, вече протягаше дългите си ръце. Въпреки това не можеше да погледне назад – като в сънищата, когато знаеш, че те преследва нещо ужасно, но не можеш да се обърнеш.

„Бягай! А ако не можеш да избягаш, седни на земята и се дръж здраво за стълба на някой знак за «забранено паркиране». Не позволявай да се случи просто ей-така!“

Но беше *безсилен* да промени съдбата си. Отпред, точно на бордюра, бе застанала млада жена с бял пуловер и черна пола. От лявата ѝ страна стоеше млад мексиканец, който носеше огромен касетофон. Тъкмо заглъхваше някаква дископесничка на Дона Съмър. Следващата песен, Джейк знаеше това, бе „Доктор Любов“ на Кис.

„Ще се раздалечат...“

И още преди да е успял да довърши мисълта си, жената отстъпи вдясно. Мексиканецът отстъпи вляво и между двамата се образува пролука. Краката-предатели го заведоха право там. Оставаха девет секунди.

В долния край на улицата майското слънце проблясваше в емблемата на кадилака. Джейк знаеше, че колата е модел „Седан де Вил“ 1976 година. Шест секунди. Кадилакът набираше скорост. Скоро светофарът

щеше да се смени и мъжът зад волана – дебелак със синя шапка с веселяшко перо, небрежно забодено в лентата – се канеше да премине преди да светне червено. Три секунди. Човекът в черно зад Джейк вече се хвърляше напред. В този миг „Обичам да те обичам, скъпа“ свърши и започна „Доктор Любов“.

Две.

Кадилакът се устрои в най-дясната лента откъм тротоара, където бе застанал Джейк, и влетя в кръстовището, радиаторът му сякаш зловещо се хилеше.

Една.

Дъхът на момчето спря.

Нула.

– Ох! – извика Джейк в мига, когато ръцете го тласнаха с все сила в гърба, изблъсквайки го, изблъсквайки го, изблъсквайки го на улицата и в отвъдното...

Само че нямаше *никакви* ръце.

Въпреки това той политна напред, безпомощно размахал ръце във въздуха, свил устни в разочарована гримаса. Мексиканецът с касетофона се пресегна, сграбчи го за ръката, дръпна го назад и каза:

– Внимавай, малкия. Че ще станеш на пихтия.

Кадилакът профуча. Джейк забеляза как дебелакът наднича през предното стъкло, а след това го изгуби от поглед.

Именно тогава се случи странното събитие – в този миг Джейк сякаш бе разсечен през средата и се превърна в две момченца. Едното умираше на платното. Другото стоеше на тротоара и сащисано от изумление, глуповато се взираше в надписа „НЕ ПРЕМИНАВАЙТЕ“, който изгасна и на негово място светна „ПРЕМИНЕТЕ“, а хората тръгнаха да пресичат, сякаш нищо не се бе случило, което всъщност бе истина.

„Жив съм!“ – с безкрайно облекчение се разпищя от радост едната половина от съзнанието му.

„Умрях! – викна в отговор другата. – Лежа мъртъв наред улицата! Всички се трупат около мен, мъжът, който ме блъсна, казва: «Аз съм свещеник, пуснете ме да мина.»“

На приливи и отливи го обземаше слабост и караше мислите му да плющят като парашутно платнище. Дебелата дама се приближаваше към него и в мига, когато го подмина, Джейк надзърна в торбичката ѝ. Забеляза яркосините очи на кукла, която надзърташе над червена хартия – точно както си я представи. После непознатата изчезна. Продавачът на гевреци не викаше: „Боже Господи, убиха го!“, а продължаваше с

приготовленията за работа, подсвирквайки си диско мелодийката, която звучеше до преди малко от касетофона на мексиканеца.

Джейк се обърна и трескаво за търси с поглед свещеника. Нямахше го.

Изстена.

„Съвземи се! Какво ти става?“

Не знаеше. Знаеше единствено, че в този миг трябваше да лежи на асфалта, а през това време дебелата дама да пищи, мъжът със сивия камгарен костюм да повръща, а човекът в черно да си проправя път през започващата да се събира тълпа.

И в част от съзнанието му ставаше именно това.

Отново започна да губи сили. Изведнъж изпусна пакета с обедата си на тротоара и се зашлеви с все сила. Някаква минувачка го изгледа доста озадачено. Джейк не ѝ обърна внимание. Заряза обедата на тротоара и се хвърли да пресича, без да обръща внимание на забранителния надпис. Вече нямаше значение. Смъртта бе приближила... а след това бе отминала, без дори да се обърне. Не бе писано да стане така, и той го чувстваше дълбоко в душата си, но все пак се беше случило.

Може би сега ще живее вечно.

От тази мисъл му идваше да се разпищи с цяло гърло.

6

Мислите му се поизбистриха, докато стигна в училище, и вътрешният му глас започна старателно да го убеждава, че не е станало нищо лошо, наистина нищо лошо. Може би се бе случило нещо *необикновено*, наистина – някакво духовно прозрение, което му бе позволило да надзърне за миг в едно възможно бъдеще, но какво от това? Какво толкоз, в крайна сметка? Тази идея бе дори ласкателна в известен смисъл – подобни събития описваха в таблоидите, които се продаваха в супермаркета и които Грета Шоу обичаше да чете, стига да бе сигурна, че майката на Джейк не е наоколо – вестници като „Нешънъл Инкуайърър“ и „Инсайд Вю“. Само дето в тях духовното прозрение винаги имаше значимостта на тактически ядрен удар – жена сънувала самолетна катастрофа и отменила резервацията си, или тип, който е сънувал, че брат му е задържан пленник в китайска фабрика за наркотици, а после се е оказало, че това е самата истина. Ако духовното прозрение се състои в умението да предугадиш, че следващата песен по радиото ще бъде на групата

„Кис“, че една дебела дама носи увита в червена хартия кукла, и че някакъв продавач на солени гевреци ще предпочете бутилка пред кутия „Ю-Ху“, всъщност не се е случило нищо особено.

„Забрави го – разумно разсъди той. – Всичко свърши.“

Страхотна идея, само че по време на третия час *още* не бе свършило – напротив, тъкмо започваше. Както седеше подготвителния час по алгебра и наблюдаваше господин Нопф, който решаваше на дъската прости уравнения, Джейк изведнъж осъзна с нарастващ ужас, че в съзнанието му изплуват някакви нови спомени. Като странни предмет]и които бавно излизат на повърхността на тинестото езеро.

„Намирам се на някакво непознато място – мислеше си той. – Искам да кажа, ще го опозная, – или поне *щях* да го опозная, ако кадилакът ме бе ударил. Това е крайпътна станция – но онази част от мен, която се намира там, още не го знае. Известно ѝ е единствено, че се намира на някакво свършено безлюдно място в пустинята. От известно време плача, защото ме е страх. Страх ме е, че съм попаднал в ада.“

Към три, когато вече се намираше в Манхатън, знаеше, че е намерил ръчна помпа в конюшната и е пил вода. Тя бе много студена и имаше силен минерален привкус. Скоро ще влезе в постройката и ще намери малко сушено говеждо в едно помещение, което някога е било кухня. Това му бе също тъй ясно, както че продавачът на гевреци ще предпочете бутилката пред кутията и че куклата, която надничва от торбичката от „Блумингдейлс“, има сини очи.

Все едно да си спомняш напред във времето.

На боулинга направи само две серии – първо изкара 96, а на втората – 87. Като предаваше листа с резултата, Тими го погледна и поклати глава:

– Днес не ти е ден, приятел.

– Нищо не знаеш – отвърна Джейк. Тими се вгледа по-отблизо в него.

– Добре ли си? Струваш ми се доста блед.

– Май съм пипнал вирус. – И това не беше лъжа. Бе дяволски сигурен, че настина е пипнал *нещо*.

– Отивай си къщи и си лягай – посъветва го Тими. – Трябва да пишеш течности в огромни количества – джин, водка, такива работи.

Джейк се усмихна послушно.

– Може би ще пия.

Запъти се бавно към дома си. Цял Ню Йорк се простираше край него в най-съблазнителния си вид – на всеки ъгъл свиреха музиканти,

всички дървета бяха потънали в цвят, всички минавачи изглеждаха в добро настроение. Джейк виждаше всичко това, но проникваше и *отвъд* него – виждаше се свит в сенките на кухнята, а в това време мъжът в черно пиеше вода от ръчната помпа; после се видя разплакал от облекчение, когато другият – или другото – си замина, без да го открие; покъсно, когато слънцето залезе и звездите блеснаха като късчета лед сред пурпурното пустинно небе, заспа дълбоко.

Отключи входната врата на дома им със своя ключ и отиде в кухнята да похапне нещо. Не беше гладен, но така беше свикнал. Запъти се към хладилника, но в този миг погледът му случайно се плъзна към вратата на килера и той спря. В миг проумя, че крайпътната станция – и целият онзи странен отвъден свят, където му бе мястото – се намира зад тази врата. Трябваше само да мине през нея и да намери другия Джейк, който е вече там. Тогава ще се сложи край на това налудничаво раздвоение на мисълта му, а гласовете, които от осем и двадесет и пет тази сутрин непрестанно спореха дали е мъртъв или не, щяха да замлъкнат.

Бутна вратата на килера с две ръце, а на лицето му се изписа лъчезарна усмивка на облекчение... която застина от писъка на госпожа Шоу, покачена на една табуретка в дъното на помещението. Консервата с доматиено пюре се изплъзна от ръката ѝ и се търколи на пода. Самата тя се олюля на табуретката и Джейк се втурна да я задържи, преди да е паднала при доматиеното пюре.

– Мойсей в тръстиките! – ахна тя, енергично веейки си с ръка. – Изкара ми акъла, Джони!

Извинявай – отвърна той. Наистина съжаляваше, но и бе горчиво разочарован. В крайна сметка се беше озовал в килера. Бе толкова *сигурен*...

– А ти какво правиш тук и дебнеш наоколо? Днес трябваше да си на боулинг! Очаквах те поне след час! Не съм ти приготвила закуска, тъй че няма нищо за ядене.

– Не се притеснявай. И без това не съм гладен. – Той се наведе и вдигна изпуснатата консерва.

– Като те гледам как нахлу, не ти личи особено – промърмори Грета.

– Стори ми се, че чувам мишка. А сигурно ти си шумоляла.

– Сигурно – Слезе от табуретката и взе консервата от ръцете му. – Струва ми се, че се разболяваш от грип или нещо такова, Джони. – Пипна му челото. – Не си топъл, но понякога това нищо не означава.

– Мисля, че съм уморен – отвърна Джейк и си каза – „Де да беше

само това.“ – Може да си взема едно пепси и да погледам телевизия.

Тя изсумтя.

Имаш ли да ми показваш домашни? Побързай, защото закъснявам с вечерята.

Днес не ни дадоха домашни.

Той излезе от килера, взе си кутия пепси и влезе в дневната. Включи телевизора и се загледа разсеяно в екрана, а гласовете в съзнанието му спореха за новите спомени от онзи пращен отвъден свят, които продължаваха да изникват в мислите му.

7

Майка му и баща му не забелязаха нищо нередно – баща му се прибра чак в девет и половина – и Джейк нямаше нищо против. Легна си в десет часа и будуваше в тъмното, заслушан в шумовете на града зад прозореца – спирачки, клаксони, виещи сирени.

Умря.

Не съм Ей ме на, лежа в собственото си легло.

Това няма значение. Умря, и го знаеш много добре.

Най-гадното бе, че знаеше много добре и двете неща.

„Не зная чий глас е прав, но така не може да продължава. Тъй че млъкнете и двамата. Престанете да спорите и ме оставете на мира. Ясно ли е? Моля ви се,“

Но те не млъкваха. На Джейк му хрумна, че трябва да стане – *на мига* – и да отвори вратата на банята. Там го чака отвъдният свят. Чака го крайпътната станция и *собствената* му половина, която се опитваше да заспи, сгушена под старото одеяло в конюшната, и се питаше какво, по дяволите, бе станало.

„Мога да му обясня – зарадва се Джейк. Отметна завивките, в миг убеден, че вратата до етажерката вече не води в банята, а в отвъдния свят, където в шепа пръст се смесваше ароматът на жегга, страх и градински чай; в отвъдния свят, който в този час заспиваше под тъмното крило на нощта. – Мога да му обясня, но няма да се наложи... защото ще бъда ВЪТРЕ в него... ще бъда САМИЯТ той!“

Така му олекна, че хукна засмян през тъмната стая и блъсна вратата. И...

И се намери в банята. Стоеше на прага на собствената си баня, с плаката на Марвин Гей в рамка на стената, а щорите хвърляха раирани

сенки по пода.

Стоя дълго, опитвайки се да преглътне разочарованието. Трудно му бе. Прекалено бе горчиво.

Горчиво.

8

Следващите три седмици се проточваха в спомените на Джейк като страшен, опустошен пейзаж – кошмарна пустош, където няма покой, няма почивка и болката не стихва. Като безпомощен затворник, който гледа как други плячкосват града, който някога е управлявал, Джейк следеше ставащото наоколо, а съзнанието му изнемогваше под непрестанно нарастващото напрежение на фантомните гласове и спомени. Надяваше се спомените да го оставят на мира след срещата с Роланд, който го остави да падне в пропастта под планините, но напразно. Сякаш рециклирани, те започнаха отначало – като касета, която се обръща и свири, докато се повреди или докато някой я спре.

Колкото по-дълбока ставаше страшната пропаст, толкова повече избледняваха възприятията, свързани с относително действителния му живот на малък нюйоркчанин. Помнеше, че е ходил на училище и на кино през уикенда, както и че родителите му го водиха на заведение миналата (или по-миналата?) неделя, но смътно, както прекараният малария си спомня най-тежкия период от болестта си – хората се превръщат в сенки, гласовете им ечат и се наслагват и дори такива прости неща като изяждането на един сандвич и взимането на кока-кола от машината във физкултурния салон представляват огромно усилие. През тези дни Джейк живееше сякаш в лабиринт от надвикващи се гласове и двойствени спомени. Маниакалното влечение към врати – всякакви врати – се задълбочаваше; надеждата да намери Стрелеца зад някоя от тях никога не угасваше напълно. Което не бе толкова необяснимо, защото това бе единствената му надежда.

Но днес играта приключи. И без друго нямаше шанс да спечели. Отказа се. Избяга от час. Забол поглед в земята, Джейк се носеше безцелно по улиците, без изобщо да знае къде отива, или какво ще прави, когато стигне там.

Като походи известно време, постепенно започна да се отърсва от неприятната замаяност и забеляза къде се намира. Бе застанал на ъгъла на Лексингтън Авеню и Петдесет и четвърта улица, без изобщо да си спомня как се е озовал там. Едва сега установи, че тази сутрин времето е прекрасно. На девети май – когато започна неговата лудост – навън бе чудесно, но днешният ден бе десет пъти по-хубав – може би това бе денят, когато пролетта се оглежда и забелязва лятото, силно и красиво, с дрзка усмивка на загорялото лице. Слънцето ярко блестеше в прозорците на сградите и сенките на всички минавачи бяха ясно очертани. Небето бе ясно и невинно синьо, изпъстрено тук-там с пухкави перести облачета.

По-нататък по улицата двама бизнесмени в скъпи стилни костюми бяха застанали край ограда на строеж, цялата облепена с афиши. Те се смееха и си подаваха нещо. Изпълнен с любопитство, Джейк се запъти натам и когато се доближи, установи, че двамата бизнесмени играят морски шах, като чертаеха решетката и вписваха кръстчетата и нулите със скъпа писалка „Марк Крос“. Джейк мислено отбеляза, че това си е пълен купон. Когато се изравни с тях, единият тъкмо запълваше горния десен ъгъл с нула и прекара диагонала.

– Пак ме прецака! – въздъхна приятелят му. После този мъж, който имаше вид на високопоставен директор или адвокат на преуспяващ брокер, взе писалката и начерта нова решетка.

Първият – победителят – погледна наляво и забеляза Джейк. Усмивна се и каза:

– Ама какъв ден, а?

– Страшен, наистина – отвърна момчето със задоволство, понеже изричаше всяка дума съвършено искрено и убедено.

– Прекалено е хубаво да се седи в училище, нали?

Джейк се размя. Училище „Пайпър“, където вместо обедна почивка децата имат „отдих“ и където понякога човек може да излезе за малко от час, но никога не пишка и ака, изведнъж му се стори ужасно далечно и съвсем маловажно.

– Искаш ли една игра? Били още в пети клас не можеше да ме победи и до ден-днешен още не е успял.

– Остави детето на спокойствие – отвърна другият и подаде на приятеля си писалката.

Намигна на Джейк и за своя най-голяма изненада момчето на свой ред му намигна. После остави мъжете да играят и продължи. Усещането, че предстои да се случи нещо прекрасно – и че може би дори вече е започнало да се случва – се усилваше и на него му се струваше, че лети, без изобщо да докосва плочките на тротоара.

На кръстовището светна надписът „ПРЕМИНЕТЕ“ и Джейк тръгна да пресича Лексингтън Авеню. Закова се по средата на улицата толкова внезапно, че едно куриерче едва не го отнесе с десетскоростния си велосипед. Пролетният ден наистина бе прекрасен. Но не затова Джейк се чувстваше толкова добре, тъй заслепен от всичко случваше се наоколо, тъй сигурен, че предстои велико събитие.

Гласовете бяха замлъкнали.

Не бяха изчезнали окончателно – бе сигурен – но за момента бяха замлъкнали. Защо ли?

Изведнъж си представи двама мъже, които седят в една стая и спорят. Седят един срещу друг на една маса и се нападат все по-злостно. След известно време се привеждат, войнствено опънали вратове, и от ярост вече се засипват с облак от слюнки. Не след дълго идва ред на юмруците. Но преди да успеят да се сбият, долавят отмерено думкане – барабан – а после и жизнерадостните трели на медните инструменти. Двамата млъкват наред спора и учудено се споглеждат.

Какво е това? – пита единият.

Де да знам – отвърща другият. – *Сигурно има парад.*

Втурват се към прозореца и навън наистина има парад – гъстите редици изтупани в униформи оркестранти маршируват в крак със слънцето, което блести в лъскавите инструменти; красиви мажоретки с дълги, загорели от слънцето крака, размахват палки и ходят наперено, следвани от кабриолети, украсени с цветя и претъпкани с известни личности, които помахват с ръка.

Двамата мъже се взират през прозореца, напълно забравили кавгата. Несъмнено ще продължат да спорят, но в момента стоят на прозореца рамо до рамо, като първи приятели, и гледат как минават участниците в парада...

Екна клаксон и сепна Джейк, потънал в историята, която си представяше тъй живо, сякаш бе ярък сън. Изведнъж се намери на средата на

Лексингтън Авеню, а светофарът вече светеше червено. Стреснат се огледа, очаквайки синият кадилак да го връхлети изневиделица, но човекът, който надуваше клаксона, седеше зад волана на жълт мустанг кабриолет и му се усмихваше широко. Днес сякаш цял Ню Йорк бе гълтал смехотворен газ.

Момчето махна на човека и хукна към отсрещния тротоар. Другият му направи знак с ръка, че му хлопа дъската, а после му махна в отговор и продължи напред.

За миг Джейк остана на отсрещния тротоар, обърнал лице към майското слънце, ухилен до уши, наслаждавайки се на деня. Сигурно така се чувстват осъдените на смърт на електрическия стол, когато получат временна отсрочка на присъдата.

Гласовете мълчаха.

Какъв бе този парад, който временно ги бе разсеял? Нима неповторимото очарование на майската сутрин бе единствената причина?

Не му се вярваше. Не му се вярваше, защото отново го обземаше чувството, че *знае* предварително – същото онова чувство, което го бе обзело преди три седмици, докато вървеше към пресечката на Пето Авеню и Четиридесет и шеста. Но на девети май имаше усещането за надвиснала заплаха. Днес се чувстваше по съвсем различен начин – озарен, изпълнен с доброта и радостно очакване. Сякаш... сякаш...

Бяло, Тази дума му хрумна ненадейно и се загнезди в съзнанието му, очевидно и неопровержимо правилна.

– Белота! – гласно възкликна той. – Пристига Белотата!

Продължи по Петдесет и четвърта улица, а когато достигна пресечката с Втора, отново премина под чадъра на под чадъра на *ка-тет*.

11

Сви вдясно, после спря, обърна се и се върна до ъгъла. Сега трябваше да върви по Второ Авеню, да, бе абсолютно убеден в това, но не по този тротоар. Като светна зелено, забърза през улицата и отново сви вдясно. Чувството, усещането за

(Белота)

се затвърждаваше с всяка измината минута. Едва не се побърка от радост и облекчение. Всичко ще се оправи. Този път няма грешка. Бе сигурен, че скоро ще започне да среща хора, които разпознава – както разпозна дебелата дама и продавача на гевреци – и те ще правят неща,

които той ще си спомня предварително.

Но вместо това стигна до книжарницата.

12

„Ресторант за мисълта «Манхатън»“ – оповестяваше надписът на витрината. Джейк се запъти към вратата. Там висеше черна дъска, изписана с тебешир – като онези, които висят по стените в закусувалните и кафенетата.

СПЕЦИАЛИТЕТИ НА ДЕНЯ

От Флорида! Пресен Джон Д. Макдоналд на скара

С твърди корици: 3 бр. за \$2,50

С меки корици: 9 бр. За \$5,00

От Мисисипи! Уилям Фокнър на тиган

С твърди корици: цена по договаряне

Антикварни копия-с меки корици: \$0,75 бр.

От Калифорния! Твърдо сварен Реймънд Чандлър

С твърди корици: цена по договаряне

С меки корици: 7 бр. За \$5,00

ЗА КНИГИ ЖАЖДАТА СИ УТОЛЕТЕ!

Джейк влезе, давайки си сметка, че за пръв път от три седмици насам отваря врата, без отчаяно да се надява да открие зад нея друг свят. Над главата му дрънна звънче. Посрещна го леката, приятна миризма на стари книги, която някак го накара да се почувства тъй, сякаш се завръща у дома.

Вътре темата за ресторанта бе доразвита. Въпреки че покрай стени-те бяха наредени етажерки с книги, огромен бар разделяше помещението на две части. От страната на Джейк към бара бяха прилепени няколко малки маси със столове с метални облегалки. На всяка маса бе изложен някой от специалитетите на деня: историите за Травис Манджий от Джон Д. Макдоналд, романите за Филип Марлоу от Реймънд Чандлър, романите за Сноупс от Фокнър. Отстрани на масичката с Фокнър бе окачена малка бележка, в която се казваше: „Разполагаме с някои редки първи издания – моля, попитайте.“ На бара имаше друга табелка, която подканяше: „ИЗБЕРЕТЕ ПО СВОЙ ВКУС!“ Неколцина купувачи

правеха именно това. Те седяха на бара, пиеха кафе и четяха. Джейк заключи, че това несъмнено е най-прекрасната книжарница, в която е бил.

Пита се, защо е тук? Дали е късмет, или пък е част от ненаатрапчивото постоянно усещане, че върви по следа – нещо като силов лъч – специално оставена той да тръгне по нея?

Погледна книгите, наредени на малката маса отляво и узна отговора.

13

Там бяха изложени детски книжки. Масата беше съвсем малка и на нея имаше място само за пет-шест томчета: „Алиса в страната на чудесата“, „Хобитът“, „Том Сойер“ и от този тип. Вниманието на Джейк бе привлечено от някаква книжка с картинки, очевидно предназначена за съвсем малки деца. На ярката зелена корица бе изрисуван човекоподобен локомотив, който пуфтеше и се изкачваше по един хълм. Предната му решетка (яркоорозова на цвят) бе разтегната в широка усмивка, а фарът представляваше закачливо око, което сякаш подканяше Джейк Чеймбърс да отвори книжката и да прочете цялата история. „Чарли Пуф-Паф – гласеше заглавието – текст и илюстрации Берил Еванс“. Момчето моментално се сети за годишното есе, което бе украсено с картинка на влак и в което думите „пуйф-пуйф“ непрестанно се повтаряха.

Грабна книгата и здраво я стисна, сякаш тя щеше да отлети, ако не внимава как я държи. Погледна корицата и установи, че усмивката на Чарли Пуф-Паф не му вдъхва доверие. „Изглеждаш щастлив, но аз мисля, че това е само маска – помисли си той. – Изобщо не ми се вярва да си щастлив. А и освен това не смятам, че истинското ти име е Чарли.“

Доста е нелудничаво човек да си мисли подобни неща, несъмнено е нелудничаво, но той нямаше такова *усещане*. Намираше мислите си за съвършено нормални. Съвършено *верни*.

До празното място, където допреди малко лежеше „Чарли Пуф-Паф“, имаше книга с меки корици. Бе ужасно разкъсана и допълнително подлепена с пожълтяло от годините тиксо. Отпред бяха нарисувани момиче и момче, над чиито глави се издигаше цяла гора от питанки. Заглавието на книгата бе „Задачки-закачки! Гатанки и загадки за всички!“ Липсваше името на автора.

Джейк пхна „Чарли Пуф-Паф“ под мишница и посегна към книгата с гатанките. Отвори я напосоки и попадна на следното: „Кога вълната

не е вълна?“

– Когато е вълна – промърмори Джейк. Чувстваше потта, която избиваше по челото...ръцете...и по цялото му тяло.

– Нещо интересно ли намери, синко?

– Да – трескаво отвърна Джейк. – Тези двете. Продават ли се?

– Всичко, което виждаш, се продава – отвърна дебелакът.

– Ако аз притежавах тази сграда, и нея бих обявил за продажба. Но уви, тук съм само под наем.

Протегна ръка към книгите и за миг Джейк се заинати. После с неохота му ги подаде. Незнайно защо очакваше дебелакът да ги грабне и да побегне, и ако настина го направи – и при най-малкия знак, че таи подобно намерение – Джейк бе твърдо решен да се метне върху него, да ги изкопчи от ръцете му и да изчезне. Тези книги му *трябваха*.

– Н-да, я да видим какво си си харесал – каза собственикът.

– Между впрочем, аз съм Тауър. Калвин Тауър⁶ – добави и протегна ръка.

Джейк се ококори и неволно отстъпи назад.

– *Какво?*

Продавачът го изгледа с интерес.

– Калвин Тауър. Какво предизвика тревогата ти, о, хиперборејски скитнико?

– А?

Просто искам да кажа, че изглеждаш така, все едно си видял призрак, детето ми.

– О, извинете. – Той стисна огромната, мека длан на господин Тауър, надявайки се да бъде оставен на мира. Името *наистина* го бе стреснало, макар да не знаеше защо точно. – Аз съм Джейк Чеймбърс.

Калвин Тауър му стисна ръката.

– Добро ръкуване, друже. Така се ръкува свободният герой от уесърните – оня, дето пристига с гръм и трясък в Блек Форк, щата Аризона, прочиства града от всички мошеници, а после продължава по пътя си. Нещо като романите на Уейн Д. Оувърхолстър, да речем. Само дето не ми изглеждаш свободен, Джейк. Приличаш на човек, решил, че денят е прекалено хубав да се стои в училище.

– О... не. Ние свършихме миналия петък.

Тауър се ухили.

– А-ха, вярвам ти. И ти си избра тези две книжлета, така ли?

6. Tower – кула (англ.) – Б. пр.

Понякога е смешно какви неща държат да притежават хората. Ето ти например – като те гледам как подскочи, спокойно бих те взел за почитател на Робърт Хауърд, който търси на добра цена някое от хубавите стари издания на Доналд М. Грант – онези, дето са илюстрирани от Рой Кренкъл. Окървавени мечове, мускулести юначаги и Конан Варварина, който с меч си проправя път през вражеските орди.

– Тези книжки са за... ъ-ъ, за малкия ми брат. Има рожден ден следващата седмица.

Калвин Тауър бутна с палец очилата на носа си и се вгледа в Джейк.

– Ами! Така като те гледам, ми се струва, че си единствено дете. Ти си най-типичният случай, който съм виждал – изпарил си се от училище и се радваш на деня, когато любовницата Май тръпне в зелената си роба досама гористата долчинка на Юни.

– Моля?

– Няма значение. Пролетта винаги ме кара да се чувствам като Уилям Каупър. Хората са шантави, но интересни. Прав ли съм, каубой?

– Предполагам – предпазливо отвърна Джейк. Не можеше да прецени дали този човек му допада или не.

Един от четящите на бара се завъртя на стола си. В една ръка държеше чаша кафе, а в другата стискаше „Чумата“.

– Престани да баламосваш хлапето и му продай книгите, Кал – каза той. – Ако се позабързаш, може и да си доиграем партията преди края на света.

Бързането е противно на моята природа – отвърна Кал, но отвори „Чарли Пуф-Паф“ и погледна написаната с молив цена на обложката. – Често срещана книга, но това копие е изключително добре запазено. Малчуганите обикновено правят на парцали най-любимите си книжки. Би трябвало да ти взема дванайсет долара за нея...

– Проклет обирджия – подметна човекът, който четеше „Чумата“, а другият на бара се засмя. Калвин Тауър не им обърна никакво внимание.

– ... но не мога да понеса мисълта да те оскубя в ден като днешния. Седем долара и е твоя. Книжката със загадките ти я подарявам. Можеш да я приемеш като моя подарък за момче, което е достатъчно мъдро да оседлае коня и да препусне в прерията в последния истински пролетен ден.

Джейк изрови портмонето си и го отвори малко разтревожен, опасвайки се, че е излязъл само с три-четири долара в джоба. Но извади

късмет. Имаше една банкнота от пет долара и три банкноти по един. Подаде парите на Тауър, който небрежно ги натъпка в един от джобовете си, бъркайки в другия за ресто.

– Не бързай да си тръгваш, Джейк. След като вече си тук, ела при нас на бара и пийни чашка кафе. Направо ще ти изпаднат очите, като видиш как ще направя на пух и прах фамозната киевска защита на Аарон Дипно.

– Мечтай си, мечтай си – отвърна човекът, който четеше „Чумата“ – очевидно това бе Аарон Дипно.

– Много бих искал да остана, но не мога. Трябва... трябва да отида на едно място.

– Добре. Стига да не се върнеш в училище. Джейк се ухили.

– О не – не в училище. Там ме очаква лудостта.

Тауър гръмогласно се разсмя и отново бутна с палец очилата си на челото.

– Не звучи зле! Никак не звучи зле! В крайна сметка младото поколение може би пък не отива към провал – а, Аарон, какво ще кажеш?

– О, естествено че отива към пропаст – отвърна онзи. – Просто това момче е изключение от правилото. Може би.

– Хич не го слушай тоя дърт циник – заключи Калвин Тауър. – Как бих искал да бъда сега десет-единайсетгодишен и да ми предстои такъв прекрасен ден.

– Благодаря за книгите – отвърна Джейк.

– Няма защо. Нали затова сме тук. Намини някой друг път.

С удоволствие.

– Е, вече знаеш къде сме.

„Да – мислено довърши Джейк. – Сега остава да науча аз къде съм.“

14

Излезе и спря точно пред витрината на книжарницата; отново отвори книгата с гатанките, но този път на първата страница, където бе поместен кратък, не особено достоверен предговор, който започваше така: „Гатанките са може би най-старата игра, която хората продължават да играят и до днес. Боговете и богините от гръцката митология непрестанно се закачат с хитроумни загадки, а в древен Рим гатанките са се използвали като образователно упражнение. В Библията също има

няколко доста интересни загадки. Една от най-известните е гатанката, която Самсон задал в деня на женитбата си с Далила⁷:

От ядещия излезе ястие,
И от силния излезе сладост!⁸

Задал гатанката на неколцина младежи, които присъствали на сватбата, уверен, че те няма да успеят да отгатнат отговора. Те обаче скришом помолили Самсоновата жена да им го издаде, и тя тайно им го прошепнала. Самсон страшно се разярил и избил младежите, задето излъгали – в стари времена, нали разбирате, гатанките се приемали далеч по-на-сериозно от днес!⁹

Между впрочем отговорът на Самсоновата гатанка – както и всички други отговори на главоблъсканиците в тази книга – ще откриете в последния раздел. Но ви молим преди да отгърнете на отговора, да дадете равни шансове на всички, които искат да ви зададат своята загадка!¹⁰

Джейк отвори на последната страница, знаейки какво ще намери там, още преди да отгърне корицата. Между задната корица и страницата със заглавие „ОТГОВОРИ“ нямаше нищо друго, освен парченца от страници. Някой бе откъснал цялата глава.

Джейк се замисли за миг. После, воден от някакъв импулс, който изобщо не приличаше на импулс, се върна в „Ресторант за мисълта «Манхатън»“.

Калвин Тауър вдигна глава от шахматната дъска.

– Размисли ли за кафето, каубой?

– Не. Исках да ви попитам дали знаете отговора на гатанката.

– Питай – подкани го Тауър и премести една пешка.

– Самсон я казал. Онзи, силният, от Библията? И тя гласи следното...

– „От ядещият излезе ястие – каза Аарон Дипно, извършай-ки се да погледне Джейк, – и от силният излезе сладост.“ Тази ли?

– А-ха, тази. Но откъде знаете?

– О, не съм вчерашен. Чуй това.

7. Самсон изрича тази гатанка в деня на сватбата си с друга жена от филистимяните, още преди да срещне Далила. (Съдии, 14, 15 и 16 глава) – Б. пр.

8. Употребеният цитат в българския превод е според протестантското издание на Библията (Стар Завет, Съдии, 14:14), в православното издание (на Светия Синод) гатанката гласи: „из ядача излезе ядиво, и из силния излезе сладко“ – Бел. NomaD.

9. Самсон избива други мъже, за да изплати дълга си към тридесетината, отгатнали отговора на гатанката (Съдии, 15:16) – Б. пр.

– Отметна глава и запя с плътен, мелодичен глас:

Самсон бил нападат от някакъв лъв,
но някак си успял да скочи на гърба, му пръв,
Е, чели сме за лъвове, които с лапи хората убиват,
но Самсон на този муцуната, с ръце притиснал!
Яздил го, докато звярът паднал мъртъв на земята,
и тогаз пчелите мед събрали му в главата.

Смигна на момчето и се разсмя при вида на изумената му физиономия.

– Това отговаря ли на въпроса ти, приятелю? Широко ококорен, Джейк отвърна:

– Еей! Страхотна песен! Откъде я знаеш?

– О, Аарон ги знае всичките – намеси се Тауър. – Подвизавал се е на Блийкър Стрийт още когато Боб Дилън не е могъл да вземе сол мажор на китарата си. Ако му *вярваш*, разбира се.

– Това е стар спиричуъл – обясни Аарон на Джейк, а после се обърна към Тауър – Между другото, шах, дебеланко.

– Но не за дълго – отвърна Тауър. Премести офицера. Аарон бързо го взе. Тауър промърмори нещо по адрес на майката на съперника си.

– Значи отговорът на загадката е „лъв“ – каза той.

Аарон поклати глава.

– Това е само *половината* отговор. Гатанката на Самсон е *двойна*, приятелю. Другата половина е „мед“. Разбра ли?

– Мисля, че да.

– Браво, а сега чуй тази – Аарон затвори очи за миг, а след това изрецитира:

Тече, но никога не спира,
с ръкави е, но няма дреха,
корито има, но не се къпе.

– Умник – изръмжа Тауър.

Джейк се позамисли, после поклати глава. Можеше да се помъчи още малко – намираще цялата тази работа с гатанките очарователна и забавна – но бе уверен, че трябва да си тръгва оттук, че тази сутрин има да върши друга работа на Второ Авеню.

– Предавам се.

– Не, не се предаваш – отвърна Аарон. – Така се прави с *модерните*

загадки. Но *истинската* загадка не е шега работа, детко – тя е мистерия. Поблъскай си главата. Ако пак не можеш да я отгатнеш, ето ти повод отново да ни посетиш някой ден. Ако ти трябва друг повод, дебеланкото прави *страхотен* сироп.

– Добре – съгласи се Джейк. – Благодаря. Непременно ще мина.

Но когато излезе навън, изпита странната увереност, че никога повече няма да влезе в „Ресторант за мисълта «Манхатън»“.

15

Джейк бавно продължи надолу по Второ Авеню, стиснал под мишница новите си придобивки. Отначало се опита да мисли над гатанката – кое *наистина* е това, което има корито, но никога не се къпе? – но изпълващото го нетърпеливо очакване скоро измести този въпрос от съзнанието му. Сетивата му бяха по-изострени от всякога – забелязваше милиарди светнали искрици по тротоара, с всяко вдишване долавяше хиляди смесващи се аромати и като че ли в звуците, които чуваше, долавяше някакви други, тайни звуци. Питаше се дали кучетата усещат същото преди буря или земетресение, и бе почти убеден, че се чувстват точно така. И все пак усещането, че предстоящото събитие е не страшно, а добро, и че то ще поправи ужасното нещо, което му се бе случило преди три седмици, се засилваше. Колкото повече се приближаваше към мястото, където щеше да се развие действието, отново го обземаше усещането, че знае всичко предварително.

„Един безделник ще ми поиска милостиня и аз ще му дам рестото, което получих от господин Тауър. А ето го и музикалният магазин. Отворили са вратата, за да влиза чист въздух, и като мина покрай входа, отвътре ще се чува песен на Стоунс. А после ще видя собственото си отражение в много огледала.“

Движението по Второ Авеню още не беше натоварено. Такситата надуваха клаксоните и се стрелкаха между по-бавните коли и камионите. Пролетното слънце блестеше в стъклата им и огряваше светложълтите купета. Докато чакаше на светофара, на отсрещния ъгъл на Второ Авеню и Петдесет и втора улица забеляза скитника. Беше седнал на тротоара до тухлената стена на малък ресторант – когато се доближи, Джейк забеляза, че заведението се нарича „При Пуф-Паф“.

„Пуф-Паф – рече си Джейк. – И това е самата истина.“

– Нямах ли някой цент? – уморено попита скитникът и без дори да

го поглежда. Джейк пусна в скута му монетите, които му върнаха в магазина. Вече чуваше песента на „Ролинг Стоунс“, както си беше представял:

„Виждам червена врата и черна искам да я боядисам.
Не искам други цветове, и нека всичко стане черно...“

Като отминаваше входа, забеляза – отново без да се изненада – че магазинът се нарича „Кулата на силата“.

Продължи нататък, а уличните табели се мяркаха наоколо му като в сън. Между Четиридесет и девета и Четиридесет и осма подмина магазин на име „Вашите огледала“. Погледна витрината и точно както бе очаквал, забеляза десетина Джейковци – десетина момченца, дребни за възрастта си; десетина момченца в спретнати училищни униформи – си-ньо сако, бяла риза, тъмночервена вратовръзка, официални сиви панталони. Официално в училище „Пайпър“ нямаше униформа, но по-неофициално от това не бе позволено да се ходи.

Но „Пайпър“ вече му се струваше далечно и отдавна отминало събитие.

Изведнъж разбра къде отива. Сякаш в съзнанието му ненадейно бликна сладка освежителна вода от подземен извор. „Това е гастроном – рече си. – Или поне така изглежда.“ Всъщност е нещо съвсем различно – врата към отвъден свят. Към *другия* свят. *Неговият* свят. *Правилният* свят.

Затича се, нетърпеливо взирайки се напред. На Четиридесет и седма светофарът светеше червено, но той не му обърна внимание, скочи на платното и пъргаво се втурна между широките бели линии на пешеходната пътека, пътьом хвърляйки бегъл поглед наляво. Втурна се пред камионетката на някаква водопроводна фирма и в същия миг изсвистяха гуми.

– Ей, къде, бе? – викна шофьорът, но Джейк изобщо не се обърна.

Само една пресечка.

Сега хукна с всичка сила. Вратовръзката му се заметна на лявото му рамо, косата му се развяваше, а токовете му чаткаха по тротоара. Въобще не поглеждаше към минавачите, които го заглеждаха – кой озадачено, кой просто любопитно.

„Ей... тук... ей... тук... зад... този... ъгъл... Точно... до... книжарницата.“ Насреща му се зададе куриер в работни дрехи, който буташе широка количка, натоварена с пакети. Джейк я прескочи като състезател

на висок скок, отмятайки ръце назад. Бялата му риза се измъкна от панталоните му и се развя изпод сакото като провиснал комбинезон. Хукна напред и едва не се блъсна в една бебешка количка, бутана от млада пурториканка. Стрелна се край количката като полузащитник, който е забелязал пробив в противниковата нападателна линия.

– Пожар ли има, красавецо? – подвикна жената, но Джейк подмина и нея. Прелетя край книжарницата с изложените на витрината писалки, тетрадки и калкулатори.

„Вратата! – екзалтирано си повтаряше той. – Ще я видя! И ще спра ли? Не, Хосе, не се надявай! Ще мина право през нея, а ако е заключена, ще я поваля на земята...“

В този миг забеляза какво има на ъгъла на Второ Авеню и Четиридесет и шеста и все пак спря – закова се на място, или по-точно заби пети в тротоара. Седеше наред улицата, свил ръце в юмуци, дишайки тежко, а косата му падаше на челото му на влажни къдрици.

– Не – едва не проплака той. – *He!*

Но отчаяният отказ изобщо не променяше онова, което Джейк виждаше пред себе си – празно пространство. Нямахме друго за гледане освен ниска широка ограда, зад която се простираше обрасъл с бурени и засипан с боклуци празен парцел.

Сградата, която се бе издигала на това място, бе разрушена.

16

Джейк стоя, без да помръдва, пред оградата в продължение на почти две минути, изучавайки празното място с безизразен поглед. От време на време ъгълчето на устата му нервно потрепваше. Усещаше как надеждата, *непоколебимата му сигурност* угасва. Вместо нея започваше да го обзема такова дълбоко и мрачно отчаяние, каквото никога не бе изпитвал.

„Отново фалшива тревога – рече той, когато първоначалният шок поотмина и способността му да мисли се възвърна. – Отново фалшива тревога, задънена улица, пресъхнал кладенец. Сега гласовете ще се върнат, а когато пак се разприказват, вече ще се разпищя. И в това няма нищо лошо. Защото вече ми омръзна да се правя на герой. Омръзна ми да се побърквам. Ако така се полудява, искам всичко да става по-бързо и някой да ме закара в болницата, където да ми бият някаква инжекция, от която да заспя. Предавам се. Това е краят – не мога повече.“

Но гласовете не се връщаха – поне засега. А когато започна да размишлява над онова, което виждаше, осъзна, че мястото зад оградата всъщност не е празно. В средата на обсеяния с боклуци пущинак стърчеше табела с надпис:

„СТРОИТЕЛНА КОМПАНИЯ «МИЛС»
И АГЕНЦИЯ ЗА НЕДВИЖИМИ ИМОТИ «СОМБРА»
ПРОДЪЛЖАВАТ ДА ПРЕОБРАЗЯВАТ МАНХАТЪН!
СКОРО В ТЪРТЪЛ БЕЙ ЩЕ СЕ ИЗДИГАТ
ЛУКСОЗНИ ЖИЛИЩНИ ПОСТРОЙКИ!
ЗА ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ СЕ ОБАДЕТЕ
НА ТЕЛЕФОН 555-6712!
ЩЕ ВИ ЗАРАДВА ОНОВА, КОЕТО ЩЕ ЧУТЕ!“

Скоро? Може би... но Джейк се съмняваше. Буквите на табелата бяха избледнели, а ламарината бе понагъната. Самоук художник бе оставил своя автограф с яркосин спрей върху рисунката, изобразяваща луксозните постройки в Залива на костенурката. Джейк се питаше дали проектът е бил отложен, или компанията е фалирала. Преди около две седмици бе слушал баща си да разговаря по телефона със своя съветник по финансовите въпроси, нареждайки му да стои далеч от разни жилищни инвестиции. „Хич не ми дреме, че носи данъчни облекчения! – едва ли не пищеше той (това бе, доколкото Джейк можеше да прецени, обичайният тон, с който баща му разискваше финансови въпроси – и може би кокаинът в чекмеджето имаше нещо общо с цялата работа). – Ако само за да разгледаш плана, ти предлагат цял телевизор, значи има нещо нередно!“

Дървената ограда му стигаше до брадичката. Цялата бе облепена в афиши: Оливия Нютън Джон ще пее в Реидио Сити някаква група на име „Джи Гордън Лиди и дъ Гортс“ щяла свири в Ййст Вилвдж, плакат на филм със заглавие „Войната на зомбитата“, който беше минал по кината тази пролет. На няколко места бяха заковани и табели с надпис „ПРЕМИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО“, но повечето бяха изчезнали под четките с лепило на амбициозни разлепвачи на обяви. Малко по-нататък имаше друго творение със спрей първоначално цветът несъмнено е бил огненочервен, но вече бе избелял до пепеляворозовия цвят на розите, които цъфтят в края на лятото. Ококорен от изумление, Джейк прочете думите шепнешком:

„Виж таз огромна КОСТЕНУРКА!
 На корубата си носи цялата земя.
 Ако искаш да избягаш и да поиграеш,
 премини по Лъча.“

Поне произходът на странното стихче (ако не значението му) бе ясен. В крайна сметка този край от източната част на Манхатън бе популярен като Залива на костенурката. Но това не обясняваше защо по гърба му сякаш полазиха цял полк мравки нито пък недвусмисленото усещане, че отново е попаднал на някакъв пътен знак по фантастичната невидима магистрала.

Разкопча ризата си и напъха двете книжки вътре. После се огледа установи, че никой не му обръща внимание, и се хвана за горния край на оградата. Повдигна се, праметна крак от другата страна и скочи на земята. Левият му крак се приземи на нестабилна купчина тухли, която веднага се срути. Глезенът се огъна под тежестта на тялото му и силна болка прониза целия му крак. Тупна на земята и извика от болка и изненада, защото се търкулна настрана и множество тухлени късчета се впиха в гърдите му като огромни груби пестници. Остана да лежи така за миг, опитвайки се да възстанови нормалното си дишане. Струваше му се, че не се е ударил много лошо, но си беше изкълчил глезена и той вероятно щеше да се подуе. Като се върне къщи, вече ще накуцва. Но просто ще трябва да го понесе с усмивка – разбира се, нямаше пари за такси.

„Но ти всъщност не се каниш да се прибиращ у дома, нали? Жив ще те разкъсат.“

Е може да го разкъсат, а може и да не го разкъсат. Очевидно нямаше особено голям избор в този случаи. Пък и това ще го решава после. Сега смяташе да изследва празното място, което го бе привлякло като магнит, доближил до метални стружки. В миг осъзна, че продължава да усеща силата наоколо, при това по-осезаемо от всякога. Не му се вярваше това да е чисто и просто празен парцел. Тук ставаше нещо, при това нещо голямо. Усещаше как въздухът жужи, сякаш пълен с искри, които изскачат от най-голямата електроцентрала на света.

Надигна се и установи, че всъщност му е провървяло. Малко по-встрани имаше купчина натрошени стъкла. Ако беше паднал върху нея, щеше да се изпонареже много лошо.

„Това беше витрината – рече си Джейк. – Когато магазинът още съществуваше, от тротоара през витрината се виждаха всичките меса.“ Не можеше да си обясни от къде са му известни тези подробности, но все

пак ги знаеше – без капка съмнение.

Замислено се огледа, после навлезе по-навътре в парцела. Почти по средата, полускрита под избуялите пролетни треволаци, се криеше друга табела. Джейк коленичи до находката, изправи я и почисти засъхналата кал. Буквите бяха избледнели, но още се четяха:

ДЕЛИКАТЕСЕН МАГАЗИН „ПРИ ТОМ И ДЖЕРИ“
СПЕЦИАЛИТЕТ – ИЗИСКАНИ
БЛЮДА ЗА ТЪРЖЕСТВЕНИ СЛУЧАИ

А отдолу със същия спрей, който някога е бил яркочервен, но вече бе избелял до бледорозово, бе написано озадачаващото изречение: „ТОЙ ПОСТОЯННО МИСЛИ ЗА ВСИЧКИ НАС.“

„Това е мястото – рече си Джейк. – Да, това е.“

Пусна табелата, която падна на земята, изправи се и продължи напред, като ходеше съвсем бавно и оглеждаше всичко. Колкото по-нататък отиваше, толкова повече се усилваше усещането за присъствието на някаква сила. Всичко, което виждаше наоколо – плевели, натрошени стъкла, парчета тухли – от всичко бликаше някаква възторжена сила. Дори пликчетата от картофен чипс изглеждаха красиви, а слънцето превръщаще захвърлената бирена бутилка в кафяв огнен цилиндър.

Джейк усещаше много осезателно собственото си дишане и слънчевата светлина, която се сипеше върху всичко като злато. Изведнъж проумя, че стои на прага на велика мистерия, и по тялото му премина тръпка от ужас и удивление.

„Всичко е тук. Всичко. Всичко е тук, все още.“

Високите треви се полюшваха около него, по чорапите му ю налепиха репей. Вятърът повдигна опаковка от шоколад и л понесе във въздуха – слънцето се отрази в нея и в миг я изпълни с красив, ужасяващ вътрешен блясък.

– Всичко си е все още тук – повтори той, без да подозира, че и неговото лице е озарено от вътрешен блясък. – *Всичко.*

Долавяше някакъв звук – всъщност го чуваше откакто бе влязъл в това място. То бе някакво прекрасно, високо жужене, което звучеше неопишимо самотно и неопишимо прелестно. Би могло да бъде воят на вятъра в пуста равнина, но беше някак живо. „То е – рече си Джейк – звукът на хиляди гласове, които пеят в хор.“ Сведе поглед и забеляза лица сред буйната трева, niskия храсталак и купчините тухли. *Лица.*

– Кои сте вие? – попита ги той. – Кои сте вие?

Не отвърнаха, но му се стори, че през хора от гласове долавя тропот на копита по прашна земя, изстрели и възгласи „Осанна!“ ма ангелски гласове. Лицата сред руините сякаш се обръщаха да го проследят. Следваха крачките му, но без зла умисъл. Джейк виждаше Четиридесет и шеста улица и част от центъра от другата страна на Първо Авеню, но сградите нямаха значение – *Ню Йорк* нямаше значение. Бе избледнял, сякаш отразен в прозорец.

Песента се усилваше. Не хиляди, а милиони гласове пееха, и гласовете им се надигаха сякаш през гигантска фуния от самото сърце на вселената. Джейк долавяше някакви имена, но не можеше ясно да ги различи. Може би Мартин. Или пък Кътбърт. Или пък Роланд – Роланд от Гилиад.

Чуваха се имена; блъбукаше разговор, в който може би се разказваха десет хиляди взаимнопреплетени истории, по над всичко ечеше разкошната, усилваща се песен – особено трептене, което сякаш се стремеше да изпълни мислите му с ярка бяла светлина. Изпълнен с радост, толкова покъртителна, че направо му идеше да се пръсне, Джейк осъзна, че това е гласът на *Да*, гласът на *Белотата*, гласът на *Винаги*. Това бе могъщият хор на утвърдението, който звучеше в празния парцел. Той пеше за Джим.

После, скрит в гнездо рошави репей, Джейк забеляза ключът... а малко по-нататък и розата.

17

Краката му измениха и той падна на колене. Едва ли си даваше сметка, че плаче, нито че леко е подмокрил панталоните си. Запълзя на колене и се пресегна към ключа, скрит в слепените репей. Като че ли бе сънувал тази проста форма неведнъж:

Рече си: „Малката извивка накрая, подобна на буквата S – това е тайната.“

Когато стисна ключа в шепата си, хармоничната мелодия на песента се извиси до тържествуващ възглас. Радостният вик на самия Джейк

бе заглушен от хора. Ключът хвърляше през свитите му пръсти ярки бели отблясъци и огромен прилив на сила разтресе цялата му ръка. Все едно бе сграбчил проводник под високо напрежение, но не изпитваше никаква болка.

Отвори „Чарли Пуф-Паф“ и сложи ключа вътре. После погледът му отново се закова върху розата и той осъзна, че *истинският* ключ е тя – ключът към всичко. Запълзя към нея, а от лицето му струеше ослепителна светлина и очите му пламтяха като сини огнени кладенци.

Розата бе поникнала сред някаква пурпурна туфа от неземна трева.

Джейк се приближаваше към пурпурната трева и в този миг розата започна да се разпъпва пред очите му. В цвета ѝ сякаш се криеше огнена пещ, тайнствено листче връз листче, и всичките пламтяха, озарени от собствената си яростна тайна.

В мига, когато протегна изцапаната си ръка към това чудо, гласовете запяха неговото име... и към дълбините на сърцето му сякаш пропълзя смъртен страх. То изстина като лед и натежа като камък.

Имаше нещо нередно. Долавяше ритмичен дисонантен акорд, който му се струваше като дълбока и грозна бразда върху безценно произведение на изкуството или като смъртна треска, тлееща под леденото чело на неизлечимо болен.

Приличаше на червей. На червей, който неумолимо напредваше. И на сянка, която дебнеше зад следващия завой по пътя.

Тогава розата се разтвори пред него, отвътре грейна ослепително жълта светлина и способността му да мисли бе пометена от неопишуемо изумление. За миг му се стори, че вижда само цветния пращец на розата, по озарен от свръхестественото сияние, заключено в сърцевината на всички неща в този изоставен парцел – макар че никога не бе чувал за роза с цветен пращец. Приведе се по-близо и видя, че ясно очертаното кълбо, от което струеше ослепително жълта светлина, съвсем не е цветен пращец. *Това бе слънце* – огромно огнище, пламнало в сърцевината на розата, израснала в сред пурпурната трева.

Отново го обзе страх, този път граничещ с истински ужас. „Вярно е – помисли си той, – нищо не е изчезнало, но може да се развали – и като че ли вече е започнало да се разваля. Позволено ми е да поема колкото мога от тази злина... но каква е причината? И какво да направя?“

Бе нещо подобно на червей.

Чувстваше го как пулсира като отвратително, подло сърце, което бе изпълнено с омраза към ведрата красота на розата и се опитваше да надвика с грозни мръсотии хора, който така успокои и осветли душата на

Джейк.

Момчето се наведе още по-близо до розата и видя, че в сърцевината ѝ се крие не едно, а много слънца... може би всички слънца, стуснени в свирепа, но крехка обвивка.

„Но има нещо нередно. Всичко е в опасност.“

Знаеше, че да докосне този сияен микрокосмос би означавало сигурна смърт, по беше безсилен да се възпре. Протегна ръка. Този жест не бе продиктуван от любопитство или страх, а единствено от дълбокото, неизразимо желание да защити розата.

18

Когато дойде на себе си, най-напред осъзна, че е минало ужасно много време и че главата непоносимо го боли.

„Какво се е случило? Нападнали ли са ме?“

Изтърколи се настрана и стана. Главата му отново сякаш се разцепи от болка. Вдигна ръка към лявото си слепоочие и по пръстите му остана кръв. Сведе поглед и сред бурените забеляза парче тухла. Заобленият ѝ край му се видя неестествено червен.

„Ако беше остър, сигурно щях или да умра на място, или да изпадна в кома.“

Погледна ръката си и с почуда установи, че ръчният му часовник все още е на китката му. Беше марка „Сейко“ и не струваше кой знае колко много, но странното беше, че още не го бяха откраднали. Скъп или не, все щеше да се намери някой, който да го „отърве“ от него. Но този път явно бе извадил късмет.

Часът бе четири и петнадесет следобед. Най-малко пет часа бе лежал тук, сякаш мъртъв за околния свят. Баща му сигурно вече го беше обявил за издирване, но това като че ли нямаше значение. На Джейк му се струваше, че е напуснал училище „Пайпър“ преди хиляди години.

Запъти се към оградата, която отделяше празния парцел от Четиридесет и втора улица, и по средата спря.

Какво *точно* му се бе случило?

Лека-полека спомените му започваха да се избистрят. Прескочи оградата. Подхлъзна се и си навехна глезена. Наведе се, попипа го и потърпна от болка. Да – дотук всичко е ясно. А после?

Нещо магическо.

Опитваше се да изрови спомена за него като старец, който

пипнешком се лута из тъмна стая. От всичко струеше светлина. От всичко – дори от празните опаковки и захвърлените бирени бутилки. Помнеше някакви гласове – те пееха и един през друг разказваха хиляди истории.

– И лица – промърмори гласно. Тази мисъл го накара да се огледа тревожно. Не видя никакви лица. Купчините отломки бяха най-обикновени тухли, буйните треви си бяха най-обикновени бурени. Не виждаше никакви лица, но...

„... но бяха тук. Не си измисляш.“

Бе уверен в това. Не можеше точно да възстанови самия спомен с цялата му красота и нереалност, но всичко му се струваше съвсем ясно. Случилото в миговете преди да изгуби съзнание бе сякаш запечатано на снимки, заснети в най-щастливия миг от живота ти. Пазиш спомена за този ден – в известен смисъл – но самите фотографии са някак безжизнени.

Огледа празния парцел, където вече пропълзяха виолетовите сенки на късния следобед, и си рече: „Искам видението да се върне.“

В този миг забеляза розата, поникнала всред пурпурна туфа трева точно до мястото, където беше паднал. Сърцето му се качи в гърлото. Запрепва се към розата, без да изобщо да усеща пулсиращата болка, която разкъсваше глезена му на всяка крачка. Отпусна се на колене пред цветето като поклонник пред олтар. Наведе се напред с широко отворени очи.

„Най-обикновена роза. Нищо повече. А тревата...“

Тревата съвсем не беше пурпурна. Стръкчетата наистина бяха осяени с пурпурни петна, но инак бяха съвсем обикновени, зелени на цвят. Огледа се наоколо и забеляза друга туфа, обагрена в синьо. Отдясно пък имаше нисък репей с жълти и червени петънца по листата. А отзад се виждаше купчина празни кутии от боя.

„Значи това било. Просто някой е разсипал боя. Само че както ти е замаяна главата, си се заблудил, че виждаш...“

Глупости.

Много добре знаеше какво бе видял тогава и какво виждаше сега.

– Това е маскировка – пошепна. – Беше пред очите ми. *Всичко* беше истинско. И... все още е.

Съзнанието му вече се проясняваше и Джейк отново усещаше постоянната, хармонична сила, която излъчваше това място. Хорът продължаваше да звучи все така мелодично, макар и вече отдалеч и едва доловимо. Погледна към купчината тухли и видя смътните очертания на

лице, което се криеше сред отломките.

– Али? – промърмори Джейк. – Казваш се Али, нали?

Не последва отговор. Лицето изчезна. Пред очите му бе струпана най-обикновена купчина тухли.

Отново се обърна към розата. Сега цветът ѝ съвсем не бе онзи тъмночервен пламък, заключен в сърцевината на огнената пещ, а пепеляво-розово. Бе много красива, но не съвършена. Няколко листчета бяха клюмнали и покафенели и изсъхнали по края. Не приличаше на култивираните цветя, които се продаваха в цветарниците – сигурно бе дива роза.

– Много си красива – прошепна и отново протегна ръка да я докосне.

Беше тихо, но розата се наклони към него. За миг докосна с пръсти цвета ѝ – гладък, кадифен и изумително жив – и хорът като че ли запя по-силно.

– Да не си болна, розо?

Отговор не последва, разбира се. Когато пръстите му се откъснаха от нея, тя се изправи в предишното си положение – диво цвете, поникнало сред изпръскани с боя треви в смирено, забравено великолепие.

„Цъфтят ли рози по това време на годината? – питаше се Джейк. – При това диви? Пък и откъде накъде дива роза ще поникне в изоставен парцел? Защо няма и други?“

Остана коленичил още известно време, после осъзна, че може да стои тук и да съзерцава розата цял следобед (ако не и цял живот), но това няма да му помогне да открие нейната загадка. Бе я зърнал в цялата ѝ простота – както и всичко останало в това изоставено, засипано с боклуци кътче от града, отхвърлила всички маски. Искаше му се видението да се повтори, но желанието не бе достатъчно. Време бе да се прибира у дома.

Погледът му попадна върху двете книги, които бяха паднали наблизо. Вдигна ги и измежду страниците на „Чарли Пуф-Паф“ блесна сребрист предмет, който падна в избуялите бурени. Джейк се наведе, като внимаваше да не стъпва на навехнатия си крак, и го вдигна. В този миг хористите сякаш въздъхнаха и извисиха гласове, но после отново затихнаха.

– Значи и това е било истина – промърмори момчето. Прокара палец по зъбците на ключа и клинообразните извивки. После попипа третия зъбец, който имаше формата на латинската буква „s“. След това пхна ключа в предния десен джоб на панталоните си и закукуца

обратно към оградата.

Добра се до нея и тъкмо се канеше да се прехвърли от другата страна, когато изтръпна от ужасяваща мисъл. „Розата! Ами ако някой мине отгук и я откъсне?“ Изстена уплашено. Обърна се и след миг я откри, макар вече да се бе скрила в сянката на съседната сграда – миниатюрно розово очертание в здрача, уязвимо, красиво и самотно. „Не мога да я оставя тук – трябва да я пазя!“ Но в този миг в съзнанието му прозвуча глас – несъмнено това бе гласът на мъжа, когото бе срещнал в онзи странен отвъден свят. „*Никой няма да я откъсне. Нито пък вандал ще я смачка под тока си, защото празните му очи не могат да видят красотата. Опасността не идва оттам Розата сама може да се защити.*“

Джейк бе обзет от неизказано огромно облекчение. „*Може ли да дойда и пак да я погледам? – обърна се той към призрачния глас. – Когато съм нещастен, когато гласовете се върнат и пак започнат безкрайните си спорове? Може ли да дойда и да я погледам на спокойствие?*“

Гласът не отговори и след като се вслушва още известно време, Джейк заключи, че е изчезнал. Момчето пхна книжките в колана на панталоните си – които, както забеляза, бяха прашни и целите в репей – и се хвана за оградата. Покачи се отгоре, прехвърли се от другата страна, скочи, като внимаваше да стъпи на здравия си крак, и отново се намери на Второ Авеню.

В този час движението бе много по-натоварено, понеже всички бързаха към къщи. Неколцина минавачи се загледаха в скачащото от оградата мърляво момченце със скъсан блейзър, изпод който се развяваха пешовете на ризата му. Нюйоркчани са свикнали да виждат хора, които правят необичайни неща.

Джейк остана за миг при оградата, изпълнен от чувство на загуба, осъзнавайки в същия миг и нещо друго – гласовете все още ги нямаше. Е, и това беше нещо.

Плъзна поглед по оградата – стихчето, изписано със спрей, сякаш подскочи насреща му, може би защото боята бе на цвят досущ като розата.

– Видж таз огромна КОСТЕНУРКА – промърмори Джейк. – На корубата си носи цялата земя. – Той потръпна. – Какъв ден! Боже!

Обърна се и бавно закуцука към къщи.

Портиерът сигурно беше позвънил веднага щом Джейк влезе във входното фоайе, защото когато вратите на асансьора се отвориха на петия етаж, баща му го чакаше на площадката. Елмър Чеймбърс беше с протрити джинси и каубойски ботуши, които го правеха да изглежда по-висок с цели пет сантиметра. Черната му, по войнишки остригана коса стърчеше – откак Джейк се помнеше, баща му имаше вид на човек, който е бил ударен от електрически ток. В мига, в който Джейк излезе от асансьора, Елмър го сграбчи за ръката.

– Я се погледни! – Огледа сина си от глава до пети, забелязвайки мръсното му лице и ръце, стичащата се по страната и слепоочието му кръв, прашните панталони, скъсаното сако и репая, залепнал на вратовръзката му като чудата игла. – Влизай веднага! Къде беше, мътните те взели? Майка ти направо се побърка!

Без изобщо да му даде възможност да отговори, баща му го завлече в апартамента. На портала между трапезарията и кухнята Джейк забеляза Грета Шоу. Тя го изгледа със съчувствие, после изчезна, преди да е попаднала пред очите на „господина“.

Майката на Джейк седеше в своя люлеещ се стол. Щом го видя, се изправи, но не *скочи* – нито пък се втурна да го прегръща, да го обсипва с целувки и да му се кара. Като се доближи, Джейк позна по очите ѝ, че е взела най-малко три валиума от обед насам. Може би дори четири. И двамата му родители бяха убедени, че подобрява живота.

– Тече ти *кръв*! Къде си бил? – Тя зададе този въпрос с изискания си акцент на възпитаничка на прочутия колеж „Васар“, произнасяйки всички думи съвършено ясно и правилно. Сякаш срещаше познат, претърпял незначително автомобилно произшествие.

– Навън – отвърна той.

Баща му го блъсна грубо. Джейк не очакваше удара. Препъгна се и падна на навехнатия си глезен. Кракът му отново изтръпна от болка и момчето изведнъж се вбеси. Не вярваше баща му да се е разгневил, понеже синът му се е изпарил от училище, оставяйки някакво налудничаво съчинение; баща му беснееше, защото Джейк имаше нахалството да наруши собствения му безценен график.

До този миг момчето бе изпитвало смесени чувства към баща си: недоумение, страх и някаква странна, объркана обич. Сега на повърхността изплуваха други емоции и презрение. В тях се примесваше и

особено усещане за носталгия. То бе най-силно и постепенно забулваше всичко останало като дим. Като гледаше пламналите страни и идиотската прическа на баща си, му се искаше да се върне в запустелия парцел, да гледа розата и да слуша хора. „Не ми е мястото тук – рече си. – Вече не. Имам да върша работа. Да знаех само какво точно.“

– Пусни ме – процеди през зъби.

– *Какво каза?* – Баща му облещи насреща му сините си очи. Тази вечер бяха кръвясали. Сигурно добре се бе заредил с „магическия“ си прах и моментът надали бе особено подходящ да му се отговаря, но Джейк осъзна, че въпреки това има твърдото намерение да му се противопостави. Няма да се остави да бъде измъчван като мишка в ноктите на садистичен котарак. Не и тази вечер. Може би никога повече. Изведнъж си даде сметка, че ядът му до голяма степен се дължи на един прост факт – не можеше да *говори* с тях за случилото се – за *случващото* се. Те бяха заключили всички врати.

„Но аз имам ключ“ – успокои се той и попипа находката си през панталоните. В съзнанието му изплува крайт на странното четиристишие: „Ако искаш да избягаш и да поиграеш, по ЛЪЧА днес премини.“

– Казах да ме пуснеш – повтори. – Глезенът ми е изкълчен и ми причиняваш болка.

– Глезенът ще те заболи още повече, ако не...

Изведнъж Джейк почувства прилив на особена сила.

Сграбчи ръката, която се бе впила над лакътя му, и я отблъсна със замах. Баща му зяпна от изумление.

– Не съм ти *подчинен* – заяви момчето. – Аз съм ти *син*. Не помниш ли? Ако си забравил, погледни си снимката на бюрото.

Горната устна на Елмър се повдигна и оголи перфектните корони на зъбите му в гримаса, която се състоеше от две части изненада и една част ярост.

– Как смееш да ми говориш така, господинчо – къде ти е уважението?

– Не знам. Сигурно съм го загубил на път за вкъщи.

– Цял ден си се шлял без позволение, а сега се осмеляваш да ми противоречиш...

– Престанете! Престанете и двамата! – викна майката. Въпреки всичките транквиланти, които бе изгълтала, изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче.

Баща му отново посегна да го хване за ръката, но явно размисли. Може би учудващата сила, с която синът му го отблъсна преди миг,

имаше нещо общо с това решение. Или по-скоро погледът в очите на Джейк.

– Искам да знам къде си бил.

– Навън. Вече обясних. И *нищо* повече няма да ви кажа.

– Мамка му! Обади се директорът на училището, учителят по френски *дойде* у нас и трябва да знаеш, че и двамата имаха *beaucoeur* въпроси към тебе. Както и аз, само че аз искам *отговори!*

– Дрехите ти са изцапани – отбеляза майка му, после плахо добави:

– Нападнаха ли те, Джони? Сигурно си играл хокей и са те нападнали, а?

– Естествено, че никой не го е нападал – изръмжа Елмър Чеймбърс.

– Нали още е с часовник?

– Но има кръв по главата.

– Нищо ми няма, мамо. Просто паднах.

– Но...

– Ще си легна. Ужасно съм уморен. Утре сутринта ще поговорим, ако искате. Тогава може би всички ще бъдем по-спокойни. Но засега нямам какво повече да кажа.

Баща му пристъпи към него и посегна да го удари.

– *Елмър, недей!* – изпищя майката.

Чеймбърс не й обърна внимание. Сграбчи Джейк за блейзъра.

– Как смееш да ми възразяваш... – започна, по в този миг Джейк се извърна и се дръпна. Шевът под десния ръкав, който вече бе пострадал, шумно се разпра.

Баща му срещна огнения му поглед и отстъпи. Яростта, изписана на лицето му, бе сменена от изражение, близко до ужас. Пламъкът в очите на Джейк бе не просто метафора – те сякаш наистина горяха. Майка му нададе писък, притисна ръка към устата си, направи две крачки назад и се строполи в люлеещия се стол.

– *Остави... ме... на... мира* – изрече Джейк.

– Но какво се е *случило* с теб? – попита баща му с почти умолителен тон. – Какво, *по дяволите*, се е случило? Изчезваш от училище през първия ден от изпитите, без да предупредиш никого, прибираш се мръсен от глава до пети... държиш се като обезумял.

Е, най-после го каза – *държиш се като обезумял*. Онова, от което се страхуваше вече цели три седмици, откакто се появиха гласовете. Ужасното обвинение. Но сега, когато то бе изречено на глас, Джейк откри, че не се страхува толкова много, може би защото най-после бе решил въпроса за себе си. Да, бе му се случило нещо. И продължаваше

да се случва. Но не... още не беше *обезумял*. Поне засега.

– Ще говорим утре сутринта – повтори. Прекоси трапезарията и този път баща му не посмя да го спре. Почти бе излязъл в коридора, когато разтревоженият глас на майка му го накара да спре:

– Джони... *добре* ли си?

Какво да й отговори? Да? Не? И двете? Нито едното, нито другото? Но гласовете бяха млъкнали, а това вече беше нещо. При това много важно.

– По-добре съм – най-сетне отвърна той. Влезе в стаята си и затръшна вратата след себе си. Шумът от вратата, която хлопна между него и целия останал свят, го изпълни с неопишуемо облекчение.

20

Остана неподвижен и се заслуша. Гласът на майка му долиташе като едва доловимо шумолене, а баща му говореше малко по-високо.

Майка му спомена кръв и лекар.

Баща му отговори, че детето е добре; единственият проблем са глупостите, които говори, и той щял да се погрижи за това.

Майка му каза нещо за успокояване.

Баща му отговори, че бил спокоен.

Майка му каза...

Той каза, тя каза, дрън-дрън. Джейк все още ги обичаше – дори бе почти сигурен в това – но се бяха случили други неща, а те на свой ред изискваха да се случат още други неща.

Защо? Защото в розата имаше нещо нередно. А може би защото искаше да избяга и да поиграе... и отново да види онези очи, сини като небето над крайпътната станция.

Бавно се доближи до бюрото си, пътьом събличайки блейзъра си. Забеляза, че дрехата бе съсипана – почти целият ръкав бе отпран, а подплатата висеше като отпуснато платно. Преметна го на облегалката на стола, после седна и остави книгите на бюрото. През последната седмица и половина бе спал много лошо, но смяташе да си отспи тази нощ. Не помнеше някога да се е чувствал по-уморен. Когато се събуди на сутринта, може би ще знае какво да прави.

На вратата се почука тихо и Джейк уморено се обърна.

– Аз съм, госпожа Шоу. Може ли да вляза за мъничко?

Усмихна се. Госпожа Шоу – но, разбира се. Родителите му са й

възложили мисията на посредник. А може би „преводач“ бе по-точната дума.

„Иди да видиш какво прави – ще да е казала майка му. – На теб ще ти обясни какво става. Аз съм му майка, а онзи с кръвясалите очи и възпаления нос е баща му, а ти си само една домашна помощница, но Джон с теб ще сподели онова, което не би казал на нас. Защото го виждаш много по-често от нас двамата и може би разбираш неговия език.“

„Ще носи поднос“ – предположи Джейк и усмихнат отвори вратата.

Госпожа Шоу наистина носеше поднос, върху който имаше два сандвича, голямо парче ябълков пай и чаша шоколадово мляко. Тя го изглежда малко неспокойно, сякаш се опасяваше да не се втурне да я ухапе. Момчето надзърна над рамото ѝ, но от родителите му нямаше и следа. Представи си ги как седят в дневната и разтревожено слушат.

– Реших, че сигурно си гладен – каза госпожа Шоу.

– Да, благодаря ти. – Направо умираше от глад – не бе хапвал нищичко от сутринта. Отдръпна се и жената влезе (пътъом хвърляйки му още един неспокоен поглед) и постави таблата на бюрото.

– Виж ти – възкликна и взе „Чарли Пуф-Паф“. – Като матка имаш същата книга. Днес ли я купи, Джони?

– Да. Родителите ми те помолиха да разбереш какво ми става, нали?

Тя кимна. Никакви преструвки, никакви заобикалки. Просто ѝ бяха поставили задача, която трябваше да изпълни, все едно да хвърли боклука. „Можеш да споделиш с мен, ако искаш – сякаш казваше лицето ѝ, – а можеш и да си мълчиш. Харесваш ми, Джони, но тъй или иначе тези неща не ме засягат лично. Аз просто работя тук, а вече е изминал час след края на работното ми време.“

Джейк не се обиди от онова, което прочете на лицето ѝ – напротив, то му подежда още по-успокояващо. Госпожа Шоу бе просто поредната позната, която не можеше да се нарече точно приятел... но може би му бе мъничко по-близка от всичките деца в училище, и много по-близка от баща му и майка му. Шоу поне бе честна. Не го усукваше. Разбира се, всичко влизаше в сметката в края на месеца, пък и тя винаги махаше корите на сандвичите.

Джейк взе единия сандвич и отхапа лакомо. Салам и сирене, любимата му комбинация. Още една точка за госпожа Шоу – тя знаеше всичките му предпочитания. Майка му още живееше с впечатлението, че Джейк обича варена царевица, но не понася брюкселско зеле.

– Моля те, успокой ги, че съм добре – промълви той, – кажи на

баща ми, че съжалявам, задето бях груб.

Всъщност не съжаляваше, но баща му имаше нужда от това извинение. Веднага щом го получи чрез госпожа Шоу, ще се успокои и ще започне да си повтаря старата лъжа – че е изпълнил бащинския си дълг и всичко е наред, всичко е наред, всичко върви отлично.

– Учих много за изпитите – заговори той с пълна уста – и тази сутрин сигурно ми се е струпало наведнъж. Някак целият изстинах. Имах чувството, че ако не изляза, ще се задуша. – Докосна засъхналата кръв на челото си и продължи: – А за това кажи на майка ми, че не е нищо особено, просто ми се случи едно глупаво произшествие. На улицата имаше един куриер с количка и се блъснах право в нея. Раната изобщо не е дълбока. Нямам комоциум или нещо подобно, а дори вече не ме боли глава.

Тя кимна.

– Представям си какво ти е било – в такова специално училище и въобще. Малко си се стреснал. В това няма нищо срамно, Джони. Но наистина не си на себе си през последните седмици.

– Мисля, че вече съм добре. Може би ще трябва да препиша съчинението по английски, но...

– О! – възкликна госпожа Шоу и се сепна. Остави книгата на бюрото и каза: – Едва не забравих! Учителят ти по френски остави нещо за теб. Ей-сега ще го донеса.

Тя излезе. Джейк се надяваше да не е разтревожил много господин Бисет, който бе доста мил човек, но се опасяваше, че вероятно го е притеснил, тъй като Бисет бе идвал лично. Подозираше, че личните посещения са голяма рядкост за учителите от „Пайпър“. Питаше се какво ли е оставил учителят. Най-вероятно покана да поговори с господин Хочкис, училищния психоаналитик. Сутринта подобно предложение би го изплашило, но не и сега.

Сега единствено розата имаше значение.

Захвана се с втория сандвич. Госпожа Шоу бе оставила вратата отворена и Джейк дочуваше какво си говори с родителите му. Гласовете на двамата вече звучаха малко по-спокойно. Джейк изпи млякото, после грабна чинията с пая. След малко икономката се върна. Носеше познатата синя папка.

Джейк установи, че съвсем не се е освободил напълно от ужаса. Сигурно вече всички са научили – учители и ученици, и е прекалено късно да се направи каквото и да било, но това изобщо не означава, че му бе приятно всички те да знаят, че му се е разхлопала дъската.

Към папката бе прикачен малък плик. Джейк го дръпна и вдигна поглед към госпожа Шоу, докато го отваряше.

– Как са нашите? – попита.

Тя си позволи да се поусмихне.

– Баща ти искаше да те попитам защо не си признал, че имаш предизпитна треска. Каза, че като бил малък, и на него му се случвало веднъж-два пъти.

Джейк бе поразен от това откритие – баща му не бе от хората, които се отдават на спомени, започващи с думите: „Знаеш ли, като бях малък...“ Опита се да си представи баща си като дете с предизпитна треска, но не му се удаваше особено – въпреки всичките си старания успяваше да извика само неприятната представа за войнственото джудже с тениска с надпис „Пайпър“ – джудже с везани каубойски ботуши и с щръкнала на челото черна коса.

Бележката бе от господин Бисет.

„Скъпи Джон,

Бони Ейвъри ми каза, че си си тръгнал по-рано. Беше притеснена за теб, както съм и аз, макар и двамата да сме се сблъскали с подобни случаи и преди, особено по време на изпити. Моля да ми се обадиш веднага щом дойдеш на училище утре сутринта, нали? Каквито и проблеми да имаш, могат да се разрешат. Ако напрежението от изпитите е прекалено голямо за теб – повтарям, че това се случва непрекъснато – можем да уредим отлагане. Най-важно е да се чувстваш добре. Обади ми се довечера, ако искаш – ще ме намериш на телефон 555-7661. Можеш да звъниш до полунощ.

Помни, че всички много те харесваме и сме на твоя страна.

A votre sante X. Бисет“

На Джейк му се доплака. Тревогата бе изказана направо и това бе прекрасно, но бележката изразяваше и друга, неизказани чувства, които бяха още по-чудесни – топлота, загриженост и усилие – (колкото и погрешно да бяха изтълкували случилото се) да проявят разбиране и да помогнат.

Господин Бисет бе нарисувал малка стрелка в долния край на бележката. Джейк обърна листчето и прочете:

„Между другото, Бони ме помолу да ти донеса това – поздравления!!“

Поздравления ли? Какво, да му се не види, означава това?

Джейк отвори папката. Към първата страница на съчинението му бе прикрепен лист хартия. Отгоре пишеше „ОТ КАБИНЕТА НА БОНИТА ЕЙВЪРИ“ и Джейк с изумление зачете написаните с ъгловат почерк редове.

„Джон,

Колегата несъмнено е дал израз на безпокойството, което тревожи всички ни – той умее да го прави ужасно добре – тъй че ще си позволя да се ограничи до годишното ти съчинение, което прочетох и оцених през свободния си час. То е смайващо оригинално и далеч превъзхожда всички студентски работи, които съм чела през последните години. Чрез употребата на художествени повторения («... и това е истината») се е получила изключителна изразителност, но, разбира се, повторенията са само похват. Истинската стойност на съчинението е в символизма, който въвеждаш на първата страница чрез снимките на влака и вратата, и който невероятно умело развиваш в самата, работа. Тя е доведена до логичен край чрез картинката на «черната кула», която приемам както израз на твоята позиция, че традиционните амбиции са не само погрешни, но и опасни.

Не претендирам, че разбирам докрай всички символи (например «Господарката на сенките», «Стрелецът»), но ми се струва очевидно, че ти самият си «Затворникът» (в училището, в обществото и т.н.) и че образователната система е «Говорящият демон». Вероятно «Роланд» и «Стрелецът» символизират една и съща влиятелна фигура – може би баща ти? Това предположение толкова ме заинтригува, че проверих името му в документацията. Констатирах, че се нарича Елмър, но също така констатирах, че средният му инициал е Р.

Това ми се стори изключително провокиращо. Или може би името е двоен символ, базиран на името на баща ти и на стихотворението от Робърт Браунинг «Чайлд Роланд». На повечето си ученици не бих задала подобен въпрос, но зная колко много книги си изчел!

Във всеки случай съм изключително впечатлена. По-малките ученици често се изкушават от така наречения списък на писане «поток на съзнанието», но рядко съумяват да го овладеят.

Умелото съчетание на потока на съзнанието с употребата на символи е наистина великолепно постижение.

Браво!

Обади ми се веднага щом можеш – бих искала да обсъдим евентуалната възможност за публикация на това есе в първия брой на ученическото литературно списание догодина.

Б. Ейвъри

P.S. Ако внезапно съмнение в способността ми да оцет съчинение с такова неочаквано богато съдържание те е накарало да си тръгнеш днес от училище, надявам се, вече съм го разсеяла.“

Джейк извади листа и откри началната страница на изумително оригиналното си годишно съчинение. С червен мастило най-отгоре бе нанесена оценката 6+. Отдолу бе написала „ОТЛИЧНА РАБОТА!!!“

Джейк започна да се смее.

Целият ден – дълъг, страшен, вълнуващ, ужасяващ, тайнствен ден – се изля в продължителен гръмогласен смях. Отметнал глава назад, той се хвана за корема, отпусна се на стола и сълзите му потекоха от очите. Смееше се високо дрезгаво. Тъкмо да се успокои, пред погледа му се изпречваше някой ред от добронамерената рецензия на госпожа Ейвъри и той отново избухваше в смях. Не забеляза баща си, който дойде на прага на стаята му, погледна го озадачено и уморено а сетне се отдалечи, поклащайки глава.

Най-сетне *забеляза* госпожа Шоу, която продължаваше да седи на леглото и да го наблюдава с привидно безразличие, примесено с леко любопитство. Опита се да каже нещо, но не можа да проговори от смях.

„Трябва да престана – рече си той. – Трябва да престана, или направо ще се пукна. Ще получа инфаркт или удар, или нещо подобно.“

После си каза: „Питам се, как ли е изтъкувала «пуф-паф»?“ – и отново се запревива от смях.

Най-сетне пристъпът поутихна и премина в откъслечен кикот. Джейк изтри насълзените си очи и каза:

– Извинете ме, госпожо Шоу, но просто... ъ-ъ... имам шест плюс на годишното съчинение. То е с много... с много богато съдържание... и е много сим... сим...

Не успя да довърши. Отново се запревива, като се държеше за корема, който го заболя от смях. Икономката стана и се усмихна.

– Чудесно, Джон. Много се радвам, че всичко завърши толкова добре, и съм сигурна, че родителите ти също ще бъдат доволни. Вече

ужасно закъснях – мисля, че ще помоля портиера да ми повика такси. Лека нощ и спи спокойно.

– Лека нощ, госпожо Шоу – отвърна Джейк, удържайки се с мъка. – И благодаря.

И веднага щом тя затвори вратата, продължи да се смее.

21

През следващия половин час родителите му го посетиха поотделно. Наистина се бяха успокоили, а оценката 6+ на годишното есе по английски ги успокои още повече. Джейк беше отворил на бюрото учебника по френски, но всъщност изобщо не го поглеждаше. Просто чакаше те да се махнат, за да разгледа внимателно книжките, които си бе купил същия ден. Подозираше, че истинският изпит по френски тепърва го очаква някъде зад хоризонта и на всяка цена искаше да го издържи.

Баща му надникна в стаята към десет без петнадесет, двадесетина минути след като майка му приключи краткото си посещение. Елмър Чеймбърс държеше цигара в едната си ръка и чаша с уиски в другата. Изглеждаше не само много по-спокоен, а направо упоен. Джейк безучастно се почуди дали пък Елмър не се е възползвал тайничко от валиумните запаси на майка му.

– Добре ли си, дете?

– Да. – Той отново се бе превърнал в малкото, спретнато момче, което винаги се владее напълно. Извърна към баща си очи, но те не пламтаха, а бяха помътнели.

– Исках да ти се извиня за одева. – Баща му не се извиняваше често и не умееше да го прави. Джейк откри, че дори му е малко жал за него.

– Няма нищо.

– Тежък ден – продължи баща му. Махна с празната чаша и продължи: – Защо просто не забравим случилото се? – Изрече го така, сякаш току-що му е хрумнала най-великата и логична идея.

– Вече го забравих.

– Браво. – В гласът му прозвуча облекчение. – Време е да се понаспиш, нали? Утре ще трябва да даваш обяснения и да държиш изпити.

– Така е. Мама добре ли е?

– Добре е, добре е. Аз отивам в кабинета. Тази вечер имам много работа.

– Татко?

Баща му се обърна.

– Как ти е средното име?

Нещо в изражението на баща му му подсказваше, че той е погледнал бележката на годишното есе, но не си е направил труда да прочете нито самото съчинение, нито рецензията на госпожа Ейвъри.

– Нямам – отвърна той. – Имам само инициал, като Хари С. Труман. Но моят е Р. Как ти хрумна?

– Просто ми беше любопитно – каза Джейк.

Успя да се овладее, докато баща му излезе... но щом вратата се затвори, се метна на леглото, зарови лице във възглавницата и сподави по-редния пристъп на лудешки смях.

22

Когато се увери, че избликът е отминал (макар че от време на време в гърлото му се надигаше някой и друг закъснял кикот) и че може да е спокоен за баща си, заключен в кабинета на сигурно място с цигарите си, уискито си, бумагите си и шишенцето с бял прах, Джейк се върна на бюрото, включи настолната лампа и отвори „Чарли Пуф-Паф“. Погледна вътрешната страна на заглавната страница и откри, че първото издание е от 1942 година – настоящото копие бе от четвъртото издание. Погледна задната корица, но там не пишеше нищо за авторката – Берил Еванс.

Отново се върна в началото, разгледа рисунката с ухиления русокок мъж, настанен в кабинката на парен локомотив, замисли се за миг и зачете.

Боб Брукс беше машинист в железопътната компания „Среден свят“ и работеше по линията Сейнт Луис – Топика. И Боб беше най-добрият машинист, работил някога в железопътната компания, а Чарли беше най-хубавият влак!

Чарли имаше огромен парен локомотив, а машинистът Боб беше единственият човек, комуто беше позволено да седи в кабинката и да надува свирката. Всички познаваха свирката на Чарли и когато я чуваха да ечи над Канзаските поля, си казваха: „Ето ти го и Чарли с Боб машиниста, най-бързият влак от Сейнт Луис до Топика!“

Момчета и момичета тичаха на двора да гледат как минават Чарли и машинистът Боб. Боб се усмихваше и махаше с ръка. Децата също се усмихваха и му махаха в отговор.

Машинистът Боб пазеше една тайна; което само той знаеше. Чарли Пуф-Паф беше съвсем, съвсем жив. Един ден, докато пътуваха от Топика за Сейнт Луис, машинистът Боб чу някой да пее много тихо и мелодично.

– Кой е в кабината? – строго попита той.

– Трябва ти психиатър, машинисте Боб – промърмори Джейк и обърна на другата страница. Там имаше картинка на Боб, който се е навел да огледа под пещта на влака. Питаше се кой управлява влака и внимава да не прегазни кравите (да не говорим за момчетата и момичетата), докато Боб издирва пътника без билет, и предположи, че Берил Еванс не е била особено наясно с влаковете.

– Не се тревожи – отвърна тих, дрезгав гласец. – Това съм аз.

– Кой „аз“? – попита машинистът Боб. Говореше строго, защото продължаваше да мисли, че някой му се подиграва.

– Чарли – отвърна дрезгавият гласец.

– Гледай, гледай! – ахна Боб. – Влаковете не могат да говорят! Може и да не съм много учен, ама това го знам! Ако настина си Чарли, значи можеш сам да надуваш свирката!

– Разбира се – отвърна дрезгавият гласец и в този миг свирката гръмна оглушително и екна по долините на Мисури „ТУУУУУУУ!“

– Божке! – възкликна Боб. – Ама наистина си *ти*!

– Нали ти казах – отвърна Чарли Пуф-Паф.

– Как така не съм знаел досега, че си жив? Защо никога не си ми говорил?

Тогав Чарли изпя следната песничка:

Не ми задавай глупави въпроси,
и няма да играя глупави играчки.
Аз съм просто влак
и винаги ще съм си все такъв.

Искам просто да потичам
под небето светнало и синьо,
Пуф-Паф влак щастлив да бъда,

докато умра.

– А ще ми говориш ли, докато пътуваме по линията? – поиска да знае машинистът Боб. – Ще ми бъде много приятно.

– Да, разбира се – отвърна Чарли. – Много те обичам, машинисте.

– И аз те обичам, Чарли – каза Боб, а след това сам наду свирката, за да покаже колко е щастлив.

ТУ-ТУУУУУУ! Чарли *никога* не беше свирил толкова дълго и хубаво, и всички, които го чуха, наизлязоха да го видят.

Илюстрацията към тази история приличаше на онази на корицата. На предишните картинки (грубовати рисунки, които напомняха на Джейк за любимата му книжка от детската градина – „Майк Мълиган и неговата парна лопата“) Чарли беше нарисуван като най-обикновен локомотив – весел, несъмнено интересен за момчетата от четирийсетте години – читателската аудитория, за която бе предназначена тази книжка – но все пак най-обикновена машина. На тази илюстрация обаче той имаше подчертано човешки черти и това накара Джейк да потръпне, въпреки усмивката на Чарли и доста наивната история.

Тази усмивка му се струваше някак зловеща и коварна.

Разгърна годишното съчинение и плъзна поглед по редовете. „Почти съм сигурен, че Блейн е опасен – прочете той – и това е истината.“

Затвори папката, замислено почука с пръст по нея и отново се върна към книжката.

Машинистът Боб и Чарли прекараха заедно много щастливи дни и говориха за много неща. Боб живееше сам и Чарли беше първият му истински приятел, откакто жена му бе починала преди много, много години в Ню Йорк.

Един ден, когато двамата се върнаха в депото в Сейнт Луис, на мястото на Чарли завариха нов дизелов локомотив. Какъв дизелов локомотив само беше той! 5000 конски сили! С двигател от завода в Ютика, щата Ню Йорк! А отгоре, над генератора, имаше три яркожълти вентилатора.

– Какво е това? – тревожно попита машинистът Боб, а Чарли отново изпя своята песен с най-тихия си и най-дрезгав глас:

Не ми задавай глупави въпроси,

и няма да играя глупави игрички.
Аз съм просто влак
и винаги ще съм си все такъв.

Искам просто да потичам
под небето светнало и синьо,
Пуф-Паф влак щастлив да бъда,
докато умра.

В този миг се появи господин Бригс, началникът на депото.

– Този дизелов локомотив е много хубав – каза Боб, – но ще трябва да го преместите другаде, господин Бригс. Днес следобед трябва да смажем Чарли.

– Чарли вече няма нужда от смазване – тъжно отвърна началникът на депото. – Това е неговият заместник – чисто нов дизелов локомотив „Бърлингтън Зефир“. Някога Чарли бе най-хубавият локомотив на света, но вече е стар, а котелът му тече. Страхувам се, че е време да го пенсионираме.

– Глупости! – Машинистът Боб направо побесня. – Чарли е пълен със сили и енергия! Ще телеграфирам в управлението на железопътната компания! Даже на самия президент, господин Реймънд Мартин, ще телеграфирам! Познавам го лично, защото веднъж ми връчи награда за добра работа, а после возихме дъщеричката му. Аз ѝ позволих да дръпне шнура на свирката и Чарли изсвири с всичка сила за нея!

– Съжалявам, Боб – отвърна господин Бригс, – но самият господин Мартин поръча новия дизелов локомотив.

Това бе самата истина. И Чарли Пуф-Паф бе запратен да ръждясва сред буренака в един резервен коловоз в най-далечния край на депото на железопътната компания. Сега по линията Сейнт Луис – Топика ечеше не свирката на Чарли, а звънливото ХОННК! ХОНННК! на новия дизелов локомотив „Бърлингтън Зефир“. На седалката, където някога тъй гордо седеше машинистът Боб, се настаниха да живеят семейство мишки, а в комина свиха гнездо семейство лястовички. Чарли бе самотен и тъжен. Липсваха му стоманените релси, яркосиньото небе и ширналите се поля. Понякога, късно нощем, си спомняше за тях и плачеше с черни саждени сълзи. От тях чудесният му фар „Стратъм“

ръждясваше, но на него му бе все едно, защото фарът беше вече стар и вече не го използваше.

Господин Мартин, президентът на железопътната компания, писа на машиниста Боб с предложение да кара новия локомотив. „Той е прекрасен локомотив, Боб – пишеше господин Мартин, – пълен със сила и енергия, и ти си най-достоеен да го управляваш! Ти си най-добър сред всички машинисти, които работят в железопътната компания. Дъщеря ми Сузана никога няма да забрави как ѝ позволи да надуе свирката на Чарли.“

Но Боб заяви, че ако не може да управлява Чарли, вече няма да бъде машинист.

– Няма да го разбере този нов дизелов локомотив – обясняваше, – пък и той няма да ме разбере.

Назначиха го да чисти машините в депо в Сейнт Луис и така машинистът Боб стана чистача Боб. Понякога другите машинисти, които управляваха новите бързи дизелови машини, му се подиграваха:

– Вижте го стария глупак! Не разбира, че светът върви напред!

Понякога късно нощем машинистът Боб отиваше в далечния край на депо, където Чарли ръждясваше на глухия коловоз, който се бе превърнал в негов дом. В колелата му се увиваха бурени, фарът му бе ръждясал и тъмен. Винаги говореше на Чарли, но влакът отговаряше все по-рядко. Много нощи изобщо не проговаряше.

Една вечер Боб го осени ужасна мисъл.

– Чарли, да не умираш? – попита той, а Чарли отговори с най-тихия си най-дрезгав глас:

Не ми задавай глупави въпроси,
и няма да играя глупави игрички.
Аз съм просто влак
и винаги ще съм си все такъв.

Искам просто да потичам
под небето светнало и синьо,
Пуф-Паф влак щастлив да бъда,
докато умра.

Джейк дълго гледа илюстрацията, съпровождаща този не чак толкова неочакван развой на историята. Колкото и да бе наивна, със сигурност бе сърцераздирателна. Чарли изглеждаше стар, атомен и забравен. Машинистът Боб пък сякаш бе изгубил и последния си приятел... което според историята бе самата истина. Джейк си представяше как всички американски деца се скъсват от рев на това място и в миг му хрумна, че *много* детски истории са пълни с подобни епизоди, които попарват всичките им чувства. Хензел и Гретел се загубват в гората, майката на Бамби бива убита от ловец, Старият глашатай умира. Лесно е да нараниш малките деца и да ги разплачеш, а това като че ли носеше садистична наслада на много разказвачи на приказки... включително и на Берил Еванс.

Но Джейк установи, че *той самият* никак не страда от това, че Чарли е бил захвърлен в буренясалата пустош в дъното на депото. „Браво – каза си. – Там му е мястото. Там му е мястото, защото е опасен. Нека гние там и изобщо не вярвайте на сълзите му – това са, както казват, крокодилски сълзи.“

Набързо дочете книжката. Имаше щастлив край, разбира се, макар че без съмнение децата ще помнят именно този момент на пълно отчаяние в дъното на депото, отдавна забравили щастливия край.

Господин Мартин, президентът на железопътната компания, отишъл в Сейнт Луис на проверка. Планът му бил да се вози с „Бърлингтън Зефир“ до Топика, където същия следобед дъщеря му щяла да свири на първата си продукция по пиано. Само че Зефир не успял да потегли. Явно в горивото била попаднала вода.

(„Ти ли сипа вода в горивото, машинисте Боб? – питаше се Джейк. – Бас държа, че си ти, подло куче!“)

А всички други влакове били заминали в различни посоки! Положението изглеждало безнадеждно.

Някой подръпна господин Мартин за ръката. Беше чистачът Боб, само че той сега никак не приличаше на чистач. Бе свалил омазнения гащеризон и бе облякъл чиста униформа. На главата му се мъдреше старата му машинистка фуражка.

– Чарли е ей-там, в онзи резервен коловоз – каза той. – Чарли ще ви откара до Топика, господин Мартин. С Чарли ще пристигнете тъкмо на време за продукцията на дъщеря ви.

– С тази стара парна машина ли? – сопна се господин Бригс.
– По залез слънце Чарли ще е още на сто километра от Топика!

– Ще се справи – настояваше Боб. – Знам, че ще се справи, защото не влачи цял влак! Между другото, в свободното си време аз му почиствам машината и котела.

– Нека опитаме – съгласи се господин Мартин. – Много ще ми е мъчно, ако изпусна първата продукция на Сузана!

Чарли бе съвсем готов за път – Машинистът Боб го бе напълнил с въглища, а пещта чак се бе зачервила от горещина. Боб помогна на господин Мартин да се настани в кабината и за пръв път от години изкара Чарли на главната линия. После натисна лоста ПЪРВА ПРЕДНА, дръпна шнура на свирката и Чарли нададе стария смел вик „ТУ-ТУУУУУУУ!“

В цял Сейнт Луис децата чуха този възглас и хукнаха по дворовете да гледат как минава старият парен локомотив.

– Чарли! Чарли се завърна! Урааа!

Влакът пуфтеше през града, набираше скорост и всички му махаха, а той надуваше свирката като в добрите стари времена: ТУ-ТУУУУУУУ!

Тутун-тутун – трополяха колелата!

Пуф-наф, пуф-наф – виеше се парата над комина!

Трик-трак, трик-трак – потропваха въглищата в пещта!

Говорете засили! Говорете за енергия! Йо-хо-хо, ура! Чарли никога не се бе движил с такава скорост! Пейзажът наоколо се сливаше в цветно петно зад стъклото! Дори надминаваха колите по шосе №41, сякаш изобщо не се движеха!

– Хопала! – провикна се господин Мартин и хвърли шапката си. – Това се казва локомотив, Боб! Не знам защо го пенсионирахме! И как успяваш да хвърляш въглища толкова бързо?

Машинистът Боб само се усмихна, защото знаеше, че Чарли сам хвърля въглища в пещта. А изпод *тутун-тутун, пуф-наф, пуф-наф* и *трик-трак, трик-трак* той дочуваше старата му песен.

Чарли успява да закара господин Мартин навреме за продукцията (разбира се), а Сузана се изчервява от радост, като вижда стария си приятел Чарли (разбира се), и всички се връщат в Сейнт Луис заедно, а Сузана през цялото време опъва с все сила шнура на свирката. Господин Мартин праща Чарли и машиниста Боб да возят децата в увеселителния парк „Средният свят“ в Калифорния

и

и там ще ги намерите и до-ден днешен да возят веселите деца насам-натам из този свят от светлини, музика и истинско веселие. Косата на машиниста Боб побеля, а Чарли не е приказлив като едно време, но и двамата са пълни със сили и енергия, а от време на време децата чуват старата песен, която Чарли пее с тих, дрезгав глас.

КРАЙ

– Не ми задавай глупави въпроси, и няма да играя глупави играчки – промърмори Джейк, разглеждайки последната картинка. На нея се виждаше Чарли Пуф-Паф, който тегли две претъпкани вагончета с весели деца от влакчето на ужасите до въртележката. Машинистът Боб седи в кабината, дърпа шнура на свирката и изглежда по-щастлив от прасе в кочина. Джейк предполагаше, че усмивката на машиниста Боб би трябвало да предава неизказано щастие, но на него тя по му приличаше на налудничаво ухилена гримаса. И Чарли, и машинистът Боб приличаха на побъркани... а колкото повече гледаше децата, се убеждаваше, че на лицата им е изписан ужас. „Пуснете ни да слезем от този влак – сякаш викаха те. – Моля ви, пуснете ни да слезем живи.“

Пуф-Паф влак щастлив да бъда, докато умра,

Джейк затвори книжката и замислено се вгледа в нея. После отново я отвори и запрелиства страниците, ограждайки някои думи и фрази, които сякаш сами му се набиваха на очи.

Железопътната компания „Средният свят“... Машиниста Боб... тих, дрезгав глас... ТУ-ТУУУУ... първият му истински приятел, откакто жена му бе починала преди много, много години в Ню Йорк... господин Мартин... светът върви напред... Сузана...

Остави химикала. *Защо* тези думи и фрази сами му се набиват на очи? Тази за Ню Йорк бе ясна, но останалите? И *защо* тази книга? Нямаше никакво съмнение, че е било съдено да я купи. Сигурен бе, че ако нямаше достатъчно пари, просто щеше да я грабне и да офейка. Но *защо*? Чувстваше, че е като стрелката на компас. Стрелката не разбира нищо от магнитни полюси, тя си знае, че трябва да се насочи в определена посока, независимо дали ѝ харесва или не.

Джейк бе сигурен единствено в това, че се чувства безкрайно уморен и че ако скоро не се търкулне в леглото, ще заспи на бюрото си. Свали ризата, после отново плъзна поглед по корицата.

Тази усмивка. Просто не ѝ вярваше.

Ни най-малко.

23

Не заспа веднага, както се надяваше. Гласовете отново заспориха дали бил жив или мъртъв и не го оставяха да заспи. Най-сетне се изправи в леглото със затворени очи, притиснал юмруци към слепоочията си.

– *Млъкнете!* – викна им. – *Млъкнете! Цял ден ви нямаше, махайте се!*

„*Ще се махна, ако той признае, че съм мъртъв*“ – запъваше се единият.

„*Ще се махна, ако вземе да се огледа и признае, че съм жив*“ – сопна се другият.

На Джейк му идваше да се разкрещи. Вече не издържаше – усещаше как писъкът се надига в гърлото му. Отвори очи и забеляза панталоните си, преметнати на стола пред бюрото, и му хрумна нещо. Скочи от леглото, отиде до стола и попипа десния джоб на панталоните.

Сребърният ключ бе там и в мига, когато го докосна, гласовете млъкнаха.

„*Кажу ми* – мислено изрече Джейк, без дори да знае към кого се обръща. – *Кажу ми да държа ключа. Ключът изгонва гласовете.*“

Върна се в леглото и три минути след като положи глава на възглавницата, заспа дълбоко, здраво стиснал ключа.

III. Вратата и демонът

1

Еди заспиваше, когато някакъв глас ясно прошепна в ухото му: „*Кажу ми да вземе ключа. Той ще прогони гласовете.*“

Надигна се и трескаво се огледа. Сузана спеше дълбоко. Гласът не е бил нейният.

Нито на някой друг, както личеше по всичко. От осем дни вървяха из гората, следвайки пътя на Лъча и вечерта се бяха приютили в малка долина. Вляво бучеше буен поток, отправил се в същата посока като тях, на югоизток. Вдясно се издигаше стръмен склон, обрасъл с ели. Никой не нарушаваше покоя им. Сузана спеше, а Роланд беше буден. Седеше сгушен в одеялото си досами потока и се взираше в мрака.

„*Кажу ми да вземе ключа. Той ще прогони гласовете.*“

Еди се поколеба само за миг. Роланд едва съумяваше да запази душевното си равновесие. Везните се накланяха не накъдето трябваше, а най-лошото беше, че никой освен него не го осъзнаваше. На този етап младежът беше готов да се хване за която и да е сламка.

Вместо възглавница бе сложил под главата си сгъната еленова кожа. Бръкна под нея и извади вързоп, увит в парче кожа. Приблужи се до Роланд. Разтревожи се, когато Стрелецът не го забеляза. Усети го едва когато стигна на по-малко от четири крачки от незащитения му гръб. По-рано – при това до неотдавна – Роланд разбираше, че Еди е буден, преди младежът да е станал. Долавяше промяната в дишането му.

„Беше по-нащрек на брега, когато лежеше ни жив, ни умрял, след като онзи отбратителен омар го ухапа“ – мрачно помисли Еди.

Най-после Роланд обърна глава и го погледна. Очите му блестяха от болка и умора, но младежът знаеше, че това е само привидно. В погледа на Стрелеца се четеше нарастващо объркване, което сигурно щеше да се превърне в лудост, ако продължеше да се развива безпрепятствено. Сърцето на Еди се сви от състрадание.

– Не можеш ли да заспиш? – попита Роланд. Говореше бавно, сякаш беше упоен.

– Тъкмо заспивах, но се събудих. Слушай...

– Мисля, че се готвя да умра.

Яркият блясък бе изчезнал от очите му, които сега приличаха на бездънни кладенци. Еди потрепери – по-скоро от безизразния поглед на Стрелеца, отколкото от думите му.

Знаеш ли какво се надявам да ни очаква в края на пътя?

– Роланд...

– Тишина – въздъхна Роланд. – Само тишина. Това ще бъде достатъчно. Край... на всичко.

Притисна с длани слепоочията си и Еди си помисли: *„Виждал съм и някой друг да прави същото. Немного отдавна. Но кой беше? И къде?“*

Това, разбира се, беше смешно. От два месеца не бе виждал другия го, освен Роланд и Сузана. Но имаше чувството, че е срещал и още някого.

– Слушай, аз майсторя нещо.

Роланд кимна. Устните му се разтеглиха в усмивка.

– Знам. Какво е? Готов ли си най-сетне да ми кажеш?

– Мисля, че ще бъде част от онова нещо, *ка-тет*.

Апатията на Роланд изчезна. Погледна замислено събеседника си,

но не каза нищо.

– Погледни.

Еди разгърна парчето кожа.

„*Няма да има полза!* – изведнъж извика Хенри. Гласът му беше толкова силен, че младежът трепна. – *Това е някакво тъпо издялано нещо! Ще му хвърли един поглед и ще се измее. Ще ти се подиграва. Ще каже: «Я гледай! Какво е издялало маминото детенце!»*“

– Млъкни – измънка Еди.

Стрелецът вдигна вежди в недоумение.

– Не говоря на теб – промърмори младежът. Роланд кимна, сякаш изобщо не беше изненадан.

– Брат ти често се появява в спомените ти, нали?

Еди се втренчи в него. Предметът, който дялкаше, още беше увит в кожата. После се усмихна. Усмивката му беше неприятна.

– Не толкова често, както по-рано. И слава Богу.

– Така е. Спомените тежат на човешкото сърце... Какво си направил? Покажи ми го, моля те.

Еди му подаде предмета. Почти завършен, ключът стърчеше от ясеното дърво като женска глава на носа на кораб... или като дръжката на меч, забит в камък. Еди не съзнаваше колко умело е възпроизвел очертанията на ключа, който бе видял в огъня. Предполагаше, че никога няма да успее да го стори, докато не намери съответната ключалка. Но беше сигурен в едно – това бе най-хубавата дърворезба, която бе правил.

– Господи, колко е красив! – възкликна Роланд. От апатията в гласа му нямаше и следа. Говореше с удивление и благоговение, каквито Еди не бе чувал дотогава. – Готов е, нали?

– Не съвсем. – Младежът прокара палец по зъбците. – Остава ми още малко работа. Извивката в края не е както трябва. Не знам откъде ми хрумна, но съм сигурен.

– Това е твоята тайна. Това не беше въпрос.

– Да. Но да пукна, ако знам какво означава.

Роланд се огледа. Еди проследи погледа му и видя Сузана. Почувства известно успокоение от факта, че Роланд я бе чул пръв.

– Какво правите по това време? Бъбрите ли си? – Видя дървения ключ и кимна. – Чудех се кога ще се решиш да го покажеш. Хубав е. Не знам за какво е, но е адски хубав.

– Имаш ли представа каква врата би могъл да отвори? – обърна се Роланд към Еди.

– Не. Но може да послужи за нещо, макар още да не е готов. – Той му подаде ключа. – Искам да го пазиш.

Роланд не посегна да го вземе, а се вгледа изпитателно в него.

– Защо?

– Защото... защото мисля, че някой ми нареди така.

– Кой?

„Твоето момче“ – изведнъж си помисли Еди и мигновено осъзна, че това е самата истина. Но не искаше да го каже. Не желаше да споменава името на момчето. Това можеше отново да изкара от равновесие Стрелеца.

– Не знам. Но мисля, че трябва да опиташ.

Роланд нерешително протегна ръка към ключа. Пръстите му го докоснаха и по ключа сякаш премина ярък блясък. Изчезна толкова бързо, че Еди не беше сигурен дали наистина го е видял. Може би беше само отразена звездна светлина.

Стрелецът стисна ключа. За миг лицето му остана безизразно. После свъси вежди и наклони глава, сякаш се вслушваше в нещо.

– Какво има? – попита Сузана. – Чуваш ли...

– Ш-шт!

Озадаченото му изражение постепенно се замени с учудване. Погледна Еди, сетне Сузана и пак Еди. Очите му се изпълниха със силни чувства – досущ чаша, потопена в извор.

– Роланд? – изплашено попита Еди. – Добре ли си?

Стрелецът шепнеше нещо, но младежът не чуваше думите му.

Сузана изглеждаше уплашена. Погледна отчаяно Еди, сякаш питаше: „*Какво му направи?*“ Той стисна ръката ѝ.

– Мисля, че всичко е наред.

Пръстите на Роланд се бяха вкопчили в ключа. Еди се уплаши, че ще го пречупи на две, но дървото беше здраво. Стрелецът преглътна. Адамовата му ябълка се вдигаше и спускаше, докато се опитваше да каже нещо. Изведнъж извика със силен и ясен глас:

– **НЯМА ГИ! ГЛАСОВЕТЕ ИЗЧЕЗНАХА!**

Погледна спътниците си и Еди видя нещо, което не бе очаквал.

Роланд от Гилеад плачеше.

2

За пръв път в онази нощ Стрелецът спа дълбоко и не сънува нищо.

В ръката си стискаше недовършения ключ.

3

В един друг свят, но под сянката на същия *ка-тет*, Джейк Чеймбърс сънуваше най-яркия сън през живота си.

Разхождаше се из преплетени клони – останки от стара гора – мъртва зона от паднали дървета и трънливи храсталаци, които се впиваха в глезените му и се опитваха да отмъкнат маратонките му. Приблжи се до рехав пояс от по-млади дървета – вероятно елши или букове. Беше градско момче и единственото, което със сигурност знаеше за дърветата, беше, че някои имат листа, други – иглички. Видя пътека между тях. Тръгна по нея, придвижвайки се малко по-бързо. Пред него имаше поляна.

Спря веднъж, преди да стигне до нея, когато вдясно съзря каменен знак. Отклони се от пътеката, за да го разгледа. На камъка имаше букви, които бяха почти заличени от времето. Накрая затвори очи – нещо, което не бе правил насън дотогава – и проследи с пръст всяка буква, все едно беше спял и четеше Брайлово писмо. Буквите придобиха очертания и накрая изречението се оформи в сияние от синя светлина.

ПЪТНИКО, ОТВЪД Е СРЕДНИЯТ СВЯТ

Както спеше в леглото си, Джейк сви колене до брадичката си. Ръката, стискаща ключа, беше под възглавницата и пръстите го обвиха още по-здраво.

„Средният свят – помисли той. – *Разбира се. Сейнт Луис, Топика, Оз, Световното изложение и Чарли Пуф-Паф*“.

В съня си отвори очи и продължи по-нататък. Поляната зад дървото беше залята със стар, напукан асфалт. В средата бе нарисован бледо-жълт кръг. Джейк разбра, че това е игрище за баскетбол още преди да види момчето в другия край, което стоеше на наказателната линия и стреляше в коша с парцалива стара топка. Кошът се подаваше от нещо, което приличаше на павилион в подлез. Вратата беше боядисана в редуващи се диагонални ивици в жълто и черно. От нея – или вероятно отдолу – се чуваше равномерният тътен на мощни двигатели. Звукът беше обезпокоителен. Страшен.

„*Не стъпвай върху роботите* – без да се обръща, каза момчето с

топката. – *Мисля, че са мъртви, но на твоето място не бих рискувал*“

Джейк се огледа и видя, че на земята са разпръснати части от машини. Една приличаше на плъх или на мишка, а друга – на прилеп. В краката му лежеше ръждясала механична змия, счупена на две парчета.

„*Нима, това съм аз?*“ – попита Джейк, като пристъпи към момчето с топката, макар да знаеше, че не е така. Хлапето беше по-голямо от него, най-малко на тринадесет години. Косите му бяха по-тъмни и когато го погледна, Джейк видя, че очите му са кафяви. Неговите бяха сини.

„*Ти как мислиш?*“ – попита хлапакът и му подхвърли топката.

„*Не, разбира се* – отговори Джейк. – *Само дето през две от последните три седмици бях раздвоен.*“

Момчето изопна тяло и стреля от средата на игрището. Топката се изви във висока дъга и безшумно падна в кош. Джейк остана доволен, но установи, че се страхува от онова, което непознатото момче можеше да му каже.

„*Знам. Беше ти трудно, нали?* – рече хлапакът. Носеше избелели памучни шорти на райета и жълта фланелка с надпис: «В СРЕДНИЯ СВЯТ НЯМА НИТО МИГ СКУКА». На главата си бе завързал зелена кърпа, за да не пада косата му в очите. – *Пък и преди да се подобрят, нещата се влошават.*“

„*Какво е това място?* – попита Джейк. – *И кой си ти?*“

„*Портата на Мечката... но в същото време е и Бруклин.*“

В думите липсваше логика и същевременно бяха логични. Джейк си помисли, че нещата в сънищата винаги изглеждат така, но все имаше чувството, че не сънува.

„*А що се отнася до мен* – продължи момчето, като хвърли топката през рамо и вкара кош, – *аз не съм от голямо значение. Трябва да те водя, това е всичко. Ще те заведа там, където е необходимо да отидеш, и ще ти покажа онова, което е нужно да видиш, но трябва да внимавай-, защото ще се преструвам, че не те познавам. Непознатите изнервят Хенри. Може да стане зъл, когато е нервен, пък и е по-голям от теб.*“

„*Кой е Хенри?*“ – попита Джейк.

„*Няма значение. Само не му позволявай да те забележи. Навъртай се около нас... и ни следвай. После, когато тръгнем...*“

Момчето го погледна. В погледа му се четеше състрадание и страх. Изведнъж Джейк осъзна, че непознатият започва да избледнява. През фланелката се видяха жълтите и черните ивици на вратата.

„*Как да те намеря?*“

Той се уплаши, че момчето може да се стопи преди да му е казало всичко, което искаше да чуе.

„*Няма да е трудно* – отговори непознатият. Гласът му бе придобил странно отекващо ехо. – *Качи се на метрото за Ко-Он Сити. Няма начин да не ме намериш.*“

„*Не! Няма да мога!* – извика Джейк. – *Ко-Он Сити е огромен. Там живеят стотици хиляди хора.*“

Момчето вече представляваше млечнобяло очертание. Само кафявите му очи изпъкваха ясно. Усмиваха се като на котарака от „Алиса в Страната на чудесата“. Гледаха Джейк със състрадание и загриженост.

„*Няма проблем* – каза то. – *Ти намери ключа и розата, нали? По същия начин ще намериш и мен. Днес следобед, Джейк. Около три часа ще бъде добре. Трябва да внимаваш и да си бърз. А сега тръгвам... но се радвам, че се запознахме. Виждаш ми се свестен и не се изненадвам, че той те обича. Не забравяй обаче, че е опасно. Внимавай... и бъди бърз!*“

„*Чакай!* – извика Джейк и хукна към изчезващото момче. Кракът му закачи счупения робот, който приличаше на детско тракторче. Спъна се и падна на колене, като скъса панталона си. Не обърна внимание на болката и повтори: – *Чакай! Трябва да ми кажеш защо е всичко това! И защо ми се случват такива неща!*“

„*Заради Лъча* – отговори момчето, от което вече се виждаха само очите – *и заради Кулата. В края на краищата всички неща, дори Лъчите, служат на Тъмната кула. Да не мислиш, че с теб е различно?*“

Джейк размаха ръце и се изправи.

„*Ще го намеря ли? Ще намеря ли Стрелеца?*“

„*Не знам* – отговори момчето. Гласът му сякаш идваше от милиони километри. – *Само знам, че трябва да опиташ. Нямаш избор*“

Непознатият изчезна. Баскетболното игрище в гората опустя. Единственият звук, който се чуваше, беше онзи едва доловим тътен на двигатели и Джейк потръпна. Имаше нещо неприятно в този звук – или машините бяха повредени и влияеха на розата или обратното. Всичко изглеждаше някак свързано.

Той взе старата баскетболна топка и стреля в кошa. Коженото кълбо мина през обръча... и изчезна.

„*Река* – въздъхна гласът на непознатото момче. Приличаше на лек повей, сякаш идваше от далеч. – *Отговорът е «река».*“

4

Джейк се събуди с първия млечнобял зрак на зората и погледна към тавана на стаята си. Мислеше за човека в ресторант „Манхатън на съзнанието“, Аарон Дипно, който се мотаеше по Блийкър Стрийт, когато Боб Дилън беше никому неизвестен китарист. Аарон Дипно бе казал на Джейк следната гатанка:

Кое е онова, което тича, но не върви?
Има уста, но не говори.
Има легло, но не спи.
Има очи, но не плаче?

Сега знаеше отговора. Реката течеше, имаше устие, корито и извор. Момчето от съня му бе казало отговора.

Изведнъж си спомни какво още беше казал Дипно: „Това е само половината отговор. Гатанката на Самсон е двузначна, приятелю мой“.

Джейк погледна часовника на нощното шкафче и видя, че е шест и двадесет. Беше време да става, ако искаше да излезе, преди родителите му да са се събудили. Днес нямаше да ходи на училище. За него училището беше приключило завинаги.

Отметна завивките, скочи на пода и видя, че коленете му са охлузени. Драскотините бяха пресни. Предишния ден бе ударил лявата си страна, когато се подхлъзна на тухлите и падна. Беше превързал главата си, след като припадна до розата, но на коленете му нямаше нищо.

– Това се е случило в съня – прошепна и установи, че изобщо не е изненадан.

Започна бързо да се облича.

5

На дъното на дрешника под безредно разхвърляните маратонки без връзки и комиксите за човека паяк той намери раницата, с която по-рано ходеше на училище. Грабна я и изпита носталгия по онези дни, когато животът изглеждаше толкова лесен.

Сложи вътре чиста риза, джинси, бельо и чорапи, после добави книгата с гатанки „Що е то?“ и „Чарли Пуф-Паф“. Преди да започне да рови в дрешника, беше оставил ключа на бюрото си и гласовете веднага

се върнаха, но бяха далечни и приглушени. Освен това беше сигурен, че може да ги прогони, като стисне ключа, и това го успокои.

„Добре – помисли той, гледайки в раницата. Останало бе много място дори след като сложи книгите. – *Какво още?*“

За миг му се стори, че няма какво друго да вземе... после се сети.

6

Кабинетът на баща му миришеше на цигари и на амбиции. В единия ъгъл стоеше огромно бюро от тиково дърво. На отсрещната страна имаше три телевизионни монитора „Мицубуши“. Всеки бе настроен на някоя от конкурентните станции и нощем, когато баща му беше там, телевизорите предаваха висококачествения си образ с изключен звук.

Пердетата бяха спуснати и Джейк трябваше да запали лампата на бюрото, за да вижда. Изпитваше безпокойство. Ако баща му се събудеше и влезеше (и това беше възможно, защото независимо кога си лягаше и колко изпиваше, Елмър Чеймбърс спеше леко и ставаше рано), много щеше да се ядоса. Най-малкото това щеше да затрудни измъкването на Джейк. Колкото по-скоро се махнеше оттам, толкова по-добре щеше да се почувства.

Бюрото беше заключено, но Джейк знаеше къде е скрит ключът. Пъхна пръсти под попивателната и го извади. Отвори третото чекмедже, бръкна между папките и докосна студения метал.

Една дъска в коридора изскърца, той застина на мястото си. Звукът не се повтори и Джейк измъкна оръжието, което баща му пазеше за „домашна самоотбрана“ – автоматичен рюгер 44-ти калибър. Елмър Чеймбърс гордо го бе показал на Джейк в деня, когато го купи преди две години. Остана глух към нервните натяквания на съпругата си да скрие pistolета, преди някой да се е наранил.

Джейк напипа бутона отстрани, който освобождаваше пълнителя. Той падна в ръката му с металическо изщракване, което силно отекува в тихия апартамент. Отново погледна нервно към вратата, после насочи вниманието си към пълнителя. Беше пълен с патрони. Понечи да го върне в pistolета, но пак го извади. Да държиш зареден pistolет в заключено чекмедже на бюрото беше едно, но да го носиш из Ню Йорк – съвсем друго.

Постави оръжието на дъното на раницата, сетне отново бръкна между папките. Този път извади кутия с патрони, пълна почти до

половината. Спомни си, че преди да загуби интерес към рюгера, баща му се бе упражнявал в стрелба в полицейския клуб на Първо Авеню.

Джската отново изскърца. Джейк изпита непреодолимо желание да побегне.

Извади една от ризите, които бе взел, сложи я на бюрото и изсипа патроните в нея, после остави кутията на мястото ѝ. Накани се да излезе, когато погледът му се спря на купчинката канцеларски материали на бюрото. Очилата с огледални стъкла „Рей-Бан“, които баща му обичаше да носи, бяха най-отгоре. Взе лист хартия и след миг колебание посегна към очилата. Пъхна ги в джоба на ризата си. После извади тънката златна писалка от поставката ѝ и написа: „Мили мамо и татко“.

Спря и се намръщи на обръщението. Какво по-точно да напише? Че ги обича ли? Това беше вярно, но недостатъчно. Имаше най-различни неприятни истини, пронизващи главната като стоманени куки, забити в кълбо прежда. Че ще му липсват ли? Не знаеше дали това е истина или не, което беше ужасно. Или може би се надяваше, че той ще им липсва?

Изведнъж осъзна какъв е проблемът. Ако възнамеряваше да замине само за един ден, трябваше да им напише нещо. Но той беше почти убеден, че няма да е дори за седмица, месец или за лятото. Напуснеш ли веднъж апартамента, щеше да е завинаги.

Смачка листа, сетне промени решението си и написа: „*Моля ви, грижете се за себе си С обич, Джейк.*“ Това беше много тъпо, но поне беше нещо.

„*Чудесно. А сега, престани да насилваш късмета си? Махай се оттук!*“

И той го направи.

Апартаментът беше тих. Джейк прекоси на пръсти дневната. Чу само дишането на родителите си – похъркването на майка си и носовото придихание на баща си, което всеки път завършваше с леко, но пронизително изсвирване. Хладилникът шумно зареди и за миг момчето се вцепени. Сърцето му биеше лудешки. Стигна до вратата. Отключи я колкото можа по-тихо, излезе и безшумно я затвори след себе си.

От сърцето му сякаш падна камък, когато резето щракна. Обзе го някакво предчувствие. Не знаеше какво го очаква и имаше основание да се съмнява, че е опасно, но беше едва на дванадесет години – твърде малък, за да се откаже от екзотичната наслада, която внезапно го изпълни. Отпред се простираше магистралата – таен път, водещ към неизвестни земи. Имаше тайни, които биха могли да се разкрият пред него, ако беше умен... и ако му провървеше. Напусна дома си призори. Предстоеше

му голямо приключение.

„Ако не отстъпя, ще видя розата. – помисли си той, докато натискахе копчето на асансьора. – Сигурен съм, че ще видя и него.“

Тази мисъл го изпълни нетърпение, граничещо с възторг.

Три минути по-късно излезе изпод сенника, който закриваше входа на сградата, където бе прекарал целия си живот. Спря за миг, после зави наляво. Това решение не беше произволно. Отправи се на югоизток, по пътеката на Лъча, и тръгна да търси Тъмната кула.

7

Два дни, след като Еди даде на Роланд недовършения ключ, тримата пътници – разгорещени, изпотени, уморени и в лошо настроение – се провряха през неотстъпчива плетеница от храсти и нискостеблени растения и откриха нещо, което отначало им заприлича на две неясно очертани пътеки, вървящи успоредно под преплетените клони на старите дървета. Еди ги разгледа внимателно и реши, че не са обикновени пътеки, а отдавна изоставен път. От двете страни растяха храсти и уродливи дървета. Тревясалите вдлъбнатини бяха бразди от колела, достатъчно широки, за да мине инвалидната количка на Сузана.

– Алилуя! – извика той. – Да прием за откритието!

Роланд кимна и развърза кожения мех, привързан на кръста му. Подаде го първо на Сузана, която Еди носеше на гръб. Ключът, вече завързан на кожена каишка около врата му, помръдваше при всяко негово движение. Сузана отпи една глътка и подаде меха на Еди, който също отпи и започна да разгъва инвалидната количка. Беше намразил обемистото приспособление. Беше като желязна котва, която го задържаше. С изключение на една-две счупени спици, количката беше в добро състояние. Понякога Еди си мислеше, че проклетото нещо ще надживее всички. Сега най-после може би щеше да послужи за нещо... поне за известно време.

Младежът измъкна Сузана от хамута и я сложи на количката. Тя склучи ръце на тила си, протегна се и направи доволна физиономия. И Еди, и Роланд чуха как гръбнакът ѝ изпука.

Пред тях някакво животно, което приличаше на язовец, прекоси пътя. Погледна ги с огромните си златисти очи, помръдна заострената си мустаката муцуна, сякаш искаше да каже: „Хм. Голяма работа!“, после измина остатъкът от разстоянието и изчезна. Еди забеляза опашката му –

дълга и навита като пружина на легло, покрита с козина.

– Какво беше това, Роланд?

– Скунк.

– Не става ли за ядене? Роланд поклати глава.

– Месото му е жилаво. Предпочитам да ям кучешко.

– Ял ли си кучешко? – попита Сузана.

Роланд кимна, но не добави нищо повече. Еди си спомни реплика от един филм с Пол Нюман: „Точно така, мадам. Ял съм ги и съм живял като тях.“

По дърветата весело чуруликаха птици. Духаше лек ветрец. Еди и Сузана с благодарност обърнаха глави към него, после се спогледаха и се усмигнаха. Той отново остана поразен от признателността ѝ към него. Да обичаш някого беше страшно, но в същото време и хубаво.

– Кой е направил този път? – попита той.

– Хора, починали отдавна – отговори Роланд.

– Същите, дето са направили чашите и чиниите, които намерихме? – попита Сузана.

– Не. Мисля, че по този път е минавал дилижансът. Убеден съм, че ако го разкопаем, ще намерим чакъл отдолу и може би дренажна система. Хайде да хапнем нещо!

– Храна! – извика Еди. – Донесете я! Пиле по флорентински. Полинезийски скариди. Телешко с бял сос и гъби... Сузана го сръга.

– Престани, бяло момче.

– Не мога. Имам развинтено въображение – весело отговори той.

Роланд свали чантата от рамото си, клекна и започна да приготвя скромен обяд от сушено месо, увито в листа. Еди и Сузана бяха установили, че листата имат вкус на спанак, само че по-силен.

Еди докара инвалидната количка до него и Роланд подаде на младата жена три „рулца по стрелбарски“, както ги наричаше. После подаде същото и на Еди.

В ръката му имаше още нещо – парчето дърво, от което стърчеше ключът.

– Хей, нали ти трябва? – обади се младежът.

– Сваля ли го, гласовете се връщат, но са много далечни. Мога да се справям с тях. Всъщност ги чувам дори когато нося ключа. Все едно са гласовете на мъже, които тихо разговарят отвъд следващия хълм. Мисля, че това е, защото, ключът още не е довършен. Не си работил по него, откакто ми го даде.

– Ами... ти го носеше и не исках да...

Роланд не каза нищо, но помръкналите му сини очи гледаха Еди като очите на търпелив учител.

– Добре де – промърмори младежът. – Страхувах се да не го повредя. Доволен ли си?

– Според твоя брат ти разваляш всичко... нали? – попита Сузана.

– Сузана Дийн, детски психолог. Сбъркала си призиванието си.

Тя не се обиди от иронията му. Надигна с лакът кожения мях и отпи голяма глътка.

– Вярно е, нали?

Еди сви рамене.

– Трябва да го довършиш – кротко каза Роланд. – Мисля, че идва моментът, когато ще се наложи да го използваш.

Младежът отвори уста да каже нещо, после я затвори. Нито един от двамата не разбираше същината на проблема – този път не биваше да допусне никаква грешка. И ако наистина се провалеше, не можеше да захвърли ключа. Не беше виждал ясен от деня, когато отрязва това парче дърво. Но най-много го безпокоеше мисълта, че рискува всичко. Объркаше ли нещата, ключът нямаше да се превърти, когато се наложеше. Все повече се притесняваше за онази малка завъртулка в края. Изглеждаше елементарна, но извивките не бяха точно както трябваше...

„Така, както е сега, няма да свърши работа. Поне това ти е ясно.“

Въздъхна, докато гледаше ключа. Да, наистина го знаеше. Трябваше да се опита да го довърши. Страхът му да не се провали щеше да направи това още по-трудно. Трябваше да преодолее този страх и да опита. Може би щеше да успее да го довърши. Бе постигнал много през седмиците, откакто Роланд беше проникнал в съзнанието му в самолета, насочил се към летище „Кенеди“. Фактът, че още беше жив и с разсъдък си, беше най-сигурното доказателство.

Подаде ключа на Роланд и каза:

– Носи го засега. Ще работя по него, когато спрем да пренощуваме.

– Обещавах ли?

– Да.

Роланд кимна, взе ключа и започна да го нанизва на кожената кашка. Действаше бавно, но пръстите, останали на дясната му ръка, се движеха сръчно. Човек умееше да се приспособява.

– Нещо ще се случи, нали? – изведнъж попита Сузана. Еди я погледна.

– Какво те кара да мислиш така?

– Аз спя до теб и знам, че вече сънуваш всяка нощ.

Понякога говориш насън. Изглежда не са точно кошмари, но е ясно, че в главата ти става нещо.

– Така е. Но не знам какво.

– Сънищата са обсебващи – отбеляза Роланд. – Не ги ли помниш?

Еди се поколеба.

– Донякъде, но са объркани. Сънувам, че отново съм дете. След училище с Хенри играем баскетбол на старото игрище на Марки Авеню, където сега е съдът за малолетни престъпници. Искам Хенри да ме заведе да видя едно място на Дъч Хил. Стара къща. Децата я наричаха „Дворецът“ и всички казваха, че е обитавана от духове. Може би наистина беше така.

Той поклати глава при спомена.

– Сетих се за Дворецът за пръв път от години, когато бяхме на мечешката поляна и доближих глава да онази странна кутия. Знаем ли... може би затова сънувам този сън.

– Но всъщност не мислиш така – рече Сузана.

– Не. Мисля, че онова, което става, е много по-сложно, отколкото само да си спомняш разни неща.

– И отидохте ли там с брат ти? – попита Роланд.

– Да. Убедих го да отидем.

– Случи ли се нещо?

– Не. Но беше страшно. Стояхме и гледахме къщата. Хенри се будалкаше с мен. Щял да ме накара да вляза и да взема нещо за спомен. Но не говореше сериозно. И той беше уплашен.

Това ли е всичко? – попита Сузана. – Сънуваш, че отиваш в Двореца.

– Има и още нещо. Някой идва... и после се навърта наоколо. Забелязвам го в съня, но някак... с крайчеца на окото си. Трябва да се преструваме, че не се познаваме.

Този някой наистина ли беше там тогава? – попита Роланд, като изпитателно го наблюдаваше. – Или беше само участник в съня?

– Беше много отдавна. Не съм бил на повече от тринадесет години. Как да си го спомням със сигурност?

Роланд не каза нищо.

– Добре, де – рече Еди. – Да. Мисля, че беше там. Хлапе. С раница. И очилата бяха твърде големи за лицето му. С огледални стъкла.

– Кое беше онова момче? – попита Роланд.

Еди дълго мълча. Държеше последното рулце „а ла Роланд“, но

беше загубил апетит.

– Мисля, че беше хлапето, което ти срещна на крайпътната станция. Старият ти приятел Джейк. Мотаеше се наоколо и наблюдаваше мен и Хенри в онзи следобед, когато отидохме на Дъч Хил. Струва ми се, че ни следеше. Защото и той чува гласове като теб, Роланд. Сънува странни сънища като мен. Мисля, че онова, което си спомням, става в момента. Той се опитва да се върне тук. И ако ключът не е готов, когато хлапето предприеме хода си – или не е направен както трябва – Джейк вероятно ще умре.

– Може би си има свой ключ – каза Роланд. – Възможно ли е?

– Да, но не е достатъчно – въздъхна Еди и пхна последното парче месо в джоба си за по-късно. *„И мисля, че той не го знае.“*

8

Избраха лявата пътека и тръгнаха. Инвалидната количка подскачаше и се клатушкаше, от време на време Еди и Роланд трябваше да я вдигат над камъните, които стърчаха от земята като изгнили зъби. Но все пак се придвижваха по-бързо и лесно, отколкото миналата седмица. Пътят вървеше нагоре и когато се обърнеш. Еди забелязваше как гората се отдалечава надолу по склона като поредица от леко наклонени стъпала. Далеч на северозапад се виждаше плискащ се водопад по назъбена скала. Изумен, той установи, че това място беше „стрелбището“, както го бяха нарекли. Сега чезнеше зад тях в омарата на сънливия летен следобед.

– Внимавай, бяло момче! – внезапно извика Сузана.

Еди погледна напред точно навреме, за да не блъсна Роланд с количката. Стрелецът бе спрял и надничаше в преплетените храсти вляво от пътя.

– Ако продължаваш така, ще ти отнема свидетелството за управление – закачливо подхвърли тя.

Еди не ѝ обърна внимание и проследи погледа на Роланд.

– Какво видя?

– Има само един начин да разберем. – Стрелецът се обърна, вдигна Сузана от количката и я сложи на хълбока си. – Хайде да вървим.

– Пусни ме... Мога да си проправам път. При това по-лесно от вас, момчета, ако искате да знаете.

Роланд внимателно я сложи на обраслата с треви бразда, а Еди

надникна в гората. Светлината на късното следобедно слънце хвърляше пресичащи се сенки, но му се стори, че видя какво бе привлякло вниманието на Роланд. Голям сив камък, скрит в плетеница от лози и увивни растения.

Извивайки се като змия, Сузана се вмъкна в гората. Двамата мъже я последваха.

Тя се бе подпряла на ръце и изучаваше правоъгълния камък. Беше се килнал пиянски на една страна като стара надгробна плоча.

– Да. Дай ми ножа, Еди.

Роланд прерязва лозите и когато паднаха, видя полузаличени букви. Младежът прочете надписа, преди Роланд да е разчистил и половината пълзящи растения.

ПЪТНИКО, ОТВЪД СЕ НАМИРА СРЕДНИЯТ СВЯТ

9

– Какво означава това? – попита Сузана.

Гласът ѝ беше тих и изпълнен със страхопочитание, а очите ѝ неперестанно измерваха сивия камък.

– Наближаваме края на първия етап. – Лицето на Роланд беше сериозно и замислено, докато връщаше ножа на Еди. – Трябва да вървим по този стар коларски път. Той следва посоката на Лъча. Гората скоро ще свърши. Очаквам голяма промяна.

– Какво е Средният свят? – попита Еди.

– Едно от големите царства, господствали на земята в миналото. Царство на надеждата, знанието и светлината – всичко, на което се опитвахме да държим на моята земя, преди да ни погълне мракът. Някой ден, ако имаме време, ще ви разкажа стари приказки... поне онези, които си спомням. Те са като огромен гоблен – красиви, но много тъжни... В края на Средния свят се е издигал голям град – може би колкото Ню Йорк. Сега сигурно е в развалини, ако изобщо още съществува. Но там може да има хора... или чудовища, или и двете. Трябва да бъдем нащрек.

Протегна двата пръста на дясната си ръка и докосна надписа. После тихо и замислено каза:

– Средният свят... Кой би помислил... Гласът му постепенно

загльхна.

– С нищо ли не може да му се помогне? – попита Еди. Стрелецът поклати глава.

– Не.

– *Ka!* – неочаквано рече Сузана и двамата я погледнаха.

10

Оставаха два часа до залез слънце, затова продължиха да вървят. Пътят минаваше успоредно на пътеката на Лъча и две други обрасли с растителност по-малки пътеки се сляха с него. Отстрани на едната имаше мъх, разпилени останки от огромна каменна стена. Наблизо се бяха излегнали десетина тлъсти скунка и наблюдаваха пътниците със странните си златисти очи. Приличаха на замислени съдебни заседатели.

Пътят ставаше все по-широк и ясно очертан. Минаха покрай две отдалвна запустели сгради. Роланд каза, че втората вероятно е била вятърна мелница. Според Сузана руините бяха обитавани от духове.

– Не бих се изненадал – отбеляза Стрелецът.

Прозаичният му тон смрази и двамата.

Когато мракът ги принуди да спрат, дърветата оредяваха и ветрецът, който ги бе преследвал цял ден, се бе превърнал в лек топъл повей. Земята пред тях продължаваше да се издига.

– След ден-два ще стигнем до върха на хребета – каза Роланд. – После ще видим.

– Какво? – попита Сузана, но той само сви рамене.

През нощта Еди отново се залови да дялка ключа, но не го осеняваше вдъхновение. Увереността и радостта, които изпита, когато ключът бе започнал да придобива очертания, го бяха напуснали. Пръстите му бяха несръчни. За пръв път от няколко месеца с копнеж се замисли колко хубаво би било, ако имаше малко хероин. Не много. Беше сигурен, че една доза ще го накара бързо да довърши работата си.

– Защо се усмихваш, Еди? – попита Роланд, който седеше от другата страна на огъня.

Ниските, раздухвани от вятъра пламъци капризно танцуваха между тях.

– Усмихвам ли се?

– Да.

– Мислех си колко са глупави някои хора. Слагаш ги в стая с шест

врати, а те пак минават през стените. И после имат наглостта да ти го натякват.

– Ако се страхуваш от онова, което може да е зад вратата, може би минаването през стените изглежда по-безопасно.

Еди кимна.

– Може би.

Работеше бавно и се опитваше да види очертанията на дървото – особено онова малко „S“ на края. Установи, че е станало много неясно.

„*Моля те, Господи, помогни ми да не го оплескам*“ – помисли си, но ужасно се страхуваше, че вече е започнал да прави точно това. Накрая се отказа, върна на Стрелеца ключа, който изобщо не се беше променил, и се сгуши под една от кожите. Пет минути по-късно отново засънува момчето и старото игрище на Марки Авеню.

11

Джейк излезе от апартамента около седем и петнадесет. Имаше осем часа свободно време. Хрумна му да се качи на метрото и да се махне от Бруклин, после реши, че това е лоша идея. Едно хлапе, избягало от училище, щеше да привлече повече внимание в покрайнините, отколкото в центъра на града и ако наистина искаше да търси мястото и момчето, с което трябваше да се срещне там, налагаше се да измисли нещо.

„*Няма проблем* – бе казало момчето с жълтата фланелка и зелената кърпа. – *Ти намери ключа и розата, нали? По същия начин ще откриеш и мен.*“

Само че Джейк вече не си спомняше как бе намерил ключа и розата. Спомняше си само радостта и чувството за сигурност, които изпълниха сърцето и мислите му. Надяваше се отново да ги изпита. А през това време щеше да се движи. Това беше най-добрият начин да не те забележат в Ню Йорк.

Извървя по-голямата част от разстоянието до Първо Авеню, сетне се върна по пътя, по който бе дошъл, като постепенно се приближаваше към жилищната част на града, следвайки зелената светлина на светофарите (вероятно подсъзнателно знаеше, че дори те служат на Лъча). В десет часа се озова пред Музея на изкуствата на Пето Авеню. Беше му топло и се чувстваше уморен и потиснат. Пиеше му се газирана вода, но трябваше да запази колкото е възможно по-дълго малкото пари, които имаше. Беше извадил и последния цент от кутията до леглото си, но

цялата сума възлизаше едва на осем долара.

Група ученици се строяваха за обиколка на музея. Импулсивно Джейк застана в края на редицата и влезе заедно с тях.

Обиколката продължи час и петнадесет минути. Хареса му. В музея беше тихо. Нещо повече, имаше климатична инсталация. И картините бяха хубави. Особено му се понравиха няколко от произведенията на Ремингтън, изобразяващи Стария Запад, и едно голямо платно на Томас Харт Бентън, на което парен локомотив прекосяваше обширните равнини около Чикаго, а мускулести фермери в работни комбинезони и сламени шапки стояха в нивите си и го гледаха. Учителките забелязаха Джейк едва накрая. Красива чернокожа жена в официален син костюм го потупа по рамото и го попита кой е.

Джейк не я видя да се приближава и за миг се вцепени. Машинално бръкна в джоба си и стисна сребърния ключ. Мислите му мигновено се проясниха. Отново се почувства спокоен.

– Групата ми е горе – виновно се усмихна той. – Трябваше да гледаме модерното изкуство, но тези неща тук долу много повече ми харесват, защото са истински картини. Някак са... нали разбирате...

– Измъкнал си се тайно, а? – подсказа учителката и ъгълчетата на устните ѝ се извиха в едва сдържана усмивка.

– Е, по-скоро бих казал, че съм си тръгнал, без да се сбогувам.

Думите неволно се изтръгнаха от устните му. Учениците, които се бяха втренчили в него, бяха озадачени, но този път учителката се засмя.

– Или не знаеш, или си забравил – каза тя, – но във Френския чуждестранен легион са застрелвали дезертъорите. Предлагам ти веднага да се върнеш при класа си, млади господине.

– Да, госпожо. Благодаря. Те и без това сигурно вече са свършили.

– В кое училище учиш?

– Академията „Марки“.

И това му хрумна неочаквано.

Качи се на горния етаж. Заслуша се в разпокъсаното ехо от стъпки и приглушени гласове, отекващи в огромното пространство на ротондата, и се зачуди защо бе изрекъл онова име. Никога през живота си не бе чувал за академията „Марки“.

пазачите го гледа с нарастващо любопитство, и реши да се измъкне. Надяваше се, че класът, към който се бе присъединил за известно време, си е тръгнал.

Погледна часовника си. На лицето му се изписа изражение, което се надяваше, че прилича на: „Господи! Колко късно е станало!“, сетне хукна надолу по стълбите. Класът и красивата чернокожа учителка, която се бе засмяла на идеята за заминаване без сбогуване, ги нямаше и Джейк реши, че също трябва да се махне оттам. Щеше да се разходи още малко – бавно, заради жегата – и да се качи на метрото.

Спря пред сергия за кренвирши на ъгъла на Бродуей и Четирийсет и втора улица и даде част от оскъдните си пари за вкусен сандвич. Седна на стъпалата на близката банка, за да изяде обяда си, и това се оказа досадна грешка.

До него се приближи полицај, който размахваше палката си в сложна поредица от движения. Изглежда не обръщаше внимание на нищо друго, освен на маневрите с палката, но когато спря пред Джейк, бързо я пхна в примката и се обърна към него.

– Здравсти, младежо. Няма ли училище днес?

Джейк гладно поглъщаше сандвича си, но последната хапка заседна на гърлото му. Какъв скапан късмет... ако изобщо можеше да се нарече късмет. Намираха се на Таймс Скуеър, сборното място отрепките в Америка, където беше пълно с продавачи на наркотици, наркомани, прости-тутки и сводници, но това ченге ги подминаваше, за да се заяде с него.

Преглътна с усилие, сетне каза:

– Тази седмица е последната. Днес имахме само едно контролно. След това ни освободиха. – Млъкна, защото изпитателният поглед на полицая не му хареса, после смутено добави: – Имам разрешение.

– Аха. Може ли да видя картата ти за самоличност?

Сърцето на Джейк се сви. Дали майка му и баща му вече се бяха обадили на ченгетата? След приключението предишния ден това беше твърде вероятно. Нюйоркската полиция обикновено не би обърнала голямо внимание на поредното изчезнало дете, особено след като го нямаше само от половин ден, но баща му беше важна клечка в телевизията и се гордееше с връзките си. Джейк се съмняваше, че полицаят има негова снимка... но може би знаеше името му.

– Ами – с нежелание отговори той, – нося картата си за ученическо намаление за магазин „Среден свят“, но това е всичко.

– Магазин „Среден свят“ ли? Не съм го чувал. Къде се намира? В Куинс ли?

– Ами... на Трийсет и трета улица.

– Аха. Дай я.

Полицаят протегна ръка.

Един чернокож с мъниста в косите, разпилени на раменете на жълтия му като канарче костюм, надникна през рамото му.

– Арестувай белия задник, полицаю! Изпълни дълга си! Веднага! – весело каза той.

– Затваряй си устата и се разкарай, Илай – каза ченгето, без да се обръща.

Илай се изсмя, показвайки няколко златни зъба, и отмина.

– Защо не поиска *неговата* карта за самоличност? – попита Джейк.

– Защото в момента искам твоята. Покажи я, синко.

Ченгето или знаеше името му, или бе надушило, че нещо не е наред. Но това може би не беше толкова изненадващо, след като Джейк беше единственият бял в район, където вечно имаше размирици. И в двата случая въпросът се свеждаше до едно – идеята да изяде там обяда си беше тъпа. Но краката го боляха и беше гладен, по дяволите.

„Няма да ме спреш – помисли той. – Не мога да ти позволя да го направиш. Днес следобед в Бруклин трябва да се срещна с един човек... и на всяка цена ще бъда там.“

Вместо да извади портфейла си, той бръкна в джоба си, измъкна ключа и го вдигна към полицая. Обедното слънце обсипа лицето на мъж с малки монети от отразена светлина. Очите му се ококориха.

– Хей! – задъхано възкликна той. – Какво е това, хлапе?

Протегна ръка към ключа, но Джейк го дръпна. Отразените кръгчета светлина хипнотично танцуваха по лицето на ченгето.

– Не е необходимо да ти давам картата си. Можеш да прочетеш името ми и без да я взимаш, нали?

– Да, разбира се.

Любопитството изчезна от лицето на полицая. Не откъсваше очи от ключа. Погледът му беше вторачен, но не съвсем безизразен. В него се четеше удивление и неочаквано щастие. *„Ето, това съм аз – помисли Джейк. – Където и да отида, разпръсквам радост и доброта. Въпросът е какво да правя сега?“*

Млада жена (вероятно не библиотекарка, съдейки по зелените копиринени прилепнали панталони и прозрачната ѝ блузка), полюшвайки бедра, се приближи към тях. Носеше обувки с осемсантиметрови токове. Погледна първо ченгето, после Джейк. Видя ключа и застина на мястото си. Ръката ѝ бавно се вдигна и докосна гърлото ѝ. Някакъв мъж се

блъсна в нея и ѝ каза да гледа къде върви. Младата жена не му обърна внимание. Джейк видя, че край тях се бяха спрели още четири-пет човека. Всички се бяха втренчили в ключа. Събираха се, сякаш бяха видели уличен факир.

„Справяш се страхотно. Никой не те забеляза“ – помисли Джейк. Погледна през рамото на ченгето и на другата страна на улицата съзря табела с надпис „Аптеката на Денби“.

– Казвам се Том Денби – рече Джейк на ченгето. – На картата ми пише така, нали?

– Да, да.

Полицаят бе загубил интерес към него. Вниманието му беше привлечено от ключа. Петгънцата отразена слънчева светлина скачаха и се въртяха на лицето му.

– А ти не търсиш момче на име Том Денби, нали?

– Не – отговори ченгето. – Не съм чувал за него.

Около тях се бяха събрали половин дузина зяпачи. Всички гледаха мълчаливо и удивено сребърния ключ в ръката на Джейк.

– И аз мога да си тръгвам, нали?

– Какво? О, разбира се. Върви.

– Благодаря – рече момчето, но в момента не беше сигурно как да тръгне.

Беше обградено от мълчаливата тълпа зомбита. Струпваха се все повече хора. Идваха само да видят какво става, но онези, които съзираха ключа, се втрещяваха и не можеха да откъснат очи от него.

Джейк стана и бавно тръгна заднешком по широките стълби на банката. Държеше ключа пред себе си като укротител на лъвове, вдигнал камшика си. Стигна до широката бетонна площадка горе, пхна го в джоба си, обърна се и побягна.

Спря само веднъж и погледна назад. Малката група около полиция бавно се съживяваше. Хората се споглеждаха с озадачени изражения, после продължаваха по своя път. Полицаят погледна безучастно вляво, сетне вдясно и нагоре към небето, сякаш се опитваше да си спомни как се бе озовал там и какво е мислел да направи. Джейк беше видял достатъчно. Беше време да намери спирка на метрото и да отиде в Бруклин преди да се е случило още нещо странно.

13

В два и петнадесет същия следобед той бавно изкачи стъпалата на метростанцията и застана на ъгъла на Касъл и Бруклин Авеню, гледайки кулите от пясъчник на Ко-Оп Сити. Чакаше да го обземе онова чувство на увереност и насоченост, което му помагаше да вижда в бъдещето. Чувството не идваше. *Нищо*. Той беше само едно хлапе, застанало на ъгъла, и късата му сянка лежеше в краката му като уморено куче. „*Е, тук съм... А сега какво да направя?*“ Установи, че няма ни най-малка представа.

14

Малката група пътници стигна до билото на продълговатия хълм с лек наклон, по който се изкачваше, и спря да погледне на югоизток. Дълго време останаха безмълвни. Сузана на два пъти понечи да каже нещо, но се отказа. За пръв път през живота си не можеше да намери подходящите думи.

Почти безкрайната равнина пред тях сякаш дремеше под златистата светлина на следобедното слънце. Тревата беше буйна, изумруденозелена и много висока. Горички от дървета с дълги тънки стволоче и широки разперени корони изпъстриха пейзажа. Сузана бе виждала такива дървета в документален филм за Австралия.

Пътят, който следваха, се спускаше надолу към другата страна на хълма и после се източваше прав като конец на югоизток – ярко бяло платно, прорязващо тревите. Далеч на запад Сузана видя стадо големи животни, които спокойно пасяха. Приличаха на бизони. На изток крайт на гората образуваше извит полуостров в тревите. Очертанията му бяха тъмни и неясни. Наподобяваше на ръка със свит юрук.

Тя осъзна, че посоката е там, накъдето течаха всички ручей и потоци, които видяха. Бяха притоци на огромната река, която извираше от края на гората и сънено течеше към източния край на света. Беше много широка.

Сузана виждаше и града.

Неясната смесица от върхове и кули се извисяваше над далечния хоризонт. Можеше да са на сто, двеста или триста хиляди километра. Въздухът в този свят изглежда беше съвършено чист и не позволяваше правилно да се прецени разстоянието. Само беше сигурна, че видът на

онези неясни кули я изпълва с безмълвно удовлетворение... и със силна, болезнена носталгия по Ню Йорк. „Бих направила почти всичко, за да видя отново очертанията, на Манхатън от моста «Трайбъро».“

После се усмихна, защото това не беше истина. Не би заменила за нищо света на Роланд. Тихата му загадъчност и празните пространства бяха опияняващи. Пък и любимият ѝ беше тук. В Ню Йорк щяха да бъдат обект на презрение и гняв, мишена на грубите, жестоки шеги на всеки идиот. Чернокожа жена на двадесет и шест години и белият ѝ любовник, който беше три години по-млад от нея и имаше склонността да бръщолеви глупости, когато се развълнуваше, и само допреди година „се друсаше“. Тук нямаше кой да им се присмива и подиграва. Никой не ги сочеше с пръст. Тук бяха само Роланд, Еди и тя – последните трима стрелци на света.

Хвана дланта на Еди и я стисна. Беше топла и успокояваща.

– Онова трябва да е река Сенд – промълви той и посочи към далечината. – Никога не съм предполагал, че ще я видя... дори не бях сигурен, че съществува. Също като Пазителите.

– Колко е красива – прошепна Сузана. Не можеше да откъсне очи от огромното пространство пред себе си, задрямало в люлката на лято. Очите ѝ проследиха сенките на дърветата, пресичащи равнината в продължение на километри до мястото, където Слънцето потъваше зад хоризонта. – Сигурно така са изглеждали Великите равнини, преди да бъдат населени, дори още преди индианците да се появят.

Вдигна свободната си ръка и посочи натам, където Великият път се стесняваше.

– Там е твоят град – добави. – Нали?

– Да.

– Изглежда съвсем нормално – рече Еди. – Възможно ли е още да е непокътнат? Древните ли са изградили онзи кладенец?

– Всичко е възможно в тези времена – отговори Роланд, но в гласа му прозвуча колебание. – Не бива да храниш големи надежди.

– Какво? А, няма.

Но надеждите на Еди бяха големи. Онези неясни очертания бяха предизвикали носталгия в сърцето на Сузана, но в него разпалиха внезапен огън на очакване. Ако градът още беше там – и явно беше така – в него може би имаше хора, при това не само човекоподобни същества, каквито Роланд бе срещнал в подножието на планината. Жителите на града можеше да са („Американци“ – прошепна му подсъзнанието) интелигентни и услужливи. Може би знаеха разликата между успеха и

провала или дори между живота и смъртта. Пред очите му проблесна видение (отчасти предизвикано от филми като „Последният звезден изстребител“ и „Черният кристал“) – свят на прегърбени, но величествени градски старейшини, които можеше да им дадат храна, взета от непокътнатите магазини на града или от специални градини, отглеждани с мехурчета кислород). И докато той, Роланд и Сузана се тъпчеха, те щяха да им обяснят какво точно има пред тях и какво означава всичко. Подаръкът им на раздяла с пътниците щеше да бъде туристическа карта с най-точния маршрут до Тъмната кула, очертан в червено.

Еди не знаеше израза *deus ex machina*, но беше достатъчно голям, за да знае, че такива мъдри и любезни хора съществуваха предимно на страниците на комиксите и в евтините филми. Ала идеята беше опияняваща – анклав на цивилизация в този опасен и пуст свят, мъдри възрастни хора-елфи, които щяха да им кажат какво всъщност правеха. А приказните очертания на града в мъглявината правеха идеята напълно вероятна. Дори ако градът беше запустял и населението измряло от отдавнашна чума или експлозия на химически завод, пак щеше да им послужи като един вид гигантска кутия с инструменти – огромен военен склад, където можеха да се екипират за трудните преходи, които беше убеден, че им предстоят. Пък и беше градско момче и видът на всички високи кули събуждаше надеждите му.

– Добре – каза той, като едва не се засмя на глас от възмущение. – Да вървим! Да вкараме в играта онези мъдри елфи!

Сузана озадачено го погледна, но се усмихна.

– Какви ги бръщолевиш, бяло момче?

– Нищо. Няма значение. Да вървим. Какво ще кажеш, Роланд? Искаш ли да...

Но нещо в лицето на Стрелеца – объркано и замечтано – го накара да млъкне и да сложи ръка на раменете на Сузана, сякаш за да я предпази.

15

След като набързо огледа градския пейзаж, очите на Роланд бяха привлечени от нещо, намиращо се много по-близо до мястото, където стояха. Изпълниха го безпокойство и лоши предчувствия. Беше виждал подобни неща, когато Джейк беше с него. Спомни си как най-сетне бяха успели да излязат от пустинята и да тръгнат по следите на човека в

черно, водещи ги по хълмовете и към планините. Пътешествието беше трудно, но поне имаха вода.

Една нощ се събуди и установи, че Джейк го няма. Беше чул сподавени, отчаяни викове, идващи от върбовата горичка до малкия поток. Докато си проправи път до поляната в средата на горичката, виковете на момчето престанаха. Роланд го намери да стои на място, което много приличаше на онова пред тях. Място за жертвоприношения, където живееше оракул... който говореше, когато го принуждаваха... и убиваше, когато можеше.

– Роланд? – обади се Еди. – Какво има? Нещо не е наред ли?

– Виждаш ли онова? Това е говорещ пръстен. Очертан е с високи камъни.

Втренчи се в Еди, с когото се бе запознал в страшния, но приказан самолет в онзи странен друг свят, където стрелците бяха облечени в сини униформи и имаше неизчерпаеми запаси от захар, хартия и прекрасни наркотици като *астин*. На лицето на Еди се изписваше някакво загадъчно изражение – предсказание. Ярката надежда, която озари очите му, докато гледаше към града, изчезна, оставяйки го тъжен и мрачен. Това беше изражение на човек, взиращ се в бесилката, на която скоро щеше да намери смъртта си.

„*Първо Джейк, а сега и Еди* – помисли Стрелецът. – *Колелото на живота е безпощадно. Винаги стига до едно и също място*“

– О, по дяволите – рече младежът. Гласът му беше сух и изплашен. – Мисля, че това е мястото, където хлапето ще се опита да се присъедини към нас.

Стрелецът кимна.

– Твърде вероятно. Такива места са редки и *привлекателни*. Веднъж го проследих до подобно място. Оракулът, който го пазеше, едва не го уби.

– Откъде знаеш? – попита Сузана. – Сън ли беше?

Еди поклати глава.

– Не знам. Но в мига, в който Роланд посочи онова проклето място... – Гласът му постепенно заглъхна. Погледна Стрелеца и добави: – Трябва да стигнем дотам колкото е възможно по-бързо.

Гласът му звучеше отчаяно и беше изпълнен със страх.

– Днес ли ще се случи? – попита Роланд. – Довечера?

Еди отново поклати глава и облиза устни.

– Не знам. Не съм сигурен. Довечера ли? Не мисля. Времето тук... не е същото като там, където е хлапето. В неговия свят времето тече по-

бавно. Може би утре. – Той се бореше с паниката, но накрая се предаде. Обърна се и сграбчи ризата на Роланд със студените си потни пръсти. – Трябва да довърша ключа, а не съм го сторил. Трябва да направя и още нещо, а нямам представа какво е то. И ако момчето умре, вината ще бъде моя!

Стрелецът отскубна ръцете му.

– Овладей се!

– Роланд, ти не разбираш.

– Хленченето и дърпането няма да решат проблема ти. Забравил си лицето на баща си.

– Престани с тези глупости! Изобщо не ми пука за баща ми – истерично изкрещя Еди и Роланд го удари по лицето.

Звукът наподобяваше счупване на клон.

Главата на младежа се отметна, а очите му се разшириха от изумление. Втренчи се в Стрелеца, сетне бавно вдигна ръка, за да докосне зачервяващия се отпечатък от пръстите му.

– Копеле! – прошепна и плъзна ръка към револвера, който още носеше на левия си хълбок.

Сузана се опита да му попречи, но Еди блъсна ръцете ѝ.

„Отново трябва да поучавам – помисли си Роланд. – Само че този път заради собствения си живот, както и заради неговия.“

Някъде в далечината врана прониза тишината с дрезгавия си крясък и Роланд си спомни за сокола Дейвид. Сега Еди беше неговият сокол... и също като Дейвид нямаше да изпита угризения да извади окото му, ако отстъпеше дори на сантиметър.

Или да вкопчи нокти в гърлото му.

– Ще ме застреляш ли? Така ли смяташ да сложиш край на всичко, младежо?

– Господи, писна ми от твоето баламосване – рече Еди. Очите му бяха замъглени от сълзи и ярост.

– Не си довършил ключа, защото се страхуваш, че няма да можеш да го направиш. Страх те е да слезеш там, където са камъните, защото знаеш, че нищо няма да стане. Не се боиш от големия свят, Еди, а от малкия в себе си. Не си забравил лицето на баща си. Аз също. Застреляй ме, ако смееш. Омръзна ми да гледам как хленчиш.

– Престани! – изпищя Сузана. – Не виждаш ли, че ще го направи? Предизвикваш го.

Роланд я погледна.

– Предизвиквам го да вземе решение. – Отмести поглед към Еди.

Сбръчканото му лице беше строго. – Ти излезе от сянката на хероина и на твоя брат, приятелю мой. Излез и от своята сянка, ако имаш смелост, или ме застреляй и сложи край на всичко.

За миг си помисли, че Еди ще го стори и че всичко ще свърши там, на високия хребет, под безоблачното небе и върховете на сградите, блещукащи на хоризонта като сини привидения. После лицето на Еди конвулсивно започна да потрепва. Твърдите очертания на устните му омекнаха и се разтрепераха. Пусна ръкохватката от сандалово дърво, гърдите му се надигнаха. Отвори уста и цялото отчаяние и ужас се изля в един стенещ вик, когато изкрещя на Стрелеца:

– Да, страхувам се, тъпо копеле! Не го ли разбираш? Страх ме е!

Краката му се преплетоха, падна по лице. Роланд го хвана и долови мириса на потта и мръсотията на кожата му и на сълзите и ужаса.

Стрелецът го прегърна за миг, после се обърна към Сузана. Еди се свлече на колене до инвалидната ѝ количка. Главата му уморено клюмна. Тя сложи ръка на врата му, Допирайки глава до крака му, и огорчено каза на Роланд:

– Понякога те мразя.

Стрелецът долепи длани до слепоочията си и силно ги притисна.

– Понякога и аз се мразя.

– Но това не те спира, нали?

Той не отговори. Погледна Еди, който лежеше, притиснал лице до Сузана и затворил очи. На лицето му бе изписано отчаяние. Роланд се пребори с умората, която го накара да отложи края на този спор за друг ден. Ако младежът беше прав, такъв ден нямаше да има. Джейк беше готов да предприеме своя ход. Еди беше избран да помогне за появата на момчето в този свят. Ако не беше готов да го стори, хлапето щеше да умре още при влизането, така както едно бебе би се задушило, ако пъпната връв е омотана около врата му, когато започнеха контракциите.

– Стани, Еди.

За миг помисли, че младежът няма да се подчини. В такъв случай всичко беше загубено... и това също беше *ка*. Сетне Еди бавно се изправи.

– Погледни ме.

Младежът неспокойно се размърда, но този път не каза нищо.

Вдигна бавно глава и с трепереща ръка отметна косите от челото си.

– Това е за теб. Не трябваше да го взимам, независимо колко силна беше болката ми. – Роланд извади ключа от парчето кожа и го даде на

Еди, който протегна ръка към него, сякаш насън. – Ще се опиташ ли да направиш онова, което е необходимо?

– Да.

Гласът му беше едва доловим.

– Имаш ли да ми кажеш нещо?

– Съжалявам, че се страхувам.

В гласа на Еди имаше нещо ужасно, което нарани сърцето на Роланд. Мислеше, че знае какво е то: детството на младежа болезнено отминаваше в присъствието на тримата. Това не можеше да се види, но Роланд чуваше отслабващите му викове. Опита се да остане глух за тях.

„Поредното нещо, което направих в името на. Кулата. Точките ми се увеличават и денят на равнометката приближава. Как ще платя?“

– Не желая да ми се извиняваш, най-малкото, че си се страхувал. Какво щяхме да бъдем, ако да се страхувахме? Освирепели кучета с пяна на устата и лайна, засъхнали на задника.

– Какво искаш тогава? – извика Еди. – Ти взе всичко, което имах! И не само това, защото накрая сам ти го дадох! Какво още искаш от мен!

Роланд стискаше в юмрука си ключа, който беше тяхната половина от спасението на Джейк Чеймбърс. Не каза нищо. Гледаше Еди в очите, а слънцето грееше над необятната зелена равнина и синьо-сивата ивица на река Сенд. Някъде в далечината отново изграчи врана.

След малко в очите на Еди Дийн просветна прозрение.

Роланд кимна.

– Забравил съм лицето... – Младежът млъкна. Главата му клюмна. Преглътна. Отново погледна Стрелеца. Роланд знаеше, че онова, което умираше между тях, е изчезнало. Ей-така. Тук, на този слънчев, ветровит хребет на ръба на всичкото. Завинаги. – Забравил съм лицето на баща си, Стрелецо... и моля за прошка.

Роланд разпери пръсти и върна ключа на онзи, комуто *ка* бе отредила да го носи:

– Не говори така, Стрелецо – каза той на езика, който беше говорил в детството си. – Баща ти те вижда много добре... обича те много... аз също.

Еди взе ключа и извърна лице. Сълзите му още не бяха пресъхнали.

– Да вървим – каза и те се спуснаха по хълма, отпращайки се към сирналата се долу равнина.

Джейк вървеше бавно по Касъл Авеню – покрай заведенията за пица, баровете и кръчмите, където възрастни жени с мрачни лица белеха картофи и изстискваха домати. Ремъците на раницата охлузиха кожата му и краката го заболяха. Мина под дигитален термометър, който показваше четиридесет и два градуса, но Джейк имаше чувството, че са поне петдесет.

Пред него се появи патрулна кола. Той изведнъж се интересува от градинските инструменти, изложени на витрината на един железарски магазин. Вгледа се в отраженията на синьо-белите цветове на колата и не помръдна, докато тя отмина.

„Хей, Джейк, стари приятелю... Къде по-точно отиваш?“

Нямаше ни най-малка представа. Беше сигурен, че момчето със зелената кърпа и жълтата риза с надпис „В СРЕДНИЯ СВЯТ НЯМА НИТО МИГ СКУКА“, което търсеше, е някъде наблизо, но какво от това? За него момчето беше нещо като игла в копа сено, каквато представяваше Бруклин.

Мина покрай уличка, по стените на къщите бяха изписани графити. Преобладаваха имената ЕЛ ТИАНТЕ 91, БЪРЗИЯТ ГОНЗАЛЕС и МОТОРИЗИРАНИЯТ МАЙК, но имаше и няколко хитри думи и изрази и погледът му се спря на тях:

„РОЗАТА Е РОЗА Е РОЗА Е РОЗА.“

Това беше написано на тухлите със спрей. Боята беше избледняла до светлорозовия нюанс на розата, която растеше в запустялото място, където някога се намираще магазинът за сувенири на Том и Джери. Отдолу, в тъмносиво някой бе надраскал следните странни думи: „МОЛЯ ЗА ПРОШКА“.

„Какво ли означава това?“ – запита се Джейк. Не знаеше. Може би нещо от Библията. Но изречението привлече очите му, както змия фиксира с поглед птица. Накрая тръгна, бавно и замислено. Наближаваше четиринадесет и трийсет и сянката му започна да се удължава.

Пред него вървеше възрастен мъж. Движеше се под сянката и се подпираше на крив бастун. Зад очилата с дебели стъкла, кафявите му очи плуваха като необикновено големи яйца.

– Моля за прошка, сър – каза Джейк, без да мисли и без дори да се чуе.

Старецът се обърна да го погледне и примигна от изненада и страх.

– Остави ме на мира – извика, вдигна бастуна и непохватно го размаха срещу Джейк.

– Знаете ли някъде наблизно да се намира академията „Марки“?

Това беше единственото, което измисли.

Възрастният мъж бавно спусна бастуна. Думата „сър“ го накара да го стори. Погледна Джейк с налудничавия интерес на сенилен старец.

– Защо не си на училище, момче?

Джейк се усмихна уморено. Това вече започваше да му писва.

– Дойдох да видя един мой стар приятел, който учи в академията „Марки“. Съжалявам, че ви обезпокоих.

Мина покрай стареца с надеждата, че няма да го перне с бастуна по задника. Стигна почти до ъгъла на улицата, когато човекът извика:

– Момче! Момче!

Той се обърна.

– Наоколо няма никаква академия „Марки“. От двайсет и две години живея тук и знам. Марки Авеню, да, но такава академия няма.

Стомахът на Джейк се сви от внезапно вълнение. Направи крачка към стареца, който отново вдигна бастуна в отбранителна позиция. Момчето моментално спря, оставяйки шест-метрова зона на безопасност помежду им.

– А бихте ли ми обяснили къде е Марки Авеню?

– Разбира се. Нали ти казах, че от двайсет и две години живея тук. След две пресечки. Завий наляво след кинотеатър „Маджестик“. Но ти повтарям, че няма академия „Марки“.

– Благодаря, сър! Благодаря!

Обърна се и погледна напред. Видя очертанятия на кинотеатъра. Хукна към него, после реши, че ще привлече внимание, и забави ход.

Старецът замислено го наблюдаваше, сетне се усмихна и продължи по пътя си.

17

Смрачи се и групата на Роланд спря. Стрелецът изкопа плитка дупка за огъня. Не им беше необходим за готвене, но въпреки това им трябваше. Особено на Еди. Ако искаше да довърши ключа, имаше нужда от светлина, за да работи.

Стрелецът се огледа и видя Сузана – тъмен силует на фона на избликнаващото светлосиньо небе. Но не видя младежа.

– Къде е той?

– Долу на пътя. Остави го. Ти направи достатъчно.

Той кимна, наведе се над съчките и ги запали с кремъка и огнивото си. Добавяше пръчки към огъня и чакаше Еди да се върне.

18

Еди седеше по средата на Великия път. Държеше недовършения ключ и наблюдаваше небето. Погледна към пътя, видя искрите от огъня и разбра какво прави Роланд... и защо. Сетне отново извърна очи към небето. Никога не се беше чувствал по-самотен. Нито по-уплашен.

Небето беше огромно. Не си спомняше да е виждал такова необятно пространство и празнота. Караше го да се чувства незначителен, но предполагаше, че в това няма нищо лошо. В общия замисъл на нещата наистина беше незначителен.

Момчето вече беше наблизил. Мислеше, че знае къде се намира Джейк и какво се готви да направи. Това го изпълваше с безмълвно удивление. Сузана бе дошла от 1963, Еди – от 1987. А между тях – Джейк. Опитваше се да дойде. Да се роди.

„Срещал съм го – помисли си Еди. – Сигурно съм го срещал и мисля, че си спомням... Беше точно преди Хенри да постъпи в армията. Ходеше на курсове в бруклинския професионален институт и се обличаше изцяло в черно – джинси, мотористки ботуши със стоманени капси и тениска. Приличаше на Джеймс Дийн. Пушеше «Ериа Шик». Не му го казах, защото не исках да се ядоса.“

Еди установи, че онова, което чака, се бе случило, докато размишляваше. Старата звезда се беше показала. След петнайсетина минути към нея щеше да се присъедини цяла галактика, но засега тя блещукаше сама в здрача.

Бавно вдигна ключа към Старата звезда. После изрече древното заклинание на неговия свят. Беше го научил от майка си, докато двамата гледаха вечерницата, блеснала в настъпващия мрак над покривите на Бруклин. „На небето първата звезда сияе, нека се сбъдне онова, за което мечтая“.

Старата звезда къпеше в светлина ключа – досущ диамант в пепел.

– Помогни ми да събера смелост – промълви той. – Това е желание-то ми. Дай ми сили да довърша проклетото нещо.

Постоя там още една минута, после стана и бавно се отправи към

бивака. Настани се колкото можа по-близо до огъня, извади ножа на Стрелеца и без да каже дума, се залови за работа. От S-образната извивка в края на ключа се посипаха миниатюрни тресчици. Обръщаше предмета насам-натам, присвиваше очи и прокарваше палец по изящните очертания. Опита се да не мисли какво би станало, ако формата не е същата. Това със сигурност би го смразило.

Роланд и Сузана седяха зад него и мълчаливо го наблюдаваха. Накрая Еди остави ножа. По лицето му се стичаше пот.

– Онова твое хлапе – рече той. – Джейк. Трябва да е много храбро.

– В подножието на планината се държа смело – каза Роланд. – Страхуваше се, но не отстъпи нито сантиметър.

– Бих искали да съм като него.

Роланд сви рамене.

– В бара на Балазар ти се бори добре, макар че бяха взели дрехите ти. Много е трудно да се биеш гол, но ти го направи.

Еди се опита да си спомни престрелката в нощния клуб, но това беше само неясно петно в паметта му – дим, шум и светлина, проникваща през стената в объркани, пресичащи се лъчи. Мислеше, че стената се срути от огъня на автоматичното оръжие, но не беше сигурен.

Вдигна ключа, така че зъбците да се очертаят ясно на фона на пламъците. Дълго го държа, гледайки предимно S-образната форма. Приличаше точно на ключа, който помнеше от съня си и от мимолетното видение в огъня... И все пак не беше същият.

„Това е отново Хенри. Всички онези години, през които не ме биваше. Направи го, приятелю. Само дето онзи Хенри у теб не иска да го признае.“

Пусна ключа върху парчето кожа и внимателно я сгъна.

– Свърших. Не знам дали стана както трябва, но предполагам, че това е най-доброто, на което съм способен.

Почувства странна празнота, нямаше цел, нито посока.

– Искаш ли да хапнеш нещо? – тихо попита Сузана.

„Ето ти цел – помисли той. – И посока. Тя седи там, скръстила ръце на коленете си. Целта и посоката, които някога ще...“

Но в същия миг в съзнанието му се появи нещо друго – Не беше сън... нито видение.

„Не е нито едно от двете. Това е спомен. Отново се случва – ти си спомняш бъдещето.“

– Първо трябва да направя още нещо – промърмори и стана.

Роланд бе натрупал няколко дървета от другата страна на огъня.

Еди ги прерови и намери сух клон, дълъг около шестдесет и дебел десет сантиметра по средата. Върна се на мястото си и пак взе ножа. Този път работеше по-бързо, защото само заостряше пръчката, превръщайки я в нещо, което приличаше на клин.

– Не може ли да тръгнем преди зазоряване? – обърна се към Стрелеца. – Мисля, че трябва да стигнем до онзи кръг колкото е възможно по-скоро.

– Да. Не искам да вървим в тъмнината, защото говориящият пръстен е опасно място нощем, но щом се налага, ще го направим.

– От изражението ти съдя, че онези каменни кръгове са опасни по всяко време на денонощието – отбеляза Сузана.

Еди пак взе ножа. Купчината пръст от дупката за огъня беше до десния му крак. С острието нарисова знак в пръстта. Очерганията бяха ясни.

– Добре – каза и заличи знака. – Всичко е готово.

– Тогава хапни нещо – предложи Сузана.

Той се опита, но не беше много гладен. Когато най-после легна да спи, сгушен до топлото ѝ тяло, сънят му беше без сънища, но неспокоен. Стрелецът го събуди в четири сутринта и Еди чу как вятърът свири в равнината под тях. Стори му се, че го понесе в мрака, далеч от грижите, а Старата звезда и Старата майка се рееха спокойно над него, посребрявайки лицето му.

19

– Време е – каза Роланд.

Еди се надигна. До него Сузана разтриваше с длани лицето си. Мислите му се проясниха и съзнанието му се изпълни с чувство за неотложност.

– Да вървим. Бързо.

– Той се приближава, нали?

– Съвсем близо е.

Стана, прегърна Сузана през кръста и я сложи на инвалидната количка.

Тя го погледна загрижено.

– Имаме ли достатъчно време да стигнем дотам? Еди кимна.

– Ако побързаме.

След три минути отново тръгнаха надолу по Великия път, който

проблясваше като привидение. Час по-късно, когато първите лъчи на зората започнаха да докосват небето на изток, дочуха ритмични звуци.

„*Барабани*“ – помисли Роланд.

„*Машина* – помисли Еди. – *Някакъв грамаден механизъм*“

„*Сърце* – помисли Сузана. – *Огромно, болно, пулсиращо сърце... там, в онзи град, където трябва да отидем.*“

След два часа звукът спря така внезапно, както бе започнал. Небето се изпълни с големи безформени облаци, които първо закриха слънцето, после го за тъмниха. Кръгът от камъни вече се намираще на по-малко от осем километра и стърчеше като зъб на покосено чудовище.

20

СЕДМИЦА НА СПАГЕТИТЕ В „МАДЖЕСТИК“

пишеше на избелелия, провиснал сенник на ъгъла на Бруклин и Марки Авеню.

ДВЕ КЛАСИКИ СЪС СЕРДЖО ЛЕОНЕ
 „ЗА ЕДНА ШЕПА ДОЛАРИ“
 ПЛЮС „ДОБРИЯТ, ЛОШИЯТ И ГРОЗНИЯТ“
 ВСИЧКИ ПРОЖЕКЦИИ
 ПО ДЕВЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТ ЦЕНТА!

Зад гишето седеше русо момиче с ролки на косите. Дъвчеше дъвка, слушаше по транзистора „Лед Цепелин“ и четеше един от таблоидните вестници, които господин Шоу харесваше. Вляво имаше плакат на Клинт Истууд.

Джейк знаеше, че няма време, защото три часаът приближаваше, но спря за миг и се вторачи в плаката. Истууд беше облечен в мексиканско пончо. Между зъбите си стискаше пура. Беше отметнал пончото от рамото си, за да извади пистолет. Очите му бяха светлосини.

„*Не е той* – помисли Джейк, – *но прилича на него. Очите му са почти същите.*“

– Ти ме заряза – каза той на мъжа от стария плакат, който не беше Роланд. – Остави ме да умра. Този път какво ще стане?

– Хей, малкия – извика русокосата и го стресна. – Ще излизаш ли, или ще стоиш там и ще си говориш сам?

– Не – отговори той. – Гледал съм онези два филма.

Излезе и зави наляво по Марки Авеню.

Отново зачака да изпита познатото чувство за надникване в бъдещето, но то не се връщаше. Това беше само една гореща, слънчева улица с жълтеникави сгради, които приличаха на затворнически блокове. Покрай него минаха няколко млади жени с бебешки колички, които разговаряха, но други хора нямаше. Беше необичайно горещо за май. Твърде горещо за разходки.

„Какво търся? Какво?“

Изведнъж зад него се чу груб момчешки смях, последван от гневен момичешки вик:

– Върни ми го!

Джейк подскочи при мисълта, че момичето сигурно има предвид него.

– Дай ми го, Хенри! Не се шегувам.

Джейк се обърна и видя две момчета – едното най-малко на осемнадесет години, а другото на дванадесет-тринадесет. При вида на второто момче сърцето му се разтуптя. Вместо памучните шорти на райета, хлапето беше облечено в джинси от рипсено кадифе, но жълтата фланелка беше същата, а под мишницата си то стискаше парцалива баскетболна топка. Макар да беше с гръб към него, Джейк знаеше, че е намерил момчето от съня си.

21

Момичето беше каснерката от киното. По-голямото момче – дори можеше да бъде наречен мъж – носеше вестник. Тя протягаше ръце да го вземе, но той го държеше над главата си и се хилеше. Беше облечен в черни джинси и черна фланелка.

– Скочи да го вземеш, Мариан! Хайде, хоп!

Тя го погледна сърдито. Лицето ѝ беше зачервено. – Дай ми го! Престани да се занасяш и ми го върни! Копеле!

– О, чу ли това. Еди? – попита голямото момче. – Какъв неприличен език! Ах, ти!

Отново размаха вестника пред русокосата и Джейк изведнъж разбра какво става. Двете момчета се връщаха от училище и по-голямото бе

влязло при момичето под предлог, че има да му каже нещо важно. После се бе пресегнало през гишето и бе грабнало вестника му.

Джейк бе виждал подобно лице. Принадлежеше на един от онези младежи, за които беше адски забавно да намокрят опашката на някоя котка със запалителна течност или да завържат на въженце с кукичка парче хляб пред гладно куче. Или пък седеше на последния чин и разкопчаваше сутиените на момчетата, а после, когато някой се оплачеше, с тъпо изражение на изненада питаше: „Кой? Аз ли?“ В „Пайпър“ такива като него бяха малцина, но все пак ги имаше. Имаше ги във всяко училище. В „Пайпър“ се обличаха по-добре, по лицата им бяха същите. В миналото вероятно биха казали, че това е лице на момче, родено да бъде обесено.

Мариан подскочи да вземе вестника си. Голямото момче го бе навело на руло. Вдигна го извън обсега ѝ, сетне я удари по главата – както би праснал куче, защото се е изпишкало на килима. Тя заплака – предимно от унижение. Лицето ѝ беше толкова зачервено, че блестеше.

– Добре, задръж го тогава! – извика му. – Знам, че не можеш да четеш, но поне ще разгледаш картинките.

– Защо не ѝ го върнеш? – тихо попита познатият на Джейк.

Другият подаде вестника на момичето, което го дръпна от ръката му. Вестникът се скъса.

– Ти си лайно, Хенри Дийн! – извика тя. – Истинско лайно!

– Хей, че какво толкова направих? – Гласът му прозвуча искрено обиден. – Пошегувах се. Освен това вестникът се скъса само на едно място. Нищо не ти пречи да го прочетеш. Я се усмихни!

Момчетата като Хенри винаги прекаляваха с шегите си, после, когато някой им се развикаше, придобиваха обидено изражение. И все питаха: „Какво толкова съм направил?“, „Не разбираш от майтап“ или „Я се усмихни“.

„Какво правиш с него, хлапе? – запита се Джейк. – Ако си на моя страна, какво правиш с този хулиган?“

Но когато малкото момче се обърна и двамата отново тръгнаха по улицата, Джейк разбра какъв е отговорът на въпроса му. Чертите на поголемия бяха по-остри и лицето му – загрозено от акне, но приликата беше поразителна. Двамата бяха братя.

Джейк се обърна и бавно тръгна пред двете момчета. С трепереща ръка бръкна в джоба си, извади слънчевите очила на баща си и успя да си ги сложи.

В него се надигнаха гласове, сякаш някой постепенно усилваше звука на радио.

– Не трябваше да я удрияш толкова силно, Хенри. Това беше гадно.

– На нея ѝ хареса. Еди. – Гласът на Хенри беше самодоволен. – Ще разбереш, когато пораснеш.

Но тя се разплака.

– Вероятно само на шега – философски отбеляза брат му.

Двамата вече бяха съвсем наблизко. Джейк се сви до стената на сградата, покрай която минаваше. Наведе глава и пхна ръце в джобовете на джинсите си. Нямаше представа защо беше толкова важно да не го забележат. Хенри беше без значение, но...

„По-малкият не трябва да ме запомни – помисли той. – Не знам защо, но е така“

Момчетата минаха покрай него, хвърляйки му само бегъл поглед. Онзи, когото Хенри бе нарекъл Еди, вървеше от вътрешната страна и дриблираше с баскетболната топка.

– Трябва да признаеш, че беше адски смешна – продължи Хенри. – Как само подскочаше да вземе вестника си!

Еди погледна брат си с изражение, което би трябвало да е укорително... после се предаде и избухна в смях. Джейк видя непрекословна обич в обърнатото му нагоре лице и предположи, че би простил много неща на брат си.

– Е, отиваме ли? – попита Еди. – Ти каза, че може. След училище.

– Казах *може би*. Не знам дали ми се ходи чак дотам. Пък и мама сигурно вече се е прибрала. Я по-добре да зарежем тая работа. Да се качим горе и да погледаме телевизия.

Двамата вече бяха на десетина крачки пред Джейк.

– Моля те. Нали обеща.

Сградата, покрай която минаваха, имаше ограда от вериги. Портата беше отворена. Джейк видя, че отвъд нея е игрището, което предишната вечер сънува... но малко по-различно. Не беше обградено с дървета и нямаше странен павилион като в подлез с врата на диагонални ивици в жълто и черно, но напуканият бетон беше същият. Както и

избледнелите жълти наказателни линии.

– Ами... може би. Не знам. – Хенри отново дразнеше брат си, който явно много искаше да отидат на онова място. – Хайде да вкараме по няколко коша, докато мисля.

Грабна топката от ръцете на Еди, започна трмаво да дриблира и стреля. Топката се удари в таблото и отскочи, без да докосне краищата на обръча. Хенри го биваше да краде вестници от момичетата, но на баскетболното игрище беше кръгла нула.

Еди мина през портата, разкопча кадифения си панталон и го събу. Отдолу беше по памучните шорти на райета, които носеше в съня на Джейк.

– Охо, сложили сме си шорти – присмя му се Хенри. – Колко са готини!

Изчака, докато брат му застана на един крак, за да измъкне другия от кадифените джинси, и го замери с топката. Еди успя да я избие и вероятно се спаси от разкъравяване на носа, но загуби равновесие и се строполи на бетона. Не се нарани лошо, но можеше и това да стане. На игрището блещукаха множество строшени стъкла.

– Престани, Хенри – каза, но в гласа му не прозвуча сериозен укор.

Явно брат му правеше тези номера толкова отдавна, че той ги забелязваше само когато бяха насочени към друг – като например русокосата касиерка.

– Хайде, Хенри.

Еди стана и заприпка по игрището. Топката бе рикоширала във веригите на оградата и бе отскочила към Хенри. Дриблирайки, той се опита да мине покрай малкия си брат. Ръката на Еди се извиси и с едностранно светкавично, но необикновено грациозно движение открадна топката. После лесно се промъкна под протегнатата ръка на брат си и стреля в коша. Намръщен, Хенри го подгони, но сякаш ходеше насън. Топката мина през обръча. Хенри я улови и започна да дриблира от налчната линия.

„Не трябваше да правиш това, Еди“ – помисли Джейк.

Стоеше там, където свършваше оградата, и наблюдаваше двете момчета. Това му се струваше безопасно, поне засега. Те бяха толкова погълнати от играта, че не биха забелязали дори президента Картър, ако се приближеше до тях. Всъщност Хенри едва ли знаеше кой е Картър.

Очакваше го да фаулира брат си, вероятно тежко, като вземездие задето му открадна топката. Но подцени коварството на Еди. Хенри направи лъжливо движение, което не би заблудило никого, но малкият

се хвана. Брат му го преодоля и се устреми към коша, като безгрижно дриблираше с топката. Джейк беше сигурен, че Еди може лесно да го спре и отново да открадне топката, но хлапето не го стори. Хенри пак я хвърли непохватно и не уцели коша. Еди грабна топката... и после я остави да се изплъзне от пръстите му. По-големият я взе, обърна се и най-после вкара кош.

– Водя с едно – каза задъхан. – До дванадесет ли ще играем?

– Разбира се.

Джейк беше видял достатъчно. В края на краищата Хенри щеше да спечели. Еди щеше да се погрижи за това. Не само щеше да му спести поражението, но щеше да го предразположи и да подобри настроението му. И да го убеди да отидат там, където искаше.

„Хей, наивнико, мисля, че хлапето те върти на малкия си пръст, а ти изобщо не се досещаш какво става, нали?“

Джейк се дръпна назад, докато жилищната сграда, извисяваща се на север, го скри от погледа на братята Дийн. Облегна се на стената и се заслуша в тупкането на топката. След малко Хенри се запъхтя като Чарли Пуф-Паф, изкачващ стръмен склон. Сигурно пушеше. Момчетата като него винаги пушеха цигари.

Играха десетина минути и когато Хенри спечели, улицата вече се бе изпълнила с деца, които се прибираха вкъщи. Някои изгледаха с любопитство Джейк, докато минаваха покрай него.

– Игра добре – отбеляза Еди.

– Не беше лесно. Още си падаш по стария номер с лъжливото движение на главата.

„Я още как – помисли Джейк. – Ще си пада по него, докато напълнее с четирийсет килограма. После ще те изненада“.

– Прав си. Слушай, хайде да отидем да видим онова място. Моля те.

– Да. Защо не? Да вървим.

– Добре, шефе.

– Но първо се качи в апартамента. Кажу ми на мама, че ще се върнем в четири и половина-пет без петнайсет. Не споменавай за Двореца. Ще получи припадък. Тя мисли, че къщата е обитавана от духове.

– Да ѝ кажа ли, че отиваме в Дюи?

Настъпи тишина, докато Хенри обмисляше предложението.

– Не. Може да се обади на госпожа Бунковски. Кажу ѝ, че... отиваме в „Дейли“ да си купим бомбички. Мама ще повярва. Поискай ѝ няколко долара.

- Няма да ми даде. До заплата ѝ остават два дни.
- Глупости. Все ще измолиш нещо. Хайде, отивай.
- Добре... Хей...
- Какво?

– Мислиш ли, че Дворецът наистина е обитаван от духове?

Джейк се промъкна по-близо до игрището. Не искаше да го забележат, но изпитваше силно желание да чуе отговора на този въпрос.

- Не. Няма къщи, обитавани от духове. Има ги само във филмите.
- Аха.

В гласа на хлапето се долови непогрешимо облекчение.

– Но ако има такива – продължи Хенри, който явно не желаше брат му да се успокоява чак толкова, – един от тях е Дворецът. Чух, че преди няколко години две хлапета от Норуд Стрийт влезли там и се натъкнали на разни отвратителни неща. Ченгетата ги намерили с прерязали гърла. Кръвта им била изтекла. Но наоколо нямало кръв. Схващаш ли? Била изчезнала.

- Само ме плашиш, нали?
- Не. Но това не било най-лошото.
- А кое?

– Косите им били побелели. – Хенри беше сериозен. Явно този път не се занасяше и вярваше на всяка своя дума. Пък и едва ли имаше достатъчно мозък в главата си, за да съчини подобна история. – И на двамата. А очите им били широко отворени, сякаш са видели най-ужасното нещо на света.

– Престани – каза Еди, но гласът му беше тих и изпълнен със страхопочитание.

- Още ли искаш да отидеш там?
- Разбира се. Няма да се приближаваме.
- Тогава върви да се обадиш на мама. И се опитай да изкопчиш няколко долара. Трябва да си купя цигари. Вземи и шибаната топка.

Джейк се отдръпна настрана и влезе в най-близкия вход на жилищната сграда точно когато Еди излезе от игрището.

За негов ужас момчето с жълтата фланелка се насочи право към него... „*Господи!* – смаян помисли той. – *Ами, ако живее тук?*“

Наистина беше така. Джейк имаше време само да се обърне и да се вторачи в звънците. Еди Дийн мина толкова близо до него, че той долови миризмата на пот. Усети и любопитния поглед, който момчето му хвърли. После Еди се отправи към асансьора.

Сърцето на Джейк тупкаше силно в гърдите му. Да следиш хората

беше много по-трудно в действителност, отколкото в детективските романи, които понякога четеше. Прекоси улицата и застана между двете жилищни сгради на половин пресечка разстояние. Оттам виждаше както входа на жилището на братята Дийн, така и игрището, където прииждаха деца. Хенри се бе облегнал на веригите, пушеше и се опитваше да изглежда притеснен. От време на време протягаше крак и успя да спъне три от хлапетата. Последното се просна на цимента и удари лицето си, сетне хукна по улицата разплака но и с разкъравена глава. Хенри хвърли фасата си подир него и весело се засмя.

„Какъв шегаджия“ – помисли Джейк.

Децата си взеха поука и започнаха да го заобикалят. Той се приближи до жилищната сграда, в която преди пет минути бе влязъл брат му. Протегна ръка към вратата и в същия миг Еди излезе. Беше се преоблякъл в джинси и чиста фланелка. На главата си бе завързал зелена кърпа – същата, която носеше в съня на Джейк – и победоносно размахваше няколко долара. Хенри ги грабна от ръката му, после го попита Нещо. Еди кимна и двамата тръгнаха.

Джейк ги последва.

23

Стояха сред високите треви в края на Великия път и гледаха говорящия пръстен.

„Стоунхендж – помисли Сузана и потрепери. – Прилича на Стоунхендж.“

Макар че около основата на високите сиви камъни растеше трева, кръгът, описан от тях, беше от пръст, тук-там осяена с бели отломки.

– Какво е това? – тихо попита тя. – Камъчета ли?

– Погледни пак – каза Роланд.

Сузана го направи и видя, че това са кости. Вероятно на малки животни. Поне така се надяваше.

Еди премести заострената пръчка в лявата си ръка, изтри потната си длан в ризата си и пак стисна пръчката. Отвори уста, но от пресъхналото му гърло не излезе звук. Прокашля се и се опита отново.

– Мисля, че трябва да отида и да нарисувам нещо в пръстта. Роланд кимна.

– Сега ли?

– След малко – отговори Еди и го погледна в очите. – Има нещо, нали? Нещо, което не виждаме.

– В момента не е тук. Поне аз мисля така. Но ще дойде. Нашата кеф, жизнената ни сила, ще го издърпа. И, разбира се, то ще ѝ завиди и ще иска да заеме мястото ѝ. Върни ми pistolета.

Еди разкопча колана си и му даде оръжието. После се обърна към кръга от шестметрови камъни и видя нещо. Долови миризмата му – смрад, която му напомни за влажна мазилка, мухлясали дивани и стари дюшеци, гниещи под слой плесен. Тази воня му беше позната.

„Дворецът... Там миришеше така. В деня, когато убедих Хенри да отидем да го видим. На Райнолд Стрийт, Дъч Кил.“

Роланд закопча колана с pistolета и погледна Сузана.

– Може би ще ни е необходима Дета Уокър. Наоколо ли е?

– Онази кучка постоянно се навърта около нас – отговори Сузана и сбърчи нос.

– Добре. Един от нас ще трябва да пази Еди, докато прави онова, което е нужно. Другият ще бъде безполезен багаж. Тук има демони. Не са човешки същества, но са мъжки и женски. Полът е оръжието им и същевременно тяхната слабост. Независимо дали е мъжки или женски, демонът ще нападне Еди. За да брани мястото си. Да го предпази да не бъде използвано от непознат. Разбираш ли?

Тя кимна. Еди изглежда не слушаше. Беше напъхал парчето кожа с ключа в пазвата си и се бе вторачил като хипнотизирай в говориящия пръстен.

– Няма време да го кажа по-изтънчено или със заобикалки – продължи Роланд, – но един от нас.

– Ще трябва да се чука с демона, за да отвлече вниманието му от Еди – прекъсна го Сузана. – Онези същества едва ли биха отказали едно безплатно чукане. За това намекваше, нали?

Роланд кимна.

Очите на Сузана блеснаха. Сега приличаха на очите на Дета Уокър – мъдри, зловни и искрящи от удоволствие. Гласът ѝ постепенно придоби провлачения южняшки акцент – отличителната черта на Дета.

– Ако е женски, ти ще се заловиш с нея. Но ако демонът е мъжки, остави го на мен. Това ли е всичко?

Роланд пак кимна.

– Ами ако е двуполов?

Устните на Роланд потрепнаха в лека усмивка.

– Тогава ще действаме заедно. Само не забравяй...

С едва доловим и далечен глас Еди измънка:

– Не всичко е тихо във владенията на мъртвите. Вижете, спящият се събужда. – Той обърна изпълнените си с ужас очи към Роланд. – Тук има чудовище.

Демонът...

– Не. *Чудовище*. Нещо между вратите... между *световете*. Дебне и отваря очи.

Сузана погледна уплашена Роланд.

– Бъди силен, Еди. Не отстъпвай – каза Стрелецът.

Той си пое дълбоко дъх.

– Няма да се предам, докато не ме повали. А сега да тръгваме. Започва се.

– Всички ще влезем – заяви Сузана. Изопна гръб и се измъкна от инвалидната количка. – Всеки демон, който иска да се чука с мен, ще установи, че чука най-доброто. Никога няма да го забрави.

Докато минаваха между два от високите камъни и влизаха в говорещия пръстен, завали дъжд.

24

Веднага щом видя мястото, Джейк разбра две неща – първо, беше го виждал и преди, в сънищата, които бяха толкова ужасяващи, че съзнанието отказваше да ги възприеме. И второ, това беше място на смърт, убийства и безумие. Стоеше на отсрещния ъгъл на Райнолд Стрийт и Бруклин Авеню, на около седемдесет метра от Хенри и Еди Дийн, но дори от това разстояние усещаше, че Дворецът не им обръща внимание, а нетърпеливо протяга невидимите си ръце към него.

„Къщата ме иска. Не мога да избягам. Вътре ще намеря смъртта... но ще бъде безумие, ако не го направя. Защото някъде там има заключена врата. Ключът, който е у мен, ще я отвори. И единствено то спасение, на което мога да се надявам, е от другата, страна.“

Със свито сърце се вторачи в Двореца – къща с абсолютно странен вид. Стърчеше като тумор в средата на обрасъл с буйна растителност двор.

Братята Дийн бяха извървели девет пресечки в Бруклин. Движеха се бавно под горещото следобедно слънце. Най-после влязоха в онази част на града, която трябваше да е Дъч Хил, съдейки по имената на магазините и складовете. После застанаха пред Дворецът. Къщата имаше

такъв вид, сякаш бе запустяла от години, но въпреки това беше пострадала твърде малко от вандалите. Джейк осъзна, че в миналото е била истински дом, вероятно на богат търговец и на голямото му семейство. В онези отдавна минали дни сигурно е била боядисана в бяло, но сега беше мръсна и сивкава. Стъклата на прозорците бяха счупени и оградата от олющени колчета беше нашарена със спрей. Но самата къща беше непокътната.

Напомняше порутено привидение с покрив от плочи и стърчеше от неравния, осеян с боклуци двор. Приличаше на опасно куче, което се преструва, че спи. Стръмните стрехи бяха надвиснали над главния вход като смръщени вежди. Дъските на портата бяха разбити и изкривени. Капаците, някога боядисани в зелено, висяха до прозорците без стъкла. На някой от тях още имаше пердета, полюшващи се като ивици мъртва кожа. Вляво от сградата се виеше лоза с увиснали клони. На моравата имаше табелка, а на вратата – още една. Разстоянието беше голямо и Джейк не можеше да прочете какво пише на тях.

Но къщата беше *жива*. Знаеше го. Усещаше как духът ѝ се протяга от дъските и хлътналия покрив и се излива като река от очните ябълки на прозорците. Мисълта да влезе вътре го изпълни със страх и неописуем ужас. Но трябваше да го направи. Чуваше приглушеното приспивно жужене – сякаш пчели в горещ летен ден – и за миг се уплаши, че ще припадне. Затвори очи... и главата му се изпълни със собствения му глас.

„Трябва да влезеш, Джейк. Това е пътеката на Лъча, пътят към Кулата и моментът на твоето Привличане, Бъди смел, не отстъпвай, ела при мен“.

Страхът не намаля, но ужасното чувство на паника изчезна. Отново отвори очи и видя, че не е единственият, който бе усетил силата и пробуждането на къщата. Еди се опитваше да се дръпне от оградата. Обърна се към Джейк, който видя очите му – широко отворени и неспокойни под зелената кърпа. Големият му брат го хвана и го блъсна към ръжда-салата порта, но движението беше твърде нерешително, за да е закачливо. Колкото и да беше тъп, Хенри също се страхуваше.

Двамата се отдалечиха и се загледаха в къщата. Джейк не чуваше какво си говорят, но гласовете им бяха развълнувани и изпълнени със страхопочитание. Джейк си спомни какво му бе казал Еди в съня: *„Не забравяй, че там е опасно. Бъди внимателен и бърз.“*

Изведнъж истинският Еди умолително повиши тон:

– Хайде да се прибираме вкъщи. Моля те. Тази работа не ми

харесва.

Тонът му беше умотелен.

– Мамино детенце – рече Хенри, но в гласа му прозвуча облекчение и снизхождение. – Хайде!

Двамата се обърнаха и тръгнаха по улицата. Порутената къща се гушеше зад оградата. Джейк отстъпи, обърна се и се загледа във витрината на съседния магазин. Наблюдаваше Хенри и Еди – неясни и призрачни отражения на фона на стара прахосмукачка „Хувър“.

– Сигурен ли си, че наистина не е обитавана от духове? – попита Еди, когато стигнаха до тротоара от страната на Джейк.

– Ами, сега, когато бях там, вече не съм толкова сигурен – отговори брат му.

Двете момчета минаха покрай Джейк, без да го погледнат.

– Би ли влязъл вътре? – попита Еди.

– Не, дори да ми дадат един милион долара.

Завиха зад ъгъла. Джейк се отдалечи от витрината и погледна след тях. Бяха тръгнали по пътя, по който бяха дошли. Вървяха един до друг. Хенри стъпваше тромаво. Раменете му бяха увиснали като на възрастен човек. Еди крачеше до него с енергична и несъзнателна грациозност. Дългите им сенки се сливаха.

„Прибират се вкъщи – помисли Джейк. Почувства се много самотен. – Ще вечерят, ще напишат домашните си и ще спорят кое телевизионно предаване да гледат, после ще си легнат. Хенри може и да е скандалджия, но двамата имат свой живот, в който има смисъл... и се връщат към него. Чудя се дали имат представа колко им е провървяло. Може би само Еди разбира това.“

Обърна се, намести ремъците на раницата си и прекоси Райнолд Стрийт.

25

Сузана долови движение в тревите отвъд кръга от стърчащи камъни. Може би въздишка. Шепот. Шумолене.

– Нещо идва – напрегнато каза тя. – Приближава се бързо.

– Внимавай – рече Еди, – но го дръж настрана от мен. Разбираш ли? Далеч от мен.

– Добре. Ти свърши своята работа.

Той кимна. Коленичи в средата на кръга, като държеше пръчката

пред себе си, сякаш преценяваше колко е остър върхът ѝ. После я приближи до земята и нарисова голяма права линия в пръстта.

– Роланд, грижи се за нея...

– Ще го направя, ако мога. Еди.

– Но дръж онова нещо настрана от мен. Джейк идва.

Смахнатото мамино детенце наистина идва.

Сузана видя как тревите на север от говорящия пръстен полегнаха и се разделиха на две, оформяйки дълга тъмна линия – досущ копие, което се насочи право към кръга от камъни.

– Пригответе се. Демонът ще се нахвърли върху Еди. Един от нас трябва да го причака.

Тя се надигна на хълбоци като змия, излизаща от коша на индуски факир. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци до тялото. Очите ѝ блестяха.

– Готова съм! – каза, сетне извика: – *Ела, момко! Веднага!*

Дъждът се усили, когато демонът нахлу в кръга. Сузана имаше време само да усети силната му и безмилостна мъжественост – прониза я като остра смрад на джин и хвойна – после се изстреля към центъра. Затвори очи и посегна към него, но не с ръце, а с цялата си женска сила. „*Хей, момко! Къде отиваш? Тук има женска!*“

Демонът се обърна. Тя почувства изненадата му... а сетне – грубата му страст – преливаща и неотложна като пулсираща артерия. Демонът скочи върху нея като изнасилвач, появил се внезапно от задънена уличка.

Сузана извика и отхвъркна назад. Вените на шията ѝ изпъкнаха. Роклята прилепна на гърдите ѝ и корема ѝ, после се скъса. Чуваше задъхано дишане, сякаш самият въздух бе решил да проникне в нея.

– Сузи! – извика Еди и понечи да стане.

– *Не!* – изкрещя тя. – *Направи го! Онова копеле е тук, при мен... Точно където го искам да бъде. Хайде, Еди! Доведи момчето! Доведи...*

Студенина прониза нежната плът между краката ѝ. Тя изохка, падна по гръб... после се подпря на една ръка и предизвикателно се тласна нагоре.

– *Измъкнете го!*

Еди колебливо погледна Роланд, който кимна, сетне отново отправи поглед към Сузана. Очите му бяха пълни с тъмна болка и страх. Сетне нарочно обърна гръб и на двамата и пак падна на колене. Протегна заострената пръчка, която се бе превърнала в собственоръчно направен молив, без да обръща внимание на дъжда, сипещ се по ръцете, гърба и врата му. Пръчката започна да се движи, очертавайки линии и ъгли,

сътворявайки форма, която Роланд позна веднага.

Беше врата.

26

Джейк притисна длани към порутената порта и гласна. Ръждясалите панти изскърцаха и тя се открегна. Пред него се откри неравна тухлена пътечка. В края ѝ беше верандата. Зад нея се намираше вратата. Беше затворена.

Бавно се приближи до къщата. Гърлото му беше пресъхнало, а сърцето му биеше лудешки. Между тухлите бяха прорасли бурени. Чуваше шумоленето им под краката си. Всичките му сетива бяха изострени до крайност. „*Няма да влезеш тук, нали?*“ – обади се в съзнанието му някакъв обхванат от паника глас.

Отговорът, който му дойде наум, изглеждаше абсурден, но и напълно логичен: „*Всичко е подвластно на Лъча*“

Надписът върху табелата на поляната гласеше:

**ВЛИЗАНЕТО АБСОЛЮТНО ЗАБРАНЕНО!
НАРУШИТЕЛИТЕ СЕ НАКАЗВАТ ОТ ЗАКОНА!**

Пожълтялото, зацапано с ръжда съобщение, залепено на една от дъските на входната врата, беше по-конкретно:

**СЪС ЗАПОВЕД НА ЖИЛИЩНАТА УПРАВА
ТАЗИ СОБСТВЕНОСТ СЕ КОНФИСКУВА**

Джейк спря пред стълбите и погледна към вратата. Беше чул някакви гласове в необитаемия парцел и сега отново ги долавяше. Сякаш беше хор от проклинащи, безумни заплахи и също толкова ненормални обещания, И все пак смяташе, че звукът е само един. Гласът на къщата. На някой чудовищен портierer, събуден от дългия си неспокоен сън.

Сети се за пистолета на баща си и дори си помисли да го извади от раницата си. Но каква полза от това? Зад гърба му колите фучаха по Райнолд. Някаква жена крещеше на дъщеря си да престане да държи ръката на онова момче и да отиде в пералнята. Но това тук беше нещо различно. Свят, управляван от някакво чудовище, над което дори оръжията нямаха сила.

„Бъди смел, Джейк, не отстъпвай.“

– Е, добре – с тих и треперещ глас промълви той. – Ще опитам. Но друг път не ме зарязвай.

Той бавно заизкачва стълбите към верандата.

27

Дъските, с които беше закована вратата, бяха изгнили, а пироните ръждясали. Джейк хвана най-горните и ги дръпна. Дъските изскърцаха и освободиха вратата. Захвърли ги през парапета на верандата върху някогашната цветна леа, където сега растяха само бурени и кучешки дрян. Наведе се, сграбчи летвите в долния край на вратата... и спря за миг.

Някакъв глух звук долиташе през вратата. Напомняше виенето на гладно животно, хленчещо дълбоко в бетонна тръба. Студена пот изби по челото и лицето на Джейк. Беше толкова уплашен, че всичко му се струваше нереално. Сякаш беше действащо лице в нечий кошмар.

Хорът на злото беше зад вратата. Звукът се точеше като сироп.

Дръпна долните дъски. Паднаха лесно.

„Разбира се. То иска да вляза. Гладно е и ще съм основното му ястие.“

Изведнъж се сети за едно стихотворение, което госпожа Ейвъри им беше чела. Ставаше въпрос за положението, в което беше изпаднал един съвременен човек, откъснат от корените и традициите си. Но на Джейк му хрумна, че онзи, който бе написал това, трябва да е виждал къщата: *„Ще ти покажа нещо съвсем различно. Сянката ти сутрин, крачеща зад теб или пък вечер, надигаща се, за да те достигне. Ще ти покажа...“*

– Ще ти покажа страх в шепя прах – промълви той и хвана дръжката на вратата. В същия миг го завладя ясното усещане за сигурност, чувството, че вече всичко е решено. Този път вратата ще се отвори и ще му открие един различен свят, в който небето е кристално синьо и незамърсено от смог и пушек. На хоризонта не ще се очертават планински върхове, а неясните контури на непознат град.

Стисна здраво сребърния ключ в джоба си с надеждата, че вратата е заключена и ще се наложи да го използва. Не беше. Пантите изскърцаха и от тях се посипа прах. Мирисът на отдавна отминало време удари Джейк като камшик. Влага, блато, гниещи дъски, стари мебели. Зад тези

миризми се прокрадваше и още една – на леговище на звяр. Пред него се откри усоен тъмен коридор. Вляво имаше стълбище, водещо към потъмни сенки. Парапетът лежеше нацепен на трески на пода, но Джейк не беше толкова глупав, за да си помисли, че онова, което вижда, са само трески. Сред този безпорядък имаше и кости, а също и малки животински скелети. Някои от тях не приличаха на останки от животни и той не им обърна внимание. Знаеше, че никога не ще да продължи, ако ги разгледа. Спря пред най-долното стъпало, събирайки смелост да се изкачи. Чу слаб неясен звук, много остър и рязък и разбра, че това е тракането на собствените му зъби.

„Защо някой не ме спре? – помисли разярен. – Защо някой не mine по тротоара и не извика: «Хей, ти! Влизането тук е забранено, не можеш ли да четеш?»“

Знаеше отговора. Пешеходците минаваха предимно от другата страна на тази улица, а онези, които се приближаваха до къщата, се стараеха да вървят колкото може по-бързо.

„Дори някой случайно да погледне, не би ме видял, защото в действителност не съм тук. За добро или за зло, вече оставих собствения си свят отвън... Връщане няма. Неговият свят е някъде напред. Това...“

Между двата свята беше самият ад.

Влезе в коридора и макар че изпищя, когато вратата се затвори зад него със звук, напомнящ тряска на надгробен камък, не се изненада.

Дълбоко в себе си изобщо не беше учуден.

28

Имало едно време млада жена на име Дета Уокър. Тя обичала да посещава долнопробните барове и кръчми на Риджлайн Роуд, недалеч от Нътли, и онези по магистрала 88, близо до газопровода след Амхан. По онова време имала крака и както се пее в песента, знаела как да си служи с тях. Обличала тясна евина рокля, която приличала на копринена. Танцувала с момчетата, докато групата свирела парчета като „Двойна доза от любовта на моята любима“ и „Хипи-хипи шейк“. От време на време заговаряла някое от тях, изкарвала го навън и му позволявала да я заведе в колата си на паркинга.

Там се заигравала с него (Дета Уокър умеела да целува като никоя друга на света, а също била спец в дрането с нокти докато онзи не пощуреел... И тогава си тръгвала. Какво ставало после? Именно в това се

състои въпросът, нали? Такава била играта. Някои от тях плачели и се молели – това било хубаво, но не върхът. Други пък беснеели и крещели, което било още по-добре.

И въпреки че я бяха удряли по главата, насинявали окото, били, а дори веднъж толкова силно я бяха ритнали по задника, че се беше изтъркаляла върху чакъла на паркинга пред „Червената вятърна мелница“, никога не я бяха изнасилвали. Всички тези момчета се прибираха с насинени топки, всеки един от онези проклетите бели мръсници. Това, според схващани ята на Дета Уокър, означавало, че тя е на власт, непобедимата кралица. На какво? На тях. На всички онези късо подстригани, късокраки, самоуверени мамини синчета.

И тя останала кралица до последния момент.

Беше невъзможно да се противопостави на демона, който живееше в говориящия пръстен. Нямаше дръжки, за които да се хване, нито пък кола, от която да падне, или сграда, от която да избяга. Нямаше кого да удари или захапе, нито топки, които да изрита, ако белият мръсник загряваше бавно.

Демонът беше върху нея... И тогава, светкавично то... той... проникна в нея.

Усещаше го, докато я натискаше назад, макар да не го виждаше. Не съзираше ръцете му, но ги чувстваше, особено когато роклята ѝ се скъса на няколко места. После изведнъж изпита болка. Все едно я бяха разцепили там долу. В агонията и изненадата си тя извика. Присвил очи, Еди се огледа.

– Нищо ми няма! – извика тя. – Продължавай, Еди, забрави за мен! Добре съм!

Но тя излъга. За пръв път, откакто на тринадесетгодишна възраст бе излязла на полето на сексуалните сражения, тя губеше. Усети в себе си противна и твърда студенина. Имаше чувството, че я чукат с ледена висулка.

Почти изпаднала в безсъзнание, видя Еди да се обръща и отново да рисува в пръстта. Изражението му на загриженост се претопи в ужасяващата съсредоточена студенина, която понякога усещаше в него и виждаше на лицето му. Е, добре, така и трябваше да бъде, нали? Каза му да продължи, да я забрави, да направи необходимото, за да доведе момчето. Това беше нейното участие в рисунката на Джейк и нямаше право да мрази нито един от мъжете, които всъщност не я принуждаваха да се отдаде на демона. Но когато студенината я прониза и Еди се обърна с гръб към нея, тя мразеше и двамата. Направо би изтръгнала гадните им

топки.

После усети, че Роланд е застанал до нея. Сложи силните си ръце на раменете ѝ и въпреки че не говореше, тя го чуваше: „*Не се съпротивлявай. Няма да спечелиш, ако се биеш. Можеш само да умреш. Сексът е неговото оръжие, Сузана, но и слабостта му*“.

Да. Сексът винаги беше тяхната слабост. Единствената разлика се състоеше в това, че този път трябваше да даде малко повече от себе си. Но може би това беше в реда на нещата. В края на краищата щеше да успее да накара този невидим мръсен демон да си плати малко повече.

Помъчи се да отпусне бедра. Те се разтвориха веднага, приковани към земята от невидимото тяло. Отметна глава, поднасяйки лице към поройния дъжд и почувства близостта на демона – жадните му очи, изпиващи всяка изкривена гримаса на лицето ѝ.

Протегна ръка, сякаш за да му удари шамар... но вместо това го хвана за врата. Имаше чувството, че държи дим. Наистина ли усети, че той се отдръпва, изненадан от милувката ѝ? Тя надигна таза си, използвайки за опора невидимия врат. В същото време разтвори крака още повече, разкъсвайки по страничните шевове онова, което бе останало от роклята ѝ. Господи, колко огромен беше!

– Хайде – изхриптя. – Няма да ме изнасилиш, нали? Искаш ли да ме чукаш? Аз ще те чукам. Ще те чукам, както никога не си го правил досега! До смърт!

Усети как твърдостта му потрепна. Демонът се опита да се отдръпне и да се освободи от нея.

– Къде отиваш, мили? – с дрезгав глас въздъхна тя. Притисна го с бедра, като не му позволи да си тръгне. – Веселбата едва сега започва.

После завъртя задник, извивайки се под въображаемата плът. Протегна свободната си ръка, преплитайки всичките си десет пръста, и се отпусна назад. Опънатите ѝ ръце вече не държаха нищо. Отметна мократа от пот коса от очите си и устните ѝ се разтегнаха в хищна усмивка.

„*Пусни ме!*“ – извика в съзнанието ѝ някакъв глас, но в същото време почувства, че собственикът му отговаря пряко волята си.

– Няма начин, скъпи. Сам си го търсеше... и сега ще го получиш.

Тласна се напред, като се държеше за него, максимално съсредоточена в изпълващата я студенина. „Ще разтопя този лед, сладурче, и когато вече го няма, какво ще правиш тогава?“ Издаде устни напред, после пак ги сви. Стисна безмилостно бедра, затвори очи, заби нокти в невидимия врат и започна да се моли на Бога Еди да действа бързо.

Нямаше престава колко време ще издържи.

Джейк си мислеше, че някъде в това ужасно и усойно място има заключена врата. Онази, която му трябва. Оставаше само да я намери. Беше му трудно, защото усещаше присъствието на къщата. Неясните боботещи гласове започваха да се сливат в един-единствен звук – тих, стържещ шепот, който се приближаваше.

Вдясно видя отворена врата. На стената зад нея, закачен с кабарче, се мъдреше овехтял дагеротип, изобразяващ обесен човек, който висеше като презрял плод на изсъхнало дърво. От другата страна имаше помещение, което някога е било кухня. Печката я нямаше, но затова пък в отсрещния край, върху неравния, избелял балатум, стоеше стар хладилник. Вратата му зееше отворена. Вътре бе засъхнала някаква черна мизрилива смес, която бе изтекла навън и оформила продълговата локва на пода. Кухненските шкафчета бяха открехнати. В едно от тях видя може би най-старата на света консерва миди. От друго пък се показваше главата на умрял плъх. Очите му бяха бели и сякаш се въртяха. След миг Джейк разбра, че празните орбити са пълни с гърчещи се червеи.

Неочаквано нещо тупна на главата му. Джейк изпищя от изненада, протегна ръка и докосна някаква мека мъхеста гумена топка. Махна я от косите си и забеляза, че това е паяк. Подутото му тяло беше синкаво-лилаво. Очите му го гледаха с неприязън. Запокити го към стената. Паякът се блъсна в нея, леко потрепвайки с крака.

Още някакво насекомо падна на врата му. Джейк усети внезапна болка на тила. Втурна се назад към коридора, спъна се в парапета и почувства как паякът се разпуква. Мокрите му лигави и топли вътрешности потекоха между плешките му като жълтък на яйце. Сега видя и останалите паяци на кухненската врата. Някои висяха върху почти невидими нишки, други се спуснаха с плясък на пода и бързо запълзяха към ъглите.

Джейк скочи, като продължаваше да пищи. Почувства нещо в съзнанието си. Беше като опънато въже, което скоро ще се скъса. Предполага, че е разсъдъкът му, и удивителната му смелост най-накрая се пречупи. Вече не издържаше. Затича се, но много късно разбра, че се е отправил в грешната посока. С всяка измината крачка навлизаше все повече в Двореца, вместо да бяга към портата.

Втурна се в някакво помещение, което беше твърде голямо, за да е всекидневна. По-скоро приличаше на бална зала. На тапетите бяха

изобразени елфи със странни, лукави усмивки, които се взираха в него под островърхите си зелени шапки. До стената беше подпрян стар диван. Над изгнилия дървен под висеше счупен полилей. Ръждясалата му верига беше омотана сред разпилени стъклени мъниста и прашни, подобни на сълзи висулки. Джейк заобиколи останките и се обърна. Не видя паяци. Ако не бяха тръпките, лазещи по гърба му, дори щеше да помисли, че те са били плод на въображението му.

Отново погледна напред и внезапно спря. Пред него имаше притворени високи прозорци, които едва се крепяха на пантите си. От другата страна се простираше още един коридор. В дъното имаше затворена врата с позлатена валчеста дръжка. Върху нея беше написана, или по-скоро издълбана, една дума: „МОМЧЕТО“.

Под дръжката имаше украсена с изящни завъртулки сребърна плочка и ключалка.

„Намерих я! – възторжено помисли Джейк. – Най-после я намерих! Тя е! Това е вратата!“

Зад гърба му се чу тихо стенание, сякаш къщата започваше да се разпада. Той се обърна и отново погледна към балната зала. Отсрещната стена беше започнала да се накланя и избутваше стария диван. Овехтелите тапети потрепваха. Елфите се поклащаха и танцуваха. На места се разкъсаха, образувайки дълги къдрици, които приличаха на внезапно освободени сенки. Мазилката се изду. Джейк чу глухи стържещи звуци, когато летвите се счупиха и се пренаредиха по нов, невидим начин. Шумът се усилваше. Вече не беше стенание, а по-скоро приличаше на ръмжене.

Той се вторачи като хипнотизиран.

Мазилката не се напука, а сякаш стана мека и еластична. Стената продължаваше да се издува, оформяйки неравни бели балони, които все още се задържаха от тапетите, и преобразявайки се в хълмове, завои и долини. Внезапно Джейк разбра, че вижда огромно лице, показващо се от стената. Все едно гледаше някой, заврял лице в мокър чаршаф.

Чу се силен трясък, когато от надиплената стена падна парче летва, която се превърна в наранена зеница на око. Стената под нея се преобразяваше в разкривена уста, пълна със счупени зъби. Джейк видя парченца от тапетите, полепнали по устните и венците.

От мазилката изскочи ръка, повличайки със себе си кълбо от преплетени електрически кабели. Сграбчи дивана и го избута встрани, оставяйки призрочни бели отпечатащи от пръсти върху тъмната му повърхност. Хоросанът започна да се руши. Откъснаха се още няколко летви,

които оформиха остри, нащърбени нокти. Сега цялото лице излезе от стената и се втрени в Джейк с единственото си дървено око. По средата на челото му един елф от тапета продължаваше да танцува. Приличаше на странна татуировка. Разнесе се стържещ звук, когато съществото започна да пълзи напред. Вратата на коридора се откъсна от пантите и се превърна в изкривено рамо. Ръката на чудовището вкопчи нокти в пода, разпилявайки стъклените мъниста от падналия полилей.

Джейк излезе от вцепенението. Обърна се, втурна се през високите прозорци и хукна по коридора. Раницата подскачаше на гърба му. С дясната си ръка търсеше ключа в джоба си. Сърцето му биеше като обезумяла фабрична машина. Зад него съществото изрева. Въпреки че речта му беше нечленоразделна, Джейк знаеше какво е посланието – да спре, защото е безполезно да бяга, и че изход няма. Цялата къща сякаш оживя. Въз въздуха отекваше трясъкът на разцепващите се дъски и падащи греди. Бръмчачият безумен глас на Портiera се чуваше навсякъде.

Момчето стисна ключа. Докато го вадеше, един от зъбците се закачи за джоба му. Изпотените му пръсти го изпуснаха. Ключът падна на пода, отскочи, мушна се в цепнатина между две пропадащи дъски и изчезна.

30

– Той е в беда! – Сузана чу вика на Еди, но някъде отдалеч. Самата тя имаше достатъчно неприятности... но смяташе, че ще се оправи, независимо от всичко.

„Ще разтопя ледената ти висулка, сладурче – беше казала на демона. – Ще я стоя и когато изчезне, какво ще правиш тогава?“

Не успя да го стори, но бе променила нещо. Проникването на безтелесната плът със сигурност не ѝ доставяше удоволствие, но поне непоносимата болка намаля, а усещането за-хлад изчезна. Демонът беше уловен в капан и не можеше да избяга. Държеше го в тялото си. Роланд беше казал, че секът е слабост, но и сила, и както обикновено беше излязъл прав. Демонът я бе обладал, но и тя му влияеше. Сега и двамата имаха чувството, че все едно бяха вкарали пръста си в някое от онези дяволски китайски шишенца и колкото по-силно дърпаш, толкова повече се заклещваш.

Една-единствена мисъл крепеше духа ѝ. Всички други съзнателни мисли я бяха напуснали. Трябваше да държи онова хълцащо, уплашено

и зло нещо в капана на собствената му безпомощна страст. Демонът се въртеше, гласкаше се в нея и се гърчеше, в същото време пишеше да бъде пуснат на воля, използвайки тялото ѝ с ненаситна, безпомощна настоятелност. Но тя нямаше да го пусне на свобода.

„А какво ли ще стане, ако наистина го освободя? – запита се отчаяна. – Какво ли ще направи, за да ми се отплати?“

Нямаше представа.

31

Дъждът валеше като из ведро, заплашвайки да превърне окръжността в море от кал.

– Сложи нещо над вратата! – извика Еди. – Не позволявай на дъжда да я намокри!

Роланд погледна към Сузана и видя, че тя все още се бори с демона. Очите ѝ бяха притворени, а устата ѝ бе изкривена в странна гримаса. Той не виждаше, нито чуваше демона, но го усещаше как се мятат ненаситно и уплашено.

Еди се обърна към него и изкрещя:

– Чу ли? Постави нещо върху проклетата врата и го направи ВЕДНАГА!

Стрелецът извади от раницата си една от кожата и хвана краищата ѝ. После протегна ръце, наведе се над Еди и направи импровизирана палатка. Върхът на „молива“ се беше втвърдил от калта. Той го избърса в ръката си, оставяйки на кожата петно с цвят на натурален шоколад и отново се наведе над рисунката си. Не беше точно същия размер като вратата от страната на Джейк. Съотношението беше приблизително 75:1, но все пак беше достатъчно голяма, за да може момчето да премине... ако ключовете съвпаднаха.

„Дори да има ключ, не си мислиш това, нали? – запита се той. – Ами ако го изпусне... или онази къща го принуди да го изпусне?“

Нарисува пластинка под кръга, който представляваше валчестата дръжка, поколеба се за миг, после нарисува познатите очертания на ключалката.

Замисли се. Трябваше да направи още нещо, но какво? Беше му трудно да се съсредоточи, защото в главата му сякаш бушуваше торнадо – ураган от разпилени мисли.

– Хайде, скъпи! – извика Сузана. – Губиш сили! Какво става? Пък

аз мислех, че си истински жребец! Какво има, момче?

Момче. Точно така.

С върха на пръчката внимателно написа „МОМЧЕТО“ в горния край на вратата. В момента, когато изписа буквата „О“, рисунката се промени. Кръгът, където земята беше почерняла от дъжда, стана още по-тъмен... надигна се от земята и се превърна в блестяща валчеста дръжка на врата. И вместо кафява, влажна пръст, през ключалката Еди видя бледа, неясна светлина.

Някъде зад него Сузана отново изкрещя на демона, като го подканваше, но този път гласът ѝ прозвуча уморено. Това трябваше да приключи, при това скоро.

Еди се приведе напред. Приличаше на мюсюлманин, който се кланя на Аллах. Долепи око до ключалката, която беше нарисувал. Надникна през нея в своя свят, в къщата, която с Хенри бяха отишли да видят през май 1977 г. Дори тогава не беше сигурен, поне не напълно убеден, че някакво момче от другия край на града ги следи.

Видя коридор. Джейк беше там, паднал на колене, и отчаяно се бореше с някаква дъска. Нещо се приближаваше към него. Еди го виждаше и в същото време не го виждаше – сякаш част от съзнанието му отказваше да го забележи. Видеше ли го, щеше да го осени прозрение, а прозрението щеше да доведе до безумие.

– Побързай Джейк! – извика той в ключалката. *– За Бога, дръпни дъската!*

Над говориящия пръстен гръмотевица разкъса небето като оръдеен залп, а дъждът се превърна в градушка.

32

Миг, след като ключът падна, Джейк замръзна на място, взирайки се в тясната цепнатина между дъските.

Невероятно, но му се доспа.

„Това не трябваше да се случва – помисли си. – Твърде много ми дойде. Не мога да продължавам нито минута повече, нито дори секунда. Ще се свия на кълбо до вратата. Ще заспя, точно сега, веднага и когато то ме сграбчи и налага, няма да се събудя.“

После чудовището изръмжа и когато Джейк погледна нагоре, желанието му да се предаде мигновено изчезна. Вече се беше показало цялото от стената – огромна глава от мазилка, разкъсано дървено око и

протегнатата ръка. Върху черепа му имаше дървени парчета, образуващи разрошени коси, сякаш нарисувани от дете. Чудовището видя Джейк и отвори уста, показвайки нащърбените си дървени зъби. Отново изръмжа. От устата му излезе прах – досущ цигарен дим.

Момчето падна на колене и се вторачи в цепнатината. Ключът приличаше на сребърно сияние дълбоко надолу в тъмното, но процепът беше твърде тесен, за да вкара пръсти. Сграбчи една от дъските и я задържа с всичка сила. Пироните, които я придържаха, изскърцаха, но не помръднаха.

Разнесе се грохот, после звън. Погледна към коридора и видя как ръката – по-голяма от цялото му тяло – сграбчва падналия полилей и го хвърля встрани. Ръждивата верига, която някога го бе държала закачен за тавана, се изправи като опашка на бик, след което падна. Над Джейк се разлюля някаква лампа с ръждясала верига. Старият месинг строши мръсното стъкло.

Главата на Портиера, закрепена на единственото му изкривено рамо, се плъзна над пода. Зад нея останките от стената рухнаха сред облак прах. В следващия момент отделните части се извисиха нагоре и се превърнаха в изкривен и кокалест гръб.

Портиерът видя, че Джейк го гледа, и сякаш се ухили. В същия миг от набръчканото му лице се изсипаха дървени частички. Започна да се влачи към посипаната с прах бална зала, като отваряше и затваряше уста. Огромната му ръка се движеше пипнешком между развалините, търсейки нещо. Намери един от високите прозорци в края на коридора и го изхвърли от рамката му.

Джейк извика безпомощно и отново задържа дъската. Не можеше да я изкърти, но гласът на Стрелеца го стори:

– Другата, Джейк! Опитай съседната!

Той се подчини. Мигновено чу друг глас. Този звук не беше в съзнанието му, а идваше отвън и момчето осъзна, че се носи от другата страна на вратата – онази, която търсеше още от деня, когато за малко не го прегазиха на улицата.

– Побързай, Джейк! За Бога, хайде, по-бързо!

Когато дръпна другата дъска, тя се отскубна толкова лесно, че той едва не политна назад.

33

На прага на магазина за електроуреди втора употреба на отсрещната страна на улицата, на която се намираше Дворецът, бяха застанали две жени. По-възрастната беше собственичката, а по-младата – единствената ѝ клиентка. Двете чуха шума от рушащи се стени и падащи греди. Несъзнателно се прегърнаха и се втрещиха, треперейки като деца, чули шум в мрака.

Малко по-нагоре по улицата три момчета, тръгнали към игрището, спряха и се загледаха в къщата. Един шофьор паркира камиона си до бордюра, изключи двигателя и излезе да погледне. Постоянните клиенти на „Хенри Корнър Маркет“ и на пивница „Дъч Хил“ се изсипаха навън, оглеждайки се ужасени.

Земята се затресе и по тротоарите се разпростря плетеница от пукнатинки.

– Земетресение ли има? – провикна се шофьорът на камиона за доставки по домовете, обръщайки се към жените, които стояха пред магазина за употребявани електроуреди.

После, вместо да изчака отговора им, той скочи в кабинета и отпраши с бясна скорост, завивайки към срещуположната страна на улицата, за да избегне разрушената къща, която беше епицентърът на труса.

Сградата сякаш се свиваше навътре. От фасадата летяха счупени дъски, отскачаха и се посипваха в двора. От стрехите се стичаха сиво-черни порои от керемиди. Чуваха се раздиращи земята тътени. В средата на къщата се появи зигзагообразна цепнатина. Вратата се изгуби в дълбините ѝ, после цялата сграда започна да потъва в нея.

По-младата жена изведнъж се освободи от прегръдката на другата.

– Изчезвам – заяви и се затича по улицата, без да поглежда назад.

34

В коридора застана вятър, който разроши косите на Джейк. Пръстите му обвиха сребърния ключ. Някак инстинктивно осъзна какво беше това място и какво ставаше. Портiererът не беше точно в къщата, а навсякъде – във всяка дъска, керемидата, прозорец и стряха. И сега се надигаше, придобивайки истинската си уродлива форма. Искаше да го хване преди Джейк да успее да използва ключа. Зад огромната бяла глава на великана и изкривеното му прегърбено рамо, момчето виждаше дъски,

корнизи, жици и парчета стъкло. Забеляза дори входната врата и разрушеното стълбище, които прелетяха през главния коридор и се присъединиха към останалите купчини развалини в балната зала. Струпаха се върху все повече обезформящото се чудовище, което вече посягаше към хлапето с уродливата си ръка.

Джейк извади ръката си от дупката в пода и видя, че е покрита с големи бръмбари. Удари я в стената, за да се отърси от тях, и извика, когато стената се разтвори и после се опита да се затвори около китката му. В последния момент измъкна ръката си, рязко се обърна и вкара сребърния ключ в ключалката.

Чудовището отново изрева, но гласът му мигновено бе заглушен от друг писък, който Джейк разпозна. Беше го чул на необитаемия парцел, но тогава беше тих. Сега беше победоносен. Завладяващото и неоспоримо чувство за сигурност го изпълни отново. Този път беше сигурен, че няма да бъде разочарован. Този глас възплащаваше увереността, от която имаше нужда. Беше гласът на розата.

Оскъдната светлина намаля още повече, когато хоросановата ръка откъсна и другия прозорец и го запрата в коридора. Лицето се показа в отвора и се вторачи в Джейк. Пръстите му запълзяха към него като огромен паяк.

Момчето превъртя ключа и усети прилив на невероятна сила в ръката си. Чу тежък, глух удар, когато залостеният вътре болт падна. Сграбчи дръжката, натисна я и бутна вратата, която се отвори широко. Извика объркан и ужасен, когато видя какво се намира зад нея.

От горе до долу вратата беше зазидана с пръст. От пръстта се показваха корени като кълба от жици. Червеи, объркани колкото самия Джейк, запълзяха насам-натам. Някои се скриха обратно, други продължиха да мърдат, чудейки се къде ли отиде земята, която преди малко беше под тях. Един падна на маратонката на Джейк.

За миг ключалката хвърли мъглява бяла светлина на ризата му. Под нея – толкова близо и в същото време толкова далеч – той видя дъжд и проблясващи в небето мълнии. После ключалката се изпълни с червеи. Около крака на Джейк се обвиха гигантски хоросанови пръсти.

Еди вече не усещаше ударите на градушката, когато Роланд пусна кожата, изправи се и тръгна към мястото, където лежеше Сузана.

Стрелецът я хвана под мишниците и колкото можеше по-внимателно я повлече към Еди.

– Пусни го, когато ти кажа, Сузана! – извика Роланд. – Разбра ли? *Когато ти кажа!*

Еди не ги видя, нито разбра нещо от това. Единственото, което чуваше, бяха писъците на Джейк от другата страна на вратата.

Сега беше моментът да използва ключа.

Извади го от ризата си и го пхна в ключалката, която беше нарисувал. Опита се да го превърти. Не можа. Ключът мръдна само на милиметър. Вдигна глава, пазейки се от падащия град, който го удряше по челото, страните и устните, оставяйки ивици и червени петна по тях.

– *НЕ!* – изкрещя. – *ГОСПОДИ, МОЛЯ ТЕ, НЕ!*

Но отговор от Господ не последва. Единствено още една гръмотевица и светкавица раздраха обсипаното с бързо препускащи облаци небе.

36

Джейк подскочи, сграбчи висящата над главата му верига на полилея и се освободи от ръцете на Портиера. Залюля се, като си помагаше с рамката на вратата, и се тласна напред. Приличаше на Тарзан. Вдигна крака и изрита обвиващите го пръсти, когато се приближи към тях. Мазилката се разби на парчета. Под нея се откри дървен скелет. Чудовището отново изрева – разярено и лакомо. Къщата се разпаднаше все едно в роман на Едгар Алан По.

Той се тласна обратно на дивана, близо до кирпичената стена, която блокираше вратата, после отново се люшна напред. Изрита с кръстосани крака достигналата го ръка. Почувства пронизителна болка в стъпалата, когато дървените пръсти го сграбчиха. Остана само с една маратонка.

Опита се да хване по-високо веригата и се закатери към тавана. Над него се разнесе някакъв неясен стържещ звук. Прах от мазилката се посипа върху потното му лице. Таванът започна да хлътва. Веригата на лампата малко по малко се отскубваше. От дъното на коридора се чу силен скърцащ звук и чудовището най-сетне успя да се провере през процепа.

Джейк изкрещя и се хвърли безпомощно по лице.

Паническият страх на Еди изведнъж изчезна. Сякаш го обгърна наметало от ледено хладнокръвие – дреха, която Роланд от Гилеад неведнъж бе обличал. Беше единственото оръжие, което истинският стрелец притежаваше... и онова, от което имаше нужда. В същия миг в съзнанието му заговори глас. През последните три месеца беше преследван от подобни гласове – на майка си, на Роланд и разбира се, на Хенри. Но сега с огромно облекчение позна собствения си глас – спокоен, разумен и окуражителен:

„Видя формата на ключа в огъня, забеляза го в гората. И двата пъти го видя свършено ясно. После спусна капаци от страх на очите си. Сваля ги. Махни ги и пак се огледай. Може би не е късно, дори сега.“

Смътно съзнаваше, че Стрелецът се е вторачил в него, а Сузана крещи на демона с отслабващ, но все още предизвикателен глас. От другата страна на вратата Джейк пищеше от ужас – а може би вече агонизираше.

Еди не им обвърна внимание. Извади дървения ключ от ключалката, която беше нарисувал, и от вратата, която вече беше истинска, и се втренчи в нея, опитвайки се да си припомни искрената радост, която изпитваше като дете – възторга, че е намерил ясни очертания в хаотичната безформеност. И сега видя къде е сгрешил. Видя мястото толкова ясно, че не разбираше как го беше пропуснал в началото. *„Наистина трябва да съм бил с капаци на очите“* – помисли той. Разбира се, ключът завършваше с формата на буквата S. Втората резка беше малко по-дебела. Съвсем малко.

– Нож – каза той и протегна ръка като хирург в операционна зала.

Безмълвно Роланд го сложи на дланта му.

Еди хвана; върха на острието с палеца и показалеца на дясната си ръка. Наведе се над ключа, без да обръща внимание на градушката, си-пеща се по главата му. Формата на ключа се открии още по-ясно. Очерта се с цялата си красота и неопровержима реалност.

Издялка една стърготина.

Само веднъж.

Много внимателно.

Дървена частица, толкова малка, че едва се виждаше, се отдели от повърхността на 8-образния край на ключа.

От другата страна на вратата Джейк Чеймбърс отново изпищя.

38

Веригата се скъса с оглушителен трясък и момчето падна, приземявайки се на колене. Портриерът изрева победоносно. Ръката от мазилка сграбчи Джейк за коленете и започна да го влачи по коридора. Той се опита да опре крака в пода, но това не помогна. Усети как в кожата му се забиват трески и ръждясали пирони. Чудовището го стисна още по-здраво и продължи да го влачи напред.

Главата на звяра се заклеши във вратата на коридора като коркова тапа в бутилка. Усилията, които беше положил да стигне толкова далеч, бяха променили първобитните му черти и сега приличаше на някакъв кошмарен, уродлив трол. Устата се отвори, за да погълне Джейк. Момчето отчаяно се опитваше да намери ключа с надеждата да го използва като талисман, но, разбира се, го беше оставил на вратата.

– *Ах, ти, кучи син!* – извика и се отдръпна назад с всичка сила, извивайки гърба си като гмуркач, без да обръща внимание на счупените дъски, които се забиваха в него като пирони. Почувства как джинсите му падат и хватката на чудовището за миг отслабна.

Отново подскочи. Ръката безмилостно го стисна, но джинсите му се свлякоха чак до коленете. Падна по гръб на пода. Раницата омекоти удара. Успя да събере колене още малко и когато ръката отново го стисна, рязко изопна крака. В същия миг ръката се дръпна назад и онова, на което той се бе надявал, стана. Джинсите му и единствената му маратонка се свлякоха от тялото му и го освободиха, поне за миг. Видя ръката да се върти на китката си от дъски, да разпръсква мазилка и да пъха джинсите му в устата си. После запълзя към зазиданата врата, без да обръща внимание на парчетата стъкло от строшения полилей. Единственото му желание беше отново да се добере до ключа.

Беше почти до вратата, когато ръката обви босите му крака и пак го задържа.

39

Най-после се увери, че формата на ключа е правилна.

Отново го пъхна в ключалката и се опита да го превърти. За миг вратата оказа съпротива... после ключът се превъртя. Чу изсракването на механизма и в същия миг, изпълнил предназначението си, ключът се счупи на две. Еди сграбчи тъмната полирана дръжка с две ръце и я

дръпна. Почувства огромна тежест, въртяща се на невидима ос. Имаше чувството, че ръката му е надарена с безмерна сила. Осъзна, че два различни свята се бяха събрали и между тях се беше образувал път.

За миг главата му се замая. Загуби способността си да се ориентира и когато погледна през вратата, разбра защо. Макар да гледаше надолу вертикално, виждаше хоризонтално. Приличаше на странна оптична измама, създадена с помощта на призми и огледала. Тогава забеляза Джейк. Беше паднал по гръб върху посипания със стъкла и мазилка под. Гигантска ръка го беше сграбчила за лактите и краката и го влачеше. Видя и зейналата чудовищна паст, която бълваше бяла мъгла или прах.

– *Роланд!* – извика Еди. – *Роланд, момчето е...*

В този миг силен удар го повали.

40

Сузана усети, че някой я вдигна във въздуха и я завъртя. Светът се превърна във въртележка: стоящите вертикално камъни, сивото небе, обсипаната с ледени зърна земя... и една правоъгълна дупка, която приличаше на капак в под. От нея се разнасяха писъци. Демонът в нея вилнееше и се бореше. Искаше да избяга, но не можеше, докато тя не го освободеше.

– *Сега!* – изкрещя Роланд. – *Пусни го, Сузана! В името на баща си, освободи го ВЕДНАГА!*

И тя го направи.

В съзнанието си (с помощта на Дета) Сузана беше направила за демона капан – нещо като мрежа от преплетени метални пластинки – и сега ги преряза. Усети как чудовището мигновено изскочи от нея и за секунда почувства някаква странна пустота, ужасна празнота. Но тези усещания бяха бързо заменени от облекчение и мрачно чувство на неприязън и оскверненост.

Когато невидимата му тежест я напусна, тя го видя – нечовешки образ, подобен на вампир с огромни разперени крила и нещо като жестока извита навън и нагоре кука. Видя го, усети го да прелита над отвора в земята. Зърна Еди, който гледаше с широко отворени от ужас очи. Забеляза разтворените ръце на Роланд, готов да залови демона.

Стрелецът политна назад и едва не падна от тежестта на чудовището. Сетне отново се изправи, стиснал празното пространство.

Държейки невидимия демон, той скочи през вратата и изчезна.

Коридорът на Двореца изведнъж се озари от ослепителна бяла светлина. По стените се посипа градушка. Ледените топчета рикошираха в стените и падаха върху разбитите дъски на пода. Джейк чу писъци и видя приближаващия се Стрелец. Скочи в коридора с протегнати ръце, все едно държеше нещо невидимо.

Джейк усети как краката му потъват в пастта на Портиера.

– *Роланд!* – извика. – *Помогни ми!*

Стрелецът разтвори пръсти и под въздействието на някаква невероятна сила широко разпери ръце. После неволно отстъпи назад. Джейк усети как кривите зъби на чудовището докосват кожата му, готови да разкъсат плътта му и да строшат костите му, и в същия миг над главата му прелетя нещо огромно – досущ порив на вятър. След миг зъбите изчезнаха. Ръката, която го държеше за краката, отслаби хватката си. От прашното гърло на Портиера се изтръгна нечовешки вик на болка и изненада, после заглъхна.

Роланд сграбчи Джейк и го повлече за краката.

– *Ти дойде!* – извика момчето. – *Ти наистина се появи!*

– *Да. С помощта на Бог и смелостта на приятелите ми.*

Когато чудовището изрева отново, от очите на Джейк бликнаха сълзи на облекчение и ужас. Сега шумовете на къщата приличаха на грохот на ураган, застигнал кораб в открито море. Около тях падаха парчета дърво и мазилка. Роланд хвана хлапето под мишниците и се втурна към вратата. Движещата се пипнешком огромна ръка го сграбчи за крака и го запрати към стената, която отново се опита да го погълне. Той се изтласка от стената, обърна се и извади пистолета си. Стреля два пъти в безцелно мятаната се ръка, разпръсквайки на парчета един от уродливите хоросанови пръсти. От бяло лицето на портиера се превърна в пурпурно-черно, сякаш се бе задавило с нещо, което беше прелетяло толкова бързо, че беше попаднало в устата му и проникнало в гърлото, преди да разбере какво точно става.

Роланд отново се обърна и се втурна към вратата. Въпреки че не се виждаше никаква преграда, той замръзна на място, сякаш някаква невидима мрежа препречи пътя му.

После усети, че Еди го хваща за косите и го вдига.

Те излязоха въвн под отслабващата градушка като бебета, които се раждат. Еди беше акушерът, както Стрелецът му беше казал. Беше се проснал по корем и протегнал ръце през вратата, като стискаше кичури от косата на Роланд.

– Сузи, помогни ми!

Тя запълзя към него, стигна до тях и постави ръка под брадичката на Роланд. Той се надигна към тях с изопната назад глава. Устните му бяха изкривени от болка и усилие.

Еди почувства как нещо се скъса и едната му ръка се освободи, отскубвайки гъст кичур от прошарените коси на Стрелеца.

– Изплъзва се!

– Кучи син... никъде няма да отидеш! – извика Сузана и дръпна толкова силно, сякаш искаше да прекърши врата на Роланд.

През вратата в средата на кръга се показаха две малки ръце и се вкопчиха в краищата. Освободен от тежестта на Джейк, Роланд се надигна на лакът и след миг се измъкна. Еди сграбчи момчето за китките и го издърпа.

Дишайки учестено, Джейк се претърколи по гръб.

Еди се обърна към Сузана, взе я в обятията си и обсипа с целувки челото, страните и врата ѝ. Смееше се и едновременно плачеше. Тя се притисна в него, дишайки тежко... но на устните ѝ се появи лека усмивка на задоволство и ръката ѝ се плъзна по мократа му коса.

Някъде под тях се разнесе какофония от звуци – писъци, сумтене, глухи удари и трясък.

Без да вдига глава, Роланд изпълзя от вратата. Косите му бяха разрошени. По лицето му се стичаха струйки кръв.

– Затвори я! – обърна се задъхан към младежа. – За Бога, затвори я!

Еди натисна, а огромните невидими панти свършиха останалото. Вратата се затвори със силен глух трясък, поглъщайки всички други звуци. Рамката ѝ се превърна в бледи очертания в пръстта. Валчестата дръжка изгуби формата си и отново стана само кръг, който бе нарисувал с пръчката. На мястото на ключалката останаха само неправилни очертания, от които се показваше парче дърво – досущ дръжка на меч.

Сузана се приближи към Джейк и му помогна да седне.

– Добре ли си, сладур?

Момчето я погледна със замъглен поглед.

– Да, поне така мисля. Къде е той? Стрелецът? Трябва да го питам нещо.

– Тук съм, Джейк – отговори Роланд. Изправи се, залитайки към него, приближи се и клекна. Докосна гладкото му лице, сякаш не вярваше, че момчето е там.

– Този път няма да ме оставиш да падна отново, нали?

– Не – отвърна Роланд. – Никога и за нищо на света.

Внезапно си спомни за Кулата и се запита дали наистина ще е толкова лесно.

43

Градушката се превърна в пороен дъжд, но Еди зърна късчета си-ньо небе между отдалечаващите се на север облаци. Бурята скоро щеше да утихне, но дотогава щяха да бъдат мокри до кости.

Установи, че това съвсем не го притеснява. Не си спомняше откога не се беше чувствал толкова спокоен и толкова мокър. Знаеше, че това безумно приключение не е свършило. Дори подозираше, че току-що е започнало. Но днес бяха спечелили битката.

– Сузи, добре ли си? – попита той. Оправи полепналите по челото й коси и я погледна в черните очи. – Нарани ли те?

– Малко ме заболя, но съм добре. Мисля, че онази кучка Дета Уокър си остана непобедима шампионка по крайпътните забежки.

– Какво имаш предвид? Тя се усмихна дяволито.

– Нищо, вече няма значение... слава Богу. Ами ти, Еди? Добре ли си?

Младежът се заслуша, за да чуе гласа на Хенри, но не можа. Струваше му се, че е изчезнал завинаги.

– Много добре, дори превъзходно – отговори, засмя се и отново я прегърна.

През рамо видя онова, което бе останало от вратата – само няколко неясни линии. Дъждът скоро щеше да заличи и тях.

44

– Как се казваш? – попита Джейк младата жената с отрязани крака.

В същия миг осъзна, че беше изгубил панталоните си, докато се

опитваше да избяга от Портиера, и придърпа надолу ризата върху гашетата си. Не беше останало много и от роклята на жената.

– Сузана Дийн – отговори тя. – Знам твоето име.

– Сузана – замислено повтори Джейк. – Надявам се, че баща ти не притежава железопътна компания, нали?

Тя погледна учудено за миг, после отметна глава назад и се засмя.

– Откъде го измисли, сладурче! Той беше зъболекар, който изобрети това-онова и забогата. Защо ми задаваш такъв въпрос?

Джейк не отговори. Беше насочил вниманието си към Еди. Ужасът бе изчезнал от лицето му.

– Здравей, Джейк – поздрави го Еди. – Радвам се да те видя, човече.

– Здравсти – отвърна момчето. – Днес вече се видяхме, но тогава изглеждаше много по-млад.

– Дори преди десет минути бях по-млад. Добре ли си?

– Да. Няколко драскотини, това е всичко – отговори Джейк и се огледа. – Още не сте намерили влака.

Това не беше въпрос, а по-скоро констатация. Еди и Сузана си размениха въпросителни погледи, но Роланд поклати глава.

– Няма влак.

– А гласовете? Изчезнаха ли?

Роланд кимна.

– Отидоха си. Ами твоите?

– Също. Вече отново се чувствам добре. И двамата сме по-добре.

Всички се спогледаха едновременно, получили един и същ импулс, и когато Роланд прегърна момчето, неестественото самообладание напусна Джейк и той заплака. Беше изтощен и зарид като изгубено дете, страдало много и най-накрая спасено. Ръката на мъжа го прихвана през кръста и Джейк го прегърна през врата.

– Никога вече няма да те изоставя – обеща Роланд и от очите му потекоха сълзи. – Кълна се в името на дедите си. *Никога не ще те напусна.*

И все пак сърцето му, този мълчалив, бдителен, доживотен затворник на *ка*, прие тези обещания не само с радост, но и със съмнение.

Книга втора

Луд: камара изпотрошени идоли

IV. Градът и ка-тет

1

Четири дни, след като Еди го беше издърпал през вратата между двата свята и беше останал без джинси и с една маратонка, но не бе *изгубил* раницата и живота си, Джейк се събуди от нещо горещо и мокро, сгушило се до лицето му.

Ако предишните три сутрини беше усетил нещо такова, несъмнено щеше да събуди приятелите си с писъци, защото се тресеше от страх, а сънят му беше смущаван от кошмари с чудовището. В тези сънища джинсите му не се изплъзваха, а Портиерът го държеше здраво и го натъкваше в неописуемата си паст. Зъбите му бяха остри като копия, охраняващи замък. Джейк се будеше от тези кошмари, трепереше и безпомощно ридаше.

Треската беше причинена от паяка, който го беше ухапал по врата. Когато на втория ден Роланд видя, че състоянието му се е влошило, той поговори с Еди и после даде на Джейк едно розово хапче и обясни:

– Трябва да взимаш по четири всеки ден поне една седмица. Момчето го изгледа подозрително.

– Какво е това?

– *Кефлет* – опита се да изговори името Роланд, сетне с отвращение погледна към Еди. – Ти му го кажи. И досега не мога да произнеса тази дума.

– *Кефлекс*. Бъди спокоен, Джейк. Купено е от лицензирана аптека в добрия стар Ню Йорк. Роланд изпи няколко хапчета и е здрав като бик. Дори прилича на такъв, както виждаш.

Джейк беше изумен.

– Как така купувате лекарства от Ню Йорк?

– Това е дълга история – отговори Стрелецът. – Някой ден ще я чуеш цялата, но сега глътни хапчето.

Джейк го стори. Въздействието беше бързо и положително. Кървавочервеното петно около раната от ухапването избледня за двадесет и

четири часа, а от треската не остана и следа.

Горещото нещо отново се размърда. Джейк скочи и широко отвори очи.

Съществува, което ближеше лицето му, бързо отстъпи две крачки. Оказа се, че е скунк, но Джейк не знаеше това. Не беше виждал подобно животно. Беше по-мършаво от онези, които приятелите на Роланд бяха видели преди. Козината му – на черни и сиви ивици – беше сплътсена и мръсна. На единия хълбок имаше съсирена кръв. Погледна тъжно към момчето с черните си, заобиколени със златисти кръгове очи и дружелюбно махна с опашка. Джейк се успокои. Предполагаше, че има изключения от правилото. Но смяташе, че всяка жива твар, която върти опашка – или поне се опитва да го прави – вероятно не е толкова опасна.

Нощта вече отстъпваше място на зората. Беше около пет и половина сутринта. Джейк не можеше да определи по-точно, защото електронният му часовник „Сейко“ вече не работеше... или по-точно работеше по доста странен начин. Когато го беше погледнал за пръв път, откакто попадна в новия свят, часовникът показваше 98:71:65 – час, който, доколкото Джейк знаеше, не съществува. Вгледа се по-внимателно и видя, че върви назад. Ако часовникът работеше с постоянна скорост, може би щеше да се приспособи към странното му поведение, но и тук не му провървя. Понякога цифрите се сменяха със скорост, която можеше да се смята за обичайна (Джейк го проверяваше, като изричаше думата „Мисисипи“ между всяка промяна в секундите). После или съвсем преставаше да работи за десет-двадесет секунди и го караше да си мисли, че часовникът окончателно се е повредил, или цифрите започваха да препускат с умопомрачителна скорост.

Разказа за това загадъчно явление на Роланд и му показа часовника, като си мислеше, че това ще го изуми. Но Стрелецът само го погледна внимателно за миг, сетне пренебрежително кимна. Заяви, че часовникът е интересен, но по принцип на този свят няма надежден уред за измерване на времето. Но на Джейк не му се искаше да го изхвърля... може би защото беше част от предишния му живот, от който не бе останало много.

Утрото беше мъгливо. След петнадесет-шестнадесет метра светът изчезваше. Ако и този ден беше като предишните три, след два часа и нещо слънцето трябваше да се покаже като блед бял кръг, а към девет и половина въздухът да се затопли. Джейк се огледа и видя, че спътниците му (не смееше да ги нарече приятели) спяха под одеялата от кожа.

Роланд беше наблизно, а Еди и Сузана се бяха сгушили от другата страна на изгасналия огън. Отново насочи вниманието си към животното, което го събуди. Зверчето все още гледаше жално. Приличаше едновременно на миеща мечка и мармот и тялото му беше продълговато като на дакел.

– Как си, момко? – тихо го попита момчето.

– *Ко!* – отговори веднага зверчето, като продължаваше да гледа разтревожено.

Гласът му беше тих и плътен. Звучеше почти като лай. Приличаше на гласа на настинал английски футболист.

Джейк се отдръпна изненадан. Животното, уплашено от бързите му движения, направи няколко стъпки назад, сякаш искаше да избяга, после спря. Размахваше енергично опашка, а златисточерните му очи нервно се взираха в Джейк. Мустачките на муцунката му потрепваха.

– Още помни хората – обади се някой зад гърба на Джейк.

Той се обърна и видя Роланд, който бе приклеknал до него и наблюдаваше животното с много по-голям интерес, отколкото беше проявил към часовника.

– Какво е това животно? – тихо попита Джейк. Не искаше да го плаши. Беше очарован от него. – Има прекрасни очи!

– Скунк – отговори Роланд.

– Унк! – възкликна животинчето и отстъпи.

– То говори!

– Е, не съвсем. Скунковете просто повтарят каквото чуят, но не винаги. Отдавна не съм чувал някой да прави така. Нашето приятелче изглежда умира от глад. Сигурно е дошло да търси храна.

– Ближеше лицето ми. Може ли да го нахраня?

– Направиш ли го, после няма да се отървем от него – усмихна се Роланд и шракна с пръсти. – Хей! Били!

Животинчето някак успя да повтори звука.

– Ей! – възкликна с дрезгавото си гласче. – Или!

– Хайде, дай му да хапне нещо. Навремето познавах един стар коняр, който казваше, че добрият скунк носи късмет. А този ми се струва добър.

– Да – съгласи се Джейк. – Така е.

– Някога са ги опитомявали и във всеки замък имало по няколко. Използвали ги, за да забавляват децата и да изяждат плъховете. Много са предани или поне едно време са били такива, макар че не съм чувал да са по-предани от куче. Дивите се хранят с мърша. Не са опасни, но могат да причинят доста неприятности.

– Ности! – измърмори скункът, като продължаваше да гледа разтревожено ту Джейк, ту Стрелеца.

Момчето бръкна в раницата си, за да не уплаши животното, извади остатъците от „рулцата“ и му ги хвърли. Скункът отскочи назад, после се върна, изпищя като дете и размаха пухкавата си опашка. Джейк беше сигурен, че ще избяга, но зверчето спря и погледна недоверчиво през рамо.

– Хайде – каза Джейк. – Яж, момко.

– Ко – измънка животинчето, но не помръдна.

– Остави го да се успокои – каза Роланд. – Мисля, че ще се върне.

Скункът вдигна глава и показа дългата си и изненадващо грациозна шия. Заостреното му черно носле помръдна, когато подуши храната. Най-накрая изприпка към парчето месо и Джейк видя, че леко накуцва. Животинчето подуши храната и с едната си лапа отдели месото от зеления лист. Извърши тази операция много прецизно. Когато месото падна от листа, скункът го глътна наведнъж, сетне погледна Джейк.

– Ко! – възкликна и когато момчето се засмя, отново отскочи назад.

– Много е мършав – сънено измънка зад тях Еди.

Когато чу гласа му, животинчето мигновено се обърна и изчезна в мъглата.

– Уплаши го! – скара му се Джейк.

– Съжалявам! – промълви младежът, прокарвайки пръсти през разошената си коса. – Ако знаех, че ти е близък приятел, щях да му поднеса кекс и кафе.

Потупа Джейк по рамото и добави:

– Ще се върне.

– Сигурен ли си?

– Ако междуременно не загине. Нахранихме го, нали?

Преди Джейк да успее да отговори, биенето на барабани отново започна. Чуваха ги вече трета сутрин. Два пъти привечер се повтаряше същият звук – приглушен тътен, идващ от града. Джейк го мразеше. Сякаш някъде сред тази гъста и безлична мъгла биеше сърце на огромно животно.

– Все още ли нямаш представа какво е това, Роланд? – попита Сузана.

– Не, но съм сигурен, че ще разберам.

– Колко окуражаващо! – подигравателно възкликна Еди. Стрелецът се изправи.

– Да тръгваме. Не бива да губим време.

2

След като вървяха повече от час, мъглата започна да се разсейва. Редуваха се да бутат инвалидната количка на Сузана по пътя, обсипан с огромни камъни. По обед времето се изясни, облаците изчезнаха и стана горещо. На югоизток очертанията на града се открояваха ясно на хоризонта. На Джейк силуетът му напомняше Ню Йорк, макар да смяташе, че тези сгради не са толкова високи. Дали градът беше разрушен като повечето неща в живота на Роланд, от това разстояние беше трудно да се прецени. Подобно на Еди, Джейк също беше започнал да храни тайната надежда, че там биха могли да намерят помощ... или поне топла храна.

Вляво се простираше река Сенд. Над водите ѝ кръжаха ята. От време на време някоя птица свиваше криле и се спускаше надолу като камък. Вероятно търсеше риба. Пътят и реката постепенно се сближаваха, макар че мястото, където се сливаха, не се виждаше.

По пътя видяха още сгради. Повечето приличаха на ферми и всички изглеждаха запустели. Някои бяха разрушени, но по-скоро под въздействието на времето, отколкото от човешка ръка. Видът им засили надеждите на Джейк и Еди. Надежди, които всеки от тях усърдно таеше в себе си, за да не стане за смях пред останалите. Малки стада космати животни пасяха в равнината. Движеха се далеч от шосето и минаваха оттам само когато трябваше да го прекосят. Правеха го бързо, в галоп, като уплашени деца, пресичащи улица с натоварено движение. Джейк реши, че са бизони... с изключение на 4няколко, които бяха двуглави. Сподели наблюденията си със Стрелеца, който кимна.

– Мутанти.

– Като онези в подножието на планините ли? – Джейк усети страха в собствения си глас и знаеше, че Стрелецът също го долови, но не можеше да го прикрие. Още помнеше ясно безкрайното кошмарно пътуване с количката.

– Мисля, че тук мутацията постепенно изчезва. Положението на онези, които видяхме в подножието на планината, се влошава.

– А там? – попита Джейк, посочвайки към града. – Ще открием ли и там мутанти или...

Едва не изрече на глас надеждата си. Роланд сви рамене.

– Не знам, Джейк. Щях да ти кажа, ако знаех.

Преминаха покрай една запустяла постройка – почти със сигурност ферма – отчасти изгоряла.

„Може би е била ударена от гръм“ – помисли Джейк и се запита какво се опитва да направи – да си обясни случилото се или да се самозаблуди.

Роланд навярно прочете мислите му и го прегърна.

– Няма смисъл да гадаеш, Джейк. Каквото и да се е случило тук, било е отдавна. – Посочи напред. – Онова вероятно е било ограда. Сега има само няколко кола, които стърчат от земята.

– Светът се е променил, нали?

Роланд кимна.

А хората? Дали са отишли в града, как мислиш?

– Някои от тях, може би – отговори Стрелецът. – Но другите са все още някъде наоколо.

– Какво?

Сузана рязко се обърна и и го погледна уплашено. Роланд кимна.

– През последните два дни непрекъснато ни наблюдават. В тези развалини не са останали много хора, но има неколцина. Ще стават все повече, колкото повече се приближаваме до цивилизацията. – Млъкна, сетне добави: – Или по-скоро онова, което е останало от цивилизацията.

– Откъде знаеш, че са там? – попита Джейк.

– По миризмата. Видях няколко градини, скрити зад планини от плевели, посадени нарочно, за да крият посевите. Забелязах най-малко една действаща вятърна мелница. Макар че това пак е само усещане... по-скоро като сянка на лицето ти, отколкото слънчева светлина. С течението на времето и вие тримата ще го изпитате.

– Мислиш ли, че са опасни? – попита Сузана.

Приближаваха се към полуразрушена постройка, която някога вероятно е била склад или магазин. Тя я огледа неспокойно, а ръката ѝ се спусна към револвера.

– Ще ни ухапе ли непознато куче? – попита Стрелецът.

– Какво означава това? – заинтересува се Еди. – Мразя, когато говориш като Буда.

– Означава, че не знам – отвърна Роланд. – Кой е този Буда? Мъдър ли е като мен?

Еди дълго го гледа преди да се досети, че това беше една от редките му шеги.

– О, я стига – промърмори той, сетне забеляза, че се поусмихна.

Обърна се и отново забута инвалидната количка на Сузана, когато нещо друго привлече вниманието му.

– Хей, Джейк! – извика. – Мисля, че си намери приятел!

Момчето се огледа и усмивка озари лицето му. Мършавият скунк усърдно накуцваше на десетина метра зад тях, като от време на време подуваше тревите, растящи между разбитите камъни на Великия път.

3

Няколко часа по-късно Роланд им каза да спрат и да се подготвят.

– За какво? – попита Еди. Стрелецът го погледна.

– За всичко.

Беше около три часът следобед. Бях стигнали мястото, където Великият път се изкачваше по един дълъг, хълмист хребет, пресичащ диагонално равнината. Приличаше на гънка върху огромен чаршаф. Напред и надолу пътят минаваше през първия истински град, който виждаха. Изглеждаше изоставен, но Еди не беше забравил разговора тази сутрин. Въпросът на Роланд „*Ще ни ухапе ли непознато куче?*“ вече не му се струваше толкова налудничав.

– Джейк?

– Какво?

Младежът кимна към ръкохватката на рюгера, подаваща се от колана на Джейк.

– Искаш ли аз да го нося?

Джейк погледна Роланд, който кимна, все едно каза: „Ти решаваш.“

– Добре.

Момчето даде пистолета на Еди, после свали раницата от гърба си, порови в нея и извади пълнителя. Спомни си как беше претършувало чекмеджетата на баща си, докато го намери, но това му се струваше много, много отдавна. Напоследък споменът за живота му в Ню Йорк и ученическите му дни в „Пайпър“ наподобяваше гледка през обратната страна на телескоп.

Еди взе пълнителя, провери го, постави го на място, провери предпазителя и затъкна оръжието в колана си.

– Слушайте внимателно и запомнете всичко, което ще кажа – рече Роланд. – Ако има хора, те ще бъдат стари и много по-уплашени от нас, отколкото ние от тях. Млади тук отдавна няма. Малко вероятно е онези, които са останали, да са въоръжени. Всъщност нашите оръжия може би

ще са първите, които ще видят, ако не смятаме картинките в старите книги. Не правете заплашителни движения. Правилото, на което са ни учили като деца, е много подходящо: Говори само когато те заговорят.

– Ами ако имат лъкове и стрели? – попита Сузана.

– Да, възможно е. А също копия и тояги.

– Не забравяй камъните – мрачно му напомни Еди, наблюдавайки дървените постройки. Мястото приличаше на призрачен град, но беше сигурно. – Ако нямат боеприпаси, винаги могат да вземат камъни от пътя.

– Да, все се намира по нещо – съгласи се Роланд. – *Но вие в никакъв случай няма да влизате в стълкновение с тях. Ясно ли е?*

Всички кимнаха.

– Може би ще е по-добре да заобиколим града – предложи Сузана.

Роланд кимна, без да откъсва очи от пейзажа пред себе си. В центъра на града Великият път се пресичаше с друг път и там разрушените къщи приличаха на мишена в оптичния мерник на мощен снайпер.

– Може би, но няма да го сторим. Отклонението е лош навик, с който лесно свикваш. Винаги е по-добре да вървиш право напред, освен ако имаш основателна причина да не го правиш. Сега не виждам такава причина. И ако има хора, ще е добре. Ще се разберем с няколко приказки.

Сузана забеляза, че сега Роланд изглежда различен, но не смяташе, че това се дължи само на факта, че гласовете в съзнанието му бяха изчезнали. „*Сигурно е бил такъв в онези времена, когато е участвал в сражения, командвал е воини и старите му приятели са били около него – помисли си тя. – Бил е такъв, преди светът да се промени и той заедно с него, преследвайки онзи човек Уолтър. Ето какъв е бил, преди Великата пустош да го погълне и да го превърне в друг.*“

– Може би не знаят какви са онези барабани – предположи Джейк.

Роланд отново кимна.

– Каквото и да знаят – особено за града – ще ни е от полза, но няма смисъл да обсъждаме хора, които може дори да не съществуват.

– На тяхно място не бих се показала, ако видех компания като нашата – намеси се в разговора Сузана. – Четирима човека, трима от които въоръжени. Вероятно приличаме на банда престъпници от твоите стари разкази, Роланд. Как ги наричаше?

– Опустошители. – Той посегна към револвера и го извади от кобура. – Но нито един от тях не е притежавал такова оръжие и ако в онзи град има старци, които помнят отдавнашните времена, това ще им е известно. Да тръгваме.

Джейк се обърна и видя скунка, който лежеше на пътя. Беше отпуснал муцунка на късите си предни лапи и внимателно ги наблюдаваше.

– Ко! – извика Джейк.

– Ко! – повтори животното и веднага се изправи.

Заслизаха към града. Ко накуцваше зад тях.

4

Две от сградите в покрайнините на града бяха изгорели. Другите здания изглеждаха прашни, но непокътнати. Минаха покрай изоставена конюшня вляво и нещо като пазар вдясно, после се озоваха в самия град – такъв, какъвто беше. От двете страни на улицата имаше десетина полуразрушени постройки. Между някои от тях лъкатушеха тесни улички. Другият път беше коларски, обрасъл с бурени, и се виеше от североизток на югозапад.

Сузана погледна на североизток и помисли: *„Някога по тази река са минавали лодки и някъде надолу по този път е имало пристан и може би друго малко селище, състоящо се предимно от пивници и колиби. Каруци са сновели насам-натам Преди колко време ли е било това?“*

Нямаше представа. Но със сигурност е било отдавна, като се имаше предвид как изглеждаше това място.

Някъде в далечината монотонно скърцаше ръждясала панта. От другаде се чуваше самотното хлопане на щора, блъскана от вятъра.

Пред сградите имаше огради, повечето от които бяха счупени. Някога е имало дървени тротоари, но сега повечето дъските бяха изкъртени и в процепите беше поникнала трева. Надписите на сградите бяха избледнели, но някои от тях все още се четяха. Бяха написани на английски варварски диалект. На една от къщите пишеше: „ХРАНА И ЗЪРНО“, а на фасадата на съседната постройка, под примитивно изображение на легнат в тревата бизон, бяха изписани думите „ПОЧИВКА, ХРАНА И НАПИТКИ“. Летящите врати се полюшваха от вятъра.

– Това пивница ли е?

Сузана не знаеше защо шепне, но ѝ се струваше неуместно да говори на висок глас. Все едно да свириш на банджо по време на погребение.

– Била е – отвърна Роланд. Не шепнеше, но говореше тихо и замислено.

Джейк вървеше до него и нервно се оглеждаше. Ко ги следваше на

десет метра разстояние. Припкаше бързо, въртеше глава наляво и надясно като махало и разглеждаше сградите.

Сега Сузана също изпита чувството, че ги наблюдават. Точно както Роланд го бе описал – сякаш слънцето е помрачено от сянка.

– Има хора, нали? – прошепна.

Роланд кимна.

В североизточния ъгъл на кръстовището имаше сграда с надпис, който гласеше: „СТРАННОПРИЕМНИЦА“. С изключение на една църква с наклонена камбанария, това беше най-високата сграда в града – на три етажа. Тя погледна към нея и видя някаква сянка. Със сигурност беше лице, което се скри зад един от прозорците без стъкла. Изведнъж ѝ се прииска да се махне. Роланд вървеше бавно, с премерени крачки и Сузана предполагаше, че има причина. Ако бързаха, онези, които ги наблюдаваха, щяха да си помислят, че са уплашени... и че са лесна плячка.

На кръстовището пресичащите се улици се разширяваха и образуваха площад, обрасъл с плевели и трева. По средата се издигаше каменна плоча, а над нея на ръждясал кабел висеше метална кутия.

Роланд и Джейк се приближиха до пътния знак. Бутайки количката на Сузана, Еди ги последва. Тревата изшумоля в спичите, а вятърът разроши косите ѝ. Някъде на улицата пантата отново изскърца. Тя потрепери и приглади косите си.

– Иска ми се да побърза – тихо каза Еди. – Това място ме плаши.

Сузана кимна. Огледа площада и си представи един пазарен ден – видя как по тротоарите се движат тълпи от хора и важни дами пристъпват с кошници в ръце; видя каруцари и каруци, вдигащи задушливи облаци от жълт прахоляк, докато мъжете пришпорваха конете.

(Волове, бяха волове)

Представяше си ясно каруците. Прашни платнища бяха опънати върху бали платно и варели със смола. Виждаше впрегнатите волове, теглещи каруците търпеливо, мърдайки ушите си, когато мухите ги хапеха по огромните глави. Чуваше гласове, смях и дори пианото в бара.

„Сякаш съм живяла тук в предишния си живот“ – помисли тя.

Стрелецът се наведе над надписа на каменния пътен знак.

– Великият път – прочете той. – Луд, сто и шейсет колела.

– Колела ли? – попита Джейк.

– Стара мярка за разстояние.

– Чувал ли си за Луд? – попита Еди.

– Може би – отговори Стрелецът. – Когато бях много малък.

– Прилича на „луд“. Това име не ми харесва – каза Еди. – Може би е лош знак.

Джейк разглеждаше източната страна на камъка.

– Речен път. Странен надпис, но наистина пише така.

Еди погледна от другата страна на камъка.

– Пише „Джимтаун, четирийсет колела“. Това не беше ли родният град на Уейн Нютон, Роланд?

Роланд само го погледна.

– Ясно, да си затварям устата – каза младежът и забели очи.

На югозападния ъгъл на площада се намираше единствената каменна къща в града с ръждясали решетки на прозорците. „Комбинация между затвор и съдилище“ – помисли Сузана. Беше виждала подобни постройки на юг. Ако имаше и места за паркиране отпред, нямаше да откриеш разликата. На фасадата на сградата със светложълта боя пишеше нещо. Успя да го прочете и макар че не разбра смисъла, надписът я накара да изпита още по-голямо нетърпение да се махне от града. „СМЪРТ НА МЛАДИТЕ“, гласеше написаното. Посочи го на Роланд и попита:

– Какво означава това?

Той го прочете и поклати глава.

– Не знам.

Сузана отново се огледа. Сега площадът изглеждаше по-малък, а сградите сякаш се накланяха към тях.

– Кога ще се махнем оттук?

– Скоро.

Той се наведе и взе малък камък. Няколко пъти замислено го подхвърли в лявата си ръка, докато гледаше към закачената над каменния пътен знак метална кутия. Изопна ръка и след секунда Сузана разбра какво възнамеряваше да направи.

– Недей! – извика и потръпна от звука на собствения си уплашен глас.

Той не й обърна внимание, хвърли камъка и улучи кутията. Вътре се задвижи някакъв часовников механизъм и от страничния процеп изскочи зелено метално знаменце с петна от ръжда. Върху знамето с големи черни букви беше написано: „ТРЪГНИ“.

– Проклет да съм – възкликна Еди. – Това е някакъв дяволски светофар. Ако го удариш още един път, дали ще светне „СТОП“?

– Не сме сами – тихо каза Роланд и посочи към сградата, която Сузана беше помислила за съдилище.

Оттам се появиха мъж и жена и заслизаха по стълбите. „*Ти позна,*

Роланд – помисли Сузана. – И двамата са по-стари дори от Господ. “

Мъжът носеше работен комбинезон, а на главата си имаше огромно сламено сомбреро. Жената го беше хванала за голото загоряло от слънцето рамо. Роклята ѝ беше ръчно изтъкана, на главата ѝ имаше боне. Когато се приближиха до каменния пътен знак, Сузана видя, че жената е сляпа и разбра, че инцидентът, в резултат на който е ослепяла, е бил особено жесток. На мястото на очите ѝ сега зееха дупки. Изглеждаше едновременно ужасена и уплашена.

– Те опустошители ли са, Си? – извика непознатата с дрезгав, треперещ глас. – Ще ни убият, гарантирам!

– Млъкни, Мърси – отвърна мъжът. Подобно на нея и той говореше със силен акцент, който – – Сузана едва разбираше. – Не са опустошители. С тях има и Млад, а аз ти казах, че нито един Опустошител не общува с Млад.

Независимо че беше сляпа, жената се опита да се отдръпне от него. Той се обърна и я хвана за ръката.

– Тихо, Мърси! Казах ти да млъкнеш! Ще паднеш и ще се удариш, по дяволите!

– Няма да ви сторим зло – извика Стрелецът. Говореше на Свещения език и в очите на мъжа блесна недоверчиво пламъче.

Жената обърна незрящото си лице към тях.

– Стрелец! – изкрещя мъжът с дрезгав и треперещ от вълнение глас. – Господи! Знаех си! Знаех си!

Затича се през площада към тях, влачейки жената след себе си. Тя се препъваше безпомощно след него и Сузана зачака неизбежния момент, когато сляпата щеше да падне. Но мъжът се строполи пръв, като се стовари тежко на колене, а тя се просна на камъните, с които беше застлан Великият път.

5

Джейк усети нещо пухкаво до глезена си и погледна надолу. Ко беше легнал до него и го гледаше по-тревожно от всякога. Момчето посегна и нежно го погали по главата, за да успокои и себе си, и зверчето. Козината на Ко беше лъскава като коприна и невероятно мека. За миг си помисли, че скункът ще побегне, но животинчето само погледна към него, близна ръката му и отново се вторачи в двамата новодошли. Мъжът се опитваше да помогне на жената да стане, но не се справяше много

добре.

Беше издрал дланите си от камъните, но това явно не го притесняваше. Престана с опитите си да помага на жената, свали сомбрерото си и го притисна към гърдите си. На Джейк му се стори, че шапката е огромна като кош за събиране на царевица.

– Приветстваме те с добре дошъл, Стрелецо! – извика мъжът. – Добре дошъл! Мислех, че всички като теб са изчезнали от лицето на земята.

– Благодаря за гостоприемството – каза Роланд на Свещения език и внимателно сложи ръце на раменете на сляпата жена. Тя трепна за миг, после се отпусна и му позволи да ѝ помогне. – Сложи си шапката, старче. Слънцето е силно.

Мъжът го послуша и остана на мястото си, взирайки се в него с блеснали очи. След секунда Джейк разбра какъв е този блясък – Си плачеше.

– Стрелец! Казах ти, Мърси! Видях стрелящото желязо и ти *казах!*

– Не са ли Опустошители? – недоверчиво попита тя. – Сигурен ли си, че не са бандити, Си?

Роланд се обърна към Еди.

– Дай ѝ пистолета на Джейк.

Еди извади рюгера от кобура, провери предпазителя и внимателно го сложи в ръцете на сляпата жена. Тя ахна, като едва не изпусна оръжието, после учудено прокара пръсти по него и обърна незрящите си очи към мъжа.

– Пистолет! – прошепна. – Боже мой!

– Да, точно така – потвърди старецът. Взе оръжието от ръцете ѝ и го подаде на Еди. – Но Стрелецът има истински револвер, а там има и една жена, която носи същото оръжие. Кожата ѝ е кафява като на хората от Гарлан, за които разказваше баща ми.

Ко изляз пронизително. Джейк се обърне и видя още шестима души, приближаващи се към тях. И те бяха стари като Си и Мърси, а една от тях – накуцваща и подпираща се на бастун – приличаше на вещица от приказка. Когато се приближиха, Джейк забеляза, че двама са близнаци. Дългите им побелели коси се спускаха до раменете. Бяха облечени в ръчно изтъкани ризи. Кожата им беше бяла като фин лен, а очите – розови. „*Албиноси*“ – помисли той.

Старата вещица ги предвождаше. Подпирайки се на бастуна, тя вървеше накуцвайки към приятелите на Роланд и се взираше се в тях със зелените си като изумрудни очи. Беззъбата ѝ уста беше хлътнала.

Крайщата на шала ѝ се вееха от лекия вятър. Погледът ѝ се спря на Роланд.

– Здравей, Стрелецо! Добре дошъл! – Тя също говореше на Свещения език и подобно на Еди и Сузана Джейк разбра думите ѝ, макар че в неговия свят биха прозвучали странно. – Добре дошъл в Ривър Кросинг!

Стрелецът също бе свалил шапката си и се поклони на жената, докосвайки три пъти бързо гърлото си с осакатената си дясна ръка.

– Благодаря, Стара майко.

Тя се изкикоти и Еди изведнъж разбра, че Роланд едновременно се беше пошегувал и ѝ бе направил комплимент. Сега и той си помисли онова, което преди малко бе станало ясно на Сузана: „Ето какъв е бил... и как се е държал. Е, поне донякъде.“

– Може и да си Стрелец, но под дрехите си само още един глупав мъж – каза тя, но на езика на простолюдието.

Роланд отново се поклони.

– Красотата винаги ме е изумявала, майко.

Този път тя изграчи от смях. Ко се сви до крака на Джейк. Старицата с прашните, скъсани обувки политна назад и един от близнаците албиноси се втурна, за да я хване. Жената съумя да запази равновесие и го отпрати с величествен жест. Албиносът отстъпи.

– Надалече ли отиваш, Стрелецо?

Проницателните ѝ зелени очи проблеснаха. Набръчканите ѝ устни се раздвижиха.

– Да – отговори Роланд. – Тръгнали сме към Тъмната кула.

Останалите го погледнаха озадачено, а старицата се отдръпна ужасена и направи знака против злото.

– Съжалявам, че чувам това! – извика тя. – Досега никоой, тръгнал да търси онова черно куче, не се е върнал! Така казваше дядо ми и неговият дядо! Нито един!

– *Ка* – търпеливо каза Стрелецът, сякаш тази дума обясняваше всичко... и Джейк започна да разбира, че наистина е така.

– Да – съгласи се тя. – Черното куче *ка*. Е, добре. Прави каквото трябва, върви по пътя си и умри, когато стигнеш до поляната сред дърветата. Ще хапнеш ли с нас парче хляб, преди да продължиш, Стрелецо? Ти и твоите рицари?

Роланд отново се поклони.

– Много време мина, откакто не сме делили трапезата си с други хора, Стара майко. Не можем да останем дълго, но ще приемем храната ви с благодарност и удоволствие.

Старицата се обърна към останалите. Заговори с дрезгав и кънтящ глас и от думите ѝ – не от тона, с който бяха произнесени, а от смисъла на казаното – по гърба на Джейк полазиха ледени тръпки.

След злото и лошите дни белите отново се върнаха! Бъдете гостоприемни и вдигнете глави, защото доживяхте да видите как колелото на *ка* се завъртя още веднъж!

6

Старицата, която се казваше леля Талита, ги поведе през градския площад към църквата с наклонената камбанария. Според избледнялата табела, издигаща се над обраслата с бурени морава, това беше църквата на вечната кръв. Върху надписа, който вече беше почти изтрит, със зелена боя беше написано: „СМЪРТ НА БЕЛОВЛАСИТЕ“.

Тя ги поведе през разрушената църква, бързо куцайки по централната пътека и между счупените, преобърнати пейки, Слязоха по няколко стъпала и се озоваха в кухня, която беше толкова различна от руините наоколо, че Сузана примига изненадана. Тук всичко беше безупречно чисто. Дървеният под беше стар, но старателно изчистен и намазан с восък, Черна печка заемаше цял ъгъл. Беше чиста, а подредените в тухлената ниша цепеници изглеждаха добре подбрани и сухи.

Към тях се присъединиха още трима старци – две жени и един накуцващ мъж с дървен крак и патерица. Две от жените се приближиха до бюфетите и се заловиха за работа. Трета отвори капака на печката и поднесе дълга клечка серен кибрит към вече подредените цепеници. Четвърта отвори една врата се спусна надолу по тесните стъпала към помещение, което приличаше на килер. През това време леля Талита заведе останалите в просторна стая в задната част на църквата, ахна с бастуна си към двете дървени маси, поставени под чисто, но дрипаво платнище, и двама албиноси понечиха да вдигнат едната маса.

– Хайде, Джейк – каза Еди. – Да им помогнем.

– Не! – възрази леля Талита. – Може да сме стари, но не ни трябва помощ! Все още не, младоци!

– Нека да бъде така, както тя иска – каза Роланд.

– Само се мъчат – измърмори Еди, но последва останалите.

Сузана ахна, когато младежът я вдигна от количката и я занесе до задната врата. Това не беше поляна, а истинска оранжерия. Цветята грееха като факли сред меката зелена трева. Сузана разпозна някои –

невени, циния и флокс, но повечето ѝ бяха непознати. Докато ги разглеждаше, конска муха кацна на един цвят... който веднага я обгърна и затвори яркосините си венчелистчета.

– Брей! – възкликна Еди и се огледа. – Истинска райска градина!

– Това е единственото място, което сме запазили, както е било едно време, преди светът да се промени – каза Си. – И го крием от всички, които минават оттук – Млади, Беловласи и Опустошители. Открит ли го, ще го изгорят... и ще ни убият, заедо с нас го съхранили. Мразят всичко красиво. Това е общото между тези негодници.

Сляпата жена му направи знак да млъкне.

– Е, напоследък никой не е минавал оттук – каза старецът с дървения крак. – Много отдавна. Вървят край големия град. Дано да си стоят там.

Близнаците албиноси с мъка измъкнаха масата през вратата. Една от стариците ги последва, подканвайки ги да побързат и да се махнат от пътя ѝ. Тя носеше гледжосани глинени кани.

– Седни, Стрелецо! – покани го леля Талита, посочвайки с ръка тревата. – Седнете всички!

Сузана усещаше стотици различни аромати. Главата ѝ се замая, сякаш всичко беше нереално и сънуваше. Не можеше да си представи, че съществува такова райско кътче, старателно скрито зад разпадащата се фасада на мъртвия град.

Появи се още една жена с поднос с чаши – различни, но безупречно чисти и искрящи на слънцето като изящен кристал. Предложи подноса първо на Роланд, после на леля Талита, на Еди, на Сузана и най-накрая на Джейк. Когато всеки си взе чаша, първата жена ги напълни с тъмнозлатиста течност.

Роланд се наведе към момчето, което седеше до овална леха с яркозелени цветя. Ко беше до него.

– Пий малко, за да не ги обидиш, Джейк. Но не прекалявай, защото ще трябва да те носим. Това е *граф* – силна ябълкова бира.

Джейк кимна.

Талита вдигна чашата си и когато Роланд направи същото, Еди, Сузана и момчето последваха примера им.

– Ами другите? – прошепна Еди на Роланд.

– После ще им бъде сервирано. А сега млъчете.

– Ще благоволиш ли да ни наградиш с думите си, Стрелецо? – попита леля Талита.

Старецът стана, държейки чашата си. Наведе глава, сякаш потъна

в дълбок размисъл. Малкото останали жители на Ривър Кросинг го гледаха с уважение и както се стори на Джейк, с известен страх. Накрая Роланд вдигна глава.

– Ще пиете ли за земята и за отминалите дни? – попита той с дрезгав и треперещ от вълнение глас. – Ще пиете ли за миналото изобилие и за приятелите, които не са между живите? Ще вдигнете ли чаши за добрата компания, която посрещнахте. Дали всичко това ще се върне, стара майко?

Джейк забеляза, че тя плачеше, но същевременно лицето ѝ засия от щастие... и за миг се подмлади. Джейк я погледна удивен и изпита внезапна радост. За пръв път, откакто Еди го беше издърпал през вратата, почувства как сянката на Портиера наистина напусна сърцето му.

– Да, Стрелецо! – каза леля Талита. – Хубаво го каза! Нека боговете да ни помогнат да видим това още веднъж!

Вдигна чашата си и я изпи на един дъх. Роланд изпи своята, а Еди и Сузана отпиха, но по малко.

Джейк опита питието си и се изненада, когато откри, че му харесва. Бирата не беше горчива, както предполагаше, а сладка и тръпчива като ябълково вино. Почувства въздействието ѝ почти моментално и внимателно остави чашата си. Ко я помириша, дръпна се и облегна муцунка на глезена му.

Около тях малката компания от старци – последните жители на Ривър Кросинг – започнаха да ръкопляскат. Повечето от тях плачеха като леля Талита. Раздадоха други чаши – не толкова хубави, но изпълняващи предназначението си. Обядът започна. Всички се чувстваха добре под безкрайното синьо небе на дългия летен следобед.

7

Според Еди това беше най-вкусното ядене, което бе опитвал от времето на митичните пиршества в детството си, когато за рождените дни майка му приготвяше неговите любими ястия – руло „Стефани“, пържени картофи, варена царица и вкусна торта с ванилов сладолед.

Самото разнообразие на поставените пред тях ястия – особено след като месеци наред се бяха хранили само с омари, еленско месо и някакви горчиви зелени растения, които според Роланд не бяха отровни – увеличаваше значително удоволствието от храната. Но той не мислеше, че това е единственият отговор. Забеляза, че Джейк изяде всичко с вълчи

апетит, като подаваше храна и на зверчето. А момчето беше в този свят само от една седмица.

Имаше купи със задушено – парчета бизонско месо в гъст кафяв сос със зеленчуци, пресни курабии, сладко бяло масло и подноси, отрупани с някакви листа, които приличаха на спанак. Еди не обичаше зеленчуци, но когато ги опита, някакъв заспал дотогава глад към растителната храна се пробуди и той много ги хареса. Яде достатъчно от всичко, но потребността му от зеленчуци се доближаваше до лакомия. Видя, че и Сузана често протяга ръка към зелените листа в подносите.

Стариците и близнаците албиноси прибраха остатъците от храната. Върнаха се с големи парчета кекс, подредени в бели чинии, и с купа крем. От кекса се разнасяше ухание и Еди реши, че е умрял и е отишъл в рая.

– Това е крем с бизонско мляко – извини се леля Талита. – Няма вече крави. Последната издъхна преди трийсет години. Бизонското мляко не е най-хубавото, но е по-добре от нищо, нали?

Кексът беше с боровинки. Еди никога не беше ял толкова вкусен сладкиш. Изгълта три парчета, облегна се назад и шумно се оригна, преди да успее да сложи ръка пред устата си. Огледа се виновно.

Сляпата жена на име Мърси се засмя.

– Чух те! Някой благодари на готвача, лельо!

– Да – усмихната се съгласи леля Талита.

Двете жени, които бяха сервирали храната, се върнаха. Едната носеше гърне, от което излизаше пара. Другата крепеше в ръце поднос с множество керамични чаши.

Леля Талита седеше начело на масата, а Роланд – от дясната ѝ страна. Той се наведе и прошепна нещо в ухото ѝ. Тя се заслуша и усмивката ѝ леко помръкна, после кимна.

– Си, Бил и Тил, останете. Ще си поговорим малко със Стрелеца и с неговите приятели, защото искат да си тръгнат още днес следобед. Останалите могат да изпият кафето си в кухнята, за да няма излишен шум и суетене. Преди да тръгнете, не забравяйте законите на вежливостта!

Близнаците албиноси Бил и Тил останаха да седят в края на масата. Другите бавно минаха покрай пътешествениците. Всеки се ръкува с Еди и Сузана и целуна Джейк по бузата. Момчето прие благосклонно тази проява на нежност, но Еди забеляза, че е изненадано и смутено.

Когато се приближаваха до Роланд, хората коленичиха и докосваха ръкохватката от сандалово дърво, която стърчеше от кобура.

Той слагаше ръце на раменете им и ги целуваше по челата. Мърси

беше последна. Прегърна Роланд през кръста и звучно го целуна.

– Господ да те благослови и пази, Стрелецо! Ех, да можех да те видя!

Дръж се прилично, Мърси! – смърри я леля Талита, но Роланд не ѝ обърна внимание и се наведе над сляпата жена.

Нежно стисна ръцете ѝ и ги приближи към лицето си.

– Виж ме с тях, красавице – каза и затвори очи, когато сбръчканите и изкривени от артрит пръсти внимателно докоснаха челото, страните, устните и брадичката му.

– Ех, Стрелецо! – въздъхна. – Виждам те много ясно! Лицето ти е хубаво, но изпълнено с тъга и грижи. Страхувам се за теб и за твоите приятели.

– Такава е съдбата ни, нали? – Той нежно я целуна по челото.

– Така е. Благодаря за целувката, Стрелецо. Благодаря ти от все сърце.

– Хайде, Мърси – подкани я с по-мил глас леля Талита. – Вземи си кафето.

Мърси стана. Старецът с патерицата и дървения крак постави ръката ѝ на колана на панталона си. Тя се хвана, поздрави за последен път Роланд и приятелите му и позволи на възрастния човек да я отведе.

Еди избърса влажните си очи и с дрезгав глас попита:

– Кой ѝ е извадил очите?

– Опустошителите – отговори леля Талита. – С нагорещено желязо. Гледала ги дръзко. Оттогава минаха двацет и пет години. А сега изпийте кафето си! Не е хубаво, когато е горещо, но прилича на кална вода, щом изстине.

Еди послушно отпи една глътка. Не можеше да го нарече дъждовна вода, но не беше и най-доброто, което бе опитвал.

Сузана също отпи и на лицето ѝ се появи озадачено изражение.

– Но това е цикория!

Талита я погледна.

– Не е. Имаме само лапад и лападовото кафе е единственото, което ни остана, след като жената ни прокле, но това проклетие беше снето от мен много, много отдавна.

– На колко години сте, госпожо? – неочаквано попита Джейк.

Леля Талита го погледна удивена, после изграчи:

– Да ти кажа истината, момче, не си спомням. Сещам се, когато празнувах осемдесетгодишнината си на същото това място, но тогава на тази поляна имаше над петдесет човека, а Мърси още виждаше. –

Погледът ѝ се спря на скунка до краката на Джейк. Ко не отмести муцунка от глезена му, но я погледна със златистите си очи. – Господи, скунк! Отдавна не съм виждала скунк в компанията на хора... Изглежда са забравили времето, когато дружаха с човеците.

Един от близнаците албиноси се наведе да погали Ко. Животинчето се дръпна.

– Едно време пасяха стадата овце – обясни на Джейк Бил (или може би Тил). – Знаеше ли това, младежо?

Джейк поклати глава.

– Може ли да говори? – попита албиносът. – Навремето някои от тях говореха.

– Да, може. – Момчето погледна скунка, който отново беше сложил муцунката си на глезена му, след като ръцете на непознатия го бяха оставили на мира. – Кажы как се казваш, Ко.

Зверчето само го гледаше, без да издава звук.

– Ко! – подкани го Джейк, но животинчето мълчеше. Леко разочарован, Джейк погледна леля Талита, сетне близнаците. – Може да говори... но, предполагам, само когато иска.

– Това момче май не е оттук – обърна се леля Талита към Роланд. – Дрехите му са странни... очите му също.

– Отскоро е тук. – Стрелецът се усмихна на Джейк, който неуверено се усмихна в отговор. – След месец-два вече няма да изглежда странен.

– Така ли? Знаем ли. Откъде е?

– Отдалеч. От много далеч. Тя кимна.

– И кога ще се връща?

– Никога – отвърна Джейк. – Сега тук е моят дом.

– Господ да се смили над теб тогава – каза тя, – защото слънцето залязва за този свят. Завинаги.

При тези думи Сузана се размърда неспокойно. Сложи ръка на стомаха си, сякаш я заболя.

– Сузи, добре ли си? – попита Еди.

Тя се опита да се усмихне, но безуспешно. Изглежда обичайната ѝ смелост и самоувереност временно я бяха напуснали.

– Да, разбира се. Побиха ме тръпки за момент, това е всичко.

Леля Талита ѝ хвърли изпитателен поглед, от който Сузана се почувства неудобно... после се усмихна.

– Тръпки ме побиха... Ха! Отдавна не съм чувала това.

– Баща ми често го повтаряше. – Сузана се усмихна на Еди, този

път по-широко. – Вече ми мина. Чувствам се добре.

– Какво знаеш за големия град и за земите, простиращи се оттук до там? – попита Роланд, отпивайки от кафето си. – Има ли Опустошителите? А кои са онези другите – Беловласите и Младите?

Лея Галита дълбоко въздъхна.

8

– Много неща ще чуеш, Стрелецо, но едно знам със сигурност – градът е лошо място, особено за момчето. За всяко момче. Как мислиш, няма ли друг път, по който да го заобиколим и да продължите по-нататък?

Роланд вдигна глава и се загледа във вече познатите очертания на облаците, следващи пътя на Лъча. Беше невъзможно да не забележиш формата, подобна на река, в това ясно небе, простряло се над равнината.

– Може би – след дълго мълчание каза той, но в гласа му прозвуча странна несигурност. – Мисля, че можем да заобиколим Луд от югозапад и да поемем по пътя на Лъча от другата страна.

– Значи следват Лъча. Така и предполагам.

Еди установи, че надеждата му да намерят помощ в града се засили. Надяваше се да открият добри хора, които да им покажат верния път и може би да им разкажат малко повече за Тъмната кула и как да стигнат до нея. Например онези, които наричаха Беловласи – вероятно бяха някакви мъдри стари елфи.

Вярно, барабаните бяха зловещи и му напомняха за евтините приключенски филми, които двамата с Хенри гледаха по телевизията. В тях от митичните изчезнали градове, които изследователите търсеха, бяха останали само руини, а жителите им се бяха превърнали в кръвожадни канибали. Но той смяташе, че е невъзможно това да се е случило с град, който поне от разстояние приличаше толкова много на Ню Йорк. Ако нямаше мъдри стари елфи или други добри хора, със сигурност щеше да има поне книги. Да, Роланд бе казал каква рядкост е хартията на този свят, но всеки град, в който Еди беше ходил, беше отрупан с книги. Можеше да намерят дори някакво превозно средство, например джип. Това вероятно беше глупава мечта, но когато ти предстои да изминеш хиляди километри през непознати земи, надеждата е необходима, дори само за да поддържа духа. И всичко това не беше ли поне *възможно*, по дяволите?

Отвори уста, за да изрази на глас мислите си, но Джейк го изпревари.

Мисля, че не можем да заобиколим града – каза той и леко се изчерви, когато всички го погледнаха. Ко се размърда в краката му.

– Не? – попита леля Талита. – И защо мислиш така? Обясни, ако обичаш.

– Знаете ли нещо нещо за влаковете? – попита Джейк.

Настъпи дълго мълчание. Бил и Тил размениха притеснени погледи. Леля Талита гледаше Джейк спокойно. Той не извърна очи.

– Чувала съм за един влак. Може би дори го видях. Ето там – каза тя и посочи към река Сенд. – Това беше много отдавна, когато бях дете и светът не се беше променил... или поне не толкова много. За Блейн ли говориш, момче?

Очите на Джейк се ококориха от удивление.

– Да! За Блейн!

Роланд внимателно наблюдаваше Джейк.

– И ти откъде знаеш за Блейн Моно? – попита леля Талита.

– Моно ли?

Джейк я гледаше с недоумение.

– Да, така се наричаше. Откъде знаеш за него?

Момчето погледна безпомощно Роланд, после отново се обърна към леля Талита.

– Не знам *откъде* ми е известно.

„И това е истината – неочаквано помисли Еди. – макар и не цялата. Той знае повече, отколкото иска да каже... Мисля, че се страхува.“

– Смятам, че това е наша работа – призна Роланд със сух и нетърпящ възражение глас. – Остави ни да я свършим сами, стара майко.

– Да – бързо се съгласи тя. – Решавайте сами. По-добре ние да не знаем.

– Ами градът? – напомни Роланд. – Какво знаете за Луд?

– Малко, но каквото знаем, ще го научите и вие – отговори леля Талита и си наля още една чаша кафе.

9

През повечето време говориха близнаците Бил и Тил. Единият продължаваше историята, когато на другия не му достигаха думи. От време на време леля Талита добавяше нещо или ги поправяше и близнаците

учтиво я изчакваха да свърши, преди да продължат. Си не каза нищо. Само седеше с недокоснатата чаша кафе и подръпваше сламките, които се подаваха от периферията на огромното му сомбреро.

Роланд бързо разбра, че наистина знаят малко – дори за историята на собствения си град. Ала това не го изненада, защото в последно време спомените лесно избледняваха и всичко, освен най-близкото минало, сякаш не съществуваше. Но и малкото, което знаеха, беше обезпокоително. Това също не го учуди.

По времето на пра-пра-дедите им Ривър Кросинг е бил точно такъв, какъвто Сузана си го представяше – търговска спирка на Великия път, където стоките са се продавали, но по-често са се разменяли. Бил е, поне формално, част от Речното баронство, макар че дори тогава понятия като барони и земевладелци са били преходни.

По онова време е имало ловци на бизони, независимо че търговията е замирала и стадата били малки и страдали от жестока мутация. Месото на мутиралите животни не било отровно, но смрадливо и горчиво. И все пак, разположен между мястото, което наричали Пристан, и село Джимтаун, Ривър Кросинг бил известен. Намирал се на Великия път и само на шест дни път от големия град по суша и на три по вода.

– Ако нивото на реката не е спаднало – каза единият от близнаците. – Тогава се пътувало по-дълго време и дядо ми казваше, че имало заседнали лодки по цялото разстояние до Врата на Том.

Възрастните хора, разбира се, не знаеха нищо за първите граждани на града, нито как бяха построили кулите. Това са били Великите старци и тяхната история беше потънала в дълбините на миналото още когато пра-пра-прадядото на леля Талита е бил момче.

– Сградите още стоят – каза Еди. – Чудя се дали машините, с: които вашите старци са ги построили, работят и сега.

– Може би – каза единият от близнаците. – Дори да е така, млади приятелю, в града едва ли ще се намери човек, който да знае как да борави с тях... поне така мисля.

– Не. Предполагам, че Беловласите и Младите още използват някои от старите технологии – възрази брат му. – Баща ни казваше, че някога в града е имало електрически свещи. А други твърдят, че още горят.

– Не може да бъде – иронично се обади Еди, а Сузана го ритна под масата.

– Да – потвърди другият близък. Говореше сериозно, не разбрал иронията. – Натискаш едно копче и те се включват – ярки свещи, които не парят и нямат фитили и резервоари за олио. И съм чувал да

разказват, че едно време Куик, незаконният принц, излетял в небето с механична птица. Но едно от крилата се счупило и той паднал и умрял, като Икар. Сузана зина изумена.

– Знаеш легендата за Икар?

– Да, госпожице – каза той, явно изненадан, че това ѝ се струва толкова странно. – Направил си е крила от восък.

– Детински истории – пренебрежително каза леля Талита. – Знам, че вечните свещи съществуват, защото съм ги виждала с очите си, когато бях малко момиче. Може би все още светят от време на време. Да. Вярвам на онези, които казват, че са ги забелязвали в ясна нощ, въпреки че аз самата не съм ги виждала от много отдавна. Но никой човек не е летял, нито дори Великите старци.

Независимо от всичко в града наистина бяха съществували странни машини, предназначени да извършват особени и понякога опасни неща. Много от тях сигурно още работеха, но възрастните близнаци казаха, че никой в града не може да ги включи, защото от години не ги бяха чували да работят.

„Това може да се промени – помисли Еди и очите му блеснаха. – Ако, разбира се, се намери някой предприемчив млад мъж, любител на пътешествията, който не разбира почти нищо от странни машини и вечни свещи. Само ще трябва да натисне бутона. Наистина може да се окаже лесно. Е, може да изгорят няколко бушона – помислете за това, приятели и съседи! Ще ги заменим с дузина бушони от четиристотин ампера и градът ще светне като по време на фестивал, организиран от фирмата «Рено»!“

Сузана го сръга с лакът и тихо попита защо се усмихва. Еди поклати глава и постави пръст на устните си, което предизвика раздражения поглед на неговата любима. През това време албиносите продължаваха историята си.

Преди четири-пет поколения, разказваха те, градът все още бил населен и цивилизован, въпреки че жителите карали фургони и каруци по широките булеварди, които Великите старци построили за приказните си превозни средства, движещи се без коне. Гражданите били занаятчии и търговията по реката и отвъд нея процъфтявала.

– Отвъд нея? – попита Роланд.

– Мостът над Сенд все още е на мястото си – обясни леля Талита, – или поне беше преди двайсет години.

– Да, старият Бил Мъфин и момчето му го видяха преди десет години – потвърди Си, обаждайки се за пръв път от началото на разговора.

– Какъв мост? – попита Стрелецът.

– Голям, от стоманени кабели. Извисява се в небето като паяжина на огромен паяк – отговори единият от близнаците, после стеснително добави: – Искане ми се да го видя отново преди да умра.

– Сигурно вече е паднал. Прав му път. Дяволска работа – решително заяви леля Талита, после се обърна към близнаците. – Кажи им какво стана после и защо сега градът е толкова опасен. Не говоря за духовете, които може би го обитават, и се кълна, че са там. Тези хора искат да продължат то пътя си, а слънцето вече клони на запад.

10

Останалата част на историята представляваше поредната версия, която Роланд от Гилеад бе слушал много пъти, и до известна степен бе преживял. Беше разпокъсана и неясна и несъмнено примесена с митове и невярна информация. Развитието ѝ бе изопачено от странните промени – както във времето, така и в пространството, които сега ставаха в света. Целият разказ можеше да се вмести в едно-единствено изречение – „*Едно време имаше свят, който познавахме, но той се промени*“.

Възрастните хора от Ривър Кросинг бяха чували за Гилеад колкото Роланд – за Речното баронство, а името на Джон Фарсън, човекът, който беше причинил разрушения и анархия в страната на Роланд, не означаваше нищо за тях, но историите за миналото на света си приличаха... Бяха твърде сходни, за се окажат случайно съвпадение.

Преди триста-четиристотин години в Гарлан или по-вероятно в една по-далечна земя на име Порла – бе избухнала велика гражданска война. Вълните ѝ бавно бяха достигнали до други земи и бяха причинили анархия и раздори. Малко кралства бяха успели да устоят на тези бавни вълни и анархията се беше настанила в тази част на света така необратимо, както след залеза идва нощта. По пътищата марширували цели армии. Понякога атакували, друг път отстъпвали, но общото било едно – смут и липса на дълготрайни цели. С течение на времето се разпадали на по-малки групи, които от своя страна се израждали до скитащи Опустошители. Търговията западнала, после съвсем замряла. Пътуването от неудобно се превърнало в опасно. Накрая станало невъзможно. Връзките с града отслабвали и преди сто и двадесет години напълно изчезнали.

Подобно на стотици други градове, през които Роланд бе минавал –

първо с Кътбърт, после с другите стрелци от Гилеад и накрая сам, търсейки човека в черно – Ривър Кросинг беше откъснат от останалия свят и оставен на собствената си съдба.

Внезапно Си се изправи. Гласът му моментално прикова вниманието на пътешествениците. Беше дрезгав и равномерен като на роден разказвач на приказки. Приличаше на един от онези святи глупци, които от раждането си смесваха спомени и измислици в мечти – великолепни, въздушни и безгрижни като паяжини, опръскани с капчици роса.

– За последен път платихме налог на Баронския замък по времето на пра-праядо ми – каза той. – Двайсет и шест мъже отидоха с пълен фургон с кожи. По онова време вече нямаше монети, разбира се, и кожите бяха най-доброто, което можеха да предложат. Пътуването беше дълго и опасно, почти осемдесет колела. Шестима умряха по пътя. Половината бяха убити от Опустошители, тръгнали на война към града, а останалите умряха от болести или от дяволска трева. Когато най-послед пристигнали, намерили замъкът изоставен. Имало само врани и косове. Стените били разрушени и дворът бил обрасъл в трева. В полетата на запад от замъка се разразили жестоки битки. Били побелели от кости и почервенели от ръждясали доспехи. Така каза пра-праядо ми. От устата на онези, които паднали там, се чували гласове на демони. Селото било изгорено до основи, а по стените на замъка били закачени хиляди черепи. Нашите хора оставили кожите при разбитата желязна порта – никой не се осмелил да влезе в място, където бродели духове и стенели призраци – и се отправил към дома си. Още десет човека умрели на връщане, така че тръгнали двадесет и шест, а се върнали десет. Един от тях бил пра-праядо ми... после заболя от трихофития, от която не можа да се излекува. Казаха, че било лъчева болест. Знам ли. След това, Стрелецо, никой не е напуснал града. Живеем съвсем изолирани.

Постепенно свикнали с нападенията на опустошителите, продължи Си с дрезгавия си, но мелодичен глас. Поставили стражи. Бандите винаги се появявали от югоизток, движели се по Великия път и следвали пътеката на Лъча. Отивали да участват във войната, която бушувала в Луд. Когато ги видели да се приближават, жителите на града бързо се скривали в убежището, изкопано под църквата. Не възстановявали разрушените сгради, за да не привлекат вниманието на бродещите разбойници. Мнозина и без това не проявявали любопитство и преминавали в галоп през града. На раменете им били праметнати лъкове и стрели. Бързали към местата, където се извършвали убийства.

– За коя война говориш? – попита Роланд.

– И какво е онова биене на барабани? – намеси се Еди. Близнаците отново размениха почти суеверни погледи.

– Не знаем за никакви Божии барабани – отговори Си. – Не сме ги видели, нито чули. А войната в града...

Първоначално войната се водела между опустошителите и престъпниците, обявени извън закона, срещу свободния съюз на занаятчиите и „производителите“, които живеели в града. Гражданите решили да се бият и да не позволят на опустошителите да плячкосват, да изгарят магазините им и да оставят живите във Великата пустош, където със сигурност щели да умрат. Няколко години успешно защитавали Луд от злите, но лошо организирани банди, които атакували по моста или с лодки.

– Гражданите използвали старите оръжия – каза един от близнаците – и въпреки че ги превъзхождали по численост, Опустошителите не успявали да направят нищо срещу това оръжие със своите лъкове, топови и боздугани.

– Искаш да кажеш, че жителите на града използвали пистолети? – попита Еди.

Единият от албиносите кимна.

– Да, и не само пистолети. Имало неща, които изхвърляли огнени топки на повече от километър и половина. Причинявали експлозии като от динамит, но още по-силни. Престъпниците – сега ги наричат Беловласите – били безсилни и единственото, което могли да направят, било да устройва засади отвъд реката.

Всъщност Луд останал последният укрепен град в стария свят. Най-умните и най-способните хора от околността идвали там по един или по двама. Промъкването през многобройните лагери и гранични линии било последното изпитание за новодошлите. Повечето преминавали невъоръжени през моста и онези, които успели да се доберат дотам, били допускани вътре. Някои не умеели да вършат нищо, но на онези, които имали някакъв занаят, професия или достатъчно ум в главата си, за да се научат на нещо, им позволявали да останат. Особено много се ценели знанията в областта на земеделието. Говорело се, че всеки голям парк в Луд бил превърнат в зеленчукова градина, иначе хората щели да умрат от глад сред стъклените кули и метални алеи. Великите старейшини вече си били отишли от този свят, а останените от тях безмълвни машини не ставали за ядене.

Лека-полека характерът на войната се променил. Силата била на страната на Беловласите, които обсаждали града. Наричали ги така,

защото били много по-възрастни от градските жители. Последните също остарявали, разбира се. Все още били известни като Млади, но в повечето случаи били доста възрастни. И те постепенно забравили как действат старите оръжия или как да ги използват.

– Вероятно и двете – каза Роланд.

Преди деветдесет години – Си и леля Талита вече били родени – се появила последната банда от престъпници. Били толкова многобройни, че първите преминали в галоп през Ривър Кросинг на зазоряване, а последните – на залез слънце. Това била последната армия, която видели местните жители. Предводителят бил принц на име Дейвид Куик – същият, който после паднал от небето с механичната птица. Успял да организира останките от престъпните банди, които все още се навъртали около града, и убивал всеки, противопоставил се на плановете му. Армията от Беловласи на Куик не използвала нито лодки, нито моста, за да нахлуе в града. Построили понтонен мост на двадесетина километра надолу по течението на реката и атакували по фланга.

– Оттогава войната затихнала – завърши леля Талита. – От време на време чуваме по някоя друга дума от оцелелите. Вече идват по-често, защото мостът не се охранява и мисля, че пожарът е угаснал. В града Младите и Беловласите се карат за останалата плячка. Според мен потомците на Опустошителите, които последвали Куик през понтонния мост, сега са истинските Млади, въпреки че все още ги наричат Беловласи. Децата на първите жители на града трябва вече да възрастни колкото нас, въпреки че сред тях има и по-млади, привлечени от старите легенди и знанията, които още владеят жителите на града. Тези две групи продължават да враждуват помежду си. Стрелецо, и ще пожелаят този млад мъж, когото наричаш Еди. Ако тъмнокожата жена е способна да зачене, никога не биха я убили, независимо че няма крака. Ще я задържат, за да ражда деца, защото бебетата са малко. Макар че старите болести изчезват, децата им и до ден-днешен се раждат странни.

При тези думи Сузана потрепери и сякаш се нагани да каже нещо, но само отпи от кафето си.

– Ще поискат младия мъж и жената, но желанието им за момчето ще бъде много по-силно.

Джейк се наведе и отново погали Ко. Роланд погледна лицето му и разбра какво си мисли – за пътя в подножието на планината. Просто още една версия на мутантите.

– А теб ще убият – добави леля Талита, – защото си Стрелец, човек, дошъл от своето време и място, ни риба, ни рак и безполезен за всяка от

страните. Но момчето може да бъде взето в плен, използвано, научено да запомни някои неща и да забрави всички други. Те отдавна са забравили защо е започнала войната. Оттогава светът се промени. Сега просто се бият под ужасните звуци на барабаните. Малцина са още млади, повечето от тях са достатъчно стари, за да стоят в люлеещия се стол като нас. Всички са глупави старци, които живеят, за да убиват, и убиват, за да живеят. – Тя млъкна. – След като чухте цялата история, сигурни ли сте, че не искате да останете тук и да не стъпвате в града?

Преди Роланд да отговори, Джейк попита с ясен, звънлив глас:

– Кажи ми какво знаеш за Блейн Моно? Разкажи ми за него и за инженер Боб.

11

– Кой е този Боб? – попита Еди, но Джейк продължи да гледа старците.

– Пътят е ей-там, млади момко – каза най-накрая Си и посочи към реката. – Има само един релсов път, минаващ по насипи от камъни, каквито Великите старци са използвали за улиците и стените си.

– Еднорелсова железопътна линия! – възкликна Сузана. – Блейн Моно!

– Блейн е опасен – промълви Джейк. Роланд го погледна, но не каза нищо.

– Този влак движи ли се още? – обърна се Еди към Си. Си поклати глава. На лицето му се четеше тревога и безпокойство.

– Не, млади господине, но ние с леля Талита го помним. Тогава бяхме млади и войната в града беше ожесточена. Чувахме го, преди да го видим. Бръмчеше тихо. Звукът наподобяваше на приближаваща се лятна буря с гръмотевици.

– Да – потвърди леля Талита. Погледът ѝ беше отнесен и замечтан. – После се появяваше Блейн Моно. Проблясваше на слънцето. Носът му приличаше на патроните в револвера ти, Стрелецо. Беше дълъг около две колела. Знаем, че звучи невероятно, и може би е така, ала тогава бяхме млади и зелени и нещата изглеждаха различно. Но все пак си мисля, че наистина беше толкова дълъг, защото сякаш стигаше чак до хоризонта. Движеше се бързо, беше нисък и изчезваше, преди да си го разгледал добре. Понякога, когато времето беше лошо и имаше мъгла, той се появяваше от запад и изсвирваше пронизително. Друг път идваше през

нощта и пред себе си разпръскваше силна бяла светлина, а писъкът му събуждаше всички. Беше като тръба, която можеше да вдигне и мъртвите в деня на Страшния съд.

– Кажи им за грохота, Си! – с треперещи от страхопочитание гласове казаха Бил и Тил. – Разкажи им за оглушителния взрив, който се чуваше след това!

– Да, точно дотам бях стигнал – леко раздразнен отговори Си. – След като отминеше, настъпваше няколко секунди тишина... понякога дори цяла минута... и после се чуваше такава експлозия, че дъските започваха да тракат, чашите падаха от полиците и дори стъклата на прозорците се чупеха. Но никой никога не видя искри или огън. Сякаш беше експлозия в света на духовете.

Еди докосна Сузана по рамото и когато тя се обърна към него, устните му беззвучно изрекоха: „*Свръхзвукова бомба*“. Това беше невероятно – нямаше влак, който да се движи по-бързо от скоростта на звука, но в същото време това беше единственото смислено обяснение.

Тя кимна и се обърна към Си.

– Това е единствената машина, направена от Великите старци, която съм виждал – тихо каза той, – и ако влакът не е дяволска работа, значи дяволи не съществуват. Последният път, когато го видях, беше през пролетта на сватбата ми с Мърси. Трябва да е било преди шестдесет години.

– Седемдесет – властно заяви леля Талита.

– И после влакът отиваше в *града* – каза Роланд. – От онази страна, от която ние дойдохме... от запад... от гората.

– Да – неочаквано се разнесе нов глас, – но имаше и още един... който излизаше от града... и може би още се движи.

12

Обърнаха се. Мърси бавно вървеше към тях с протегнати ръце.

Си тромаво стана, забърза към нея и я хвана за ръката. Мърси го прегърна през кръста и двамата застанаха един до друг като най-възрастните младоженци на света.

– Леля каза да пиеш кафето си вътре – рече той.

– Отдавна съм си изпила кафето. Горчиво е и не го обичам. Пък и исках да чуя разговора – отговори тя, вдигна треперещ пръст и посочи Роланд. – Исках да чуя неговия глас. Много е весел.

– Моля за прошка, леля – каза Си, боязливо поглеждайки старицата. – Тя никога не се е грижила за друг и годините не са я променили.

Леля Талита погледна Роланд, който едва забележимо кимна.

– Нека да дойде при нас – каза тя.

Си заведе Мърси до масата, като през цялото време я гълчеше. Тя само надничаше над рамото му с незрящите си очи. Устните ѝ бяха стиснати в непокорна линия.

Си я настани и леля Талита се понаведе и попита:

– Имаш ли да кажеш нещо, стара сестро, или само ще тракаш с ченето?

– Чувам всичко. Слухът ми е остър както винаги, Талита... дори по-остър.

Роланд посегна към колана си. Когато вдигна ръка, държеше патрон. Подхвърли го на Сузана, която го улови.

– Чу ли? – попита той.

– Достатъчно ясно – отговори Мърси, обръщайки глава по посока на гласа му, – за да разбере, че ти току-що хвърли нещо. На онази с кафявата кожа. Нещо малко. Какво беше, Стрелецо? Бисквитата ли?

– Почти позна – усмихна се той. – Наистина чуваш добре. Какво искаше да ни кажеш?

– Има още един Моно – отговори тя, – освен ако не е същият, но върви в друга посока. И в двата случая по всеки маршрут върви по един Моно... поне допреди седем-осем години беше така. Чувах го да излиза от града и да се отправя към дивата пустош.

– Глупости! – възкликна единият от албиносите близнаци.

– Нищо не отива в дивата пустош. Нищо не може да живее там.

Мърси обърна лице към него.

– Жив ли е влакът, Тил Тъдбъри? – попита тя. – Локомотивът разболява ли се? Подува ли се? Повръща ли?

„Е, имаше една мечка...“ – нареди си да каже Еди. Размисли и реши, че е по-добре да не се обажда.

– Щяхме да го чуем – разгорещено настоя другият близнак.

– Шумът, за който Си разказва...

Е, този не бучеше – призна Мърси, – но чувах някакъв друг звук, сякаш наблизо бе паднала мълния. Чувах го, когато вятърът беше силен и духаше от града. Веднъж чух и тътена. Идваше отдалеч. В нощта, когато дойде Големия вятър, едва не издуха камбанарията на църквата. Трябва да е било на двеста колела отгук. Може би на сто и петдесет.

– Глупости! – едновременно извикаха близнаците. – Бръщолевиш

празни приказки!

– Затваряй си устата, Бил Тъдбъри! Пък и не можеш да кажеш на една дама, че бръщолеви глупости. Защо...

– Престани, Мърси! – изсъска Си, но Еди не слушаше тази размяна на груби любезности.

Онова, което сляпата жена бе казала, имаше смисъл за него. Разбира се, нямаше свръхзвукова бомба, нито влак, започнал пътя си от Луд. Не можеше да си спомни точно каква е скоростта на звука, но предполагаше, че е около хиляда километра в час. На един потеглящ влак щеше да му е нужно известно време, за да набере такава скорост и когато го стореше, вече никой нямаше да може да го чува... освен ако условията не са подходящи, както Мърси твърдеше, че се е случило в нощта, когато е дошъл Големият вятър... каквото и да означаваше това.

Имаше и други вероятности.

Блейн Моно не беше джип, но може би...

– Не си чувала звука на онзи друг влак от седем-осем години, така ли? – попита Роланд. – Сигурна ли си, че не е било по-отдавна?

– Не може да е било – отговори тя, – защото последният път беше в годината, когато старият Бил Мъфин се разболя. Нещо в кръвта. Горкият Бил!

– Но това беше почти преди десет години – със странно нежен глас се намеси леля Талита.

– Защо не си казала досега, че си чула такова нещо? – попита Си и погледна Стрелеца. – Не може да вярваш на всичко, което тя говори, господарю... Моята Мърси все иска да бъде в центъра на вниманието.

– Дърт глупак! – извика тя и го плесна по ръката. – Не исках да го кажа, за да не засенча историята, с която ти толкова много се гордееш. Но сега, щом е толкова важно, ще го кажа.

– Вярвам ти – каза Роланд, – но сигурна ли си, че оттогава не си чувала звущите на Моно?

– Не, не съм. Предполагам, че най-после е стигнал до края на пътя си.

– Дали е така? – замислено промълви Роланд. Вторачи се в масата и се замисли, като изведнъж сякаш се отдалечи от всички останали.

След половин час отново отидоха на градския площад. Сузана

седеше в инвалидната количка, Джейк оправяше ремъците на раницата си, а Ко се бе изправил на задните си крака и внимателно го наблюдаваше. Изглежда, само старей-шините бяха присъствали на обяда в малкия рай зад Църквата на вечната кръв, защото на площада чакаха още десетина човека. Погледите им само се спряха на Сузана и се задържаха върху Джейк. Младостта му очевидно им беше по-интересна от черната ѝ кожа. Но явно бяха дошли да видят Роланд. Учудените им очи бяха изпълнени със страхопочитание.

„Той е жива останка от миналото, което познават само от приказките – помисли Сузана. – Гледат го така, сякаш е светец, решил да се отбие в събота на вечеря при свещеника и да им разкаже как е вървял край Галилейско море с Исус“

Ритуалът, сложил край на обяда, се повтори, но този път участва всеки, който бе останат в Ривър Кросинг. Тътрейки крака, хората се строиха в редица. Ръкуваха се с Еди и със Сузана и целуваха Джейк по челото, а сетне коленичеха пред Стрелеца, за да ги докосне и благослови. Мърси го прегърна и притисна незрящото си лице до гърдите му. Той също я прегърна и ѝ благодари за новината, която бе съобщила.

– Няма ли да прекараш нощта с нас, Стрелецо? Слънцето залязва и сигурно отдавна не си ношувал под покрив.

– Така е, но трябва да вървим. Благодаря.

– Ще дойдеш ли пак, Стрелецо?

– Да – отговори Роланд, но Еди не трябваше да поглежда приятеля си, за да разбере, че шансовете са малки. – Ако можем.

Тя го прегърна за последен път, после отмина, сложила ръка на загорялото от слънцето рамо на Си.

– Довиждане.

Лея Талита дойде последна. Понечи да коленичи, но Роланд я хвана за раменете.

– Не го прави. – И пред смаяните очи на Еди той коленичи пред нея в прахоляка. – Ще ме благословиш ли, стара майко? Ще благословиш ли всички нас, преди да продължим пътя си?

– Да – каза тя. В гласа ѝ не прозвуча изненада, нито в очите ѝ имаше сълзи, но явно изпитваше силни чувства. – Виждам, че сърцето ти е вярно, Стрелецо, и спазваш старите обичаи, при това добре. Благославям теб и приятелите ти и ще се моля да не ви сполети беда. Вземи това.

Бръкна в пазвата на избелялата си рокля и извади сребърен кръст на тънка сребърна верижка.

Сега беше ред на Роланд да се изненада.

– Сигурна ли си? Не съм дошъл да взема онова, което принадлежи на теб и на твоите хора.

– Сигурна съм. От сто години го нося ден и нощ, Стрелецо. Вземи го. Сложи го в подножието на Тъмната кула и изречи името на Талита Ънуин в другия край на земята. – Тя сложи верижката с кръста на врата му. – А сега, върви. Хапнахме заедно, поговорихме си, имаме благословията ти и ти имаш нашата. Нека пътят ти бъде безопасен. Бъди верен и не отстъпвай.

Гласът ѝ потрепери и постепенно заглъхна.

Роланд се изправи, поклони се и докосна три пъти гърлото си.

– Благодаря.

Тя също се поклони, но не каза нищо. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

– Готови ли сте? – попита Роланд.

Еди кимна. Нямахме доверие на гласа си.

– Добре – каза Стрелецът. – Да вървим.

Тръгнаха сред развалините на главната улица. Джейк буташе количката на Сузана. Докато минаваха покрай последната сграда, той се обърна. Старците още стояха около каменния пътен знак. Окаяна група хора наред обширната пуста равнина. Джейк вдигна ръка. Дотогава се съдържаше, но когато неколцина от старците – Си, Бил, Тил и други – също вдигнаха ръце за поздрав, той избухна в сълзи.

Еди го прегърна и промълви:

– Продължавай да вървиш. Това е единственият начин.

– Но те са толкова *стари*! – изхлипа Джейк. – Как можем да ги оставим ей-така? Не е редно.

– Това е *ка* – без да мисли, отговори Еди.

– Нима? Тогава *ка* е лошо нещо.

– Да, трудно е – съгласи се Еди... но продължи да върви.

Джейк го последва, без да се обръща повторно. Страхуваше се, че те още са там, застанали в центъра на забравения град, и ще ги гледат, докато се скрият от погледа им. И щеше да се окаже прав.

14

Бяха изминали по-малко от десет километра, когато небето започна да помръква и залезът обagri в яркооранжево хоризонта на запад. Наблизо имаше евкалиптова горичка. Джейк и Еди отидоха да съберат дърва.

– Не разбирам защо не останахме – каза Джейк. – Сляпата дама ни покани, пък и без това не сме се отдалечили много. Така се натъкнах, че се клатушкам като паток.

Еди се усмихна.

– И аз. Ще ти кажа и още нещо. Твоят добър приятел Едуард Кантор Дийн очаква с нетърпение дълга почивка в тази горичка до късно утре сутринта. Няма да повярваш колко ми е писнало да ям еленско и заешко месо. Ако преди година ми беше казал, че едно хубаво преяждане ще бъде най-голямата ми радост за деня, щях да ти се изсмея.

– Бащиното ти име Кантор ли е?

– Да, но ще ти бъде благодарен, ако го запазиш в тайна.

– Добре. Защо не останахме, Еди?

Младежът въздъхна.

– Защото щяхме да установим, че им трябва дърва за огрев.

– Какво?

– И след като им ги донесяхме, щяхме да разберем, че им трябва и прясно месо, защото ни поднесоха последното, което имаха. Щяхме да сме истински гадняри, ако не попълнихме запасите им, нали? Особено щом имаме оръжие, а те вероятно разполагат само с лъкове и стрели отпреди петдесет или сто години. Затова щяхме да ловуваме за тях. Дотогава отново щеше да настъпи нощ и когато на другия ден се събудехме, Сузана щеше да каже, че трябва да ремонтираме едно-друго. Какво са още няколко дни?

Роланд се появи от здрача. Движеше се безшумно както винаги, но изглеждаше уморен и угрижен.

– Помислих, че сте попаднали в плаващи пясъци – рече той.

– Не. Обяснявах на Джейк фактите, както аз ги виждам.

– Но какво лошо щеше да има в това? – настоя момчето. – Кулата е там, където е била години наред, нали? Няма да избяга.

– Няколко дни, после още няколко. – Еди погледна клона, който току-що бе взел, и го хвърли възмутен. „Започвам да говоря като него“ – помисли той. Но въпреки това знаеше, че казва истината. – Може би щяхме да видим, че покривите им са рухнали и нямаше да е учтиво да заминем, без да ги поправим. Защо да не останем още няколко седмици и да им построим воденица? Те са възрастни и краката им не държат да ходят за вода.

Еди погледна Роланд и в гласа му се долови укор.

– Когато си помисля, че Бил и Тил дебнат стадо диви бизони, тръпки ме побиват – добави той.

– Правят го много отдавна – каза Роланд. – Могат да ни научат на някои неща. Ще се справят. Хайде да съберем дърва. Нощта ще е студена.

Но Джейк още не беше свършил с въпросите и изпитателно, почти строго, се вторачи в Еди.

– Искаш да кажеш, че никога няма да можем да направим достатъчно за тях, така ли?

– Не съвсем. Казвам, че винаги ще бъде трудно да ги оставим. Не само днес. Може би ще е по-тежко, но няма да е по-лесно.

– И все пак не ми се струва редно.

Стигнаха до мястото, където щяха да направят поредния бивак по пътя към Тъмната кула и да запалят огън. Сузана се бе измъкнала от инвалидната количка. Лежеше по гръб, сключила ръце на тила си, и гледаше звездите. Надигна се и започна да нарежда дървата както Роланд ѝ бе показал преди няколко месеца.

– Редно е онова, което правим – каза Стрелецът. – Но ако се вгледаш твърде дълго в дребните неща, Джейк, в онези, които са наблизко, лесно ще изгубиш от поглед големите, далечните. Нещата са изопачени. Става все по-лошо. Виждаме всичко около нас, но отговорите предстоят. Докато помагаме на двайсет-трийсет човека в Ривър Кросинг, други двайсет-трийсет хиляди може би страдат някъде. И ако има място във вселената, където нещата могат да се оправят, това е Тъмната кула.

– Защо? Как? – попита Джейк. – Каква е тази кула?

Роланд клекна до дървата, които Сузана бе подредила, извади кремъка и огнивото и се залови да запали огъня. Скоро сред съчките и сухата трева блеснаха пламъчета.

– Не мога да отговоря на тези въпроси – каза той, – макар да искам.

Еди си помисли, че това е изключително хитър отговор. Роланд бе казал „не мога да отговоря“... но това не беше същото като „не знам“.

15

Вечерята се състоеше от вода и зелени растения. Още се съвземаха от обилната гощавка в Ривър Кросинг. Дори Ко отказа да изяде остатъците, които Джейк му предложи.

– Защо не говореше там? – скара се Джейк на скунка. – Направи ме да приличам на идиот.

– Иот! – повтори Ко и допря муцуна до глезена му.

– Приказва все по-хубаво – отбеляза Роланд. – Дори започва да говори като теб, Джейк.

– Ейк – съгласи се животинчето, без да вдига муцуна. Джейк беше очарован от златистите кръгове около очите на Ко. На светлината на огъня те сякаш бавно се въртяха.

– Но не искаше да говори на възрастните хора.

– Скунковете са много придирчиви за тези неща – рече Роланд. – Те са странни същества. Може би този е бил прогонен от собствената си глутница.

– Защо мислиш така?

Роланд посочи хълбока на Ко. Джейк бе измил кръвта и ухапването зарастваше, но зверчето още накуцваше.

– Обзалагам се, че това е ухапване от друг скунк.

– Но защо да е някой от глутницата му...

– Може би дърдоренето на Ко му е омръзнало – каза Еди, който беше легнал до Сузана.

– Може би – каза Роланд, – особено ако е бил единственият, който още се е опитвал да говори. Другите вероятно са решили, че е твърде умен или дързък за техния вкус. Животните не завиждат като хората, но завистта не им е чужда.

Обектът на разговора им затвори очи и сякаш заспа, но Джейк забеляза, че ушите му потрепнаха, когато продължиха да говорят. – Много ли са умни? – попита той.

Роланд сви рамене.

– Старият коняр, за когото ти разказах, твърдеше, че добрият скунк е късмет. Кълнеше се, че когато бил млад, имал скунк, който можел да смята. Драскал цифрите на пода или нареждал камъчета с муцуната си. – Той се ухили. Усмивката озари цялото му лице, прогонвайки мрачните сенки, останали след посещението в Ривър Кросинг. – Разбира се, конярите и рибарите обичат да лъжат.

Настъпи мълчание и Джейк усети, че го обзема дрямка. Замисли се, че скоро ще заспи и това беше хубаво. После отново се чува барабаните. Звукът идваше на ритмични импулси от югоизток. Той се надигна. Всички мълчаливо се заслушаха.

– Това е рокендрол – неочаквано каза Еди. – Знам, че е така. Махаш китарите и остава този ритъм. Прилича на „Зи Зи Топ“.

– На кого? – попита Сузана.

Еди се ухили.

– Те не са съществували по твое време. Искам да кажа, че през 1963

година сигурно са били родени, но са били само хлапета, които ходели на училище в Тексас. – Той се заслуша, сетне добави: – Да бъде проклет, ако това не е „Шикозно облечен мъж“ или „Цип“.

– „Цип“ ли? – попита Джейк. – Колко глупаво име за песен.

– И смешно – добави Еди. – Но не е от твоето време, приятел.

– По-добре да лягаме – обади се Роланд. – Утрото настъпва рано.

– Не мога да спя от онези барабани – рече Еди. Поколеба се, после каза нещо, което не му излизаше от главата, откакто измъкна пребледнелия и пищящ Джейк през вратата на този свят: – Не мислиш ли, че е време всеки да разкаже историята си, Роланд? Може би ще установим, че знаем повече, отколкото предполагаме.

– Да, време е. Но не през нощта.

Роланд се обърна на другата страна, зави се с одеялото и сякаш заспа.

– Господи – възкликна Еди. – Рече и отсече. И възмутено свирна през зъби.

– Има право – намеси се Сузана. – Хайде, заспивай. Еди се ухили и я целуна по носа.

– Добре, момче.

След пет минути със Сузана бяха глухи за света, независимо от барабаните. Но Джейк установи, че вече не му се спи. Лежеше, гледаше странните звезди и слушаше равномерното, ритмично пулсиране, идващо от мрака. Може би бяха Младите, които танцуваха безумен танц, докарвайки се до състояние на самоубийствена лудост, за да извършат жертвоприношение.

Замисли се за Блейн Моно – влак, толкова бърз, че пътуваше като свръхзвукова бомба из огромния, населен с духове свят. Това, естествено, го накара да се сети за Чарли Пуф-Паф, който беше пенсиониран и забравен като излязъл от употреба след появата на повия „Бърлингтънски зефир“. Спомни си изражението на Чарли – привидно весело и приятно, но всъщност съвсем друго. Замисли се за железопътната компания „Среден свят“ и за пустеещите земи между Сейнт Луис и Топика. Чарли беше готов да тръгне, когато господин Мартин имаше нужда от него. Пуф-Паф надуваше свирката си и сам си слагаше въглища. Отново се запита дали инженерът Боб не бе повредил умишлено „Бърлингтънски зефир“, за да даде още една възможност на любимия си Чарли. Най-последно ритмичните барабани престанаха да бият така внезапно, както бяха започнали, и той се унесе в сън.

Сънува, но не чудовището от мазилката.

Стоеше на черна магистрата някъде в дивата пустош на Западен Мисури. Ко беше с него. От двете страни на пътя бяха наредени предупредителни сигнали – бели хиксове с червени светлини в средата. Лампите мигаха и звънците дрънчаха.

От югоизток се чу бръмчене, което постепенно се усили. Звучеше като светкавица в бутилка.

„Идва“ – каза той на Ко.

„Ва“ – съгласи се скункът.

И изведнъж в равнината пред тях се появи огромно розово същество с аеродинамична форма. Двете предни стъкла, които блестяха на слънцето, приличаха на очи.

„Не задавай тъпи въпроси – каза Джейк на Ко. – Това нещо няма да играе глупави игри. Това е кошмарен влак и се казва Блейн.“

Неочаквано Ко скочи на релсите и приклепна с прилепнали назад уши. Златистите му очи блестяха. Зъбите му бяха оголени в отчаяно ръмжене.

„Не! – изкрещя Джейк. – Не, Ко!“

Но зверчето не му обърна внимание. Розовият „куршум“ се устреми към малкия, предизвикателен скунк и бръмченето сякаш запълзя по кожата на Джейк. От носа му потече кръв, а пломбите му се разклатиха.

Джейк се хвърли към Ко. Блейн Моно (или беше Чарли Пуф-Паф?) връхлетя върху тях. Момчето се събуди. Трепереше и беше обляно в пот. Нощта го притискаше като осезаема тежест. Обърна се на другата страна и трескаво протегна ръка към Ко. За един ужасен миг помисли, че скункът го няма, но после пръстите му напипаха меката като коприна козина. Зверчето изписка и го погледна със сънено любопитство.

– Всичко е наред – с пресъхнало гърло прошепна Джейк.

– Няма влак. Беше само сън. Заспивай, момко.

– Ко – повтори животинчето и отново затвори очи.

Джейк легна по гръб и се загледа в звездите. „Блейн е опасен – помисли си. – Много опасен“

Може би.

„Никакво може би!“ – като обезумяло настоя съзнанието му.

Добре, Блейн беше опасен. Но в последното есе на Джейк пишеше и още нещо по въпроса, нали?

„Блейн е истината“

– О, Боже, каква бъркотия! – прошепна Джейк.

Затвори очи и след секунда заспа. Този път не сънува нищо.

17

По обяд на следващия ден стигнаха до върха на поредния хребет и за пръв път видяха моста. Пресичаше река Сенд там, където коритото ѝ се стесняваше, завиваше на юг и минаваше пред града.

– Исусе! – промълви Еди. – Не ти ли се вижда познат, Сузи?

– Да.

– А на теб, Джейк?

– Да... Прилича на мост „Джордж Вашингтон“.

– Така е – съгласи се Еди.

– Но какво прави мост „Джордж Вашингтон“ в Мисури? – зачуди се Джейк.

Еди го погледна.

– Къде?

Момчето се смути.

– Искам да кажа в Средния свят.

Еди го погледна по-изпитателно от всякога.

– Откъде знаеш, че това е Средният свят? Не беше с нас, когато се натъкнахме на онзи пътен знак.

Джейк пхна ръце в джобовете и се вторачи в мокасините си.

– Сънувах го. Да не мислиш, че съм го видял в някоя туристическа агенция?

Роланд докосна рамото на Еди.

– Остави това засега.

Младежът го погледна и кимна.

– Гледаха моста още малко. Трябваше им време, за да свикнат с градския пейзаж. Но имаше и нещо непознато, някакви мъгливи очертания в синьото утринно небе. Роланд различи четири невероятно високи метални кули – по една в двата края на моста и две в средата. Между тях в дълги сводове се простираха гигантски кабели. Към основите на моста се спускаха множество вертикални линии – други кабели или метални подпори. Но Роланд видя и празноти и след известно време осъзна, че мостът вече не е абсолютно хоризонтален.

– Скоро ще падне в реката – отбеляза той.

Може би – неохотно се съгласи Еди, – но на мен не ми се вижда в толкова лошо състояние.

Роланд въздъхна.

– Не възлагай толкова големи надежди.

– Какво искаш да кажеш?

Еди долови докачливостта в собствения си глас, но вече беше късно да се поправи.

– Трябва да вярваш на очите си, Еди. Това е всичко. Когато бях малък, имаше една поговорка: „Само глупакът вярва, че сънува, преди да се е събудил.“ Разбираш ли?

Младежът усети, че ироничният отговор е на езика му, но след кратка вътрешна борба го преглътна. Макар и несъзнателно, по някакъв начин Роланд го караше да се чувства като дете.

– Да – отговори. – Майка ми обичаше да казва нещо подобно.

– Какво?

– Надявай се за най-доброто и очаквай най-лошото – напусен отговори той.

Лицето на Роланд засия в усмивка.

– Мисля, че любимата поговорка на майка ти ми харесва повече.

– Но той е още там! – избухна младежът. – Може би има разрушения, но още съществува. Толкова ли е лошо да се надяваме, че там може да намерим някои неща, които ще ни помогнат? Или хора, които ще ни нахранят и ще разговарят с нас като старците в Ривър Кросинг, вместо да стрелят? Толкова ли е лошо да се надяваме, че може да ни провърви?

По време на последвалата тишина той смутен осъзна, че бе произнесъл цяла реч.

– Не. – В гласа на Роланд прозвуча добротата, която винаги изненадваше Еди, щом я чуеше. – Не е лошо да се надяваш.

Стрелецът изглежда всички като човек, събуждащ се от дълбок сън, и добави:

– За днес вървахме достатъчно. Време е да поговорим. Напусна пътя и тръгна през високите треви, без да се обръща. След миг останалите трима го последваха.

Преди да се запознаят с възрастните хора от Ривър Кросинг, Сузана виждаше Роланд като герой от телевизионните филми, които рядко

гледаше. „Шайен“, „Човекът с пушката“ и, разбира се, първообразът на всички, „Барутен дим“. Беше го слушала с баща си като радиопиеса, преди да го филмират за телевизията. Замисли се колко чужда би била на Еди и на Джейк идеята за радиодрама и се усмихна. Роланд не бе живял само в един свят. Спомни си думите на разказвача в началото на предаването. „Това кара човек да бъде бдителен... и малко самотен.“

До посещението в Ривър Кросинг представата ѝ за Роланд беше точно такава. Не беше широкоплещест и висок като героите в онези филми и лицето му беше по-скоро на уморен поет, отколкото на вдворител на закона от Дивия запад, но го бе видяла и в ролята на мним полицай, чиято единствена мисия в живота беше да раздава правосъдие.

Сега разбра, че Роланд е нещо много повече от ченге, предприело поход към края на света. Беше дипломат, посредник, вероятно дори учител. Преди всичко беше „добрият войник“ – цивилизована сила, която не позволяваше на хората да се избиват постоянно, за да има време и за известен прогрес. В миналото е бил по-скоро странстващ рицар, отколкото ловец. И в много отношения бе останал същият. Хората от Ривър Кросинг със сигурност мислеха така. Пред кого друг биха коленичили в прахоляка, за да искат благословия?

В светлината на това ново прозрение Сузана разбра колко умно ги бе насочвал Стрелецът от онази ужасна сутрин в говорящия пръстен. Всеки път, когато искаха да сравнят преживяванията си – а имаше ли нещо по-естествено от това, за да проумеят катаклизмите и необяснимото си „влечение“ към този свят – Роланд бързо се намесваше и сменяше темата толкова неусетно, че никой от тях (дори тя, която четири години бе участвала в движението за граждански права) не забелязваше това.

Сузана мислеше, че знае защо – Роланд го правеше, за да даде на Джейк време да се излекува. Но фактът, че разбираше мотивите му, не променяше чувствата ѝ – удивление, веселие и тъга – за начина, по който ги бе манипулирал. Спомни си нещо, което Андрю – шофьорът ѝ, бе казал малко преди Роланд да я привлече в този свят. Андрю спомена, че президентът Кенеди е бил последният стрелец в западния свят. Тогава Сузана му се присмя, но сега го разбра. Роланд беше като Дж. Ф. Кенеди. Вероятно притежаваше малко от въображението на президента, но що се отнасяше до романтиката... себеотдаването... обаянието...

„И коварството – помисли тя. – Не забравяй коварството!“

Изненада се, когато избухна в смях.

Роланд седеше с кръстосани крака. Обърна се към нея и вдигна вежди в недоумение.

- Какво е толкова смешно?
- Всичко. Кажете ми нещо. Колко езика говориш? Стрелецът се замисли.
- Пет. Навремето говорех много добре селийски диалект, но мисля, че съм забравил всичко, освен ругатните.
- Сузана отново се засмя – весело и доволно.
- Истинска лисица си. Роланд.
- Джейк ги гледаше с интерес, после го подкани:
- Кажете някоя ругатня на селийски.
- Роланд се замисли, сетне каза нещо много бързо и завалено. Прозвуча така, сякаш някой си правеше гаргара с гъста течност.
- Какво означава? – ухили се Джейк. Стрелецът сложи ръка на раменете му.
- Че имаме да си говорим за много неща.

19

– Ние сме *ка-тет* – започна Роланд, – което означава хора, обвързани от съдбата. Философите в моята страна твърдяха, че *ка-тет* може да бъде нарушен само от смърт или от предателство. Корт, великият ми учител, казваше, че след като смъртта и предателството също са спици от колелото на *ка*, такава обвързаност никога не може да бъде нарушена. С течение на годините научавах все повече и възприех възгледа на Корт... Всеки от членовете на *ка-тет* е като парче от мозайка. Сам по себе си този къс е загадка, но когато се сглобят, парчетата съставят картина... или част от нея. За да се довърши една картина, може да са необходими страшно много *ка-тет*. Не бива да се изненадвате, ако откриете, че в живота ви има допирни точки, които разбирате едва сега. Първо, всеки от вас тримата знае мислите на другия...

- Какво? – извика Еди.
- Така е. Споделете мислите си толкова непринудено, че дори не го съзнавате. За мен е по-лесно да го разбере, тъй като не съм пълноправен член на този *ка-тет* – вероятно защото не съм от вашия свят – и не мога да участвам изцяло в обмена на мисли. Но мога да ги изпращам. Сузана... спомняш ли си, когато бяхме в кръга?

– Да. Ти ми рече да пусна демона, когато ми кажеш... Но не го произнесе на глас.

- Еди... спомняш ли си, когато бяхме на мечешката поляна и

механичният прилеп те нападна?

– Да. Ти ми каза да се хвърля на земята.

– Той не проговори, Еди – намеси се Сузана.

– Да, крещях, но наум. – Стрелецът се обърна към Джейк: – А ти спомняш ли си какво стана в къщата?

– Когато дъската, която дърпах, не се отместваше, ти ми каза да дръпна другата. Но щом не можеш да четеш мислите ми, Роланд, откъде знаеше в каква беда бях?

– Видях. Не чух нищо, но видях – само малко, сякаш през мръсно стъкло на прозорец. Тази близост и споделяне на мисли се нарича *кеф* – дума, която означава много неща на първоначалния език на Стария свят – вода, раждане и жизнена сила са само три от тях. Искам да я осъзнаете. Засега това е всичко, което желая.

– Как можеш да осъзнаеш нещо, в което не вярваш? – попита Еди.

Роланд се усмихна.

– Просто го възприемай.

– Това и правя.

– Роланд? – обади се Джейк. – Мислиш ли, че Ко е част от нашия *ка-тет*!

Сузана се усмихна, но Роланд – не.

– В момента не съм готов дори да отгатна, но ще ти кажа, че много мисля за твоя космат приятел. *Ка* не управлява всички и стават случайни съвпадения... но внезапната поява на един скунк, който още помни хората, не ми се вижда случайност.

Огледа ги и продължи:

– Ще започна пръв. Еди ще говори след мен – оттам, откъдето свърша. После Сузана. Джейк, ти ще разказваш последен. Съгласни ли сте?

Те кимнаха.

– Чудесно. Ние сме *ка-тет*. Един от многото. Нека разговорът да започне.

20

Разговорът продължи и след залез слънце. Спряха само за да се нахранят. Накрая Еди имаше чувството, че се е боксирал дванайсет тежки рунда с Рей Ленард Сладура. Вече не се съмняваше, че „осъзнават *кеф*“, както се изрази Роланд. Двамата с Джейк изглежда виждаха в съня си живота на другия, сякаш бяха две половини на едно цяло.

Роланд започна с онова, което се бе случило в планината, където беше свършил първият живот на Джейк в този свят. Разказа за разговора си с човека в черно и за загадъчните думи на Уолтър за Звяра и за някого на име Безсмъртен странник. За странния страшен сън, в който цялата вселена беше погълната от лъч фантастична бяла светлина. И как в края на съня бе останал само стрък пурпурна трева.

Еди поглеждаше крадешком Джейк. Беше поразен от знанието, от разбирането в очите на момчето.

21

Стрелецът бе разказал части от историята на Еди по време на делириума си, но за Сузана всичко беше непознато. Тя слушаше с широко отворени очи. Докато Роланд повтаряше нещата, които Уолтър му бе казал, Сузана видя проблясъци от нейния свят – досущ отражения в счупено огледало: автомобили, рак, ракети до луната, изкуствено осеменяване. Нямаше представа кой е Звярът, но името Безсмъртен странник ѝ беше познато като вариант на Мерлин магьосникът, който „дирижираше кариерата“ на крал Артур. Ставаше все по-любопитно.

Роланд разказа как се е събудил и е намерил Уолтър, който бил мъртъв от много години. Времето някак бе излетяло напред, вероятно със сто или с петстотин години. Джейк слушаше като омагьосан, докато Стрелецът обясняваше как е стигнал до Западно море, как е загубил два от пръстите на дясната си ръка и как е привлякъл Еди и Сузана, преди да срещне третата тъмна личност – Джек Морт.

Стрелецът направи знак на Еди, който продължи разказа с идването на голямата мечка.

Шардик ли? – прекъсна го Джейк. – Но това е име на *книга*. В нашия свят. Написана е от автора на онази известна книга за зайците...

– Ричард Адамс! – извика Еди. – И книгата се казва „Потъването на кораба“. Знаех това име. – Но как е станало така, Роланд? Как хората в твоя свят са знаели неща от нашия?

– Нали има врати. Вече видяхме четири от тях. Мислиш ли, че преди не са съществували и няма да съществуват?

– Но...

– Всеки от нас е виждал следи от другия свят. Когато бях в твоя град, Ню Йорк... аз видях следите от моя свят в твоя. Видях *стрелци*. Повечето бяха отпуснати и бавни, но бяха стрелци, явно членове на своя

древен *ка-тет*.

– Роланд, това бяха само ченгета. Не можеха да стъпят на малкия ти пръст.

– Не и последният. Когато с Джек Морт бяхме в подземната станция на метрото, той едва не ме повали. Ако не беше късметът ми – кремъка и огниво на Морт, щеше да го направи... Видях очите му. Той помнеше лицето на баща си. А после... спомняш ли си името на нощния клуб на Балазар?

– Разбира се – смутен отговори Еди. – „Наклонената кула“. Но може би беше случайно съвпадение. Сам каза, че *ка* не управлява всичко.

Роланд кимна.

– Ти си като Кътбърт. Спомням си нещо, което той ми каза, когато бяхме деца. Смятахме да отидем посред нощ в гробището, но Алан не искаше. Страхувал се, че ще оскверни сенките на прародителите си. Кътбърт му се присмя. Не вярвал в духове, докато не захапел някой от тях.

– Браво на него! – възкликна Еди.

Роланд се усмихна.

– Помислих си, че тази история ще ти хареса. Но да оставим духовете. Продължавай.

Еди разказа за видението си, когато Роланд бе хвърлил челюстта в огъня. За ключа и за розата. За съня си и как бе влязъл през вратата на магазина за сувенири на Том и Джери и се бе озовал в градина с рози, по средата на която се издигаше висока черна кула. За чернотата, която излизаше от прозорците ѝ и образуваше очертания в небето. Говореше на Джейк, защото момчето слушаше с интерес, съсредоточено и с нарастващо удивление. Опита се да предаде възторга и ужаса, наситили съня му, и по очите им – най-вече на Джейк – разбра, че или разказва увлекателно... или и те са сънували същото.

Разказа им как е проследил дирите на Шардик до портите на Мечката и как, когато е допрял глава до тях, си е спомнил деня, в който бе уговорил брат си да го заведе на Дъч Хил, за да види Двореца. Разказа за чашата, за стрелката, която е станала безполезна, когато са осъзнали, че виждат Лъча в действие във всичко, което докосне, дори птиците на небето.

Оттам нататък продължи Сузана. Докато тя говореше как Еди бе започнал да дялка свой вариант на ключа, Джейк се облегна назад, заключи пръсти зад главата си и се вгледа в облаците, които бавно се носеха към града на югоизток. Подредените им очертания показваха

присъствието на Лъча така ясно, както пушекът, излизащ от комините, показва посоката на вятъра.

Тя завърши с историята как най-после са издърпали Джейк в този свят, затваряйки пролуката към неговия, и за спомените на Роланд – така внезапни и окончателни, както Еди бе затръшнал вратата на говорещия пръстен. Единственият факт, които не спомена, всъщност съвсем не беше факт – поне засега. Още не й прилошаваше сутрин и месечният и цикъл беше нарушен само веднъж. Както Роланд би се изразил, по-добре беше да остави това за друг път.

Не можеше да забрави думите на леля Талита, когато Джейк й каза, че сега там е неговият дом. *„Тогава боговете да са ти на помощ, защото слънцето залязва за този град. Завинаги.“*

– А сега е твой ред, Джейк – каза Роланд.

Момчето се надигна и погледна към Луд, където прозорците на западните кули отразяваха златистата светлина на късното следобедно слънце.

– Всичко е лудост – измънка, – но има някакъв смисъл. Като сън, когато се събудиш.

– Може да ни помогнеш да го осмислим – рече Сузана.

– Може би. Или поне ще ме накарате да мисля за влака. Писна ми да се опитвам да намирам смисъл в Блейн... Знаете какво е преживял Роланд – водейки два живота едновременно, затова ще пропусна тази част. Но не съм сигурен дали ще успее да опиша чувствата си, пък и не искам. Беше ужасно. Предполагам, че е по-добре да започна с моето училищно съчинение, защото тогава най-сетне престанах да мисля, че всичко ще отmine от само себе си. Тогава се предадох.

22

Джейк говори, докато слънцето залезе.

Разказа им всичко, което си спомняше, започвайки с „Моето разбиране за истината“ и завършвайки с чудовищния Портиер, който буквално се бе материализирал от стената, за да го нападне. Останалите трима слушаха, без да го прекъсват.

Когато той свърши, Роланд се обърна към Еди. Изражението му подсказваше смесени чувства, внезапно младежът осъзна, че вижда вълнение... и силен страх. Устата му пресъхна. Защото ако Роланд се страхуваше...

– Още ли се съмняваш, че думите ни съвпадат, Еди?

Той поклати глава.

– Разбира се, че не. Вървах по същата улица и бях в неговите дрехи. Но... Джейк, може ли да видя онази книга? „Чарли Пуф-Паф“?

Джейк протегна ръка към раницата си, но Роланд го спря:

– Още не. Върни се на празния парцел. Разкажи още веднъж тази част. Опитай да си спомниш всичко.

– Може би трябва да ме хипнотизираш – колебливо предложи Джейк. – Както направи по-рано, на крайпътната станция.

Роланд поклати глава.

– Не е необходимо. Онова, което се случи на онзи парцел, е най-важното в живота ти, Джейк. В живота на всички нас. Сигурен съм, че ще си спомниш всичко.

И Джейк отново разказа историята. За всички беше ясно, че преживяването му на празния парцел, където някога е бил магазинът за сувенири на Том и Джери, е тайната същност на *ка-тет*, който споделяха. В съня на Еди магазинът за сувенири още беше там. В действителността на Джейк вече беше съборен. Но и в двата случая мястото притежаваше огромната сила на талисман. Роланд не се съмняваше, че празният парцел и магазинът със счупените тухли и разбити стъкла е друг вариант на онова, което Сузана знаеше като „чекмеджета“, и мястото, което бе видял в края на видението си на поляната с костите.

Докато разказваше, говорейки вече много по-бавно, Джейк установи, че Стрелецът бе прав – *можеше* да си спомни всичко. Паметта му се проясни, докато накрая сякаш отново го преживя. Разказа им за знака, на който пишеше, че на мястото, където е бил магазинът за сувенири на Том и Джери, е запланувано да се построи някаква сграда на име „Залива на костенурката“. Спомни си дори стихчето, написано със спрей на оградата, и го издекламира:

„Костенурка огромна живяла.
На черупката си земята крепяла.
И ако искаш днес игри,
по пътя на Лъча тръгни!“

– „Мислите й бяха бавни, но винаги добри. Всички във ума си ни държи“ – промълви Сузана. – Така ли беше, Роланд?

– Кое? – попита Джейк.

– Едно стихотворение, което знаех като дете – отговори Роланд. –

Това е друга връзка, която наистина ни казва нещо, макар да не съм сигурен дали е необходимо да го знаем... и все пак малко знания може да ни послужат.

– Дванадесет порти, свързани с Лъча – каза Еди. – Започнахме с Мечешката. Ще отидем само до средата, до Кулата, но ако стигнем чак до другия край, ще се озовем пред портата на Костенурката, нали?

Роланд кимна.

– Сигурен съм.

– Портата на Костенурката – замислено повтори Джейк, сякаш вкусуваше думата.

После завърши разказа си с великолепия глас, с прозрението си, че навсякъде има лица и истории, и с нарастващата си убеденост, че се е натъкнал на нещо, което много прилича на същността на живота. Накрая пак им обясни как бе намерил ключа и видял розата. Преживявайки отново всичко, заплака, макар да не го съзнаваше.

– Когато се разтвори, в средата съзрях най-яркото жълто, което съм виждал през живота си. Отначало помислих, че е цветен прашец. Всичко на онова запустяло място изглеждаше ярко. Дори старите опаковки от бонбони и бирените бутилки ми се струваха като произведения на изкуството. Едва тогава осъзнах, че е слънце. Знам, че е звучи налудничаво, но беше точно така. Само че не беше едно, а...

– Всички слънца – промълви Роланд. – Всичко истинско.

– Да. Но и нещо не беше наред. Не мога да обясня какво. Приличаше на биене на сърце, което имаше някакво заболяване. После припаднах.

23

– И ти видя същото в края на съня си, нали, Роланд? – попита Сузана. Гласът ѝ бе притихнал от страхопочитание.

– Стръкът трева... Сторило ти се е, че е пурпурен, защото е бил напръскан с боя.

– Не разбираш – намеси се Джейк. – Наистина беше пурпурен. Не бях виждал такава трева. Боята беше само камуфлаж. Така, както Портърът се бе маскирал, за да прилича на стара запустяла къща.

Слънцето бе стигнало до хоризонта. Роланд помоли Джейк да им покаже „Чарли Пуф-Паф“ и да им я прочете. Джейк извади книгата. Еди и Сузана дълго разглеждаха корицата.

– Притежавах тази книга като малък – промълви младежът.

– После, когато станах на четири години, се преместихме от Куинс в Бруклин и я изгубих. Не си спомням картинката на корицата. И изпитвах същите чувства като теб, Джейк. Не ми харесваше.

Сузана вдигна очи към Еди.

– И аз имах същата книга. Как бих могла да забравя момиченцето, което се казваше като мен... Макар че в онези дни това беше бащиното ми име. И аз изпитвах същото към влака. Не ми харесваше и не му вярвах. Мислех, че усмивката му е лицемерна.

Роланд набързо погледа книгата и я върна на Сузана.

– И ти ли я изгуби? – Да.

– Обзалагам се, че знам кога – рече Еди. Тя кимна.

– Случи се, след като онзи човек пусна тухлата на главата ми. Книгата беше у мен, когато отидохме на сватбата на Синята леля. Спомням си, защото все питах татко, дали ни тегли Чарли Пуф-Паф. Не исках да е той, защото трябваше да отидем в Елизабет, Ню Джърси, а аз мислех, че Чарли може да ни закара навсякъде другаде. Нали развеждаше хората из някакво приказно село или нещо подобно?

– Луна-парк.

– Да, разбира се. Има картинка, на която Чарли вози там децата. Всички се усмихват и се смеят, но на мен винаги ми се е струвало, че пицят да ги пусне да слязат.

– Да! – извика Джейк. – Точно така!

– Мислех, че Чарли ще ни закара там, където живее, не на сватбата на Синята леля, и никога няма да ни пусне да се приберем вкъщи.

– Никога няма да се прибереш отново вкъщи – измърмори Еди и нервно прокара пръсти през косите си.

– Докато пътувахме с онзи влак, не смеех да оставя книгата. Мислех си: „Ако се опита да ни отвлече, ще започна да късам страниците, за да се откаже.“ Но, разбира се, пристигнахме точно където трябваше, при това навреме. Татко дори ме заведе да видя локомотива. Беше дизелов, не парен. После, след сватбата, онзи човек Морт пусна тухлата върху мен и дълго време бях в кома. Повече не видях книгата. – Сузана се колеба, сетне добави: – Тази може да е моята... или на Еди.

– Да, вероятно – каза младежът. Лицето му беше бледо и сериозно... после се ухили като хлапе. – Вижте костенурката. Нали е симпатична? Всичко служи на шибания Лъч.

Роланд погледна на запад.

– Слънцето залязва. Прочети книгата, преди да се е стъмнило.

Джейк.

Момчето отвори на първата страница, показа им картинката на инженер Боб в кабината на Чарли и започна:

– „Боб Брукс беше инженер в железопътна компания «Среден свят». Движеше се от Сейнт Луис до Тописка...“

24

– „И от време на време децата го чуваха да пее старата си песен с тихия си дрезгав глас“ – завърши Джейк.

Показа им последната картинка – щастливите деца, които може би всъщност пищяха – после затвори книгата. Слънцето бе залязло. Небето беше пурпурно.

– Е, не всичко съвпада – отбеляза Еди. – По-скоро прилича на сън, в който реките текат нагоре по хълма. Но има смисъл и това ме плаши до смърт. Средния свят е територията на Чарли. Само че тук не се казва Чарли, а Блейн Моно.

Роланд погледна Джейк.

– Какво мислиш? Да заобиколим ли града, за да се отдалечим от влака?

Джейк се замисли. Наведе глава, а пръстите му разсеяно галеха гъстата, мека като коприна козина на Ко.

– Искан ми се – отговори, – но ако правилно съм разбрал какво е *ка*, не бива да го правим.

Роланд кимна.

– Ако е *ка*, трябва да помислим как да действваме. Опитахме ли се да го заобиколим, ще открием, че обстоятелствата ни принуждават да отидем там. В такъв случай е по-добре веднага да се предадем на неизбежното, вместо да го отлагаме. Какво ще кажеш, Еди?

Младежът дълго мисли, както бе сторил Джейк. Не искаше да има нищо общо с говорещ влак, който се задвижваше сам и независимо дали се наричаше Чарли Пуф-Паф или Блейн Моно, разказът на Джейк загатваше, че в тази работа има нещо гнило. Но им предстоеше да изминат огромно разстояние и някъде там, в края, беше онова, което бяха тръгнали да търсят. С удивление установи, че знае точно какво мисли и какво иска. Вдигна глава и за пръв път, откакто бе дошъл в този свят, се вторачи в светлосините очи на Роланд.

– Искан да застана в онази градина с рози и да видя Кулата. Не

знам какво ще се случи след това. Но не ми пука. Искам да съм там. Не ме интересува дали Блейн е дяволът и дали влакът минава през ада на път за Кулата. Гласувам да отидем.

Роланд кимна и се обърна към Сузана.

– Ами, аз не съм сънувала Тъмната кула, затова ще се съобразя с вашите желания. Но започнах да вярвам в *ка* и не съм толкова тъпа, че да не усещам, когато някой ме чукне по челото и ми каже: „Натам, идиотко.“ А ти, Роланд? Какво мислиш?

– Мисля, че за днес разговаряхме достатъчно и е по-добре да отложим решението до утре.

– А „Що е то“? – попита Джейк. – Искате ли да видите и тази книга?

– Друг път – отговори Роланд. – Време е за сън.

25

Но Стрелецът дълго лежа буден и когато ритмичните барабани отново зазвучаха, стана и се върна на пътя. Застана там, загледан в моста и в града. Той беше роден дипломат. Знаеше, че влакът е следващата стъпка по пътя, който трябваше да извървят... но нямаше да е умно да им го каже. Особено Еди не обичаше да го насилват. Усетеше ли, че искат да му влияят, навеждаше глава, пускаше глупавите си шеги и се запъваше като магаре. Този път искаше същото като Роланд, но още беше склонен да му противоречи.

Стрелецът се нареди да се върне... и посегна към пистолета, защото видя тъмен силует, който стоеше в края на пътя.

– Питам се дали ще можеш да заспиш след представлението, което изнесе – обади се Еди. – Предположих, че отговорът е отрицателен.

– Не те чух, Еди... Бързо усвояваш... Само че този път можеше да получиш куршум в корема за усърдието си.

– Не ме чу, защото трябваше да мислиш за много неща.

Младежът се приближи, Роланд си помисли, че му напомняше за Кътбърт, но в много отношения вече го превъзхождаше.

„Ако го подценя – каза си. – може да ми разкървави носа. А ако го пренебрегна или направя нещо, което му се стори измама, вероятно ще се опита да ме убие“

– За какво мислиш, Еди?

– За теб. За нас. Искам да знаеш нещо. До тази нощ предполагах, че

ти е известно, но сега вече не съм сигурен.

– Каж ми го тогава – рече Роланд и пак си помисли: „Колко много прилича на Кътбърт.“

– Ние сме с теб, защото трябва да е така – това е проклетото *ка*. Но сме с теб и защото искаме. Мозъкът ти работи добре, ала понякога имам чувството, че го държиш в нещо като бомбоубежище, защото никой не може да проникне в мислите ти. Искам да я видя, Роланд. Разбираш ли? Искам да видя. Кулата. – Той се вгледа изпитателно в лицето на Роланд, явно не видя онова, което очакваше, и отчаяно вдигна ръце. – Искам да кажа, че не желая повече да ме дърпаш за ушите.

– Какво?

– Не е нужно да ме влачиш след себе си. Идвам по собствено желание. Така е и с всички останали. Ако довечера умреш, ще те погребем и ще продължим пътя си. Вероятно няма да оцелеем за дълго, но ще загинем на пътеката на Лъча. Разбираш ли?

– Да. Сега те разбирам.

– А вярваш ли ми?

„*Разбира се* – помисли Роланд. – *Къде другаде би искал да отидеш, Еди, в този свят, толкова странен за теб? И какво друго би направил? Едва ли ще станеш фермер.*“

Но това беше подло и несправедливо и той го знаеше. Да заклеяваш свободната воля и да я объркваш с *ка*, беше по-лошо и от богохулство.

– Да. Вярвам ти. Честна дума.

– Тогава престани да се държиш с нас така, сякаш сме стадо овце, а ти си пастирът и размахваш тоягата, за да се увериш, че не сме се отклонили от пътя и не сме навлезли в плаващите пясъци. Опитай се да ни възприемеш. Ако ще умрем в града или в онзи влак, искам да го направя убеден, че съм бил нещо повече от пионка на шахматната ти дъска.

Роланд усети как лицето му пламна от гняв, но никога не се беше самозаблуждавал. Не се ядоса, защото Еди грешеше, а защото младежът бе прозрял мислите му. Наблюдаваше как постепенно и уверено се отдалечава от затвора си – Сузана също, защото и тя беше затворник – но въпреки това дълбоко в душата си никога не бе вярвал на онова, което виждаше. Явно му се искаше да продължава да ги възприема като различни и по-низши същества.

Пое дълбоко въздух и промърмори:

– Стрелецо, моля за прошка.

Еди кимна.

– Ще се натъкнем на куп неприятности... Чувствам го и съм уплашен до смърт. Но бедите не са *твои*, а *наши*. Нали?

– Да.

– Лошо ли ще е положението в града?

– Не знам. Но трябва да пазим Джейк, защото старата леля каза, че и двете страни го искат. Отчасти това зависи за колко време ще намерим влака. Много повече зависи от това какво ще стане, като го намерим. Ако с нас имаше още двама, бих затворил Джейк в сандък, а те да го пазят с оръжие. Но след като нямаме повече хора, ще се движим в колона – аз отпред, момчето и Сузана в средата, а ти отзад.

– Какви неприятности ни предстоят? Опитай се да отгатнеш.

– Не мога.

– Мисля, че можеш. Не познаваш града, но знаеш как са се държали хората в твоя свят, откакто нещата са започнали да се объркват. Големи беди ли ни чакат?

Роланд се обърна по посока на равномерния ритъм на барабаните и се замисли.

– Може би не много големи. Предполагам, че бойците, които още са там, са стари и деморализирани. Може да са нормални, а някои дори ще предложат да ни помогнат, както стори *ка-тет* в Ривър Кросинг. Възможно е изобщо да не ги видим. Но те ще ни видят. Ще разберат, че сме непреклонни, ще наведат глави и ще ни оставят да вървим по пътя си. Ако ли не, ще се разбягат като плъхове, щом застреляме неколцина.

– Представи си, че решат да се бият? Роланд мрачно се усмихна.

– Тогава всички ще си спомним лицата на бащите си. Очите на младежа блестяха в мрака и без да иска Роланд отново се сети за Кътбърт, който бе казал, че ще повярва в духове, когато ухапе някой от тях. Кътбърт, с когото бяха разпръснали трохи под бесилката на палача.

– Отговорих ли на всичките ти въпроси?

– Не... но мисля, че беше откровен с мен.

– Тогава лека нощ.

– Лека нощ.

Еди се отдалечи. Роланд го наблюдаваше и си мислеше, че този път го беше разбрал. Сега, когато се вслушваше, той го чуваше... но слабо. Тръгна към бивака, после се обърна към град Луд.

„Той е онова, което възрастната жена, нарече «Млад». И двете страни щели да го искат.“

„Нали този път няма да ме изоставиш?“

„Не. Нито този път, нито когато и да е.“

Но Роланд знаеше нещо, което другите не знаеха. Може би след разговора с Еди щеше да се наложи да им го каже... Въпреки това реши да го запази в тайна още малко.

В древния език, на който някога говореше неговият свят, езикът на франките, повечето думи, например *кеф* и *ка*, имаха множество значения. Но думата *чар* – като в Чарли Пуф-Паф – имаше само едно.

Чар означаваше смърт.

V. Мостът и градът

1

Три дни по-късно откриха падналия самолет.

Джейк го забеляза пръв – проблясък светлина на около петнадесет километра, сякаш в тревата лежеше огледало. Приблжиха се и видяха голям тъмен предмет от едната страна на Великия път.

– Прилича на огромна мъртва птица – каза Роланд.

– Не е птица – възрази Еди, – а самолет. Сигурен съм, че блясъкът е слънчева светлина, отразяваща се в предното стъкло.

Час по-късно мълчаливо стояха край пътя и разглеждаха старата развалина. Върху разкъсаната обвивка на корпуса бяха кацнали три охранени врани, които нагло се взираха в новодошлите. Джейк взе камъче и го запрати към тях. Враните тежко се вдигнаха във въздуха, като възмутено грачеха.

Едното крило се беше отчупило при катастрофата и лежеше на тридесетина метра встрани. Останалата част от самолета беше почти непокътната. Предното стъкло се беше пукнало звездобразно там, където главата на пилота се беше ударила в него. На това място имаше голямо ръждиво петно.

Ко изприпка до ръждясалите перки, които се подаваха над тревата, подуши ги, после припряно се върна при Джейк.

Мъжът в пилотската кабина представляваше изсъхнала мумия, облечена във ватиран кожен елек и с шлем с шип на върха. Устните му ги нямаше, а зъбите бяха оголени в последна гримаса на отчаяние. Пръстите, някога дебели като кренвирши, а сега само кости, покрити с кожа, бяха вкопчени в лоста за управление. Черепът беше вдлъбнат от удара в предното стъкло и Роланд се досети, че зелено-сивите люспи, които покриваха лявата половина на лицето, бяха останки от мозъка му.

Главата на мъртвеца беше килната назад, сякаш е бил сигурен, дори в момента на смъртта си, че отново ще се извиси в небето. Запазеното крило още стърчеше над избуялата трева. На него имаше избледняла емблема, изобразяваща юмрук, стиснал мълния.

– Изглежда, че леля Талига грешеше, а старият албинос имаше право – каза Сузана с глас, изпълнен със страхопочитание. – Това трябва да е Дейвид Куик, принцът разбойник. Погледни колко е огромен, Роланд. Сигурно е трябвало да го намажат с мас, за да го вкарат в кабината.

Стрелецът кимна. Топлината и годините бяха превърнали човека в скелет, обвит в кожа, но въпреки това се виждаше колко широки са били раменете му, а и деформираната глава беше голяма.

– И падна властелинът Пърт – каза той, – и полето се разтресе от този гръм.

Джейк го погледна въпросително.

– Това е от едно старо стихотворение. Властелинът Пърт бил гигант, който тръгнал на война с още хиляда човека, но още не бил излязъл от страната си, когато едно малко момче хвърлило камък и го ударило в коляното. Той се спънал, тежката му броня го повлякла и счупил врата си при падането.

– Като в историята за Давид и Голиат – отбеляза Джейк.

– Не е имало пожар – каза Еди. – Обзалагам се, че просто му е свършило горивото и е опитал принудително приземяване на пътя. Може да е бил човек извън закона и варварин, но е бил голям смелчага.

Роланд кимна и погледна Джейк.

– Добре ли си?

– Да. Ако човекът беше още... нали се сещаш, ако не беше вече изсъхнал, можеше и да не съм добре. – Джейк отмести поглед от мъртвеца. Сега Луд беше много по-близо и се виждаше по-ясно, макар да имаше множество изпочупени прозорци на кулите, с Еди не бяха загубили надежда да намерят там някаква помощ. – Хващам се на бас, че нещата в града са започнали да се скапват, след като летецът вече го е нямало.

– Мисля, че ще спечелиш облога – каза Роланд.

– Знаете ли какво? – Джейк отново разглеждаше самолета. – Хората, построили онзи град, може да са правили самолети, но съм убеден, че този е от нашите. Когато бях в пети клас, в училище писах реферат за една въздушна битка и мисля, че съм виждал снимка на подобен самолет. Може ли да го разгледам по-отблизо?

Роланд кимна.

– Ще дойда с теб.

Приблжиха се до самолета. Високите треви свистяха около краката им.

– Погледни – рече Джейк. – Виждаш ли картеницата под крилото? Това е германски модел, с въздушно охлаждане, „Цип“ от преди Втората световна война. Сигурен съм. Но какво прави тук?

– Много самолети изчезват. Например в Бермудския триъгълник. Това е място над един от нашите океани, Роланд. Предполага се, че носи нещастие. Може да е огромна врата между нашите светове, която винаги е отворена. – Еди се прегърби и имитирайки пилот, добави: – Затегнете предпазните колани и се пригответе за въздушните ями: навлизате в... Зоната на Роланд!

Джейк и Роланд, които стояха под крилото на самолета, не му обърнаха внимание.

– Повдигни ме.

Стрелецът поклати глава.

– Това крило не е толкова стабилно, колкото изглежда. Ще паднеш.

– Тогава ми направи стъпало.

– Аз ще го направя – намеси се Еди.

Роланд се вгледа за миг в осакатената си дясна ръка, сви рамене, после преплете пръсти.

– Това ще свърши работа. Той е лек.

Джейк събу мокасините си и стъпи на ръцете му. Ко залая, но не беше ясно дали от вълнение или от тревога.

Момчето притисна гърди до една от ръждясалите задкрилки на самолета и се вторачи в рисунката с юмрука и мълнията, вана увисналото парче и го дръпна. Отлепи го толкова лесно, че щеше да падне, ако Еди, който стоеше зад него, не го беше подпрял с ръка.

– Знаех си – рече Джейк. Под юмрука с мълнията имаше друг символ – свастика. – Само исках да го видя. Сега можеш да ме пуснеш долу.

Отново тръгнаха, но всеки път, когато се обърнеха, виждаха опашката на самолета, стърчаща над високите треви като надгробен паметник на Пърт.

2

През нощта беше ред на Джейк да стъкми огъня. Когато съчките бяха наредени така, както Стрелецът искаше, той даде на Джейк

кремъка и огниото.

– Да видим как ще се справиш.

Еди и Сузана седяха прегърнати през кръста. В края на пътя младецът бе намерил край пътя яркочълто цвете и го бе откъснал. Сузана го втъкна в косите си и всеки път, когато погледнеше Еди, устните ѝ се извиваха в лека усмивка, а очите ѝ се изпълваха със светлина. Роланд забеляза всичко това и му хареса. Любовта им се задълбочаваше и се засилваше. Трябваше да бъде дълбока и силна, за да оцелее през месеците и годините, които предстояха.

Джейк изтръгна искра, която проблесна на няколко сантиметра от съчките.

– Доближи кремъка – каза Роланд – и го дръж неподвижен. И не удряй с огниото, само драскай.

Момчето опита отново и този път искрата блесна сред клоните. Появи се тънка струйка дим, но огън не пламна.

– Изглежда не ме бива.

– Ще се научиш. А междувременно помисли върху следното: Кое е облечено, когато пада нощта, и съблечено, когато изгрява слънцето?

– Какво?

Роланд премести ръцете на Джейк по-близо до малката купчина съчки.

– Предполагам, че не разбираш тези неща.

– О, това е гатанка! – Джейк запали още една искра и този път блесна малко пламъче, което веднага угасна. – Не предполагам, че се интересуваш и от гатанки?

Роланд кимна.

– Като малък сигурно съм знаел хиляда. Те бяха част от обучението ми.

– Наистина ли? Но защо му е ма някого да учи гатанки?

– Ванай, моят учител, казваше, че момче, което не може да отговори на гатанка, разсъждава повърхностно. Всеки петък по обяд имахме състезание по гатанки и момчето или момичето, което печелеше, си тръгваше по-рано от училище.

– А ти често ли си тръгваше по-рано? – попита Сузана. Той поклати глава и се усмихна.

– Обичах гатанките, но не ме биваше много да ги отгатвам. Ванай казваше, че това е, защото мисля твърде задълбочено. Баща ми твърдеше, че нямам въображение. Мисля, че и двамата имаха право... но според мен татко беше малко по-близо до истината. Изваждах бързо

оръжието и стрелях много по-точно от съучениците си, но не ме биваше да разсъждавам повърхностно.

Сузана, която внимателно бе наблюдавала как Роланд се държеше с възрастните хора в Ривър Кросинг, смяташе, че Стрелецът се подценява, но не каза нищо.

– Понякога през зимните вечери организираха състезания по гатанки в голямата зала. Когато участваха само малките, винаги печелеше Алан. А играеха ли големите, победител беше Корт. Гатанките имат голяма сила и всеки знае една-две. Гледам сериозно на тях. Учили са ме, че способността да ги решаващ показва здрав и рационален ум.

– Е, никога няма да заменят произведенията на Шекспир или квадратното уравнение – каза Еди. – Да не се увличаме. Джейк замислено гледаше Роланд.

– В моята книга пише, че гатанките са най-старата игра, която хората още играят. Поне в нашия свят. Някога гатанките наистина са били сериозно занимание, не само шеги. Заради тях са загивали хора.

Роланд гледаше съгъстващия се мрак.

– Да. Виждал съм такова нещо.

Спомни си един от Дните на гатанките, който не бе завършил с присъждане на награда. Някакъв кривоглед мъж с шапка със звънчета умря в калта с кама, забита в гърдите. Камата на Корт. Мъжът беше странстващ певец и акробат. Беше се опитал да измами Корт и открадна книжката на съдията, в която бяха отговорите на гатанките, написани на парчета дървесна кора.

– Е, извинете ме – каза Еди.

Сузана гледаше Джейк.

– Съвсем забравих за книгата с гатанки, която носиш. Може ли да я видя?

– Разбира се. В раницата ми е. Само че няма отговори. Може би затова господин Тауър ми я даде безплатно...

Внезапно някой го сграбчи за рамото и го стисна с болезнена сила.

– Как му е името? – попита Роланд.

– Господин Тауър – отговори Джейк. – Калвин Тауър. Не ви ли казах?

– Не. – Той бавно го пусна. – Но сега, като го чувам, мисля, че не съм изненадан.

Еди отвори раницата на момчето, намери „Що е то?“ и подхвърли книжката на Сузана.

През това време Джейк отново нареди съчките, като мислеше върху

гатанката, сложила начало на спора. После изведнъж се усмихна.

– Огънят. Това е отговорът, нали? През нощта го обличаш, а през деня го събличаш. Ако сменим „събличам“ с „развалям“, става лесно.

– Точно така.

Роланд отвърна на усмивката му, но не откъсна очи от Сузана, която прелистваше малката раздърпана книжка. Беше се намръщила съсредоточено и разсеяно докосваше цветето в косите си. Само тя можеше да разбере, че книжката с гатанките е важна колкото Чарли Пуф-Паф... а може би дори по-важна. Роланд погледна Еди и усети, че раздражението му се възвръща. Младежът приличаше на Кътбърт в още едно отношение, което не беше в негова полза. Понякога Стрелецът изпитваше желание да го разтърси, докато носят му започнеш да кърви и зъбите му изпадаха.

„Спокойно, Стрелецо, спокойно!“ – Гласът на Корт – не твърде весел – прозвуча в съзнанието му и Роланд реши да потисне чувствата си. Беше му по-лесно да го стори, когато си припомни, че Еди не е виновен за пристъпите на глупост, в които от време на време изпадаше. Характерът поне отчасти се формираше от *ка*, пък и той знаеше, че Еди не е изтъкан само от глупости. Всеки път, щом допуснеш грешката да си помисли обратното, беше добре да си спомни разговора край пътя преди три дни, когато младежът го бе обвинил, че ги използва като пионки в играта си. Това го беше ядосало... но беше достатъчно близо до истината, за да го засрами.

Блажено неподозиращ за тези сериозни размисли, Еди попита:

– Кое е зелено, тежи сто тона и живее на дъното на океана?

– Знам го – рече Джейк. – Моби Сопола, големият зелен кит.

– Идиотщина – измърмори Роланд.

– Да, но точно това е смешното. Шегите също трябва да те учат да разсъждаваш. Разбираш ли... – Еди погледна физиономията на Роланд, засмя се и вдигна ръце. – Няма значение. Предавам се. Няма да го разбереш. Дори след милион години. Дай да видя проклетата книга. Ще се опитам да я приема сериозно... при условие, че преди това хапнем нещо.

– Дадено.

Джейк драскаше огнивото с кремъка. Пламна искра и този път съчките се запалиха. Той се облегна назад, вторачи се в пламъците и сложи ръка на врата на Ко. Чувстваше се много доволен от себе си. Беше запалил вечерния огън... и бе познал отговора на гатанката на Роланд.

3

- Ето една – каза Джейк, докато се хранеха.
- Тъпа ли е? – попита Роланд.
- Не. Истинска е.
- Изпитай ме тогава.
- Добре. Движи се, но не върви, има уста, но не говори, има легло, но не спи, има сълзи, но не плаче. Що е то?
- Хубава гатанка – любезно отбеляза Роланд. – но е стара. Това е реката.

Джейк малко оклюма.

- Човек не може да те затрудни.
- Съжалявам, че не познавате Алан. Колекционираше гатанки, както жените колекционират ветрила.
- Ще ти кажа още една: Първо е полегнало, после се изправя. Отначало е бяло, после червено. Колкото е по-голямо, толкова по-доволна е стопанката. Що е то?

Еди избухна в смях.

- Пенис! Колко вулгарно, но страшно ми хареса.
- Роланд поклати глава.
- Отговорът ти е грешен. Хубавата гатанка понякога е ребус от думи, като тази на Джейк за реката, но друг път прилича по-скоро на фокуснически номер – кара те да гледаш в една посока, докато отговорът е в друга.
- Това е измама – каза Джейк и обясни какво бе казал Аарон Дипно за гатанката на Самсон.

Роланд кимна.

- Да не би да е ягодата? – попита Сузана, после сама отговори на въпроса си. – Разбира се, че е. Като гатанката за огъня. В нея е скрита метафора. Разбереш ли я веднъж, ще отгатнеш гатанката.

Роланд кимна.

- Отговорът, който винаги съм чувал, е малина, горе-долу и двете означават едно и също.

Еди взе книжката „Що е то?“ и започна да я прелиства.

- Какво ще кажеш за тази? Кога вълната не е вълна?

Роланд се намръщи.

- Това пак ли е някоя от твоите тъпотии? Защото търпението ми...
- Не. Обещах да бъда сериозен, така и правя... или поне се

опитвам. От книгата е и по една случайност знам отговора. Чувал съм я, когато бях малък.

Джейк, който също знаеше отговора, намигна на Еди. Той му отговори със същото и се развесели, когато видя, че Ко също се опитва да намигне. Скункът затваряше едновременно и двете си очи и накрая се отказа.

Сузана и Роланд дълбоко се замислиха.

Еди злорадо се усмихваше, но Джейк беше поразен от онова, което се случваше. Беше като някаква магия. Нямаше летящи килимчета, нито изчезващи слонове, но все пак беше магия. Изведнъж видя онова, което правеха – обикновена игра на гатанки около огъня – в съвсем нова светлина. Игра на сляпа баба, в която кърпата за очите беше изтъкана от думи.

– Предавам се – заяви Сузана.

– Да – каза Роланд. – Кажи, ако знаеш.

– Отговорът е, когато е вълна. Схващате ли? – Еди гледаше как лицето на Роланд се осенява от прозрение и неспокойно попита: – И тази ли е тъпа? Този път се опитвам да бъда сериозен.

– Никак не е глупава. Напротив, много е хубава. Сигурен съм, че Корт щеше да се досети... и Алан, може би. Много е хитра. Пак постъпих както едно време в училище – замислих се за нещо по-сложно, отколкото е всъщност, и се разминах с отговора.

– В тази гатанка наистина има нещо, нали? – замислено каза Еди.

Роланд кимна, но Еди не видя това. Взираше се в огъня, където сред въглените цъфнаха и увехнаха десетина рози.

– Още една и ще си лягаме – каза Роланд. – Само че тази нощ ще стоим на пост. Ти ще бъдеш пръв, Еди. После Сузана. Ще поема последната смяна.

– Ами аз? – попита Джейк.

– По-нататък може да се наложи и ти да дежуриш. Сега по-важно е да се напиш.

– Наистина ли смяташ, че е необходимо да стоим на пост? – попита Сузана.

– Не знам. И това е най-основателната причина да го направим. Джейк, избери гатанка от книгата.

Еди подаде „Що е то?“ на момчето, който прелисти страниците и спря почти накрая.

– Ех! Тази е убиец!

– Да я чуем – каза Еди. – Ако не я отгатна, Сузана ще го стори.

Известни сме по цял свят като Еди Дийн и неговата Кралица на гатанките.

– Тази вечер сме много остроумни, а? – подхвърли Сузана.

– Да видим колко ще си остроумен, като поседиш край пътя до полунощ.

– Не е предмет, но си има име – прочете Джейк. – Понякога е високо, друг път ниско. С нас е в разговорите и в развлеченията и участва във всички игри. Що е то?

Обсъждаха тази гатанка почти петнадесет минути, но никой не може да предложи отговор.

– Може би ще се досетим, докато спим – рече момчето. – Така познах онази за реката.

– Евтина книжка с откъснати отговори – отбеляза Еди, стана и се уви в одеялото като в пелерина.

– Наистина беше евтина. Господин Тауър ми я даде без пари.

– Какво търся, Роланд? – попита Еди.

Той сви рамене и легна.

– Не знам, но мисля, че ще разбереш, когато го видиш или чуеш.

– Събуди ме, когато ти се доспи – каза Сузана.

– Непременно.

4

Край пътя имаше изкоп, обрасъл в трева, и Еди седна на отсрещната страна. Беше се увил в одеялото. Тънък слой облаци бе забулил небето и скриваше звездите. Духаше силен западен вятър. Обърнеше ли глава в тази посока, той долавяше миризмата на бизоните, които сега бяха господари на равнините – мирис на топла козина и пресни изпражнения. Остротата, която сетивата му си бяха възвърнали през последните няколко месеца, беше поразителна... а в мигове като този – и малко призрачна.

Някъде далеч ревеше бизонче.

Той се обърна към града и след малко му се стори, че съзира искри светлина – електрическите свещи от разказа на близнаците. Но много добре съзнаваше, че вижда само онова, което му се иска.

„Ти си далеч от Четирийсет и втора улица, драги. Надеждата е велико нещо, независимо какво говорят хората, но не се надявай, толкова много, че да забравиш тази мисъл: далеч си от Четирийсет и

втора, улица. Онова, там отпред не е Ню Йорк, колкото и да ти се иска. Онзи град е Луд и така ще си остане. И ако не го забравяш, може би всичко ще бъде наред.“

Той прекара времето си на пост в опити да намери отговор на последната гатанка. Щеше да е доволен да започне деня, като им даде добър отговор. Разбира се, те нямаше да могат да проверят отговорите в края на книжката, но според него при хубавите гатанки отговорът се разбираше от само себе си.

Понякога е високо, друг път ниско. Това беше ключът, а всичко останало вероятно бе за заблуда. Кое беше понякога високо, друг път ниско? Панталоните? Не. Панталоните бяха или дълги, или къси, но не беше чувал за високи. Приказките? Подобно на панталоните, и приказките пасваха добре само на едната от думите. Питиетата бяха дълги и къси...

Отчая се, после го досмеша, задето се пали толкова много за една безобидна игра на думи от детска книжка. Във всеки случай поне му беше по-лесно да повярва, че хората могат наистина да се избиват помежду си заради гатанките... ако залозите бяха достатъчно високи и беше замесена измама.

„Зарежи го. Правиш точно каквото Роланд каза – мислено заобикаляш отговора“

Но за какво друго да мисли?

В същия миг от града отново се чува барабаните и сега вече имаше за какво да мисли. Звукът не се усили постепенно, а гръмна с пълна сила, сякаш някой врътна копчето. Еди отиде в края на пътя, обърна се към града и се заслуша. След няколко минути се огледа, за да види дали барабаните бяха събудили другите, но още беше сам. Отново се вторачи в град Луд и сложи длани зад ушите си, за да чува по-добре.

Дум... да-дум... дадум-дум-дум-дум.

Дум... да-дум... дадум-дум-дум-дум.

Еди се убеждаваше все повече, че е отгатнал какво е това. Беше решил поне тази загадка.

Дум... да-дум... дадум-дум-дум-дум.

Самата мисъл, че стои край някакъв запустял път в почти безлюден свят, на около двеста и петдесет километра от град, построен от митична изчезнала цивилизация, и слуша ударната секция на рокендрол... беше лудост. Но беше ли по-голямо безумие от светофар, който звъни и изстрелва зелено флагче с думата „ТРЪГНИ“? Или от това да намериш останки от немски самолет от 30-те години на двайсети век?

Еди тихо запя песента на „3и 3и Топ“:

Трябва ти малко от онуй лепило
да залепиш ципа на сините си джинси.
Да, да...

Думите пасваха идеално на ритъма. Това бяха ударните инструменти на „Цип“. Еди беше сигурен в това.

Малко по-късно звукът спря така внезапно, както беше започнал, и той чуваше само вятъра и съвсем слабо река Сенд, която имаше легло, но никога не спеше.

5

Следващите четири дни минаха без произшествия. Вървяха и виждаха как мостът и градът стават все по-големи и се очертават по-ясно. Лагеруваха, ядяха, играеха на гатанки, сменяха се да стоят на стража (Джейк тормози Роланд. Докато му позволи да застъпи кратка смяна в двата часа преди зазоряване) и спяха. Единствената забележителна случка беше свързана с пчелите.

Около обяд на третия ден след откриването на падналия самолет до тях достигна жужене, което се засилваше, докато накрая заглуши всичко останало. Най-сетне Роланд спря.

– Там – каза той и посочи горичка от евкалиптови дървета.

– Прилича на пчели – рече Сузана. Светлосините очи на Стрелеца блеснаха.

– Тази вечер може да имаме десерт.

– Не знам как да ти го кажа – обади се Еди, – но никак не обичам да ме жилият.

– Че кой обича. Но денят е безветрен. Може да ги упоим с пушек и да откраднем питата, без да предизвикаме голяма суматоха. Хайде да погледнем.

Понесе Сузана, която жадуваше за приключения не по-малко от самия него. Еди и Джейк вървяха по-назад, а Ко, очевидно решил, че не е благоразумно да се излага на излишни рискове, остана да сели в края на Великия път. Пъхтеше като куче и ги гледаше внимателно.

Роланд спря до дърветата.

– Останете на местата си – прошепна на Еди и Джейк. – Ние ще огледаме. Ще ви дам знак, ако всичко е наред.

Занесе Сузана в шарената сянка на горичката, а младежът и

момчето останаха на слънце.

На сянката беше по-хладно. Жуженето на пчелите беше равномерно и хипнотично.

– Твърде много са – измърмори Роланд. – Лятото преваля, би трябвало да съберат цветен прашец. Не разб...

Той съзря огромния кошер в хралупата на едно дърво и млъкна.

– Какво им става? – с тих и ужасен глас попита Сузана. – Роланд, какво става с тях?

Една пчела – едра и бавно подвижна като конска муха през октомври, избръмча покрай главата ѝ.

Роланд направи знак на другите да се приближат до тях. Застанаха край кошера, без да разговарят. Килийките не бяха правилни шестоъгълници, а дупки с най-различни форми и размери. Самият кошер изглеждаше странно разтопен, сякаш някой бе приближил горелка. Пчелите, които лениво пълзяха по него, бяха снежнобели.

– Тази вечер няма да има мед – каза Роланд. – Питата може и да е сладка, но ще ни отрови. Това е толкова сигурно, както че след деня идва нощ.

Една от чудатите бели пчели тромаво прелетя покрай главата на Джейк. Гледайки я с отвращение, той се наведе да я избегне.

– Какво е станало с тях? – попита Еди.

– Същото, което е опустошило земята. Онова, което е причина все още много бизони да се раждат като безплодни изроди. Чувал съм да го наричат Старата война, Големия пожар, Катаклизма и Голямото отравяне. Каквото и да е, то е началото на всичките ни беди. Случило се е много отдавна, хиляда години, преди да се родят пра-пра-дядовците на старците от Ривър Кросинг. Мутациите – двуглавите бизони, белите пчели и тем подобни – са намалели с течение на времето. Видях това с очите си. Другите изменения са по-големи. Макар да е трудно да ги видиш, още продължават.

Те гледаха как белите пчели пълзят зашеметени и безпомощни около своя кошер. Някои явно се опитваха да работят. Бутаха се с глави и се катереха една върху друга. Еди си спомни една картина, която бе видял по новините – тъпла оцелели хора, напускащи района, където бе избухнала газова инсталация, изравнявайки със земята почти цял квартал в някакъв калифорнийски град. Пчелите му напомниха за онези зашеметени, изпаднали в шок оцелели.

– Имало е ядрена война, нали? – обвинително попита той.

– Онези велики прадеди, за които обичаш да говориш... те са

издухали великите си задници право в ада. Така ли е?

– Не знам какво се е случило. Никой не знае. Данните от онова време са изчезнали, а малкото останали разкази са объркани и противоречиви.

– Да се махаме оттук – с треперещ глас предложи Джейк.

– Гади ми се, като гледам това.

– С теб съм, сладур – рече Сузана.

Оставиха пчелите на техния безцелен, разбит живот в гората от стари дървета.

6

– Кога ще ни разкажеш онова, което знаеш? – попита Еди на другата сутрин.

Денят беше слънчев, а небето – синьо, но въздухът беше студен. Тяхната първа есен в този свят ги беше застигнала. Роланд го стрелна с поглед.

– Какво искаш да кажеш?

– Бих искал да чуя цялата ти история от началото до края. Започни с Гилеад. Как си израснал там и какво се е случило, та е сложило край на всичко? Искам да знам как си разбрал за Тъмната кула и най-вече защо си започнал да я търсиш. Разкажи ни за първите си приятели и какво е станало с тях. Роланд махна шапката си, избърса потта от челото си и пак я сложи.

– Имате право да знаете всичко това и ще ви ги разкажа... но не сега. Това е много дълга история. Никога не съм предполагал, че ще я споделя с някого. Ще я разкажа само веднъж.

– Кога? – настоя Еди.

– Когато му дойде времето – отговори Роланд и останалите трябваше да се задоволят с този отговор.

7

Роланд се събуди в мига преди Джейк да го разтърси. Седна и се огледа, по Еди и Сузана още спяха дълбоко и на първата оскъдна светлина на утрото не се виждаше нищо нередно.

– Какво има?

– Ме знам – отговори Джейк. – Може би е битка. Ела и чуй.

Роланд хвърли одеялото и последва Джейк. Излязоха на пътя. Пресметна, че сега бяха само на три дни път от мястото, където река Сенд минаваше през града. Мостът, построен точно по посоката на Лъча, се извисяваше на хоризонта. Ясно изразеният му наклон се виждаше по-добре от всякога и Роланд съзря най-малко десетина дупки там, където опънатите кабели се бяха скъсали като струни на лира.

Тази вечер, когато се обърнеха към града, вятърът духаше право срещу тях и звуците, които донасяше към тях, бяха слаби, но ясни.

– Битка ли е? – попита Джейк.

Роланд кимна и сложи пръст на устните си.

Чуваше далечни викове, трясък, който прозвуча като падане на огромен предмет и, разбира се, барабаните. Разнесе се още един трясък от счупване на стъкло.

– Господи! – прошепна Джейк и се приближи до Стрелеца.

След това се разнесоха звуците, които Роланд се бе надявал да не чуе: изстрели, последвани от силен приглушен гръм – явно някаква експлозия. Тътенът се търкаляше към тях из равнината като невидима топка за боулинг. После виковете, грохотът и шумът от счупването бяха запущени от барабаните и когато след няколко минути замлъкнаха с обичайната си смущаваща внезапност, градът отново потъна в тишина, но заредена с неприятно усещане за очакване. Роланд сложи ръка на раменете на Джейк.

– Още не е твърде късно да се върнем. Момчето го погледна.

– Не можем.

– Заради влака ли?

Джейк кимна и напевно каза:

– Блейн е опасен, но трябва да се качим на него. А градът е единственото място, откъдето можем да го вземем.

Роланд го погледна замислено.

– Защо казваш трябва? *Ка* ли е това? Защото трябва да разбереш, че още не знаеш много за *ка*. Това е от онези неща, които хората учат цял живот.

– Не знам дали е *ка*, или не, само знам, че не можем да навлезем в дивата пустош, без да бъдем защитени, а това означава Блейн. Без него ще умрем като онези пчели, които ще загинат с настъпването на зимата. Трябва да бъдем защитени, защото дивата пустош е отрова.

– Откъде знаеш тези пеша?

– Не ги знам! – ядоса се Джейк. – Усещам ги.

– Добре – каза Роланд и отново погледна към Луд. – Но ще трябва да бъдем адски внимателни. За нещастие те още имат барут. Възможно е да имат и по-мощни неща. Съмнявам се дали знаят да ги използват, но това само увеличава опасността. Може да се ядосат и да пратят всички ни в ада.

– Ада – повтори един мрачен глас зад тях.

Обърнаха се и видяха Ко, който седеше край пътя и ги наблюдаваше.

8

По-късно същия ден те стигнаха до нов път, който се извиваше към тях от запад и се сливаше с техния. След това място Великият път – вече много по-широк и разделен по средата с маркировъчна линия от лъскав тъмен камък – започваше да се спуска и рушащите се бетонни укрепления, издигащи се от двете страни, предизвикаха у пътниците чувство на клаустрофобия, че са хванати в капан. Спряха там, където един от бетонните бентове беше разбит, разкривайки успокояваща гледка към откритото поле навън, и похапнаха.

– Защо мислиш, че са смъкнали така пътя. Еди? – попита Джейк. – Искам да кажа, че някой го е направил нарочно, нали?

Той погледна през дупката в бетона, където равнините се простираха гладки както винаги, и кимна.

– Защо?

– Не знам, приятел – отговори Еди, но мислеше, че му е ясно.

Погледна Роланд и се досети, че той също знае. Хълтналият път, водещ към моста, беше защитна мярка. Войски, разположени най-отгоре на бетонните склонове, бяха контролирали два внимателно проектирани редута. Ако не харесаха вида на хората, приближаващи се към Луд по Великия път, защитниците можеха да ги обсипят с куршуми.

– Сигурен ли си, че не знаеш? – настоя Джейк.

Еди му се усмихна и се опита да престане да си представя, че точно сега там горе има някой откачен, готов да им търкулне голяма стара бомба по едно от рушащите се бетонни укрепления.

– Нямам представа – отговори.

Сузана възмутено подсвирна през зъби.

– Този път води към ада. Роланд. Надявах се, че сме приключили с проклетия хамут, но по-добре го извади пак.

Той кимна и започна да рови в чантата си, без да каже нищо.

Състоянието на Великия път се влошаваше, докато други, по-малки пътища се присъединяваха към него – досущ притоци, вливащи се в широка река. С приближаването на моста облите камъни отстъпиха място на повърхност, която Роланд помисли за метална, а другите – за асфалтова. Не беше така добре запазена като калдъръма. Времето беше нанесло някои щети, но преминаването, на безброй коне и каруци след последния ремонт бе направило повече. Повърхността беше раздробена на криещи опасности камъчета. Вървенето би било трудно, а идеята да бутат инвалидната количка на Сузана по тази ронеща се повърхност – нелепа.

Бентовете от двете страни станаха много по-стръмни и по върховете им се виждаха тънки заострени форми, извисяващи се към небето. Напомниха на Роланд за върхове на стрели – огромни оръжия, направени от племе на гиганти. Спътниците му ги оприличиха на самонасочващите се ракети, изстрелвани от нос Канаверал. На Еди му се струваше, че са ракети „земя-въздух“, някои направени, за да бъдат изстрелвани от камиони, намиращи се в бази из цяла Европа. Джейк реши, че са междуконтинентални балистични ракети, скрити в железобетонни силози под равнините на Канзас и ненаселените планини на Невада, програмирани да нанесат удар на Съветския съюз или на Китай при една световна ядрена война. Всички имаха чувството, че са попаднали в някаква тъмна и мрачна зона на сенките или в земя, която се мъчи под тежестта на някакво древно, но още действащо проклятие.

Няколко часа, след като навлязоха в тази зона – Джейк я нарече Ту-нел на изтезанията – бетонните укрепления свършиха на едно място, където половин дузина странични пътища се съединяваха като нишките на паяжина и полето отново се откриваше... факт, който донесе облекчение на всички, макар никой да не го спомена на глас. Над кръстопътя се полюшваше още един светофар. На Еди, Сузана и Джейк им се виждаше по-познат. Някога бе имал стъкла, но те бяха счупени отдавна.

– Обзалагам се, че навремето си този път е бил осмото чудо на света – рече Сузана, – а вижте го сега. Прилича на минно поле.

– Старите пътища понякога са най-хубавите – съгласи се Роланд.

Ели сочеше на запад.

– Погледнете.

Сега, когато високите бетонни прегради ги нямаше, видяха онова, което старият Си бе описал, докато пиеха горчиво кафе в Ривър Кросинг. „Има само един релсов път, високо вдигнат на насипи от издялани

от човешка ръка камъни, каквито Великите старци са използвали за улиците и стените си“ – бе казал той. Релсите се спускаха към тях от запад в права линия, после пресичаха Сенд и влизаха в града върху тясна позлатена подпора. Конструкцията беше проста и елегантна – и единствената, която бяха видели дотогава без ръжда – но беше повредена. Голям къс от подпората бе паднал в буйната река. Бяха останали два дълги стърчащи пилона, които сочеха един към друг като обвинително вдигнати показалци. От водата под дупката стърчеше парче метал с аеродинамична форма. Явно някога е било яркосиньо, но сега цветът беше избледнял от разпространяващата се ръжда. От разстояние изглеждаше съвсем малко.

– Толкова за Блейн – рече Еди. – Нищо чудно, че са престанали да го чуват. Подпорите са поддали и е паднал във водата. Трябва да е намалявал скоростта, когато се е случило, инак щеше да е продължил напред и сега на другия бряг щеше да има голяма дупка като кратер от бомба. Е, бил е чуден, докато е съществувал.

– Мърси каза, че има още един – напомни му Сузана.

– Да. Не го била чувала от седем-осем години, а леля Талита рече, че са по-скоро десет. Ти какво мислиш, Джейк... Джейк? Земята вика Джейк. Обади се, приятелче.

Момчето, което напрегнато се взираше в останките от влака, само сви рамене.

– Много ни помагаш, няма що – подхвърли Еди. – Ценна придобивка. Затова те обичам. Всички те обичаме.

Джейк не му обърна внимание. Знаеше какво вижда и това не беше Блейн. Останките, които стърчаха над релсите, бяха сини. В съня му Блейн имаше захарнорозовия цвят на дъвките, които получаваха заедно с картичките на състезателите по бейзбол.

Роланд бе пристегнал на гърдите си ремъците на хамута на Сузана.

– Еди, вдигни дамата си в това приспособление. Време е да продължим и да се уверим с очите си.

Джейк нервно погледна към моста, извисяващ се пред тях. В далечината се чуваше силно, призрачно бръмчене – вятър, който свиреше в ръждясалите стоманени куки, свързващи кабелите с бетонната платформа.

– Смяташ ли, че е безопасно да минем? – попита Джейк.

– Утре ще разберем – отговори Роланд.

На другата сутрин пътешествениците застанаха в края на дългия ръждясал мост и се вторачиха в Луд. Мечтите на Еди за мъдри стари елфове, съхранили работещи технологии, които пътешествениците можеха да заемстват, изчезваха. Сега, когато бяха съвсем близо, той виждаше в дупките в града, където цели групи сгради изглежда бяха изгорени или взривени. Силуетът, очертаващ се на хоризонта, приличаше на челюст, от която много зъби бяха изпадали.

Повечето сгради още стояха, но имаха мрачен, необитаем вид, който изпълни Еди с необичайна тъга, а мостът между пътиците и онзи полуразрушен лабиринт от бетон и стомана съвсем не изглеждаше солиден. Вертикално поставените куки вляво бяха увиснали от натоварването. Платформата беше изградена от кухи бетонни блокове с формата на трапец. Някои се бяха огънали нагоре, разкривайки празната си черна вътрешност, други се бяха плъзнали настрани. Едни само се бяха пукнали, но други бяха счупени и зееха достатъчно големи дупки, за да мине камион. На места, където блоковете бяха разбити, се виждаха калният бряг на реката и сиво-зелените води на Сенд. Еди изчисли, че разстоянието между платформата и водата е около деветдесет метра.

Надърна към огромните бетонни понтони, към които бяха свързани главните кабели, и му се стори, че онзи отдясно на моста изглежда някога е бил изтръгнат отчасти от земята. Реши, че е по-добре да не споменава пред другите този факт. Достатъчно неприятно беше, че мостът бавно, но осезаемо се люлееше. Прилошаваше му само като го гледаше.

– Е? – обърна се той към Роланд. – Какво ще кажеш?

Стрелецът посочи дясната страна на моста, където имаше наклонена пътека, широка около метър и половина. Беше построена върху редица по-малки бетонни блокове и всъщност представляваше отделна платформа. Поддържаше я кабел или може би дебел стоманен прът, свързан с гигантски скоби с главните опори. Еди провери най-близката с ненаситния интерес на човек, който скоро може да повери живота си на обекта, който изучава. Скобата беше ръждясала, но изглеждаше здрава. Върху метала бяха отпечатани думите „ЛЕЯРНА «ЛАМЕРК»“. Еди с удивление установи, че вече не може да разбере дали думите са на Шведския език или на английски.

– Мисля, че ще можем да го използваме – каза Роланд. – Има само едно опасно място. Виждаш ли го?

– Да. Трудно е да не го забележиш.

Дългият около четиристотин метра мост явно не беше поддържан както трябва от хиляда години, но Роланд се досещаше, че истинската разруха е настъпила през последните петдесетина. Куките вдясно се бяха скъсали и мостът бе започнал да се накланя наляво. Най-голямо усукване се бе получило в средата, между двете сто и двацет метрови кули. На мястото, където напорът от усукването беше най-голям, в платформата зееше дупка с формата на око. Пролуката в пешеходната пътека беше по-тясна, но най-малко два съседни бетонни блока бяха паднали в Сенд, оставяйки цепнатина, широка шест-седем метра. Там се виждаше ръждясалият стоманен прът, който крепеше пътеката. Щеше да им се наложи да го използват, за да се прехвърлят през дупката.

– Мисля, че можем да минем – каза Роланд. – Ще ни бъде трудно, но парапетът още стои, така че ще има за какво да се държим.

Еди кимна, ала сърцето му силно блъскаше в гърдите. Откритата опора на пътеката приличаше на голяма тръба, направена от свързани стоманени елементи и вероятно беше най-много метър и двацет в диаметър. Той си представи как трябва да минат по ръба: слагат крак върху широката, леко наклонена повърхност на подпората и вкопчват ръце в парапета, а мостът бавно се люлее като кораб при слаб вятър.

– Исусе! – възкликна Еди. Опита да се изплюе, но нищо не излезе. Устата му беше пресъхнала. – Сигурен ли си, Роланд?

– Доколкото виждам, друг път няма. – Стрелецът посочи надолу по течението на реката и Еди видя втори мост – отдавна паднал в Сенд. Останките стърчаха над водата в плетеница от ръждясала стомана.

– А ти какво мислиш, Джейк? – попита Сузана.

Няма проблем – мигновено отговори момчето, дори се усмихна.

– Мразя те, хлапе – рече Еди.

Роланд го погледна загрижено.

– Ако чувстваш, че не можеш да го направиш, кажи го още сега. По-лошо е да стигнеш до половината път и тогава да се вцепениш.

Еди дълго гледа моста, после кимна.

– Предполагам, че ще се справя. Никога не съм обичал височините, но ще успея.

– Добре. – Роланд изгледа изпитателно тримата. – Колкото по-скоро започнем, толкова по-бързо ще свършим. Аз ще тръгна пръв със Сузана. После Джейк, а най-отзад ще върви Еди. Ще се справиш ли с инвалидната количка?

– Няма проблем – отговори Еди. Главата му се замая.

– Да тръгваме тогава.

10

Веднага щом стъпи на пешеходната пътека, Еди почувства как страхът го изпълва като студена вода и се запита дали не е допуснал ужасна грешка, която ще му струва живота. Докато стоеше долу, беше забелязал, че мостът леко се люлее, ала когато се озова върху него, изпита усещането, че се намира върху махалото на гигантски степен часовник. Мостът се полюшваше бавно, но равномерно, а амплитудата на „махалото“ беше по-голяма, отколкото бе предположил. Пешеходната пътека беше напукана и наклонена поне на десет градуса вляво. Подметките му се хлъзгаха върху отломките от бетон, всяка негова крачка се придружаваше от зловещото скърцане на триещите се един в друг сегменти. Сградите отвъд моста се движеха ту наляво, ту надясно като изкуствения хоризонт на най-бавната в света видеоигра.

Вятърът неуморно свистеше сред стоманените въжета. Земята под моста рязко се спускаше към покрития с кал речен бряг. Еди започна изкачването. Метър, два... Скоро щеше да се озове над водата. При всяка крачка инвалидната количка се блъскаше в бедрото му.

Нещо космато се промуши между краката му, той се вкопчи в ръждасалото перило и едва сподави вика си. Ко го задмина, като му хвърли бегъл поглед, сякаш казваше: „Извини ме, просто минавах оттука“.

– Глупаво животно – процеди през зъби младежът.

Откри, че макар гледката, разкриваща се под него да го плашеше, още по-страшно беше да наблюдава стоманените въжета, които Бог знае как още не се бяха скъсали. Бяха покрити с ръжда, на места се виждаха навити метални нишки, наподобяващи издута стоманена вата. Спомни си думите на чичо Рег, който беше участвал в боядисването на мостовете „Джордж Вашингтон“ и „Гриборо“, че кулите и носещите въжета били „оплетени“ от хиляди стоманени нишки. Ала при този мост плетениците бяха започнали да се разкъсват.

„Щом е издържал толкова дълго, няма опасност – помисли си Еди. – Нима си въобразяваш, че това чудо ще падне в реката само защото ти си стъпил на него? Не си толкова забележителен, нали?“

Но все пак мисълта не му поддейства успокояващо. Може би бяха изминали десетки години, откакто някой беше прекосявал реката по този мост. Пък и все някой ден стоманените въжета щяха да се скъсат –

съдейки по вида им, този ден приближаваше. Може би съвкупната им тежест щеше да подейства като пословичната сламка, която прекършила гръбнака на камилата.

Препъна се в парче бетон и със затаен дъх видя как камъчето полея в бездната – от гледката му прилоша, но нямаше сили да извърне поглед. Разнесе се едва доловим плясък, когато камъчето падна в реката. Силен полъх на хладния вятър прилепи ризата към потното тяло на Еди. Мостът стенеше и се люлееше. Младежът се опита да пусне перилото, но пръстите му се бяха вкопчили в мъртва хватка в ръждясалия метал.

За миг стисна клепащи: „Няма да спреш! Забранявам ти да спиращ. Ако все пак трябва да гледаш някого, насочи поглед към, грозния си спътник.“ Отвори очи, втренчи се в Стрелеца, с усилие на волята се откъсна от перилото и отново тръгна напред.

11

Роланд пръв стигна до пролуката в пешеходната пътека и се обърна. Джейк се намираще на около метър и половина зад него, Ко следваше момчето по петите. Животинчето се движеше приведено, с протегнатата шия. Вятърът, който беше по-силен над реката, разрошваше копринената му козина. Еди се движеше приблизително на седем метра от Джейк. Лицето му беше напрегнато, но той упорито пристъпваше напред, влачейки сгънатата инвалидна количка. С дясната си ръка стискаше перилото.

– Сузана, как си?

Тя моментално откликна:

– Добре съм.

– А ти, Джейк?

Момчето вдигна глава. Продължаваше да се усмихва и Роланд разбра, че не бива да се тревожи за него. Джейк се забавляваше, в очите му проблясваха дяволити пламъчета. Вдигна палец, а Стрелецът му отвърна със същия жест, после подвикна на младежа:

– Еди, как си?

– Не се безпокой, справям се.

Гледаше към него, но Роланд реши, че погледът му е насочен към тухлените сгради без прозорци, които се издигаха на самия бряг на реката. Очевидно Еди беше намерил начин да преодолее страха си от височините.

– Добре, няма да се безпокоя – промълви Стрелецът, после се обърна към Сузана: – Ще се опитаме да преминаем през дупката. Стой спокойно, не прави резки движения. Ясно ли е?

– Да.

– Ако искаш да седнеш по-удобно, направи го сега.

– И така ми е добре, Роланд – спокойно каза тя. – Но се страхувам за Еди.

– Той вече е стрелец и ще се държи както подобава. – Обърна се на дясно, с лице към течението на реката, и с две ръце сграбчи перилото. После премина през процепа, като предпазливо пристъпваше по ръждясалия кабел.

12

Джейк изчака, докато Роланд със Сузана на гърба си премине през пукнатината, сетне стъпи на подпората. Поривистият вятър не стихваше и мостът се полюшваше, но това не го плашеше, напротив – изпълваше го с въодушевление. За разлика от Еди той не страдаше от аерофобия. Харесваше му да стои тук, откъдето се разкриваше зашеметяваща гледка към реката, виеща се като стоманена лента под небето, на което се бяха появили първите облаци.

Когато измина половината разстояние (Роланд със Сузана вече стоеше на наклонената пешеходна пътека отвъд процепа и наблюдаваше преминаването на останалите), Джейк се обърна и сърцето му се сви. Докато обсъждаха как да преминат през опасната пукнатина, бяха забравили един член на групата. Ко се беше свил на кълбо на ръба на процепа и очевидно беше скован от страх. Душеше мястото, където свършваше бетонът и започваше ръждясалата подпора.

– По-смело, Ко – подвикна му Джейк.

– Ко! – извика в отговор зверчето и гласът му потрепери като на изплашен човек. То протегна дългата си шия към момчето, но не помръдна. В широко отворените му очи се четеше страх.

Нов порив на вятъра връхлетя върху моста, който отново заскърца и се разлюля. Джейк дочу странен звук, сякаш се беше скъсала силно обтегната струна на китара. От стоманеното въже се беше откъснала метална нишка, която за малко не издраска страната му.

– Побързай! – извика Роланд. – Вятърът се усилва. Побързай, Джейк.

– Няма да оставя Ко.

Момчето тръгна обратно. Не беше направило и две стъпки, когато животинчето предпазливо стъпи на стоманената подпора. Ноктите му драскаха и се плъзгаха по металната повърхност. Еди стоеше зад него, чувстваше се напълно безпомощен и изплашен до смърт.

– Браво, Ко! – насърчаваше го Джейк. – Ела при мен.

– Ко-Ко! Ейк-ейк! – извика дребосъкът и бързо заситни по подпората. Почти беше стигнал до момчето, когато предателският вятър отново връхлетя. Мостът се залюля. Зверчето напразно се опита да забие нокти в металната подпора. Задните му лапи се подхлъзнаха и увиснаха във въздуха, предните отчаяно се вкопчаха в метала, търсейки опора.

Джейк пусна перилото и се спусна да му помогне. Не виждаше нищо освен очите на животинчето.

– Недей! – едновременно изкрещяха Роланд и Еди – стояха от двете страни на процепа, но бяха прекалено далеч и можеха само безпомощно да наблюдават разиграващата се пред очите им сцена.

Джейк се просна по корем върху подпората. Раницата на раменете му подскочи и го удари по гърба, зъбите му тракнаха, сякаш се бяха ударили билиардни топки. Вятърът отново задуха, но момчето не го изчака да затихне. Вкопчи се с едната си ръка в подпората, а другата протегна на Ко, който висеше над пропастта. Зверчето се плъзна, но в последния миг успя да впие зъби в дланта на Джейк. Болката беше непоносима.

Момчето изпищя, но се задържа върху подпората, като притискаше колене към коварната гладка повърхност. Ко висеше от лявата му ръка като цирков акробат, без да откъсва поглед от него, а Джейк видя как собствената му кръв се стичаше на ручейчета върху главата на зверчето.

Сетне вятърът отново връхлетя и Джейк загуби опора.

13

Страхът напусна Еди и беше заменен от странно спокойствие. Младежът захвърли инвалидната количка върху напуканата бетонна повърхност и се затича по металната подпора, без дори да докосва перилото. Джейк висеше с главата надолу над пропастта, а на лявата му ръка като космат махало се полюшваше Ко. Другата му ръка вече разтваряше хватката си.

Еди възседна стоманения прът. Усети пронизваща болка в

тестисите, но не ѝ обърна внимание. Сграбчи Джейк за косата, а със свободната си ръка се вкопчи в раницата му. Почувства, че се подхлъзва и в продължение на една кошмарна секунда беше сигурен, че и тримата ще паднат в реката.

Пусна косата на момчето и още по-здрово стисна ремъка, като се молеше на Бога Джейк да не е купил раницата си от магазин за преоценени стоки. Размаха ръка, опитвайки се да хване перилото. Изминаха няколко безкрайни мига, докато тялото му продължаваше да се накланя встрани, после пръстите му се вкопчиха в перилото.

– Роланд! – извика. – Няма да се справя сам!

Но Стрелецът вече беше до него, а Сузана още бе на гърба му. Когато Роланд се наведе, тя го хвана за шията, за да не се изплъзне от хомота. Стрелецът хвана Джейк под мишниците и го издърпа. Щом момчето стъпи върху подпората, то притегли към себе си треперещото зверче. Болката в ухапаната му ръка напомняше редуващи се горещи и ледени приливи.

– Пусни ме, Ко – изстена той. – Опасността премина.

Изпита неописуем ужас, когато му се стори, че дребосъкът няма да се подчини. Сетне челюстите на Ко бавно се разтвориха и той освободи ръката му. По окървавената му длан се виждаха тъмни дупчици.

– Ко – жално изстена зверчето и Еди с удивление забеляза, че в странните му очи блестяха сълзи. То протегна шия и близна с окървавения си език лицето на Джейк.

– Няма нищо – промърмори хлапакът и притисна ръка към топлата козина. Самият той плачеше, лицето му беше изкривено от болка и от ужаса на преживяното. – Не се безпокой. Не ти се сърдя, защото не можеше да постъпиш по друг начин.

Еди бавно се изправи на крака. Беше пребледнял като мъртвец, имаше усещането, че някой е запратил топка за боулинг в корема му. Боязливо протегна ръка към чатала си и се опита с опипване да установи нанесените поражения, След миг промърмори с дрезгав глас:

– Май си направих безплатна вазектомия.

– Нали няма да припаднеш? – попита Роланд. Нов порив на вятъра понесе шапката му и я запрати в лицето на Сузана. Младата жена успя да я сграбчи и я нахлупи чак до ушите му, при което Стрелецът заприлича на малоумен планински отшелник.

– Няма – промълви младежът, – въпреки че ми се иска.

– Погледнете Джейк – обади се Сузана. – Изглежда нараняването му е сериозно.

– Нищо ми няма. – Хлапето се опита да скрие ръка зад гърба си, ала Роланд му попречи. Огледа дланта му и видя поне дузина рани от ухапането, повечето бяха доста дълбоки. Не можеше да прецени дали има счупени кости и прекъснати сухожилия, докато хлапето не свиеше ръка в лакътя, но времето и мястото бяха неподходящи за подобни експерименти.

Погледна към Ко. Животинчето втренчи в него тъжните си и изплашени очи. Не се опитваше да оближе от муцуната си кръвта на Джейк, както би направило всяко животно.

– Не му се сърди – промълви хлапето и още по-силно притисна Ко към себе си. – Вината е моя, задето го забравих. Вятърът щеше да го отнесе.

– Няма да му сторя нищо – обеща Стрелецът. Беше сигурен, че животинчето няма бяс, но все пак не искаше да му позволи за втори път да ухапе Джейк. Колкото до другите болести, които Ко носеше в кръвта си... щеше да остави на съдбата да реши, както ставаше в повечето случаи. Свали кърпата от шията си и избърса муцуната на зверчето, докато успокояващо мърмореше:

– Ето така... Браво, момко.

– Ко – жалостно изскимтя дребосъкът, а Сузана, която надничаше иззад рамото на Стрелеца, беше готова да се закълне, че е доловила нотки на благодарност в гласа на зверчето.

Вятърът отново ги връхлетя. Времето бързо се разваляше. Роланд се обърна към младежа:

– Еди, трябва час по-скоро да слезем от моста. Можеш ли да ходиш?

– Не, господарю, ама ще се влача. – Младежът с изненада установи, че болката в долната част на корема му и между краката все още е силна, но е сравнително поносима.

Добре. Да тръгваме. Движете се колкото е възможно по-бързо.

Роланд се обърна, направи крачка напред и се вцепени. От другата страна на процепа стоеше някакъв човек и невъзмутимо ги наблюдаваше. Очевидно се беше приближил, когато вниманието им беше съсредоточено върху Джейк. На гърба му беше праметнат лък, около главата му беше омотана яркожълта кърпа; вятърът развяваше краищата ѝ като знамена. Носеше обеци, представляващи халки с кръстове по средата. Лицето му беше покрито с отвратителни рани, някои бяха отворени и гнояха. Едното му око беше закрито с бяла копринена превръзка. Непознатият можеше да бъде трийсет, четирийсет или шейсетгодишен. Той вдигна

ръка. Роланд не можеше да види какво държи човекът, но забеляза, че формата на предмета е доста правилна за обикновен камък.

Зад непознатия градът се очертаваше със странна отчетливост сред вечерния здрач. Еди хвърли поглед отвъд тухлените сгради на брега (беше сигурен, че това бяха складове, отдавна опустошени от грабители) и когато очите му се залутаха сред сенчестите каньони и каменни лабиринти, той внезапно осъзна колко неоснователни и нелепи са били мечтите му за помощ. Вече различаваше разрушените фасади и покриви, виждаше птичите гнезда по корнизите и в ъглите, зеещите прозорци без стъкла; едва сега си позволи да подуши града и усети не аромата на редките подправки и вкусните храни, които понякога майка му купуваше от „Забар“, а вонята на запален дюшек, който е бил изгасен с течност от помийната яма. Ненадейно разбра Луд, проумя скритата му същност. Ухиленият пират, който се беше появил, докато вниманието им беше отвлечено, навярно приличаше на стар добър елф повече от който и да е друг обитател на този разрушен, умиращ град.

Роланд измъкна револвера си.

– Прибери си пушкалото, приятел – каза непознатият. Говореше с толкова силен акцент, че пътниците едва схващаха смисъла на думите му. – Махни го от очите ми, сърчице мое. Виждам, че те бива, ама този път си намери майстора.

14

Панталоните на непознатия бяха закърпени със зелено кадифе; приличаше на пират в края на славната си кариера – болен, но все още опасен.

– Ами ако не ти повярвам? – обади се Стрелецът. – Ами ако реша да пусна един куршум в краставата ти глава?

– Тогава ще се озова в ада малко преди теб, за да ти отворя вратата – отвърна човекът с жълтата забрадка и дружелюбно се засмя, после махна с ръка. – Все ми е тая, рано или късно ще попадна там.

Роланд си помисли, че това беше самата истина. Човекът изглеждаше така, сякаш му оставаше да живее най-много година... а последните месеци от живота му със сигурност щяха да бъдат адски неприятни.

Гноящите рани по лицето му не бяха предизвикани от радиацията; Стрелецът предполагаше, че непознатият е в последния стадий на болестта, която лекарите наричат „сифилис“, но по-популярното й

название е „подарък от проститутката“. Срещата с опасен противник винаги е неприятна, но човек може да прецени какви са шансовете му. Ала съвсем различно е, когато се сблъскаш с жив мъртвец.

– Знайте ли к'во държа, сладурчета? – попита пиратът. – Вижте до к'во се е докопал старият ви приятел Гашър. Това е граната – симпатичен сувенир от Беловласите. Вече съм й свалил шапчицата, щото е невъзпитано да бъдеш с шапка, когато се запознаваш с разни хора, нал тъй?

Лудешки се за киска, сетне млъкна и лицето му отново стана сериозен, сякаш някой беше натиснал превключвател, намиращ се в разлагащия му се мозък.

– Загрявате ли, че сега само пръстът ми задържа иглата, мили мои. Очистиш ли ме, след секунда ще чуете „бум!“. И мокро петно няма да остане от теб и маймуната, дето я носиш на гърба си. От малкия също. Младешът, дето се цели в мен с детското пистолетче, може да оцелее... но със сигурност ще пукне, щом падне в реката, което непременно ще стане, щото от четиридесет години този мост виси на косъм и му трябва само леко побутване, че да се сгромоляса. Хайде, прибори си ютията, иначе всички ще се отправим в ада.

Роланд се запита дали ще може с един изстрел да избие гранатата от ръката му, но като видя как силно я стиска пиратът, неохотно пхна револвера си в кобура.

– Bravo! – извика Гашър, който беше възвърнал доброто си настроение. – Само като те погледнах, разбрах, че не си тъпак. О, да, точно така!

– Какво искаш! – провикна се Роланд, въпреки че вече знаеше желанието на непознатия.

Гашър вдигна свободната си ръка и посочи с мръсния си пръст към Джейк.

– Даваш малкия и ще ви пусна да си вървите, по живо, по здраво.

– Що не си го начукаш! – моментално реагира Сузана.

– С удоволствие – ухили се пиратът. – Дайте ми парче стъкло, за да си отрежа пикалото и да го набутам където му е мястото – защо не, и без това за нищо не ми служи. Мамка му, щом реша да пусна една вода, така ме боли, че всичко в корема ми се свива на топка. – Странните му очи с цвят на стомана не се отделяха от лицето на Роланд. – Е, к'во решаваш, добри ми приятелю?

– Какво ще се случи с нас, ако ти предам момчето?

– Вече ти казах – ще ви пуснем да си вървите по живо, по здраво –

побърза да отговори човекът с жълтата забрадка. – Обещавам ти го от името на Тик Так. Заръча да ви предам думите му, а той е без грешка, винаги спазва обещанието си. Правичката да ти кажа, не гарантирам за младоците, с които може да се сблъскате, ама няма да имате проблеми с хората на Тик Так.

Какви ги дрънкаш, Роланд? – избухна Еди. – Нали не мислиш да изпълниш ултиматума му!

Стрелецът не погледна към Джейк, а устните му почти не помръднаха, когато едва чуто промълви:

– Ще изпълня обещанието си.

– Знам – прошепна момчето, сетне повиши глас: – Прибери пистолета, Еди. Сам ще реша.

– Джейк, сигурно си откачил!

Пиратът доволно се изкиска:

– Не е, миличък. Ще си помисля, че ти си откаченият, ако не ми повярваш. Най-малкото докато е с нас, барабаните няма да му навредят. Само си помисли – ако лъжех, щях да ви накарам да хвърлите револверите си. Фасулска работа, нали? Ама не го направих.

Сузана беше чула какво бе прошепнал Роланд на момчето, освен това разбираше, че при това развитие на събитията нямат голям избор. Обърна се към младежа и промълви:

– Прибери оръжието, Еди.

– Откъде знаеш, че няма да хвърли гранатата, щом му предадем малкия?

– Само да се опита, ще я взривя във въздуха – промърмори Стрелецът. – Този тип знае, че мога да го направя.

– Май че можеш – обади се Гашър. – Като те гледам, направо ти вярвам.

– Ако е казал истината – продължи Роланд, – той ще пукне, дори ако не улуча „играчката“ му, тъй като навярно мостът ще се срути и всички ще полетим в пропастта.

– Умник си, синко! – възкликна пиратът. – Бива си те, а? – Изкико-ти се, после се намръщи и заговори като на непослушно дете: – А сега край на приказките, приятелче. Решавай: ще ми дадеш момчето или всички дружно ще се отправим в небитието.

Преди Роланд да отговори, Джейк се промъкна покрай него и стъпи на металната подпора. Все още притискаше към гърдите си Ко, а окървавената си лява ръка беше протегнал пред себе си.

– Недей, Джейк! – отчаяно извика Еди.

– Ще те спася – едва чуто каза Роланд.

– Знам – повтори момчето. Вятърът отново задуха, мостът се залюля и застана. Появиха се вълни с разпенени гребени, водата кипеше около останките от синия влак, които стърчаха от речното корито.

– Ела, пиленце мое! – замърка Гашър. Устните му се разтегнаха в зловеща усмивка; няколкото му зъба стърчаха от венците като полуразрушени надгробни камъни. – Ела при мен, млади приятелю! Върви, не се страхувай.

– Роланд, може би този тип блъфира! – извика Еди. – Ами ако това изобщо не е граната?

Стрелецът не му отговори.

Когато Джейк наближи ръба на процепа, Ко заръмжа и се озъби на Гашър.

– Хвърли в реката тази говореща торба с черва – нареди пиратът.

– Майната ти – отговори Джейк със същия спокоен тон.

Гашър смаяно го изгледа, сетне кимна.

– Падаш си по него, а? – Отстъпи две крачки и продължи: – Пусни го, щом стъпиш на бетона, ама ако се нахвърли върху мен, така ще го изритам, че мозъкът му ще изхвърчи през неговия задник.

– Задник – изсъска Ко през зъби.

– Млъкни – прошепна му Джейк.

Точно когато стъпи на ръба на пешеходната пътечка, нов порив на вятъра разлюля моста. Този път звукът от късащи се метални нишки сякаш идваше отвсякъде. Момчето се обърна и видя, че Еди и Роланд са се вкопчили в перилото. Сузана надничаше иззад рамото на Стрелеца и вятърът развяваше гъстата ѝ къдрава коса. Джейк им помаха, Роланд също вдигна ръка. „Този път няма да ме оставиш да падна, нали?“ – беше попитало момчето. „Не, никога, повече“ – бе отвърнал Стрелецът. Джейк му вярваше, но се страхуваше от онова, което можеше да се случи, докато приятелят му се притечеше на помощ. В мига, когато пусна Ко, пиратът се спусна напред и се опита да изрита животинчето, ала то успя да отскочи встрани.

– Бягай! – изкрещя Джейк. Ко се подчини, стрелна се покрай тях и с наведена глава се понесе към края на моста откъм Луд, като криволичеше, за да избегне дупките, и прескачаше пукнатините в бетона. След секунда Гашър стисна Джейк за шията. Вонеше на мръсотия и разлагаща се плът, от съчетанието на двете миризми се получаваше невъобразима смрад. Момчето почувства, че му се повдига.

Пиратът потърка чатала си в задника му и промърмори:

– Май смъртта не е така близо, както предполагам. Нали казват, че от виното на младостта се напиват дори старците. Хайде да се позабавяваме, пиленце мое. Ще се повеселим така, че даже ангелите ще ни завидят.

„Господи!“ – ужасено си помисли Джейк. Гашър отново повиши глас:

– Ние тръгваме, храбрецо – предстоят ни велики дела и срещи с велики хора, но аз ще изпълня обещанието си. Препоръчвам ви да останете на мястото си петнайсет минути. Ако ме последвате, всички ще се отправим в пъкъла. Ясно ли е?

– Да – отвърна Роланд.

– Вярваш ли, че действително нямам какво да губя?

– Да.

– Прекрасно. Мърдай, момче. Хайде, по-живо!

Гашър още по-силно стисна шията на Джейк и момчето почувства, че се задушшава. Същевременно той задърпа пленника назад. Заотстъпваха с лице към пукнатината, отвъд която стояха Роланд със Сузана на гърба му и Еди, стискащ рюгера, който пиратът беше нарекъл детско пистолетче. Джейк чуваше задавеното дишане на Гашър; но което беше по-лошо, подушваше вонящия му дъх.

– Хич не се опитвай да ми скроиш някой номер – прошепна пиратът, – щото ще ти откъсна сладките топки и ще ти ги набутам отзад. Ще бъде жалко да ги изгубим, преди да съм се възползвал от тях, а? Много жалко, пиленце мое.

Стигнаха до края на моста и Джейк се напрегна – страхуваше се, че Гашър все пак ще хвърли гранатата. Ала отвратителният човек не го стори... поне не в този момент. Повлече момчето по тясната пътека между две ниски постройки, които навремето са били будки за събиране на пътната такса. Зад тях се издигаха тухлените складове, напомнящи затворнически сгради.

– А сега, сладурче, ще пусна шията ти, за да си поемаш въздух, докато тичаш. Обаче ще те държа за ръката и ако не бягаш по-бързо от вятъра, ще я откъсна и ще я използвам, за да те пребия до смърт. Ясно ли е?

Момчето кимна и внезапно „примката“ около шията му се разпусна. В този миг отново усети непоносимата болка в ръката си, която се беше подула и сякаш пареше. Сетне Гашър го сграбчи за рамото (пръстите му бяха като железни окови) и Джейк забрави за болката.

– Чао, скъпи приятели! – извика пиратът с неестествено бодър

фалцетов глас и размаха гранатата към хората отвъд процепа. После изръмжа на Джейк: – А сега тичай, малък боклук! Тичай!

Обърна момчето и го гласна така, че то побягна с всичка сила. Двата пробягаха по наклонената рампа и се озоваха на улицата. Първата мисъл, която се мярна в трескавото съзнание на Джейк, беше, че навярно така би изглеждал Ийст Ривър Драйв след двеста-триста години, след като някаква ужасяваща мозъчна болест е унищожила всички разумни същества по света.

Край тротоарите стояха ръждясали железни грамади – безсъмнено купетата на някогашни автомобили. Повечето напомняха джипове с формата на балон и Джейк си помисли, че никога не е виждал подобни коли (освен онези, които караха изисканите герои с бели ръкавици във филмите на Уолт Дисни), по между тях забеляза и фолскваген „костенурка“, шевролет „Корвер“ и автомобил, напомнящ форд, модел А. Зловещите скелети нямаха гуми – навярно бяха откраднати или отдавна се бяха превърнали в прах. Всички стъкла бяха счупени, сякаш оцелелите обитатели на града се страхуваха, че дори случайно могат да видят собствените си изображения.

Под и между изоставените коли се виждаха метални отпадъци от неизвестен произход и блестяха стъклените отломки. Някога, в отдавна отминали и по-щастливи времена, от двете страни на булеварда са се издигали дървета, но сега те бяха мъртви и приличаха на метални скулптури, издигащи се на фона на небето, покрито с облаци. Някои от складовете бяха разрушени от бомбардировки или бяха рухнали от старост, а зад тях се виждаха реката и ръждивите подпори на моста. Миризмата на разложение, която сякаш удряше в носа, беше по-силна от всякога.

Улицата беше прокарана право на изток и се отклоняваше от пътя на Лъча. Джейк забеляза, че докдето стигаше погледът му, платното и тротоарите бяха осеяни с отломки и боклуци. Стори му се, че след пет-шест пресечки пътят е напълно блокиран, но пиратът го влачеше точно в тази посока. Отначало тичаше редом с него, сетне не издържа на бясното му темпо, задъха се и започна да изоставя. Пиратът гневно го дръпна и едва не го събори на земята, после отново го повлече към барикадата от боклуци, бетонни отломки и ръждясали метални греди. Преградата, която според момчето беше дело на човешки ръце, се простираше между две големи сгради с мраморни фасади. Пред зданието вляво стоеше статуя, която Джейк веднага позна: това беше сляпата богиня на правосъдието, следователно сградата зад нея беше съдебна палата. Ала не успя да я разгледа по-внимателно, тъй като Гашър неуморно го влачеше

към барикадата и нито за миг не забавяше крачка. „Ще загинем, ако се опита да преминем през заграждението“ – помисли си той, но пиратът, който тичаше бясно, независимо от заболяването си, вкопчи още по-силно пръстите си в рамото му и го повлече след себе си. В този миг момчето забеляза тесен проход сред на пръв поглед хаотично струпаните бетонни късове, счупени мебели, рждясали водопроводни тръби, парчета от купетата на камиони и автомобили. Внезапно разбра, че този лабиринт щеше да забави Роланд поне с няколко часа, ала тук Гашър се ориентираше като в собствения си двор и знаеше в каква посока да се движи.

Тъмният проход към уличката беше от лявата страна на преградата. Когато се приближиха към него, пиратът хвърли зад себе си зеления предмет, който упорито бе стискал досега.

– Наведи се, котенцето ми! – изкрещя той, сетне истерично се закиска. След миг силна експлозия разтърси улицата. Един от странните куполообразни автомобили полетя във въздуха, няколко пъти се преобърна и падна на покрива си. Над Джейк изсвистяха парчета от тухли, нещо го удари по рамото. Препъгна се и щеше да падне, но Гашър го изправи на крака и го помъкна към пролуката. Щом преминаха барикадата и се озоваха в тясната уличка отвъд, от всички страни сенките алчно протегнаха ръце към тях.

Когато изчезнаха в прохода, иззад бетонния блок изпъзля косматото създание – това беше Ко. За миг зверчето застана пред пролуката – протягаше шия, а очите му странно проблъсваха. После последва момчето и пирата, като предпазливо душеше земята.

15

– Да вървим – обади се Роланд, когато Гашър изчезна от погледа му.

– Как можа! – възмутено се провикна Еди. – Как можа да дадеш момчето на този ненормалник!

– Нямах избор. Докарай инвалидната количка. Мисля, че ще ни потрябва.

Когато се озоваха на бетонната пътечка отвъд процепа, се разнесе гръмка експлозия. Мостът се разлюля, а във въздуха полетяха каменни и метални отломки.

– Божичко! – промълви Еди, пребледня като платно и изплашено се

обърна към спътника си.

– Засега нямаме повод за безпокойство – спокойно отговори Роланд. – Типове като Гашър боравят внимателно с експлозивите.

Когато се приближиха до будките в края на моста, той спря на върха на наклонената рампа.

– Знаел си, че онзи гадняр не блъфира, нали? – промърмори Еди. – Не си предполагал, а си бил сигурен.

– Гашър е пред прага на смъртта, а хората като него няма защо да блъфират. – Роланд говореше спокойно, но в гласа му се долавяха горчивина и болка. – Знаех, че може да се случи нещо подобно, и ако го бяхме забелязали преди да се озовем в обсега на гранатата му, може би събитията щяха да се развият по друг начин. Но вниманието ни беше: погълнато от падането на Джейк, поради което пиратът успя незабелязано да се приближи. Навярно си въобразява, че сме довели момчето, за да си осигурим безопасно преминаване през града. По дяволите! Ама че късмет! – Стрелецът удари с юмрук бедрото си.

– Да не губим време, а да спасим Джейк.

Роланд поклати глава.

– Трябва да се разделим. Не можем да заведем Сузана в града, но не бива да я оставяме сама.

– Но...

– Изслушай ме и не възразявай... щом искаш да спасим Джейк. Ако продължаваме да стърчим тук, напълно ще загубим следите на онзи мръсник. Вие със Сузана ще имате важна задача. Ако в града има друг Блейн (Джейк е сигурен в съществуването му), двамата трябва да го откриете. Сигурно има някаква гара или станция. Разбираш ли какво ти казвам?

За щастие този път младежът не започна да спори, само промърмори:

– Да речем, че го открием. Какво ще правим после?

– Стреляйте във въздуха през половин час. Щом се добера до Джейк, двамата ще дойдем при вас.

– Възможно е изстрелите да привлекат вниманието и на други хора – намеси се Сузана. Младежът ѝ беше помотал да се освободи от превръзката и тя отново седеше в инвалидната количка.

Стрелецът ледено ги изгледа и промърмори:

– Надявам се да се справите с нападателите.

– Добре. – Еди протегна ръка и Роланд я стисна. – Намери го, приятелю.

– Не се съмнявам, че ще го открия, по се моли на твоите богове това да не ми отнеме прекалено много време. И не забравяйте лицата на бащите си.

– Сузана кимна.

– Ще се постареем.

Стрелецът се обърна и се затича надолу по рампата. Когато изчезна от погледа му, Еди се обърна и изобщо не се изненада, когато забеляза, че по лицето на младата жена се стичаха сълзи. На самия него му идваше да заплаче. Само преди половин час бяха малка, сплотена групичка приятели, но всичко се беше разпаднало само за няколко минути. Джейк беше отвлечен, Роланд беше тръпки след похитителя, дори Ко беше избягал. Никога през живота си младежът не се беше чувствал толкова самотен.

– Имам чувството, че повече няма да ги видим – промълви Сузана.

– Не дрънкай глупости! – грубо я прекъсна той, макар да разбираше думите ѝ. Предчувствието, че са стигнали до края на пътешествието си, което едва беше започнало, тежеше като камък на сърцето му. – Мисля, че в битката с Атила – хунския вожд, точките са три към една в полза на Роланд Варварина. Да вървим, Сузи. Не бива да изпуснем влака.

– Но къде отиваме? – отчаяно попита младата жена.

– Нямам представа. Може би трябва да открием някой мъдър стар елф и да го попитаме.

– Какви ги дрънкаш, Едуард Дийн?

– Няма значение – промълви младежът и като разбра, че ще се разплаче, здраво стисна ръкохватките на инвалидната количка и я затика по обсипаната със счупени стъкла рампа, която водеше към град Луд.

16

Джейк се движеше като сред гъста мъгла, единственият отличителен знак в този свят беше болката; пулсиращата му ръка, рамото му, в което като стоманени гвоздеи се забиваха пръстите на Гашър, белите му дробове, които сякаш изгаряха от парещата болка. Не след дълго усети невероятна болка в хълбока, която го накара да забрави другите си страдания. Питаше се дали Роланд вече е по петите им. Тревожеше се колко ли ще издържи Ко в този странен свят, толкова различен от равнините и горите сред които беше живял досега. Внезапно Гашър му зашлеви силен шамар и разкървави носа му. Болката накара момчето да забрави

тревожните си мисли.

– Побързай, малък мръсничко. Размърдай сладкото си задниче.

– Тичам... с всичка сила... – задъхано произнесе момчето и едва успя да избегне парчето стъкло, което стърчеше от стената вляво като дълъг прозрачен зъб.

– Давай, давай, иначе ще те шибна по главата и ще те влача за косата. Размърдай се, скапаняко!

С огромно усилие на волята Джейк затича по-бързо. Когато навлязоха в тесния проход, си беше помислил, че скоро ще излязат на булеварда, ала сега разбираше, че се е излъгал. Движеха се не по обикновена уличка, а по замаскирано и укрепено шосе, което водеше в страната на Беловласите. Високите стени, които сякаш всеки момент щяха да рухнат върху тях, бяха изградени от най-невероятни материали: останки от автомобили, отчасти или напълно сплеснати от огромните гранитни и стоманени плочи, поставени върху тях; мраморни колони; странни машини, които бяха покрити с ръжда на местата, незащитени от черна смазка; изработена от никел и кристал риба с размерите на малък самолет, върху която на Свещения език беше написано „НАСЛАДА“; преплетени вериги, състоящи се от халки, големи колкото главата на Джейк, омотани около хаотично нахвърляни мебели, които се крепяха на върха на барикадата като цирков слон, балансиращ върху малка метална платформа.

Стигнаха до място, където пътеката се разделяше и Гашър без колебание пое по лявото отклонение. След малко се озоваха пред ново разклонение; трите пътечки бяха толкова тесни, че напомняха проходи в тунел. Този път пиратът избра дясната. Стените от двете ѝ страни бяха изградени от полуизгнили кашони и огромни блокове влажна хартия. Беше прекалено тясна, за да могат похитителят и момчето да тичат рамо до рамо. Гашър блъсна Джейк пред себе си и го заудря по гърба, за да го накара да тича по-бързо. „Навярно така се чувства телето, когато го водят, към скотобойната“ – помисли си Джейк и се зарече, че ако остане жив, завинаги ще се откаже от месото.

– Тичай, мой малки любовничко! Тичай!

Докато преминаваха през заплетения лабиринт и навлизаха все по-дълбоко в джунглата от ръждива стомана, счупени мебели и захвърлени машини, Джейк разбра, че е обречен. Дори Роланд нямаше да го открие. Стрелецът положително щеше да се загуби и да броди из този кошмарен лабиринт до края на живота си.

Сега пътеката се спускаше надолу и от двете ѝ страни вместо стени от пресована хартия се издигаха планини от шкафове, сметачни машини

и компютърно оборудване – все едно, че тичешком преминаваха през някакъв склад. Стената вляво от Джейк сякаш беше изградена от телевизионни приемници и видеомонитори. Екраните им се взираха в него като изцъклените очи на мъртъвци. След известно време момчето разбра, че действително се намираха в тунел. Ивицата сумрачно небе над тях се стесни, превърна се в тънка линия, която постепенно стана тънка като конец. Намираха се в свят, който сякаш беше възплъщение на нечий кошмарен сън, и тичаха като плъхове през лабиринта от смет.

„Какво ли ще се случи, ако всичко това рухне върху нас?“ – питаше се Джейк, но беше толкова изтощен, че подобна перспектива изобщо не го плашеше. Ако покривът паднеше, поне щеше да има възможност да си поотпочине.

Гашър тичаше след него и го направляваше както фермер направлява магарето си – удряше го по едното или по другото рамо, което означаваше да завие наляво или надясно. Ударът по тила означаваше, че трябва да се движат направо. Джейк отскочи, опитвайки се да избегне някаква тръба, която стърчеше от стената, ала не успя. Удари бедрото си и политна върху купчина стъкла и натрошени дъски. Пиратът успя да го хване и го блъсна пред себе си.

– Тичай, некадърнико! Май започваш да издишаш, а? Ако не беше Тик Так, щях да те оправя още тук, а после щях да ти прережа гърлото. Бога ми, така щях да направя.

Джейк продължаваше да тича. Струваше му се, че е обгърнат от червеникава мъгла; усещаше нетърпима болка, подсилвана от юмруците на Гашър, които се стоварваха ту върху едното или другото му рамо, ту върху главата му. В мига, когато усети, че силите го напускат, пиратът го сграбчи за шията и го дръпна толкова рязко, че момчето се блъсна в него и едва сподави вика си.

– А сега ще ти покажа една хитринка – задъхано изрече Гашър. – Погледни право напред – ще видиш две жици, дето се кръстосват над земята. Е, забеляза ли ги?

Отначало Джейк не виждаше нищо. В прохода цареше полумрак; отляво се издигаха купчини от огромни медни чайници, а отдясно бяха натрупани стоманени контейнери, напомнящи леководолазни акваланги. Стори му се, че ако си поеме дълбоко въздух, металната лавина ще се спусне надолу. Отметна косата от челото си и се опита да не мисли какво ще се случи, ако го притиснат тоновете стомана. Присви очи и се втренчи към мястото, което показваше похитителят му. В полумрака успя да различи две сребристи жици, напомнящи струни на китара или на

банджо. Спускаха се от противоположните стени на прохода и се преси-
чаха на шестдесетина сантиметра от земята.

– Трябва да пропълзиш под тях, миличък. И внимавай, щото само
да докоснеш жицата, купища цимент и стомана ще се изсипят върху
крехкия ти череп. И върху моя, разбира се, макар да се съмнявам, че ти
пука за мен. Хайде, тръгвай.

Джейк свали раницата, просна се по корем и я тласна през процепа.
Докато предпазливо пропълзяваше под тънките, обтегнати проводници,
откри, че все още не му се иска да се разделя с живота. Струваше му се,
че усеща как топовете внимателно подредени отпадъци всеки миг ще се
стоварят върху него. „Навярно жиците са свързани с камъни, които слу-
жат за опора – помисли си той. – Ако една се скъса, от нас ще останат
само мокри петна.“ За миг гърбът му докосна проводника, разнесе се
зловещо скърцане.

– Внимавай, сладурче – изстена Гашър. – Внимавай, чуваш ли?

Джейк пропълзя под кръстосаните жици, като си помагаше с лакти
и колене. Косата му, мокра от потта, отново прилепна върху челото му,
но той не посмя да я отметне.

– Успя – промърмори похитителят и се плъзна под проводниците с
лекота, която подсказваше, че прави това много често. Щом се изправи,
сграбчи раницата, преди момчето да успее да я сложи на гърба си. Раз-
върза я и надникна вътре, като мърмореше:

– Какво носиш тук, миличък? Имаш ли подаръче за стария си прия-
тел? Падам си по подаръците, знаеш.

– Няма нищо, освен...

Похитителят зашлеви момчето и от носа му рукна кръв.

– Защо ме удари? – гневно възкликна Джейк и същевременно се по-
чувства унизен.

– Защото обичаш да дрънкаш – още не съм ослепял и сам мога да
видя какво има в скапаната ти торба – извика Гашър и хвърли раницата
на земята, сетне устните му се разтегнаха в зловеща усмивка. – И още
заради това, че за малко не умори и двама ни. – Замълча, после добави с
по-спокоен тон: – А най-вече, щото ми беше *кеф*, признавам. Ръцете ме
засърбват всеки път, щом погледна тъпата ти физиономия. – Той се ус-
михна още по-широко, при което се откриха белезникавите му гноящи
венци. Джейк потръпна от отвращение и си помисли, че това вече е пре-
калено много. – Ако упоритият ти приятел успее да ни проследи дотук,
положително ще падне в капана. Очаква го приятна изненада, а? – По-
хитителят вдигна глава, устните му все още бяха разтегнати в

подигравателна усмивка. – Доколкото си спомням, някъде над нас се намира цял градски автобус.

Джейк се разрида – беше изморен до смърт и бе загубил всякаква надежда. Горещите му сълзи оставяха бразди върху мръсното му лице.

Гашър заплашително вдигна ръка.

– Размърдай се, сладур, иначе и аз ще се разплача, понеже съм много мекушав човек. Ама като ми стане тъжно, започвам да бия, та да ми поолекне. Бягай!

Двамата отново затичаха напред. Гашър избираше пътеки, които водеха все по-навътре във вонящия и скърцащ лабиринт, като направляваше момчето с удари по раменете му. След известно време барабаните започнаха да бият. Звукът, който се разнасяше отвсякъде и отникъде, накара Джейк да загуби всякаква надежда. Той престана да мисли и позволи на кошмара да го сграбчи в хищните си прегръдки.

17

Роланд спря пред барикадата, която преграждаше цялата улица. За разлика от Джейк той ме се надяваше, че ако я премине, отново ще се озове на булеварда. Сградите, които се издигаха като острови сред море от смет, сечива и машинни части, навярно се охраняваха от часови и в тях положително бяха заложени капани. Част от отпадъците, от които беше изградена барикадата, безсъмнено се бяха натрупали в продължение на петстотин, седемстотин или хиляда години, но повечето бяха домъкнати тук от Беловласите. Източните райони на Луд се бяха превърнали в тяхна крепост и сега той стоеше пред нея.

Бавно се приближи и забеляза прохода, който беше полускрит зад огромен бетонен блок. В праха се виждаха отпечатьци от стъпки – едните бяха много по-малки. Стрелецът приклепна и след като внимателно ги огледа, забеляза още едни отпечатьци, очевидно оставени от лапите на дребно животно.

– Ко? – тихо извика той. След секунда животинчето тихо изляя. Роланд влезе в прохода и след първия остър завой видя в полумрака очите на Ко. Изтича към него, а зверчето, което не позволяваше на хората (с изключение на Джейк) да го доближават, отстъпи крачка назад, сетне спря и тревожно се втренчи в Стрелеца.

– Ще ми помогнеш ли? – попита Роланд. Дълбоко в съзнанието му се надигаше червената пелена, съпътстваща възбудата от предстоящата

битка, но още не беше настъпило време за схватката. Сега не биваше да се отдава на това чувство, което му доставяше неопишуемо облекчение.
– Ще ми помогнеш ли да открием Джейк?

– Ейк! – повтори зверчето, без да откъсне тревожните си очи от лицето на Стрелеца.

– Тогава да тръгваме. Търси Джейк.

Ко рязко се обърна и хукна напред, душейки земята. Роланд го последва, като понякога вдигаше глава да го погледне. Иначе погледът му беше прикован в покрития с прах паваж – търсеше следите на двамата, които преследваше.

18

– Боже мой! – възкликна Еди. – Питам се що за хора са тези!

Бяха прекосили няколко квартала, като вървяха по булеварда, започващ от рампата, бяха забелязали барикадата (разминавайки се с Роланд, който беше влязъл в прохода преди по-малко от минута), след което завиха на север и се озоваха на широк булевард, напомнящ на Еди за Пето Авеню. Младежът не посмя да сподели впечатленията си със Сузана; беше прекалено разочарован от гледката на вонящия разрушен град, за да изпитва оптимизъм.

„Пето Авеню“ ги отведе до група бели каменни сгради и на Еди му се стори, че е попаднал в древния Рим, познат му от филмите за гладиатори, които беше гледал като малък по телевизията, Зданията бяха неприветливи, но за разлика от другите пострройки в града бяха идеално запазени. Младежът беше сигурен, че в тях са се помещавали галерии, библиотеки, може би музеи. Сградата с куполообразния покрив, който беше напукан като гигантско яйце от гранит, вероятно е била обсерватория, макар да беше прочел някъде, че астрономите не обичат големите градове, тъй като електрическото осветление им пречи да наблюдават звездите.

Между внушителните пострройки се простираха широки пространства и макар тревата и цветята, които някога бяха покривали просторните поляни, да бяха задушени от плевелите и храсталациите, кварталът изглеждаше някак величествен. Еди се питаше дали тук е бил центърът на културния живот в Луд. Естествено тези времена бяха безвъзвратно отминали; едва ли Гашър и приятелите му се интересуваха от балет или от камерна музика.

Двамата със Сузана стигнаха до голямо кръстовище, от четирите страни на което, като спици на колело, започваха широки булеварди. В центъра на колелото се намираше голям павиран площад, заобиколен от дванадесетметрови стоманени стълбове с прикрепени към тях високоговорители. Сред площада се издигаше пиедестал с полуразрушена статуя – застанал на задните си крака бронзов боен кон, позеленял от времето. Воинът, който някога беше яхал животното, лежеше встрани на покрития си с ръжда хълбок, стиснал в едната си ръка меч, а в другата – нещо подобно на картучница. Краката му бяха извити, сякаш все още възсядаше коня, но ботушите му бяха останали на хълбоците на бронзовото животно. Върху пиедестала с избледнели от времето оранжеви букви беше написано: „Смърт на Беловласите!“.

Еди забеляза, че от двете страни на всеки булевард също се издигаха стълбове с високоговорители. Някои бяха повалени, по останалите висяха гирлянди от трупове. Площадът, на който излизаше „Пето Авеню“, и четирите булеварда бяха „охранявани“ от малка армия мъртъвци.

– Що за хора са тези? – отново промълви младежът.

Не очакваше отговор, пък и Сузана нямаше намерение да проговори... въпреки че имаше какво да каже. И преди в съзнанието ѝ се бяха мяркали картини от изчезналия свят на Роланд, но този път изображението беше необичайно ярко и отчетливо. Предишните видения, особено онези, които ѝ се бяха явили в Ривър Кросинг, бяха някак илюзорни и призрачни, като сънища, ала сега картините проблеснаха в съзнанието ѝ като ярък пламък. Стори ѝ се, че съзира изкривеното лице на опасен престъпник, осветено от мълния.

Високоговорителите... висящите трупове... барабаните. Внезапно разбра какво е общото помежду им, също както по-рано беше разбрала, че тежко натоварените фургони, преминаващи през Ривър Кросинг на път за Джимтаун, са били теглени от волове, не от магарета или коне.

– Не обръщай внимание на тази гадост – промълви тя и установи, че гласът ѝ леко трепери. – Важното е да открием влака. Имаш ли представа къде се намира?

Еди погледна към притъмнялото небе и откри пътя на Лъча сред сгъстяващите се облаци. Огледа се и изобщо не се изненада, когато забеляза, че входът към улицата, която почти съвпаднаше с линията на Лъча, беше охраняван от гигантска каменна костенурка. Грозната ѝ глава се подаваше изпод черупката от гранит; хлътналите ѝ очи сякаш любопитно се взираха в тях. Еди кимна към нея и иронично се усмихна, сетне промърмори:

– Имало едно време огромна костенурка...

Сузана погледна към статуята и мълчаливо поклати глава. Еди затика инвалидната количка през площада към Улицата на костенурката. От висящите на стълбовете трупове лъхаше странна миризма на канела, която накара стомахът му да се свие... защото всъщност беше приятна – аромат на някаква подправка, с която всяко дете би поръсило филията си.

За щастие Улицата на костенурката беше широка, а повечето трупове вече се бяха превърнали в мумии, но Сузана забеляза няколко мъртъвци с почернели и подути лица, върху които бяха накацали мухи, а в празните им очни кухини пълзяха червеи.

Под всеки стълб имаше купчинка кости.

– Навярно са хиляди – прошепна Еди, – Мъже, жени, деца...

– Да – отвърна тя. Стори й се, че чува гласа на друга жена. – Разполагали са с много време и са го използвали, за да се избиват взаимно.

– Точно сега ми е необходим някой от мъдрите елфи – промърмори младежът и се изкиска, но звукът по-скоро напомняше ридание. Едва сега започваше да проумява значението на наглед баналната фраза „светът се е променил“, разбираше до какво могат да доведат невежеството и злото.

„Високоговорителите са били поставени като предохранителна мярка по време на войната – помисли си Сузана. – Точно така. Бог знае по време на коя война и колко години са изминали оттогава. Чрез тях владетелите на Луд са обявявали своите решения на жителите на града. Самите те са обитавали някакво скривалище, където са били в безопасност от бомбардировките – нещо подобно на бункера, където в края на Втората световна война са се укривали Хитлер и неговите главнокомандващи.“

Стори й се, че чува властния глас, разнасящ се от високоговорителите – чуваше го съвсем отчетливо като скърцането на фургоните, които преминаваха през Ривър Кросинг, и плющенето на камшика над впрегатите волове.

„Центровете 1 и 5 за раздаване на продукти днес няма да работят. Притежателите на купони ще бъдат обслужвани от центрове 2, 3, 4.“

„Девети, десети и дванайсети отряди на милицията спешно да се явят в Сендсайд.“

„От осем до десет часа се очакват въздушни нападения. В този период гражданското население трябва да се укрие в съответните

скривалища. Носете противогази. Повтарям, носете противогази.“

Да, използвали са високоговорителите за съобщения... и за нещо подобно на новинарски емисии – пропаганди, изпълнени с лъжи, които Джордж Оруел би нарекъл „замазващи истината“. А в промеждутъците между новините и съобщенията са звучали бодри военни маршове и призови да се отмъсти за падналите на бойното поле, като се изпращат нови жертви в безсмислената кланица.

После войната е свършила и в града се е възцарила тишина... за известно време. Ала скоро високоговорителите отново влезли в употреба. Преди колко години се е случило това? Прели сто? Или преди петдесет? Всъщност нямаше значение. Важното беше, че всеки път, когато отново заработваме, от тях се разнася запис на ... на барабани. Потомците на коренните жители на Луд са решили, че това е... какво? Може би гласът на Костенурката. Или заповедта на Лъча.

Сузана си спомни как беше попитала баща си (спокоен, но изключително циничен човек), дали вярва в съществуването на Бог, който се разпорежда със съдбите на хората. „Какво да ти кажа – беше отвърнал той, – според мен истината е някъде по средата. Сигурен съм, че има Бог, но мисля, че напоследък изобщо не се занимава с нас. Струва ми се, че след като погубихме сина Му, най-сетне е проумял, че синовете Адамови и Евините дъщери са безнадежден случай, и е вдигнал ръце от нас. Признавам, че е постъпил изключително мъдро.“

Тя беше реагирала на изказването му (което всъщност не я беше изненадало, тъй като по онова време беше на единадесет и беше осъзнала схващанията на баща си), като му беше показала малко съобщение в рубриката „Църковни новини“ в местния вестник. В него се казваше, че следващата неделя преподобният Мърдок от методистката църква „Божие милосърдие“ ще изнесе проповед на тема „Бог говори с нас всеки ден“, съдържаща цитати от Първото послание към коринтяните. Баща ѝ се разсмя така, че от очите му потекоха сълзи. Когато се поуспокои, заяви: „Навярно всеки от нас чува нечий глас. Но можеш да заложиш и последния си долар на онова, което ще ти кажа, миличка: всички ние (включително преподобният Мърдок) чуваме само гласа, който ни казва онова, което искаме да чуем. Много е удобно, нали?“

Очевидно тези хора са искали да чуят в записаните на лента барабани удари призив за извършване на ритуални убийства. А сега, когато от стотиците (или хилядите) високоговорители се разнасяха пулсиращи звуци – удари на барабан, определящи ритъма на песен на Зи Зи Топ, която, ако паметта на Еди не му изневеряваше, се наричаше „Цип“ –

обитателите на града ги приемаха като сигнал да пригответь клуповете и да обесят още няколко души на най-близкия стълб.

„Колко ли са били убити? – питаше се тя, докато Еди тикаше количката, а под надупчените гуми скърцаха натрошени стъкла и шумоляха смачкани хартии. – Колцина са загинали само заради повредата в някакво подземно електронно устройство? Дали избиването е започнало, защото са доловили нещо враждебно в музиката, която, подобно на самите нас, на самолета и на автомобилите, е проникнала тук от друг свят?“

Не знаеше отговора, но разбираше, че постепенно е започнала да споделя циничните възгледи на баща си във връзка със съществуването на Бог и нежеланието му да контактува със синовете Адамови и Евините дъщери. Жителите на Луд просто са търсели повод, за да се избият взаимно и поради липса на друга причина са били принудени да се задоволят с барабаните.

Внезапно си спомни за кошера, на който се бяха натъкнали по пътя – безформен кошер с бели пчели и пити с мед, който навярно щеше да ги отрови, ако се бяха изкушили да го опитат. Тук, отвъд Сенд, се намираще друг умиращ пчелин, пълен с мутиращи бели пчели, чието ужилва не беше също така смъртоносно, въпреки че не знаеха какво правят.

„Колко ли още ще умрат преди лентата да се скъса?“ – запита се тя.

Сякаш задействани от размишленията ѝ, внезапно високоговорителите започнаха да предават безкрайното барабанене. Еди се стресна и нададе вик. Сузана изкрещя и притисна длани към ушите си, но миг преди това успя да различи други звуци, освен ударите на барабан: пистата или пистите, изтрити преди десетилетия, когато някой (може би съвсем случайно) е преместил докрай лостчето за регулиране на записа, заглушавайки китарите и вокала.

Еди продължи да тика инвалидната количка по Улицата на костенурката, като непрекъснато се оглеждаше и се опитваше да не обръща внимание на миризмата на разложение. В един момент си помисли: „Слава Богу, че духа вятър.“

Забута количката още по-бързо, оглеждайки обраслите с буйна трева пространства между големите бели сгради, с надеждата да зърне въздушната железница. Искеше му се час по-скоро да се махне от булеварда, охраняван от мъртъвци. Когато дълбоко си пое въздух и усети сладникавата канелена миризма, желанието му да избяга от кошмарната улица стана непреодолимо.

Джейк внезапно излезе от унеса си, когато Гашър го сграбчи за яката и силно го дръпна като жесток ездач, който рязко спира галопираш кон. Същевременно похитителят протегна крак, момчето се спъна и падна по гръб. Главата му се удари в тротоара, за миг пред очите му притъмня. Гашър, който не се отличаваше с изтънчени маниери, побърза да го свести, като сграбчи долната му устна и безмилостно я дръпна.

Джейк изпищя и седна, като слепешката размахваше юмруци. Похитителят с лекота избегна ударите му, подхвана го под мишница и го изправи на крака. Джейк се поклащаше като пияница и едва успяваше да запази равновесие. Беше се отказало да се съпротивлява, всъщност почти не разбираше какво се случва с него. Единственото, което все още осъзнаваше, бе, че всичките му мускули бяха разтегнати, а ранената му ръка сякаш виеше като животно, попаднала в капан.

Очевидно усилието беше изморило Гашър, тъй като едва си поемаше въздух. Стоеше приведен, притискаше длани към бедрата си, а от гърдите му се разнасяше хрипливо свистене. Жълтата кърпа на главата му се беше свлякла на една страна. Здравото му око блестеше като фалшив брилянт. Изпод бялата копринена превръзка на другото му око се стичаше жълтеникава гной.

– Огледай се, сладурче, и ще разбереш защо спяхме тук. Хайде, полобувай се.

Джейк вдигна глава, но тъй като беше изпаднал в шок от случилото се през последните няколко часа, изобщо не се изненада, като видя, че двамата стоят под мраморен фонтан с размерите на автомобилна каравана, който висеше на двадесетина метра над тях. Поддържаха го два метални кабела, които почти не се виждаха, тъй като бяха закрити от натрупани на огромни камари църковни скамейки. Въпреки че съзнанието му беше замъглено, момчето забеляза, че кабелите бяха много повече разядени от ръждата, отколкото онези, които поддържаха моста.

– Видя ли го? – усмихнато попита Гашър. Вдигна ръка към превръзката, избърса стичащата се гной и небрежно изтри пръсти в панталоните си. – Красив е, нали? Казах ти, че Тик Так е без грешка. (Защо не се чуват проклетите барабани? Трябваше вече да бият... Ако Копърфийлд е забравил да включи високоговорителите, ще му забия пръчката толкова дълбоко в задника, че ще му излезе през гърлото.) А сега погледни напред, пиленце мое.

Джейк се подчини, а похитителят го удари толкова силно, че момчето политна и едва не падна.

– Не зяпай стената, идиотче такава! Гледай надолу! Виждаш ли двата тъмни камъка?

След една-две секунди момчето ги забеляза и апатично кимна.

– Щом стъпиш върху тях, цялото съоръжение ще рухне върху главата ти. Ако на някой му скимне да те търси, ще трябва да те събира с попивателна. Загря ли?

Момчето отново кимна.

– Добре. – Гашър дълбоко си пое въздух и го тупна по рамото. – Хайде, тръгвай, какво чакаш?

Джейк прескочи първия камък и забеляза, че всъщност това беше метална пластина с формата на камък от уличната настилка. Втората се намираще на няколко сантиметра разстояние и беше поставена така, че кракът на неканения гост непременно да попадне върху нея, ако той пропусне първия капан.

„Какво чакаш, стъпи върху нея – помисли си момчето. – Защо не? Стрелецът никога няма да те открие в този лабиринт... хайде, нека барикадата рухне върху теб. Във всеки случай смъртта ти ще бъде полета, отколкото ако попаднеш в ръцете на приятелите на Гашър. И по-бърза.“

Кракът му се поколеба над капана.

Похитителят го удари с юмрук по гърба и възкликна:

– Май си намислил да се повозиш на влакчето на смъртта, сладурче! – Подигравателното му изражение беше заменено от любопитство. Не изглеждаше изплашен, а странно развеселен. – Ами че направи го, аз отдавна съм си купил билет. Обаче побързай, да те вземат дяволите!

Джейк прескочи капана. Беше решил да поживее още малко не защото се надяваше, че Роланд ще го спаси; смяташе, че самият Стрелец би постъпил така: щеше да продължи напред, докато някой го накара да спре, но дори и тогава с последни сили щеше да пропълзи още няколко метра.

Ако настъпеше пластината, щеше да убие и похитителя си, ала това му се струваше безсмислено – външният вид на Гашър подсказваше, че не беше излъгал, когато твърдеше, че е на прага на смъртта. В случай, че продължеше напред, може би щеше да ликвидира един-двама от приятелите на Гашър... може би дори онзи, когото той наричаше Тик Так.

„Ако реша да се «кача на влакчето ма смъртта», предпочитам да имам многобройна компания“ – помисли си той.

Роланд щеше да го разбере.

20

Джейк беше подценил способността на Стрелеца да ги проследи по коридорите на лабиринта; раницата, която бяха захвърлили, веднага се набиваше в очи, но Роланд скоро разбра, че не се налага да спира и да търси следи. Трябваше само да върви след Ко.

Все пак спря на няколко кръстовища, за да се увери, че не са сгрещили посоката, но всеки път зверчето се обръщаше и надаваше нетърпелив лай, сякаш казваше: „Побързай! Нали не искаш да ги загубим!“ След като забеляза следи от стъпки, конец от ризата на Джейк и ивица от яркожълтата кърпа на пирата, Стрелецът се убеди в безпогрешността на Ко и продължи да го следва. Все още се оглеждаше за следи, но не спираше да ги търси. Сетне дочу биенето на барабани и именно те (плюс любопитството на Гашър, който беше проверил съдържанието на раницата) спасиха през този ден живота му.

Рязко спря, при което прашните му ботуши се подхлъзнаха върху паважа, и сграбчи револвера си, преди да осъзнае какви са странните звуци. След миг се досети, раздражено изръмжа и прибра оръжието в кобура. Тъкмо се канеше да продължи напред, когато погледът му попадна на раницата на Джейк... сетне внезапно забеляза кръстосаните блестящи проводници. Зверчето ос лекота беше преминало през клинообразния отвор, но ако не бяха барабаните и раницата, Роланд със сигурност щеше да попадне в капана. Вдигна глава, огледа привидно хаотично натрупаните отпадъци от двете страни на прохода и гневно стисна устни. Едва не беше загинал и само Ко го беше спасил.

Зверчето нетърпеливо изляя.

Роланд легна по корем и пропълзя под жиците, като се движеше бавно и предпазливо – беше по-едър от Джейк или Гашър и разбра, че по-пълен човек изобщо не би могъл да премине под проводниците, без да срути хитроумно подредената барикада. Звукът на барабаните пулсираше в ушите му. „Питам се дали всички са полудели – помисли си той. – Със сигурност щях да загубя разсъдъка си, ако ми се налагаше всеки ден да слушам това.“

Изпълзя по-далеч от кабелите, взе раницата и я развърза. Вътре се мъдреха учебниците на момчето, ризи, пуловери, както и „съкровища“, които Джейк беше събрал по пътя: скален отломък, в който проблисваха

жълтеникави жилки; връх на стрела, навярно останала от някогашните обитатели на гората, която Джейк беше открил ден, след като беше попаднал тук; няколко монети от неговия свят; слънчевите очила на баща му и няколко предмета, каквито можеше да харесва само момче, което още не е достигнало юношеска възраст. Навярно хлапакът щеше да си поиска тези предмети, стига Роланд да успееше да го спаси, преди Гашър и приятелите му да му причинят такава душевна травма, че малкият да загуби интерес към невинните детски забавления.

Ухилената физиономия на пирата изплува в съзнанието на Роланд като лицето на сатаната или на дух, излязъл от бутилка: редките зъби, празния поглед, екземата, която пълзеше по страните и се спускаше под челюстта. „Ако му причиниш зло...“ – каза си той, сетне с усилие на волята прогони тези мисли, които щяха да го отведат в задънена улица. Ако Гашър направеше нещо на момчето („На Джейк! – обади се гневен глас в съзнанието му. – Не просто на момчето, а на Джейк!“), Роланд щеше да го убие. Но това щеше да бъде безсмислен акт, тъй като похитителят вече беше на прага на смъртта.

Стрелецът удължи ремъците на раницата, като мислено се възхити от изобретателя на закопчалките, метна я на гърба си и се изправи. Ко очевидно изгаряше от желание да продължи преследването, но когато Роланд го повика, зверчето се обърна.

– Ела при мен, Ко. – Стрелецът не знаеше дали животинчето ще го разбере и дали ще му се подчини, но смяташе, че е по-безопасно да се движат заедно. Нищо чудно в прохода да бяха заложени други капани. Следващият можеше да се окаже фатален за Ко.

– Ейк! – излая животинчето, но не помръдна. Отривистият му лай беше някак уверен, ала очите му бяха потъмнели от страх.

– Да, предстоят ни нови опасности – промърмори Роланд. – Ела при мен.

В прохода зад тях се разнесе трясък, сякаш беше паднал тежък предмет, по всяка вероятност повален от вибрациите, предизвикани от барабаните. Стрелецът видя стълбовете с високоговорители, стърчащи от развалините като странни животни с дълги шии.

Ко тичешком се приближи до него и го погледна, като дишаше тежко:

– Не се отделяй от мен.

– Ейк! Ейк! Ейк!

– Точно така, Джейк. – Роланд отново се впусна в бяг, а зверчето тичаше редом с него и душеше следите като най-обикновено куче.

Еди изпита чувство за *deja vu*, както някога се беше изразил някакъв мъдър човек: отново тичаше с инвалидната количка, опитвайки се да изпревари времето. Този път вместо по брега се движеше по Улицата на костенурката, а всичко останало беше същото. Не, имаше една съществена разлика – сега търсеха железопътна линия или гара, не врата, висяща във въздуха.

Сузана седеше в количката, стискаше револвера на Роланд, а вятърът развяваше косите ѝ. Дулото на оръжието беше насочено към мрачното небе, покрито с тревожни облаци. Грохотът на барабаните заплашваше да спуга тъпанчетата им. Някакъв огромен предмет с формата на чиния лежеше на улицата пред тях; навярно под въздействието на сградите в класически стил в пренапрегнатото съзнание на Еди възникна не-обикновена картина: представи си как Юпитер и Тор играят с фризби. Юпитер запраща диска надалеч, а Тор го оставя да падне през облаци – по дяволите, боговете на Олимп също са се забавлявали.

„Фризбито на боговете – помисли си той, докато лавираше между два ръждясали автомобила, – ама че шурава идея!“

Качи инвалидната количка на тротоара, за да избегне странния предмет, който отблизо приличаше на някакво телекомуникационно устройство. Точно когато сваляше количката на платното (беше открил, че се движи много бавно по тротоара, заринат със смет), барабаните внезапно замлъкнаха. Ехото заглъхна и отново настъпи тишина... но непълна. На пресечката между Улицата на костенурката с другия булевард се издигаше мраморно здание, чийто вход беше във формата на арка. Въпреки че стените ѝ бяха покрити с диви лози и някакво увивно растение, което напомняше кипарис, сградата все още изглеждаше прекрасна и някак изпълнена с достойнство. Иззад нея се разнасяха възбудените възгласи на множество хора.

– Не спирай! – нареди Сузана. – Нямаме време да...

Над монотонния ропот се извиси истеричен вик, който беше придружен от одобрителни възгласи и колкото и да бе невероятно, от ръкопляскания, каквито Еди беше чувал в баровете на Атлантик Сити след изпълнението на някой номер. Викът премина в затихващо хриптене. Младецът почувства как настръхнаха косъмчетата на врата му. Погледна към труповете, които висяха от най-близкия стълб, и разбра, че Младозците от Луд устройваха предната публична екзекуция.

„Прекрасно, няма що – каза си той. – Липсва само песента на Тони Орландо «Почукай три пъти», за да бъде смъртта на нещастниците полека!“

Отново огледа мраморната сграда на ъгъла. Едва сега усети, че увивните растения издаваха силен аромат, от който очите му се насълзи-ха. Все пак миризмата на билки беше за предпочитане пред сладникавата воня на мумифицираните трупове. Гъстата растителност скриваше аркообразните входи на зданието. Ненадейно от водопада от провиснали клони изскочи някаква същество и затича към тях. Еди видя, че това е дете, и то съвсем малко, ако се съдеше по ръста му. Беше издокарано с костюм в стил „малкия лорд Фаунтлерой“, с бяла риза с жабо и къси кадифени панталони. Косата му беше украсен с панделки. Еди изпита необяснимото желание да размаха ръце и да извика: „Гъди-гъди-гъди!“

– Елате! – пискливо извика детето. От косата Му стърчаха клонки и то машинално ги измъкваше, докато отичаше. – Сега ще оправят Спанкър! Дойде редът на Спанкър да се отправи в страната на барабаните. Хайде, побързайте, че да не пропуснете забавлението.

Сузана също беше смаяна от неочакваното появяване на малчугана, но когато хлапето се приближи, тя забеляза странния начин, по който то се движеше и измъкваше зелените клонки от косата си, украсена с панделки – малкият използваше само едната си ръка. Другата упорито държеше зад гърба си, дори докато преминаваше през гъсталака.

„Сигурно му е много неудобно“ – каза си Сузана, в този миг в съзнанието ѝ като че се включи магнетофон и чу думите, които Роланд беше изрекъл, докато стояха на края на моста: „Знаех, че нещо подобно може да се случи... ако бяхме забелязали онзи тип по-рано, докато бяхме извън обсега на взривното му устройство... ама че лош късмет!“

Тя насочи револвера към малчугана, който скочи от тротоара и затича към тях.

– Стой! – изкрещя му. – Стой, не мърдай!

– Сузи, какво правиш? – извика Еди.

Младата жена не му обърна внимание. Сузана Дийн беше изчезнала и сега в инвалидната количка седеше Дета Уокър, а очите ѝ трескаво блестяха.

– Стой, или ще стрелям!

Но малкият лорд Фаунтлерой сякаш не чуваше гласа ѝ.

– Побързайте! – възбудено крещеше той. – Ще пропуснете забавлението. Спанкър ще увисне... – Докато говореше, най-сетне отпусна дясната си ръка, която криеше зад гърба си. В този момент Еди осъзна, че

това не беше момченце, а джудже, чието детство отдавна е отминало. А изражението му, което младежът отначало беше взел за неподправена радост, всъщност беше смесица от ярост и ненавист. Страните и челото му бяха покрити с белезникави гноящи рани.

Сузана така и не успя да огледа лицето му. Вниманието ѝ беше приковано към тъмнозелената топка, която държеше отвратителното създание. Това ѝ беше достатъчно. Революерът изгърмя. Изстрелът отхвърли назад джуджето. От миниатюрната му уста се изтръгна пронизителен вик на болка и ярост. То се строполи на тротоара, изпусна гранатата и тя се изтъркаля обратно през арката.

Деца изчезна безследно, сякаш никога не се беше появявала. Сузана премести поглед от димящото дуло на революера към безжизненото тяло на тротоара. На лицето ѝ беше изписана смесица от изненада, ужас и страх.

– Боже мой! Убих го, Еди! Застрелях го.

– Смърт... на Беловласите! – Малкият лорд Фаунтлерой се опита да изкрещи тези думи с предизвикателен тон, но се задави от бликналата кръв, която заля малкото останали чисти места на елегантната му риза. От вътрешни двор на сградата се разнесе приглушена експлозия и завесата от растителност, която скриваше входовете, се изду като знаме под силен вятър. След секунда се издигнаха кълба задушлив дим. Еди се хвърли, върху Сузана, прикривайки я с тялото си, и върху гърба му се изсипа градушка от бетонни късчета, които за щастие бяха сравнително малки. Дочу някакви странни мляскащи звуци. Повдигна клепащи, погледна на ляво и видя как главата на джуджето се изтъркаля в канавката. Очите на малкия лорд Фаунтлерой бяха отворени, устните му бяха застинали в предсмъртна гримаса.

Дочуха се нови гласове – кресливи, изпълнени с ярост. Еди се надигна (инвалидната количка се наклони и едва не падна) и се втрени към мястото, от което беше излязло джуджето. Иззад ъгъла на зданието и през входовете изскочиха двайсетина мъже и жени, сякаш бяха зли духове, материализирали се от дима, разнасящ се след взривяването на гранатата. Повечето носеха сини забрадки и размахваха оръжията си – разнообразна (и доста жалка) колекция от ръждясали мечове, тъпи ножове и пречупени тояги. Един от мъжете воинствено размахваше чук. „Това са Младите – помисли си младежът. – Прекъснахме празненството им и са побеснели от гняв.“

Когато „симпаягите“ забелязаха Сузана и Еди, който беше прилекнал до инвалидната количка, нададоха истерични викове:

– Смърт на Беловласите! Да убием и двамата! Те довършиха Лас-тър, да ги ослепи Бог! Водачът на групата беше омотал около бедрата си парче плат, напомнящо шотландска поличка, и размахваше ятаган. Завъртя острото оръжие (като едва не обезглави дебеланата, която вървеше по петите му и която навреме успя да се наведе), сетне се спусна към Еди и Сузана. Другите го последваха с възторжени викове.

Изстрелът на револвера сякаш раздра облачното небе и куршумът отнесе част от главата на нападателя с шотландската поличка. Кръв изпръска жълтеникавото лице на жената, която само преди миг едва не беше обезглавена, и тя дрезгаво изкрещя от изненада. Останалите се втурнаха покрай нея и мъртвеца, по лицата им беше изписана жадна възбуда.

– Еди! – извика Сузана и отново стреля. Някакъв човек, издокаран с копринена пелерина и ботуши до колената, се строполи на улицата.

Младежът понечи да сграбчи рюгера и се вцепени от ужас, когато реши, че го е загубил. Ръкохватката на пистолета някак се беше плъзнала под колана на панталоните му. Той пхна ръка и дръпна силно, ала проклетото оръжие отказваше да излезе. Мерникът се беше закачил в бельото му.

Сузана изстреля един след друг три куршума. Всеки улучи целта, но това изобщо не охлади ентузиазма на нападателите.

– Еди, помогни ми!

Младежът разкъса панталоните си (внезапно му хрумна, че прилича на някакъв недоद्याн Супермен) и най-сетне успя да извади пистолета. С лявата си ръка вдигна предпазителя, подпря лакът на бедрото си и започна да стреля. Не беше необходимо да разсъждава... нито да се прицелва. Роланд ги беше учил, че по време на битката ръцете на стрелеца действат самостоятелно, сякаш са надарени с разум, и сега младежът се убеди, че това е самата истина. Всъщност от толкова малко разстояние дори слепец би улучил мишената. Сузана вече беше успяла да повали петима от нападателите; Еди покоси останалите като ураган, като за по-малко от две секунди застреля четирима.

В този момент тълпата, която в своята кръвожадна устременост действаше като един човек, се поколеба. Мъжът с чука неочаквано захвърли оръжието си и побягна, като комично се поклащаше, тъй като краката му бяха изкривени от ревматизъм. Последваха го още двама. Останалите нерешително спряха на улицата.

– Приближете се, страхливци! – процеди през зъби някакъв сравнително млад човек. Беше завързал синята забрадка около шията си като

жокей на конно състезание. От двете страни на плешивата му глава стърчаха кичури рижа коса. Сузана си помисли, че непознатият изглежда като клоуна Карабел, а Еди си каза, че човекът прилича на Роналд Макдоналд; всъщност онова, което хрумна и на двамата им, беше, че този тип е изключително опасен. Нападателят запрати към тях самоделно копие, което някога е било железен крак на креват. Оръжието изтрополи на тротоара, без да нарани онези, към които беше отправено. – Не бойте се, приятели! Последвайте ме! Ще ги заловим, ако ги нападнем заед...

– Извинявай, приятел – промърмори Еди и стреля в гърдите му.

Карабел (Роналд) политна назад и се хвана за сърцето. Втренчи в младежа широко отворените си очи, сякаш сърцераздирателно възкликна: „Не съм очаквал, че ще умра!“ Сетне ръката му се отпусна. От ъгълчето на устата му потече струйка кръв, която се стори необикновено ярка на Еди. Шепата оцелели нападатели безмълвно го наблюдаваха как падна на колене, един хукна да бяга.

– Не мърдай, кретен такъв, иначе ще видиш полянката, където свършва твоят жизнен път. – Повиши глас и продължи: – Хвърлете оръжията, момчета и момичета! Хайде, действайте.

– Ти... – прошепна умиращият. – Ти стрелец ли си?

– Да – отвърна младежът и мрачно огледа неподвижните нападатели.

– Про... прости ми – прегракнало изрече червенокосият, сетне падна по очи.

– Стрелци ли? – обади се един от малцината оцелели и по тона му личеше, че най-сетне е разбрал ужасяващата истина.

– Може да си глупак, но не си глух – сопна се Сузана, – и това все пак е нещо. – Тя вдигна револвера, който Еди знаеше, че е празен. Той се запита колко ли куршума са останали в рюгера. Нямаше представа колко се побират в пълнителя и мислено се прокле заради глупостта си... но никога не беше предполагал, че ще попадне в подобно положение. – Нали чухте заповедта, приятели? Хвърлете оръжията си. Вечеринката приключи.

Един след друг те неохотно се подчиниха. Жената, чието лице беше покрито с кръвта на предводителя с шотландската поличка, извика:

– Не биваше да убивате Уинстън, госпожо – днес му беше рожденият ден, честна дума.

– Трябвало е да си остане вкъщи и да изяде още едно парче от празничната торта – намеси се Еди. Като се имаше предвид случилото се досега, нито реплика на непознатата, нито собственият му отговор му се

сториха странни.

Сред оцелелите Млади имаше още една жена – кльощава блондинка, чиято коса падаше на цели кичури, сякаш непознатата беше болна от краста. Еди забеляза как тя крадешком се промъкваше покрай мъртвото джудже към завесата от растителност и изстреля куршум пред краката ѝ. Нямаше представа за какво му е притрябвала, но не искаше останалите да си помислят, че ще избягат безнаказано. Страхуваше се от онова, което щяха да сторят ръцете му, ако на болнавите, изплашени хора им хрумнеше да побягнат. Съзнанието му отхвърляше принципите на стрелците, но очевидно тази професия допадаше на ръцете му.

– Не мърдай, красавице! Подчинявай се на заповедите на офицера от приятелските въоръжени сили. – Погледна Сузана и изтръпна, като забеляза колко е преbledняла. – Сузи, добре ли си? – прошепна ѝ.

– Да.

– Нали няма да припаднеш? Защото...

– Няма. – Младата жена извърна към него очите си, които бяха толкова потъмнели, че напомняха отвора на пещера. – Само че... досега не бях убивала човек... нали разбираш?

„Препоръчвам ти да свикнеш“ – понечи да каже младежът, ала прехапа език и отново насочи вниманието си към петимата Млади, които стояха пред тях. Те намръщено се взираха в него и в очите им се четеше страх, но не и ужас.

„По дяволите! – помисли си той. – Повечето от тях са забравили що е «ужас», както и «тъга», и «любов». Мисля, че вече са напълно безчувствени. Прекалено дълго са живели в чистилището“

После си спомни смеха, възбудените възгласи, ръкоплясканията и промени мнението си. Все още имаше нещо, което принуждаваше „двигателите“ им да работят. Спанкър можеше да го потвърди.

– Кой е командирът ви? – попита ги, без да откъсва поглед от кръстовището зад тях в случай, че съмишлениците им се осмеляха да се върнат. Засега не виждаше и не чуваше нищо подозрително. Хрумна му, че другите Млади са изоставили приятелите си на произвола на съдбата.

Петимата неуверено се спогледаха, накрая жената, чието лице беше изпръскано с кръв, заговори:

– Ами... командваше ни Спанкър, обаче щом барабаните на боговете започнаха да бият, щом той изтегли смъртоносния жребий, та затуй го обесихме. Май Уинстън трябваше да го замести, ама вие го очистихте със скапаните си револвери. – Тя избърса кръвта от страната си, погледна дланта си, сетне намръщено извърна очи към Еди.

– Как мислиш, какво се опитваше да ми направи Уинстън със скапаното си копие? – сонна се младежът и с отвращение установи, че непознатата го е накарала да изпита вина заради постъпката си. – Може би е искал да подстриже бакенбардите ми, а?

– Убихте Франк и Ластър – продължи тя, сякаш не го беше чула, – но кои всъщност сте вие? Или сте Беловласи, което е лошо, или пък скапани чуждоземци, което е още по-страшно. Колко ли от Младите са останали в Северния град? Може би Топси морякът е оцелял, обаче не е тук, нали така? Седна си в лодката и отплава надолу по реката, да го убие Господ дано! Сузана беше престанала да слуша бръщолевенето на непознатата. Ужасеното ѝ съзнание се беше вкопчило във фразата, която жената беше изрекла преди малко: „Спанкър изтегли смъртоносния жребий...“ Спомни си разказа на Шърли Джексън, озаглавен „Лотарията“, който беше чела едно време в колежа, и разбра, че тези хора, изродени потомци на истинските Млади, живееха в кошмар, напомнящ кошмара на Джексън. Нищо чудно, че бяха неспособни на силни чувства, след като знаеха, че им предстои да участват в тегленето на ужасяващия жребий, което се провеждаше не веднъж годишно както в разказа, а два три пъти дневно.

– Но защо? – обърна се тя към жената с окървавено лице и откри, че гласът ѝ е прегракнал от ужас. – Защо го правите?

Непознатата я изгледа така, сякаш пред нея стоеше най-голямата глупачка в света.

– Защо ли? Защото не искаме призраците, които живеят в машините, да се вселят в телата на Беловласите и Младите, които са живели тук, и да ги изпратят през дупките в улиците, за да ни изядат. Та това е известно на всички...

– Призраци не съществуват-прекъсна я Сузана, но осъзна колко убедителен е тонът и. Всъщност в този свят призраците бяха навсякъде. Въпреки това продължи: – Онова, което наричате „барабаните на боговете“, е само лента със запис. Това е всичко. – Ненадейно я осени гениална мисъл и тя добави: – Хрумвало ли ви е, че Беловласите го правят нарочно? Живеят в другата част на града и в подземията, нали? Винаги са мечтали да ви прогонят, да се отърват от вас. Може би са открили как да ви накарат да свършите тяхната работа.

Изпръсканата с кръв жена стоеше до възрастен човек, който носеше (съдейки по вида му) най-старото бомбе на света и дрипави къси панталони. Той пристъпи напред и заговори на Сузана прекалено учтиво, което подчертаваше презрението му към нея:

– Грешите, госпожо Стрелец. Под Луд има много машини и всички те са обитавани от призраци – демони, които причиняват само зло на смъртните. Само те могат да възкресят мъртъвците, каквито в нашия град има в изобилие.

– Слушай, Джийвс – намеси се Еди. – Виждал ли си някога поне един от тези духове? Виждал ли ги е някой твой съгражданин?

„Джийвс“ презрително сви устни и не благоволит да отговори, но изражението му беше достатъчно красноречиво. Какво можеш да очакваш от чуждоземци, които бързат да стрелят, вместо да вникнат в същността на нещата?

Младежът реши да прекрати безсмисления спор. И без това отдавна беше разбрал, че не го бива за мисионер. Размахна пистолета към окървавената жена и заяви:

– Заедно с приятеля, който стои до теб – онзи, дето прилича на английски иконом в оставка – ще ни отведете до гарата. После ще се разделим по живо, по здраво и честно да ви кажа – изобщо няма да съжалявам, че се разделяме.

– Гара ли? – попита човекът, който приличаше на иконома Джийвс. – Какво е това „гара“?

– Заведи ни при Блейн – обади се Сузана.

Думите ѝ накараха изискания господин да изгуби самообладание – презрителното му изражение на светски човек беше заменено от неподправен страх.

– Нямате право да отидете там – извика той. – Линията се намира в забранената зона, а Блейн е най-опасният от всички призраци в Луд.

„Забранена зона ли? – помисли си Ели. – Прекрасно. Ако има такава зона, то ще се отървем от ва, тъпанари.“ Освен това се радваше да чуе, че Блейн все пак *съществува*, поне според тези хора.

Останалите мълчаливо се взираха в Еди и Сузана. Изглеждаха изумени, както биха изглеждали преродените християни, ако предприемчиви езичници им предложеха да издирят Ноевия ковчег и да го превърнат в градска тоалетна.

Младежът се прицели в челото на Джийвс и промълви:

– Ако не искаш още сега да отидеш при предтечите си, престани да се вайкаш и ни отведи където искаме.

Джийвс и окървавената жена разтревожено се спогледаха, но когато човекът с бомбето се обърна към Сузана и Еди, лицето му изразяваше отчаяна решителност.

– Застреляйте ни, щом искате. Предпочитаме да умрем, отколкото

да отидем там.

– Вие сте кретени с изсъхващи мозъци! – внезапно изкрещя Сузана.

– Никой не трябва да умира. За Бога, заведете ни където искаме.

Жената тържествено заяви:

– Ще умрем, ако се доближим до Блейн, госпожо, така си е. Той спи и всеки, който смути съня му, ще заплати с живота си.

– Успокой се, красавице – сопна се Еди. – Не можеш да усетиш аромата на кафето, ако носят ти е заврян в задника ти.

– Не разбирам какво означават думите ви – заяви непознатата със странно достойнство, което пообърка младежа.

– Означават, че може да ни заведете при Блейн, като рискувате да си навлечете гнева му, или да упорствате и да се сблъскате с гнева на Еди. Между другото, не обещавам, че веднага ще убия този приятел. Мога да стрелям така, че да го разкъсам парченце по парченце и май съм в настроение да направя точно това. Не ми харесва вашият град – музиката е отвратителна, населението страда от умствена недостатъчност, а първият човек, когото срещнахме, захвърли граната по нас и отвлече приятеля ни. Е, какво решавате?

– Защо настояваш да отидеш при Блейн? – обади се човек от тъпата. – От дълги години той не е помръднал от мястото си... дори престана да говори с различните си гласове и да се смее.

„Да говори с различни гласове ли?“ – помисли си Еди и погледна към Сузана. Тя безмълвно вдигна рамене.

– Ардис беше последният, който се осмели да отиде при Блейн – обяви жената, чието лице беше изпръскано с кръв.

Джийвс тържествено кимна.

– Ардис винаги е бил глупак, особено когато обърнеше няколко чашки повече. Блейн го попита нещо – не разбрах точно какво, май ставаше дума за някаква майка на гарваните – а когато Ардис не можа да му отговори, Блейн го уби със син огън.

– С електричество ли? – поинтересува се Еди.

Джийвс и окървавената жена едновременно кимнаха.

– Аха – промърмори непознатата, – точно така му викаха едно време.

– Не искаме да влизате с нас в леговището му – ненадейно заяви Сузана. – Заведете ни до място, откъдето да го видим. После ще продължим сами.

Жената недоверчиво я изгледа, после се заслуша в думите на Джийвс, който ѝ шепнеше нещо. Останалите стояха в неравен строй и

изглеждаха зашеметени като хора, които са оцелели след тежка бомбардировка.

Най-сетне жената вдигна поглед и промълви:

– Ще ви заведем при него... тъкмо ще се отървем от вас.

– Чувствата ни са взаимни! – възкликна младежът. – Двамата с Джийвс идвате с нас, а останалите са свободни. – Той млъкна и строго ги изгледа. – Но запомнете: ако някой се осмели да хвърли към нас копие или тухла, да стреля с лък, вашите приятели ще умрат. – Почувства колко абсурдна е заплахата му и съжали, че я е изрекъл. Тези типове, които всеки ден убиваха поне двамина от съгражданите си, изобщо не се вълнуваха от съдбата на двамата „заложници“. „Какво пък – помисли си той, докато наблюдаваше как тичешком се отдалечаваха, – казана дума, хвърлен камък. Сега не е моментът да се притесняваш за това.“

– Да тръгваме – обади се жената. – Искам час по-скоро да се отърва от вас.

– Чувствата ни са взаимни – повтори Еди.

Преди да тръгне непознатата стори нещо, което накара младежа да съжали за суровото си отношение към нея: тя коленичи, отметна косата от челото на мъртвеца и го целуна по страната, после промълви:

– Сбогом, Уинстън. Чакай ме там, където няма дървета, а водата е сладка. Със сигурност ще дойда при теб, както е сигурно, че слънцето изгрява всяка сутрин.

– Знай, че не желяех да го убивам – промълви Сузана. – Но не ми се искаше и да умра.

– Добре. – Жената обърна към нея суровото си лице, в очите ѝ нямаше сълзи. – Щом настоявате да отидете при Блейн, ще умрете. И най-вероятно смъртта ви ще бъде толкова мъчителна, че ще завидите на бедния Уинстън. Блейн е най-жестокият от всички демони в този жесток свят.

– Да тръгваме, Мод – промърмори Джийвс и ѝ помогна да стане.

– Добре, да свършваме с тях. – Тя отново се втренчи в пришълците, но в погледа ѝ се четеше странно объркване. – Проклети да са очите ми, задето ви зърнаха! Проклети да са и оръжията ви, защото те винаги са причинявали нашите беди.

„Докато разсъждавате по този начин – каза си Сузана, – неприятностите ще ви преследват още хиляда години, миличка.“

Мод забърза по Улицата на костенурката. Джийвс подтичваше до нея. Еди, който тикаше инвалидната количка, скоро се задъха и едва успяваше да ги следва. Пространствата между сградите, които приличаха

на дворци, все повече се разширяваха; зданията напомняха обвити с бръшлян къщи, разположени сред неподдържани морави и Еди разбра, че се намират в някогашен богаташки квартал. В далечината една сграда се извисяваше над другите. Беше наглед непретенциозна постройка, изградена от бели каменни блокове, покривът ѝ се поддържаше от множество колони. Младежът отново си спомни за гладиаторските филми, които беше гледал в детството си, Сузана, която беше получила образованието си в елитен колеж, си каза, че зданието ѝ прилича на Партемона. Дватама с възхищение впериха погледи в прекрасните скулптури на мечка, костенурка, риба, плъх, кон и куче, които се издигаха на ръба на покрива, и разбраха, че са се озовали точно където искаха.

Непрекъснато изпитваха неприятното усещане, че ги наблюдават множество очи, които бяха изпълнени с омраза и с учудване. Разнесе се гръм и те внезапно видяха еднорелсовата линия; която идваше от юг, сливаше се с Улицата на костенурката и се спускаше направо към гарата на Луд. Когато я приближиха, мумифицираните трупове, висящи от двете страни на улицата, започнаха да се полюшват под поривите на усилващия се вятър.

22

След като тичаха Бог знае колко време (единственото, което Джейк знаеше със сигурност, бе, че барабаните отново са престанали да бият), Гашър грубо го дръпна, за да го накара да спре. Този път момчето успя да запази равновесие. С учудване установи, че почти не се задъхваше за разлика от Гашър, който сякаш всеки миг щеше да падне изнемошял на земята.

– Пфу! Старата ми помпа отказва да действа, сладурче – запхтяно промърмори похитителят.

– Много жалко – равнодушно заяви Джейк и политна назад, тъй като Гашър силно го зашлеви.

– Сигурен съм, че и окото ти няма да мигне, ако пукна още сега. Ама няма да ти излезе късметът, пиленцето ми – старият Гашър е адски печен. Нямам намерение да умирам, въпреки че с удоволствие бих го направил в прегръдките ти.

Джейк с безразличие слушаше несвързания му брътвеж. Беше решил до края на деня да го убие. Възможно беше да загине заедно с него, но смъртта вече не го плашеше. Избърса кръвта от разцепената си устна

и огледа изцапаната си ръка, като се учудваше колко бързо желанието да убива може да завладее човешкото сърце.

Пиратът забеляза, че момчето оглежда окървавените си пръсти, и се ухили.

– Тече, а? Обещавам, че от стъблото ти ще потече още сок, ако не се държиш прилично и не внимаваш. Много да внимаваш. – Посочи към неравната калдъръмена настилка на уличката, по която вървяха. Джейк видя ръждясалия капак, прикриващ входа към шахтата, и си спомни, че наскоро беше видял надписа в металната повърхност: „Стоманолеярна «Ламерк»“.

– Виждаш ли халката отстрани? – попита Гашър. – Хвани я с две ръце и дърпай. Хайде, побързай, че ако продължаваш да се мотаеш, ще ти избия всички зъби, докато се явиш пред Тик Так.

Джейк се подчини. Хвана халката и се престори, че дърпа с всички сили. Изпитвал беше ужас, докато се движеше през лабиринта от улички, но поне се намираше на повърхността. Не можеше да си представи какво го очаква в подземния свят, където пълният мрак изключваше всяка възможност за бягство, и не възнамеряваше да провери предположенията си, освен ако не го принудеха.

Гашър не го накара да чака дълго.

– Капакът е прекалено тежък... – заговори момчето, в този момент пиратът го сграбчи за врата и го вдигна така, че лицата им се оказаха едно срещу друго. След продължителното бягане страните на Гашър бяха леко поруменели и покрити с пот, а язвите в плътта му бяха добили отвратителен жълтеникаво-морав оттенък. От отворените рани бликаха струйки от кръв и гной. За миг момчето усети зловонния му дъх, сетне Гашър го стисна за гърлото.

– Слушай, глупачето ми, слушай внимателно, защото те предупреждавам за последен път. Веднага отвори капака, иначе ще ти изтръгна езика. И хич не ми пука, ако ме ухапеш, щото кръвта ми е отровена и само след седмица на хубавото ти личице ще разцъфнат цветенца... стига да си жив дотогава. Ясно ли е, миличък?

Джейк усърдно закима. Струваше му се, че гъста сивкава мъгла обгръща лицето на Гашър, гласът му сякаш се чуваше отдалеч.

– Bravo, така те харесвам. – Пиратът го пусна и го блъсна назад, а Джейк се строполи върху капака, като жадно си поемаше въздух и се опитваше да потисне гаденето си. Струваше му се, че по гърлото му тече разтопен метал. Изплю кървава слюнка и едва не повърна, като я видя.

– Вдигни капака, сладурчето ми, и без повече приказки.

Джейк пропъзля до халката, сграбчи я и този път я дръпна с всички сили. В продължение на няколко ужасяващи секунди се изплаши, че не ще се справи. Представи си как Гашър протяга ръка и сграбчва езика му и това му даде нови сили. Усети пареща болка в кръста, по кръглият капак бавно се отмести и изскърца върху облите камъни, зейна сърповиден процеп.

– Браво, пиленце, така те искам! – окуражаващо възкликна Гашър. – Та ти си бил истински здравеняк. Хайде, продължа вай, не се отказвай.

Когато процепът се уголеми до размерите на полумесец, а Джейк си мислеше, че не ще издържи нечовешката болка в кръста, пиратът го ритна в задника и го просна на земята.

– Достатъчно – промърмори, сетне надникна в процепа. – Хайде, душичке, слез по стълбичката. – Дръж се и внимавай да не паднеш, щото металните скоби са покрити с мъх и нищо чудно да полетиш към дъното. Ако не ме лъже паметта, те са не повече от двайсетина. Щом стигнеш до най-последната, спри и ме изчакай. Може би ще се изкушиш да избягаш от стария си приятел, ама мислиш ли, че е разумно?

– Не – поклати глава момчето.

– Умник си ми ти, синко. – Устните на Гашър отново се разтегнаха в ужасяваща усмивка, разкриваща малкото останали му зъби. – Долу е тъмно като в рог, а хиляда тунела водят в различни посоки. Старият Гашър ги познава като петте пръста на ръката си, обаче ти ще се изгубиш за нула време. О, щях да забравя – там има плъхове, много големи и много гладни. Затуй те съветвам да ме почакаш.

– Добре.

Пиратът внимателно го изгледа.

– Говориш някак шантаво, ама си залагам главата, че не си от Младите. Откъде си, пиленце?

Момчето мълчеше.

– Май зверчето ти е откъснало езика, а? О, не се притеснявай – Тик Так ще те накара да проговориш. Бива си го този Тики – отвътре му идва майсторлъкът. А щом им развърже езиците, те започват да говорят толкова бързо и да крещят толкова силно, че му се налага да ги удря по главите, за да ги поуспокои. Хайде, слизай и без номера!

Отново се опита да ритне момчето, но този път Джейк успя да избегне удара. Надникна в процепа, видя железните скоби и бавно заслиза. Главата му още се намираше над тротоара, когато се дочу страхотен гръм, сякаш се беше взривила каменна грамада. Звукът се разнесе

отдалеч, ала момчето веднага разбра какво се е случило и изкрещя от мъка.

Гашър мрачно се усмихна.

– Приятелчето ти все пак е решило да те спаси, а? Ама аз веднага разбрах к'во ще направи, щото видях колко хитри са очите му. Знаех си, че ще тръгне след сочното ти дупе, така и стана. Забелязал е жиците, но не е обърнал внимание на фонтана. И ето, че с него е свършено, затова побързай, сладурче. – Понечи да ритне главата на момчето, която стърчеше над тротоара. Джейк избегна удара, но кракът му се плъзна по металната скоба и той не падна само защото се вкопчи в глезена на пирата. Вдигна очи и умоляващо го изгледа, но умиращият Гашър беше безмилостен.

– Моля те – промълви хлапакът и изхлипа. Представяше си как Роланд лежи мъртъв под огромните каменни блокове. Спомни си и думите на Гашър, че ако фонтанът се взриви, от него щяло да остане само мокро петно.

– Моли се колкото искаш, сърчицето ми, обаче каква полза? Състраданието си остава от другата страна на моста. А сега слизай, че ще ти изкарам мозъка през ушите.

Джейк се подчини. Когато стигна до застоялата вода на дъното, вече не му се плачеше. Сведе глава и зачака Гашър да го отведе на среща със съдбата му.

23

Роланд едва не връхлетя върху кръстосаните проводници, което щеше да срути върху главата му планината от боклуци, но когато видя висящия фонтан, насмешливо си помисли, че това е пълен абсурд – подобен капан можеше да бъде заложен само от наивно дете. Корт беше учил бъдещите стрелци винаги да оглеждат окръжаващото ги пространство по сектори, особено ако се намират на вражеска територия.

– Спри! – нареди той на зверчето, като повиши глас, за да надвика грохота на барабаните.

– При – съгласи се Ко, сетне впери поглед в далечината и добави: – Ейк!

– Да, отиваме при него. – Стрелецът още веднъж огледа мраморния фонтан, после се залови да търси механизма, който задействаше капана. Забеляза, че са два. Навярно някога са били успешно замаскирани под

големите камъни, ала тези времена отдавна бяха отминали. Той се наведе и заговори на животинчето, което беше вдигнало глава и го гледаше в очите: – Сега ще те взема на ръце. Моля те да не мърдаш, Ко.

– Ко!

Роланд го прегърна. Отначало зверчето се напрегна и се опита да се изтръгне от ръцете му, сетне се успокои и се отпусна. Страхуваше се от човека, който не беше Джейк, но очевидно се беше примирило с положението. За кой ли път Стрелецът се учуди от интелигентността му.

Сграбчил животинчето в прегръдките си, той премина под фонтана, като внимаваше да не настъпи двата черни камъка. Щом се озоваха на безопасно разстояние, се наведе и пусна Ко. В този момент барабаните престанаха да бият.

– Ейк! – нетърпеливо се обади зверчето. – Ейк-Ейк.

– Да, ще отидем при него, но преди това трябва да свърша нещо.

Отведе го още няколко метра по-навътре в прохода, сетне се наведе и грабна парче бетон. Замислено го прехвърли от едната в другата си длан, в този миг от изток се разнесе изстрел от пистолет. Грохотът на барабаните, усилян от високоговорителите, беше заглушил шума от битката на Сузана и Еди с бандата на Младите, но Роланд съвсем ясно чу изстрела и се усмихна – беше сигурен, че отрядът на Дийн е открил гарата – първата добра новина през този ден, който вече му се струваше безкраен.

Обърна се и хвърли парчето бетон. Прицелил се беше точно, както в случая, когато бе запратил камък към старинния светофар на кръстовището в Ривър Кросинг. „Снарядът“ улучи в центъра една от металните пластини, разнесе се звук като от опъната струна – ръждясалият проводник се скъса. Мраморният фонтан се наклони, но в продължение на няколко секунди не падна, тъй като вторият кабел още го поддържаше. Роланд си помисли, че човек с по-бързи реакции спокойно би могъл да се спаси. Сетне въжето се скъса и фонтанът полетя надолу като огромна розова канара.

Стрелецът бързо приклепна зад купчина ръждясали метални греди. Ко скочи на скута му, когато фонтанът с оглушителен грохот се стовари върху уличното платно. Във въздуха полетяха мраморни отломки, някой бяха с размерите на лека кола. По-малки парченца обсипаха лицето на Роланд и гърба на животинчето. Стрелецът машинално почисти козината му, сетне огледа образувалата се барикада и си помисли: „Не ще можем да използваме този път на връщане.“ Проходът, който поначало беше много тесен, сега беше напълно блокиран.

Роланд се питаше дали Джейк е чул грохота и какво си е помислил. Реакцията на Гашър не го интересуваше – навярно похитителят щеше да реши, че преследвачът е бил смазан от фонтана – всъщност Стрелецът искаше именно това. Но дали и Джейк щеше да стигне до същия извод? Момчето беше умно и едва ли щеше да повярва, че един стрелец може да попадне в толкова примитивен капан, но може би съзнанието му беше замъглено от заплахите на пирата. Във всеки случай вече беше късно за размисли и догадки. Стрелецът знаеше, че ако отново трябва да мине по този път, щеше да постъпи по същия начин. Гашър, който беше на прага на смъртта, беше доказал, че е смел и лукав като хищник. Ако бдителността му беше притъпена, то Роланд беше постъпил правилно. Изправи се на крака и промълви:

– Ко, търси Джейк.

– Ейк! – Животинчето протегна дългата си шия, завъртя се в кръг и започна да души земята. Когато долови миризмата на момчето, се втурна напред, а Стрелецът го последва. След десет минути Ко спря пред железния капак, закриващ шахтата, задуши около него, после погледна към Роланд и изляя.

Стрелецът се отпусна на коляно и внимателно огледа следите от стъпки, както и дълбоките драскотини върху каменната настилка на улицата. Те означаваха, че капакът често е отместван. Присви очи, когато забеляза кървавата слюнка в пролуката между камъните, и промърмори:

– Мръсникът продължава да го бие.

Отмести капака, погледна надолу в мрака, сетне развърза каишките от необработена кожа, с които „закопчаваше“ ризата си. Вдигна животинчето и го пхна в пазвата си. Ко се озъби и Роланд почувства как за миг острият нокти на зверчето се забиха в корема и гърдите му. Сетне Ко ги прибра и надникна от пазвата, задъхвайки се като парен локомотив. Стрелецът чувстваше биенето на сърцето му, притиснато до неговото. Порови в чантата си и откри още по-дълъг ремък.

– Налага се да ти сложа каишка. Не ми се иска да го правя и знам, че няма да ти хареса, но долу е много тъмно.

Завърза двата ремъка, направи примка на единия край и я надяна на шията на животинчето. Очакваше, че Ко отново ще се озъби и дори ще се опита да го ухапе, ала се беше излъгал. Зверчето само го изгледа и нетърпеливо изляя:

– Ейк!

Стрелецът захапа свободния край на импровизираната каишка и

седна на ръба на канализационната шахта... ако това изобщо беше шахта. Протегна крак и стъпи върху първата от скобите в стената, които заместваха стъпалата. Заслиза бавно и предпазливо... сега повече от всякога чувстваше липсата на отрязаните си пръсти, а металните скоби бяха хлъзгави от смазката и бяха покрити с нещо влажно, което навярно беше мър. Ко се беше сгушил в пазвата му и се задъхваше. Златистите окръжности около очите му проблясваха в мрака като медальони.

Най-сетне кракът на Стрелеца с плясък потъна в застоялата вода на дъното на шахтата. За миг той вдигна глава към бледата светлина над него, напомняща дребна монета. „Оттук започва най-трудното“ – помисли си той. В тунела беше топло и влажно, разнасяше се неприятна миризма като в гробница. Някъде наблизко монотонно капеше вода. Роланд долови глухото ръмжене на двигатели. Извади зверчето от пазвата си и го опусна в плитката вада, която бавно течеше по дъното на тунела.

– Сега всичко зависи само от теб – прошепна му. – Търси Джейк, момко. Търси Джейк.

– Ко! – излая животинчето и зашляпа през водата, а главата му на дългата шия, която въртеше ту на едната, ту на другата страна, напомняше на махало. Роланд го последва, като уви края на кожената каишка около китката на осакатената си ръка.

24

Гарата, която се оказа достатъчно голяма, че да я възприемат като собствено име, беше разположена в центъра на площад пет пъти по-голям от онзи, на който се издигаше повредената статуя. Когато я разгледа по-внимателно, Сузана осъзна колко стари, сивкави и неподдържани са останалите сгради в Луд. Гарата сякаш блестеше от чистота: нямаше ги пълзящите растения, обвиващи другите здания, ослепително белите стени и колони не бяха надраскани с графити. Нямаше и следа от жълтеникавия прах, който вятърът донасяше от равнините и който покриваше всичко в града. Когато се приближиха, Сузана разбра причината – от двете страни на сградата се спускаха мощни водни струи, които бликаха от тръби, скрити в стрехите, обковани с медни плоскости. На интервали от няколко минути по стъпалата бликаше вода и ги превръщаше в малки водопади.

– Майчице! – възкликна Еди. – В сравнение с това чудо нюйоркската Гранд Сентръл прилича на автобусна спирка в някое забутано градче

на гъза на географията.

– Истински поет си, скъпи – сухо отбеляза Сузана.

Стъпалата, които обкръжаваха цялото здание, водеха към огромно фоайе. Завесата от пълзящи растения липсваше, но те не успяха да надникнат вътре, тъй като надвисналият покрив хвърляше голяма сянка. Сградата беше обкръжена от тотемите на Лъча, но на четирите ъгъла се издигаха статуи на същества, които Сузана беше виждала единствено в кошмарите си и се надяваше да не срещне никога: ужасяващи каменни дракони с люспести туловища, закривени нокти като на грабливи птици и жадни, всевиждащи очи.

Еди докосна рамото ѝ и ѝ направи знак да погледне нагоре. Сузана се подчини... и почувства, че се задушава. На върха на покрива, издигайки се над драконоподобните чудовища и тотемите на Лъча, сякаш властваше над тях, се извисяваше златна статуя на воин, висока най-малко осемнадесет метра. Износената каубойска шапка на мъжа беше килната на тила и откриваше челото му, набраздено с бръчки – спомен от изминалите години и преживените трудности; на гърдите му висеше триъгълна кърпа, сякаш човекът я беше свалил, след като дълго време беше предпазвала лицето му от праха. В едната си ръка той стискаше револвер, в другата – нещо подобно на маслиново клонче.

На покрива на Гарата се издигаше излят от злато Роланд.

„Грешеш – каза си Сузана и се опита да си поеме въздух. – Не е Роланд... въпреки че в известен смисъл е именно той. Този човек е бил стрелец и навярно е загинал преди повече от хиляда години, а приликата между него и Роланд е същността на *ка-тет*, която трябва да научиш.“

От юг се разнесоха гръмотевици, напомнящи на топовни гърмежи. Мълнии прорязваха облаците, които бясно се носеха по небето. Младата жена съжеляваше, че няма достатъчно време да разгледа златната статуя на покрива и каменните животни, които заобикаляха сградата – стори ѝ се, че върху всяко бяха издялани някакви думи, които можеха да ѝ дадат полезни сведения; ала сега нямаха време за губене.

На мястото, където Улицата на костенурката се вливаше в площада на Гарата, напречно на платното се простираше широка червена ивица. Мод и човекът, когото Еди беше нарекъл Джийвс, спряха на почтено разстояние от червената линия.

– Няма да направя нито крачка повече – отсеке жената. – Сигурно ще ни заплашите със смърт, но рано или късно всеки човек умира. Предпочитам да загина, без да прекрача червената линия. Не искам да си навлека гнева на Блейн заради някакви чуждоземци.

– Аз също – промърмори Джийвс. Беше свалил прашното си бомбе и го притискаше към голите си гърди. Лицето му беше изкривено от суверен страх.

– Добре – каза Сузана. – Веднага изчезвайте.

– Ще ни застреляте в гръб, щом се обърнем – прошепна мъжът с треперещ глас. – Залагам си главата, че точно това ще направите.

Мод поклати глава. Засъхналите струйки кръв бяха превърнали лицето ѝ в гротескова маска.

– Знам едно – няма на света стрелец, който да убива хората, когато са с гръб към него.

– Нима си сигурна, че тези двамата се стрелци? Защо да вярваме на думите им?

Жената посочи към големия револвер с износена ръкохватка от сандалово дърво, който Сузана здраво стискаше. Джийвс погледна към оръжието... и след секунда протегна ръка на Мод. Когато тя я пое, Сузана внезапно осъзна, че тези двамата изобщо не изглеждаха като опасни убийци. Приличаха по-скоро на Хензел и Гретел, отколкото на Бони и Клайд. Бяха уморени, изплашени и объркани; толкова дълго се бяха лутали без посока във вековната гора, че неусетно бяха остарели. Омраза-та ѝ изчезна и беше заменена от съжаление и неопишуема тъга.

– Сбогом – промълви тя. – Вървете по пътя си и не се бойте нито от мен, нито от моя мъж.

Мод кимна.

– Вярвам, че няма да ни причините зло. Прощавам ти, задето застреля Уинстън. Чуй какво ще ти кажа и слушай внимателно: не се доближавайте до Гарата. Не зная за що искате да се срещнете с Блейн, но каквито и да са причините, те не са достатъчно сериозни, за да се обречете на сигурна смърт.

– Нямаме избор – намеси се Еди, а над тях отново се разнесе гръм, сякаш потвърждаваше думите му. – А сега ми позволете да ви обясня нещо. Нямам представа точно какво се намира под Луд, но съм сигурен, че барабаните, от които толкова се страхувате, са част от песен, а записът е бил направен в света, от който идваме двамата с жена ми. – Погледна към смаяните им лица и раздражено вдигна ръка. – Боже мой, нима не разбирате, че взаимно се избивате заради някаква песен, която дори не е била записана на малка плоча.

Сузана го докосна по рамото и прошепна името му. За миг гой не ѝ обърна внимание, като местеше погледа си ту към Мод, ту към човека с бомбето.

– Искате ли да видите чудовища? Тогава хубавичко разгледайте себе си; а когато се върнете в онази лудница, която наричате свой дом, разгледайте приятелите и роднините си.

– Не разбираш... – прошепна Мод. Потъмнелите ѝ очи бяха печални. – Но скоро и това ще се случи, да, със сигурност ще се случи.

– Вървете си – кротко каза Сузана. – Няма смисъл да разговаряме, вие не чувате думите ми. Вървете по пътя си и си спомнете лицата на бащите си, защото мисля, че отдавна сте ги забравили.

Мод и Джийвс се обърнаха и тръгнаха обратно към града, без да промълвят нито дума. Въпреки уверенията на Сузана, че няма да ги застреля в гръб, от време на време се обръщаха. Продължаваха да се държат за ръце като Хензел и Гретел, които се бяха загубили в голямата тъмна гора.

– Искам да се махна от тук – промърмори Еди. Спусна предпазителя на рюгера, пхна оръжието в колана си, сетне потърка зачервените си клепащи. – Искам да се махна оттук, само за това мисля.

– Споделям чувствата ти, красавце. – Очевидно Сузана се страхуваше, но младежът забеляза предизвикателно вдигнатата ѝ брадичка. – На лицето ѝ беше изписано изражение, което той вече добре познаваше и заради което я обичаше. Постави ръце на раменете ѝ, наведе се и я целуна, без да обръща внимание на обкръжаващия ги странен свят или на приближаващата се буря. Когато се отдрпна, забеляза, че в очите на Сузана играят закачливи пламъчета.

– Майчице! С какво съм заслужила толкова страстна целувка?

– Обичам те. Мисля, че повече обяснения са излишни.

Погледът ѝ се смекчи. За миг се изкуши да сподели с него тайната, която пазеше... или не пазеше, но реши, че това не е най-подходящият момент. Нямахше време да му каже, че може би е бременна, както нямахше време да прочете думите, издълбани в каменните тотеми. Ето защо само промърмори:

– Престани, Еди.

– Ти си най-хубавото, което някога ми се е случило – продължи младежът. Лешниковите му очи не се откъсваха от лицето ѝ. – Не ме бива да говоря нежности, май станах доста суров по време на съвместния ми живот с Хенри, но съм напълно искрен. Мисля, че те обикнах, защото беше олицетворение на всичко онова, от което ме лиши Роланд – най-вече Ню Йорк – ала сега чувствата му са още по-силни, тъй като вече не искам да се върна в нашия свят. А ти?

Младата жена погледна към Гарата. Страхуваше се от онова, което

може би ги очакваше там... и все пак... Отвърна на погледа му и промълви:

– Не изпитвам желание да се върна. Искам да прекарам остатъка от живота си движейки се напред, стига ти винаги да бъдеш до мен. Обаче е странно, че си ме обикнал заради онова, което Роланд ти е отнел.

– Защо е толкова странно?

– Защото се влюбих в теб, когато ме освободи от Дета Уокър. – Тя замълча, замисли се, сетне поклати глава. – Всъщност всичко е много по-сложно. Влюбих се в теб, защото ме освободи от двете мръсници. Едната беше невъзпитана, обичаше да дразни мъжете и да краде. Другата бе самодоволна и надута пуританка. Харесвам Сузана Дийн много повече от онези двете и вечно ще ти бъда благодарна, задето ги прогони.

Този път тя протегна ръка, притисна я до страната му, покрита с набола брада, притегли го към себе си и нежно го целуна. Когато Еди докосна гърдата ѝ, тя дълбоко въздъхна и покри дланта му със своята, после промълви:

– По-добре да тръгваме, или ще легнем сред улицата, където има опасност да се намокрим.

Еди за последен път огледа мълчаливите кули, прозорците без стъкла, стените, обрасли с пълзящи растения. След няколко секунди кимна.

– Права си. Мисля, че този град е обречен да загине.

Тласна напред инвалидната количка и двамата изтръпнаха, когато колелата преминаха през червената линия – страхуваха се, че ще задействат капан, поставен преди хилядолетия, и ще умрат. Еди избута количката на площада, а когато приближиха Гарата, заваля студен дъжд, понесен, от вятъра.

Дори не подозираха, че се е разразила първата от великите есенни бури в Средния свят.

25

Щом се озоваха във вонящия мрак на подземните канали, Гашър престана да се движи с убийственото темпо, което беше наложил, докато се движеше на повърхността. Това едва ли се дължеше на тъмнината. Похитителят действително познаваше маршрута като пръстите на ръката си и сякаш се беше успокоил, че Роланд е загинал в смъртоносния капан.

Ала Джейк започваше да се съмнява. Ако Роланд беше видял капана с проводниците, който беше много по-трудно забележим от следващия, не би могъл да пропусне мраморния фонтан. Момчето предполагаше, че Стрелецът нарочно е съборил каменната грамада, за да заблуди Гашър и да го накара да забави ход. Съмняваше се, че Роланд ще успее да ги последва през подземния лабиринт (тъмнината щеше да му попречи, макар да притежаваше изключителна интуиция), но на сърцето му олекна като знаеше, че приятелят му не е загинал, докато се е опитвал да удържи на думата си.

Завиха надясно, наляво, отново наляво. Сетивата на Джейк се изотриха, за да компенсират загубата на зрителни възприятия, и той смътно забеляза други тунели. Грохотът на задъхващи се двигатели ту се усиливаше, ту отслабваше, когато коридорът, образуван от каменните основи на зданията, се стесняваше. Духаше непрестанен вятър, който понякога беше топъл, после ставаше леден. Стъпките им отекваха, докато прекосяваха перпендикулярни тунели, от които се разнасяха зловонни изпарения. Веднъж Джейк едва не си разби главата в някакъв метален предмет, който стърчеше от тавана. Опипа го и разбра, че вероятно беше воден кран. След това страховито преживяване продължи напред, като протягаше ръце, за да избегне нови стълкновения с невидими предмети.

Гашър го направляваше с удари ту по едното, ту по другото рамо, все едно, че беше впрегатно животно. Движеха се бързо, но без да тичат. Пиратът се беше поокопитил дотолкова, че затананика, сетне запя с неочаквано мелодичен теноров глас:

Тра-ла-ла, тра-ла-ла,
щом си намеря работа, ще ти купя халка.
Само да пипна с ръчици
твоите палави ципи...
Тра-ла-ла, тра-ла-ла,
искам да си поиграя с твоята тра-ла-ла.

Изпя още пет-шест куплета с подобно дълбокомислено съдържание, после нареди на момчето:

- А сега е твой ред, малкия.
- Не знам никакви песни – задъхано отвърна Джейк.

Всъщност дишането му почти не беше затруднено, но искаше да заблуди похитителя си. Нямаше никакъв план, но положението му беше толкова безнадеждно, че трябваше да опита всичко, за да се спаси.

Гашър го блъсна толкова силно в гърба, че момчето едва не се просна в мръсната вада, която течеше по тунела.

– Гледай да се подсетиш, сладурчето ми, за да не ти счупя гръбнака! – Той замълча, сетне добави: – Тук е пълно с призраци, момче. Живеят в шибаните машини, така да знаеш. Пеенето ги прогонва, не си ли чувал? А сега пей!

Джейк трескаво напрегна паметта си – не му се искаше да изтърпи втори подобен удар – и си спомни песничка, която беше научил по време на дневния летен лагер, когато бе седем-осемгодишен. Закреся в мрака, като слушаше как ехото от гласа му се мята между плясъка на водата, отекването на капките и приглушения грохот на двигателите:

Моето гадже е супер,
защото е нюйоркска кукла.
Купувам ѝ каквото мога,
за да бъде по най-последната мода.
Бедрата ѝ са като кораби бойни,
за нея нищо не ми се свида,
парици пръскам до захлас.
Моето гадже е супер,
защото е филаделфийска кукла.
Купувам ѝ каквото мога,
за да бъде по най-последната мода.
Само като ѝ погледна, очите,
дето са колкото две големи пити,
за нея нищо...

Гашър го сграбчи за ушите, сякаш бяха дръжки на тенджерата, и го накара да спре.

– Пред теб има дупка. Като ти слушах гласа, си рекох, че ще направя услуга на човечеството, ако те оставя да се бухнеш в ямата, ама това няма да се хареса на Тик Так, така че ще поживееш още малко. – Пусна ушите му, които горяха като ожулени от коприва, и го сграбчи за яката. – А сега се наведи, докато напипаш стълбата от другата страна. Гледай да не паднеш, че да повлечеш и двама ни.

Джейк предпазливо се наведе и протегна ръка – изпитваше ужас при мисълта, че ще падне в невидима яма. Докато опипом търсеше стълбата, почувства повей на топъл, чист и почти ароматен въздух, видя над себе си проблясване на бледорозова светлина. Докосна желязна скоба в стената и се вкопчи в нея. Раните от ухапването отново се отвориха и

той почувства, че по дланта му потече топла кръв.

– Намери ли я? – обади се Гашър.

– Да.

– Слизай тогава. Какво чакаш, да те вземат дяволите? – Похитителят пусна яката му, а момчето си го представи как замахва с крак, готов да го изрита в ямата. Побърза да прекрачи пролуката, от която бликаше розовото сияние и заслиза по стълбата, като се стараеше да не използва наранената си ръка. Този път металните скоби не бяха покрити с машинно масло, нито бяха обраснали с мъх или пък разядени от ръжда. Шахтата беше много дълбока и докато Джейк бързо се спускаше надолу, страхувайки се Гашър да не настъпи пръстите му с тежките си подметки, внезапно си спомни филм, който някога беше гледал по телевизията и който се наричаше „Пътешествие до центъра на земята“.

Грохотът на двигателите и розовият проблясък се усилваха. По звуца личеше, че машините не са в ред, но изостреният слух на Джейк му подсказа, че бяха в по-добро състояние от онези на повърхността. Когато най-сетне стигна до долу, откри, че дъното е сухо. Новата хоризонтална шахта беше висока около метър и осемдесет, а стените ѝ бяха облицовани с листове неръждаема стомана. Коридорът се простираше в две посоки докдето погледът му стигаше, и беше прав като струна. Интуитивно, без изобщо да мисли за това, момчето разбра, че тунелът (намиращ се на двадесетина метра под Луд) следва пътя на Лъча. А някъде напред (Джейк беше сигурен, макар да не знаеше защо) над тунела се намираще влакът, който търсеха.

Точно под тавана върху двете стени бяха монтирани вентилационни решетки – през тях чистият и ароматен въздух проникваше в шахтата. От някои решетки като синьо-синкава брада висеше мъх, но повечето още бяха чисти. Под всяка втора бяха нарисувани жълта стрелка и странен символ, наподобяващ буквата t. Стрелките посочваха към направлението, по което се движеха Гашър и Джейк.

Розовото сияние бликаше от стъквени тръби, които бяха прикрепени в паралелни редици към тавана. Някои – например всяка трета – не светеха, други от време на време помръкваха, но поне половината още работеха. „Неоново осветление – смаяно си помисли момчето. – Ама че изненада!“

Гашър скочи от стъпалото и застана до него. Ухили се, когато забележа изумлението му.

– Страхотно е, а? Хладно през лятото, топло през зимата. Има толкова храна, че петстотин души не могат да я изядат за петстотин години.

Ама знаеш ли какво е най-готиното?

Джейк поклати глава.

– Скапаните Млади хабер си нямат, че това място го има. Тъпаците си мислят, че тук живеят чудовища. Не можеш ги накара да се приближат до капак на канализационна шахта.

Отметна глава и злобно се закиска. Момчето не се засмя, макар някакъв равнодушен глас дълбоко в съзнанието му да нашепваше, че е разумно да се присъедини към веселието на похитителя си. Но не го направи, защото знаеше как се чувстваха Младите. В канализацията под града действително живееха чудовища – тролове, таласъми и какви ли още не страховити същества. Самият той беше пленник на едно от тях. Гашър го блъсна наляво.

– Побързай, почти стигнахме.

Затичаха се, а ехото от стъпките им ги преследваше като глутница вълци. След петнадесетина минути Джейк видя на около двеста метра пред тях херметично затварящ се люк. Когато приближиха, забеляза стърчащото кранче на клапана. На стената вдясно висеше устройство, подобно на домофон.

– Чакай да си поема дъх – изпъшка Гашър, като стигнаха до вратата в дъното на тунела. – Множко ми дойде, щото съм само един стар и болен човек. – Натисна бутона на домофона и задъхано извика: – Хванах го, Тик Так. Хванах го и го доведох цял и невредим. Косъм не е паднал от главата му. Обещах и си удържах на думата. „Довери се на Гашър – казах ти, – щото той ще ти доведе пиленцето.“ А сега отваряй!

Свали пръста си от бутона и нетърпеливо погледна към вратата. Кранът, чрез който се задействаше механизмът, остана неподвижен. От домофона се разнесе студен глас:

– Кажы паролата.

Гашър се намръщи, почеса се по брадичката с дългия си мръсен нокът, после повдигна превръзката от окоото си и избърса жълтеникавата слуз, която се беше събрала в кухината.

– Тик Так все ни тормози с неговите пароли – промърмори на Джейк. Изглеждаше едновременно разтревожен и разгневен. – Страхотното копеле е, ама взе да прекалява, ако питаш мен.

Отново натисна бутона и изкрещя:

– Не се занасяй, Тик Так. Щом не познаваш гласа ми, сигурно трябва да се снабдиш със слухово апаратче.

– Познавам го – отвърна провлаченият глас. На Джейк му се стори, че чува гласа на Джери Рийд, който изпълняваше главната роля в

„Смоуки и бандита“. – Но не знам кого си довел, нали така? Може би си забравил, че камерата за външно наблюдение се повреди още миналата година? Кажй паролата или завинаги ще останеш отвън.

Пиратът бръкна в носа си, извади зеленикав сопол и го залепи на решетката на микрофона. Джейк безмълвно наблюдаваше детинската му проява на раздразнение и чувстваше, че всеки момент ще избухне в истеричен смях. Нима бяха изменили безкрайния път през лабиринта, зареден с опасни капани, и през тъмните тунели, за да останат пред херметическата врата, защото похитителят му беше забравил паролата?

Гашър намръщено го изгледа, сетне свали от главата си жълтата кърпа, която беше просмукана с пот. Оказа се, че е почти напълно плешив, с изключение на няколко щръкнали кичури къса черна коса, наподобяващи таралежови бодли. Над лявото му слепоочие имаше дълбок белег. Порови в кърпата, измъкна парче хартия и промърмори:

– Благословен да е Хутс. Грижи се за мене както трябва, не ме оставай да закъсам.

Загледа се в хартийката, като я обръщаше ту от едната, ту от другата страна, после я подаде на момчето и зашепна, сякаш Тик Так можеше да го чуе, въпреки че бутонът не беше натиснат:

– Нали си истински малък джентълмен, а? Първото, на което учат малкия джентълмен, след като са му набили в главата да не яде пастата за зъби и да не пикае по ъглите, е да чете. Прочети ми какво пише тук, щото думата направо ми е изскочила от главата.

Момчето взе листчето, погледна го, сетне отново вдигна очи към Гашър и с привидно равнодушие промърмори:

– Ами ако откажа?

За миг пиратът остана безмълвен – толкова голяма беше изненадата му – после злобно се усмихна и отговори:

– Няма страшно – ще те хвана за шията и ще блъскам главата ти във вратата. Съмнявам се, че ще кандардисам стария Тики да ме пусне – Бога ми, бая се е изплашил от твоя як приятел – ама ще ми стане хубаво на душата, като видя как мозъкът ти тече по вратата.

Джейк се замисли; усещаше как истеричният смях все още напират в гърлото му. Този Тик Так действително беше страхотен и хората му служеха вярно. Дори Роланд да беше заловил Гашър, едва ли щеше да го накара да издаде паролата, още повече, че пиратът скоро щеше да умре от коварната болест. Единствената грешка на Тик Так се състоеше в това, че не беше взел предвид отслабващата памет на Гашър.

„Не се смей. Ако се разсмееш, той наистина ще разбие главата

ти.“

Въпреки смелите си думи похитителят наблюдаваше момчето с нескрита тревога и Джейк разбра нещо много важно, което в бъдеще можеше да се окаже полезно: Гашър не се страхуваше от смъртта, но се боеше от унижението.

– Добре – спокойно каза той. – На листчето е написано „щедрост“.

– Веднага ми го дай! – Похитителят грабна бележката и я пхна под жълтата кърпа, която повторно беше омотал около главата си. После отново натисна бутон и изрева в микрофона: – Тик Так, още ли си там?

– А къде другаде да бъда? Може би смяташ, че съм предприел околосветско пътешествие, а? – В гласа му прозвучаха присмехулни нотки.

Гашър се изплезил на домофона (момчето забеляза, че езикът му е безелникав), но заговори любезно, дори угоднически:

– Паролата е „щедрост“ и да пукна, ако не ми харесва. А сега ме пусни, по дяволите!

– С удоволствие – отговори невидимият му събеседник. Някъде наблизко заработи двигател и неочакваният шум накара Джейк да подскочи от изненада. Колелото в центъра на вратата се завъртя. Когато спря, Гашър го хвана здраво, дръпна го към себе си, после сграбчи ръката на Джейк и щом прекрачиха прага, се озоваха в най-необикновената стая, която момчето беше виждало.

26

Стрелецът бавно слизаше по металните скоби, а розовото сияние сякаш се усиливаше. Ко надничаше от разкопчаната му риза; протягаше дългата си шия и душеше топлия въздух, който влизаше в шахтата през вентилационните отвори. Докато се движеха през тъмните тунели, Роланд беше принуден изцяло да се осланя на обонянието на животинчето и се опасяваше, че Ко ще загуби следата на Джейк във водата, която течеше на дъното... ала щом чу как Гашър запя, последван от Джейк, той се успокои. Зверчето не го беше подвело.

Ко също беше чул пеенето. До този момент се движеше бавно и непрекъснато се оглеждаше, дори от време на време се връщаше, за да се убеди, че не е сгрешил пътя, но когато чу гласа на Джейк, хукна, изпъвайки докрай кожената каишка. Роланд се страхуваше, че животинчето радостно ще излае „Ейк! Ейк!“; но Ко мълчеше. В мига, когато стигнаха до шахтата, която водеше към долните етажи на кошмарния

лабиринт, Стрелецът чу звук от друга машина (може би беше помпа), последван от дрънченето на затваряща се метална врата.

Спусна се в квадратния тунел и за миг погледът му беше привлечен от двойните редици светещи тръби. Забеляза, че в тях горяха блатни огньове, също като в надписа над бара на Балазар в Ню Йорк. Внимателно разгледа вентилационните отвори под самия таван и стрелките, които бяха нарисувани под тях, сетне свали каишката на Ко. Животинчето нетърпеливо тръсна глава – очевидно се радваше, че отново е свободно.

– Близо сме – прошепна му Стрелецът. – Ето защо трябва да пазим тишина. Разбираш ли, Ко? Не бива да вдигаме никакъв шум.

– Ум! – дрезгаво прошепна зверчето, което при други обстоятелства навярно щеше да разсмее Роланд.

Той пусна животинчето и Ко се впусна да бяга по тунела, като не преставаше да души стоманената настилка. Стрелецът го чуваше как тихичко си повтаря „Ейк! Ейк! Ейк!“ Той извади револвера си и го последва.

27

Еди и Сузана смаяно продължаваха да разглеждат убежището на Блейн, когато небето сякаш се отвори и рукна проливен дъжд.

– Сградата е страхотна, но има един недостатък – пропуснали са рампата за инвалидни колички – извика младежът, повишавайки глас заради шума от дъжда и трясъка на гръмотевиците.

– Няма значение – нетърпеливо каза Сузана и се измъкна от количката. – Да побързаме да влезем, иначе ще станем вир-вода.

Еди колебливо погледна към стъпалата, водещи към зданието. Не бяха високи, ала бяха много.

– Ще се справиш ли, скъпа?

– Искаш ли да се състезаваме, бяло момче? – извика тя и с невероятна ловкост и бързина се „заизкачва“ по стъпалата, като си помагаше с ръце.

За малко наистина щеше да го изпревари, тъй като младежът трябваше да влачи тежката инвалидна количка. Когато се озоваха на най-горното стъпало, двамата се задъхваха, а от мокрите им дрехи излизаше пара. Еди хвана младата жена под мишниците, повдигна я, но вместо да я постави на количката, я задържа в прегръдките си. Внезапно я пожела, което при дадените обстоятелства беше абсурдно.

„Дръж се, момче – помисли си. – Мислиш за секс, защото успя да се добереш жив дотук.“

Сузана навлажни с език долната си устна, пъкна пръсти в косата му и шеговито я подръпна. Еди усети болка, но същевременно изпита удоволствие.

– Видя ли, че те изпреварих, бяло момче – дрезгаво прошепна тя.

– Не ставай смешна – аз те изпреварих, и то с няколко сантиметра.

– Опита се да говори небрежно, но не можа да скрие от нея, че се задъхва.

– Може би... но си накрая на силите си. – Тя плъзна ръка между краката му, закачливо се усмихна и добави: – Мисля, че на това място силата ти не е изцедена...

Думите ѝ бяха прекъснати от оглушителен гръм. Двамата изплаше-но подскочиха, сетне се разсмяха.

– Престани – промърмори Еди. – Едва ли си избрала най-подходящия момент... това е истинска лудост.

Тя мълчаливо го стисна още веднъж, после отново сложи ръка на рамото му. За миг младежът изпита горчиво разочарование, после я настани в количката и побърза да изтика металното приспособление под стряхата. Стори му се, че Сузана също е разочарована.

Когато се озоваха на сушина, той спря и двамата се обърнаха. Площадът, Улицата на костенурката и целият град изчезнаха зад издуващата се сива завеса. Еди не съжаляваше. Беше сигурен, че Луд няма да намери място във въображаемия му албум, където съхраняваше скъпи спомени.

– Погледни – прошепна спътницата му. Посочваше към огромна рибешка глава, която напомняше главите на чудовищните дракони, украсяващи ъглите на сградата. От устата ѝ като сребрист поток бликаше вода.

– Май дъждът няма скоро да спре – отбеляза Еди.

– Да. Ще вали, докато му омръзне, после ще продължи още няколко дни ей-така, напук. Възможно е да не спре седмица или месец. Всъщност това едва ли трябва да ни безпокои – представи си, че Блейн не ни хареса и ни изпече. Стреляй веднъж, скъпи, за да съобщим на Роланд, че сме открили онова, което търсехме. После ще се поразходим и ще поогледаме.

Еди насочи рюгера към сивото небе и натисна спусъка. Роланд, който се намираще на около два километра от Гарата, докато следваше Джейк и Гашър в пълния с клонки лабиринт, чу изстрела. За миг

младежът остана неподвижен, опитвайки се да си внуши, че всичко ще бъде наред, че сърцето му греша, когато му подсказва, че никога повече няма да видят Стрелеца и момчето. После спусна предпазителя, затъкна пистолета в колана си и се върна при Сузана. Обърна инвалидната колелечка и я забута по обградената с колони галерия, която водеше към вътрешността на сградата. Междувременно Сузана презареди револвера на Роланд.

Дъждът барабанеше по покрива и звукът беше някак тайнствен и призрачен, дори тътенът на гръмотевиците беше приглушен. Поддържащите колони имаха диаметър около три метра и бяха полускрити в мрака. Отнякъде се чуваше гукане на гълъби.

От сенките изплува табела, провесела на тежки сребърни вериги. Надписът върху нея гласеше:

НОРТ СЕНТРАЛ ПОЗИТРОНИКС ВИ ПРИВЕТСТВА
С ДОБРЕ ДОШЛИ НА ГАРАТА НА ЛУД.
ЮГОИЗТОЧЕН МАРШРУТ (БЛЕЙН)
СЕВЕРОЗАПАДЕН МАРШРУТ (ПАТРИША)

– Ето, че научихме името на влака, който падна в реката – отбеляза Еди. – Казвал се е Патриша. Само че са пообъркали цветовете. Синьото е за момчета, розовото – за момичета.

– Може би и двата са сини?

– Не. Блейн е розов.

– Откъде знаеш?

Той смутено я изгледа и промърмори:

– Честно казано, не разбирам... но със сигурност го знам.

Тръгнаха на югоизток и излязоха на открито пространство, напомнящо площад пред гара. Еди не притежаваше способността на Сузана мислено да прониква в миналото, но внезапно си представи, че огромният, обграден от колони площад, е изпълнен с хиляди забързани пътници; дочу потракване на токчета и тихи гласове, видя прегръдки при срещи и раздели. От високоговорителите се разнасяше мелодичен глас, който информираше пътниците за заминаването на влаковете и четеше кратки съобщения.

„Патриша потегля за Северозападните графства...“

„Умоляваме пътника на име Килингтън да се яви на информацията...“

„Блейн пристига, на втори коловоз...“

Гласовете замлъкнаха – тук сега бяха останали само гълъбите.

Еди потръпна.

– Погледни лицата им – прошепна Сузана. – Не знам как се чувстваш, но тръпки ме побиват, като ги гледам.

Тя посочи надясно. От мраморната стена сякаш изникваха глави, издялани от камък, очите им сезираха в неканените гости – сурови лица на палачи, които изпитваха удоволствие от занаята си. Няколко скулптури бяха паднали и се бяха разбили на парчета. Останалите бяха покрити с паяжина от пукнатини и с курешки от гълъбите.

– Навярно са били членове на Върховния съд или други важни клечки – отбеляза Еди и неспокойно огледа лицата с тънки устни и безжизнени очи. – Само съдии могат да изглеждат толкова мъдри и високомерни. Повярвай ми, знам го от опит. Като ги гледам, не биха протегнали ръка на давец се човек.

– Камарата изпотрошени идоли, където слънцето прежурия... – промърмори Сузана, при което Еди целият настръхна.

– Какво беше това, Сузана?

– Стихотворение, написано от човек, който може би е видял Луд в сънищата си. Да вървим. Не им обръщай внимание.

– Не знам дали ще мога. – Той отново затика количката.

Пред тях от мъглата изплува огромна решетъчна преграда, напояща на оградата на средновековен замък... а отвъд нея те за пръв път видяха Блейн. Беше розов, както твърдеше Еди, и нежният му оттенък беше в тон с жилките, прорязващи мраморните колони. Носеше се над широкия товарен перон и имаше странна аеродинамична линия, като гигантски куршум. На пръв поглед изглеждаше като от плът и кръв, не от метал. Върху гладката му повърхност имаше само един отвор – триъгълен прозорец, оборудван с огромна чистачка. Еди знаеше, че ще види същото триъгълно стъкло от другата страна и че ако погледне Блейн отпред, ще му се стори, че влакът има лице като Чарли Пуф-Паф. А чистачките ще приличат на лукаво притворени клепахи.

Белезникава светлина падаше върху Блейн и очертаваше неправилни правоъгълници. Еди си помисли, че удълженият силует на влака му напомня гърба на приказан розов кит, който не издава нито звук.

– Боже мой! – възкликна той, после прошепна: – Намерихме го.

– Да, това е Блейн.

– Как мислиш, мъртъв ли е?

– Не. Може би е заспал, но не е умрял.

– Сигурна ли си?

– А ти защо беше сигурен, че е розов? – Въпросът ѝ беше реторичен и не се нуждаеше от отговор. Сузана се обърна към него – изглеждаше напрегната и изплашена до смърт. – Сигурна съм, че спи, но се страхувам от онова, което ще се случи, ако се събуди.

– Тогава ще почакаме нашите приятели.

Тя поклати глава.

– По-добре да се подготвим да ги посрещнем... предчувствам, че ще дотичат тук в панически бяг. Закарай ме до онази кутия, прикрепена към решетките. Прилича ми на домофон.

Младежът бавно затика инвалидната количка към мястото, което му посочваше Сузана. Кутията беше прикрепена към затворената врата в центъра на решетката, която се простираше по дължината на Гарата, и изглеждаше изработена от неръждаема стомана. Вратата беше от ковано желязо, а долната ѝ част изчезваше в пода. Еди видя, че не ще успеят да се проврат през решетките, тъй като разстоянието помежду им беше едва десетина сантиметра. Дори Ко с мъка би се промъкнал през тесния отвор.

Гълъбите, сгушени в мрака, тихо шумоляха с криле и гукаха. Лявото колело на инвалидната количка монотонно скърцаше. *„Бих заменил цялото си царство за шишенце с машинно масло“* – помисли си Еди и осъзна, че не е изплашен, а е направо ужасен. За последен път беше изпитал подобно чувство в деня, когато двамата с Хенри стояха на тротоара на Райнолд Стрийт и се взираха в порутения Дворец. През онзи далечен ден на 1977 година не бяха рискували да влязат в Двореца; бяха загърбили дома, обитаван от призраци, и бяха избягали, но той мислено се беше заклел никога повече да не стъпи там. Беше изпълнил обещанието си, но ето че отново се бе озовал в къща с привидения, а най-страшното от тях беше Блейн с огромното розово туловище. Едното му триъгълно стъкло сякаш го наблюдаваше като око на хищно животно, което се преструва на заспало. *„От дълги години той не е помръднал от мястото си... дори престана да говори с различните си гласове и да се смее... Ардис беше последният, който се доближи до Блейн... и като не може да отговори на въпросите му, Блейн го поразил със син огън.“*

„Ако ми проговори, сигурно ще откача“ – каза си младежът.

Навън вятърът се усили и през прозорчето, изрязано високо в стената, влетяха дъждовни капки и посипаха триъгълното „око“ на Блейн.

Внезапно Еди потръпна и се огледа.

– Чувствам, че ни наблюдават.

– Изобщо няма да се учудя. Приблужи количката до вратата. Искам

по-добре да разгледам кутията.

– Добре, но не я докосвай. Може би е под високо напрежение...

– Ако Блейн реши да ни изпече, непременно ще го стори. И ти прекрасно го знаеш.

Младежът замълча, защото знаеше, че е права.

Кутията приличаше едновременно на домофон и на алармено устройство. В горната ѝ част беше монтиран микрофон, а до него имаше копче като обикновените превключватели ГОВОРЕТЕ/СЛУШАЙТЕ. Отдолу бяха изписани числа, които образуваха ромб.

1
2 3
4 5 6
7 8 9 10
11 12 13 14 15
16 17 18 19 20 21
22 23 24 25 26 27 28
29 30 31 32 33 34 35 36
37 38 39 40 41 42 43 44 45
46 47 48 49 50 51 52 53 54 55
56 57 58 59 60 61 62 63 64
65 66 67 68 69 70 71 72
73 74 75 76 77 78 79
80 81 82 83 84 85
86 87 88 89 90
91 92 93 94
95 96 97
98 99
100

Под ромба имаше още два бутона, върху които на Свещения език беше написано: „Команда“ и „Вход“. Сузана изглеждаше смутена и озадачена.

– Как мислиш, какво е това? Прилича на устройство от научнофантастичен филм.

Внезапно Еди осъзна, че тя може би не е виждала алармена система – та нали беше живяла сред богатшите в Манхатън, въпреки че те едва ли са били във възторг от присъствието ѝ – но между електронните приспособления, произвеждани през 1963 и през 1987, имаше огромна разлика.

„Никога не сме обсъждали различията между нейното и моето време – помисли си той. – Питам се как ли щеше да реагира, ако ѝ кажех, че когато Роланд ме отвлече, Роналд Рейгън беше президент на Съединените щати. Навярно щеше да ме обяви за луд.“

– Това е алармено устройство – обясни той. – Сетне, въпреки че инстинктът му подсказваше да не го прави, протегна ръка и натисна бутон на ГОВОРЕТЕ/СЛУШАЙТЕ.

Не последва прашене на електричество, по ръката му не пробягна синкава мълния. Нямаше признаци, че апаратът работи.

„Може би Блейн все пак е мъртъв“ – помисли си младежът, макар да знаеше, че надеждите му са напразни.

– Хей! – извика в микрофона и ненадейно си представи как бедният Ардис е крещял от болка, докато синият пламък е обгръщал тялото му, очите му са се разтапяли, а косата му е горяла като изсъхнала слама. – Хей! Блейн, обади се! Има ли някой там?

Отдръпна пръста си от бутона и напрегнато зачака. Усети как Сузана стисна ръката му с малката си студена длан. Още не беше получил отговор, затова с нежелание отново натисна бутон.

– Блейн, чуваш ли ме?

Отдръпна ръка и затаи дъх, но не чу нищо. Внезапно го обзе странно чувство, каквото изпитваше в моменти на страх и напрежение. Когато то го завладяваше, го обземаше безразличие. Абсолютно нищо не го интересуваше. Беше му се случило, когато беше надхитрил пратеника на Балазар, същото му се случваше и сега. Ако Роланд го видеше в подобни моменти, със сигурност щеше да се закълне, че Еди не само е копие на Кътбърт, а е самият Кътбърт.

Натисна бутон с палеца си и закрещя в микрофона, като имитираше (съвсем безуспешно) човек, който говори с префърцунен английски акцент:

– Привет, Блейн. Здравей, стари приятелю. Казвам се Робин Лийч и вода предаването „Животът на богатите и безмозъчните“. Имам честта да ти съобщя, че си спечелил от лотарията шест билиона долара и нововеничък ффорд ескорт.

Гълъбите изплашено запляскаха с крила и полетяха в мрака. Сузана изумено изкрещя. Изглеждаше потресена като набожна жена, която току-що е чула съпругът ѝ да богохулства в Божия храм.

– Еди, престани! Престани, чуваш ли!

Но младежът не можеше да престане. Устните му бяха разтегнати в усмивка, ала очите му блестяха от страх, истерия и едва съдържано

раздразнение.

– С еднорелсовата ти приятелка Патриша ще прекарате незабравим месец в Джимтаун, където ще пиете най-хубавото вино и ще печете най-красивите девственици. Ти...

– Ш-ш-т!

Младежът млъкна и погледна към Сузана. Беше сигурен, че тя му е изшъткала (не само защото вече се беше опитала да го накара да замълчи, но и защото тук нямаше друго човешко същество) и същевременно знаеше, че не е била тя. Нямаше смисъл да се самозаблуждава – беше чул гласа на много малко и много изплашено дете.

– Сузи, ти ли извика?

Младата жена поклати глава и посочи към кутията. Той забеляза, че бутонът с надпис „Команда“ блести с едва забележима розова светлина. Цветът беше като на еднорелсовия влак, който спеше зад преградата.

– Ш-ш-ш-т, не го будете – произнесе от домофона печален детски глас, нежен и тих като вечерен ветрец.

– Какво... – започна Еди, после поклати глава и леко натисна бутон на ГОВОРЕТЕ/СЛУШАЙТЕ. Когато отново заговори, – гласът му не напомняше гръмовния глас на Робин Лийч, по-скоро беше шепот на заговорник:

– Кой си? Какво представляваш?

Отмести пръст от бутона и двамата със Сузана се спогледаха. Очите им бяха разширени от страх, като на деца, които са открили, че живеят заедно с опасен (и може би побъркан) възрастен. Как ли го бяха разбрали? Много лесно – научили го бяха от друго дете, което дълго беше живяло с ненормалника, като се е криело в тъмните ъгли и се прокрадало навън, когато възрастният е заспивал; изплашено дете, което е почти невидимо.

Никой не отговори на въпросите на Еди. Младежът почака няколко секунди, всяка от които му се стори толкова дълга, че би могъл да прочете цял роман. Точно когато повторно посягаше към бутона, отново се появи розовата светлина.

– *Аз съм малкият Блейн – прошепна детското гласче. – Онзи, когото той не вижда, когото е забравил. Мисли, че ме е изоставил сред заливите на руините и коридорите на мъртъвците.*

Младежът натисна бутона. Ръката му неудържимо трепереше, трепереше и гласът му:

– Кой е онзи, който не вижда? Мечокът ли?

Разбира се, че не беше мечокът. Мъртвият Шардик лежеше в гората

далеч отгук; дори за това кратко време светът се беше преместил. Неочаквано Еди си спомни какво изпитваше, докато притискаше ухо към тайнствената врата на поляната, където Шардик прекарваше своя незавиден полуживот, към вратата на жълти и черни райета, която незнайно защо го ужасяваше. Едва сега осъзна, че това бяха детайли от една и съща картина, части от кошмарно и разлагащо се цяло, огромна паяжина, в центъра на която като странен каменен паяк се намираше Тъмната кула. През последните дни целият Среден свят се беше превърнал в имение, обитавано от привидения; целият Среден свят се беше превърнал в прозрачна пустош, обитавана от призраци.

Преди детският глас да произнесе отговора, Еди го прочете по беззвучно движещите се устни на Сузана: беше лесен като задача, на която някой ти е подсказал решението.

– *Големият Блейн* – прошепна гласецът. – *Големият Блейн е призракът в машината... призрактът във всички машини.*

Сузана вкопчи пръсти в гърлото си, сякаш искаше да се удуши. В очите ѝ се четеше ужас, но погледът ѝ беше остър и проникателен. Може би гласът ѝ беше познат от миналото, когато цялостната личност Сузана беше изместена от враждуващите помежду си Дета и Одета. Гласчето беше изненадало и нея, но страдалческото ѝ изражение подсказваше, че думите не я изненадваха.

Тя отлично знаеше каква лудост е раздвоява нето на личността.

Обърна се към Еди и промълви:

– Трябва... да... се махнем... отгук. – Ужасът сякаш я беше сграбчил за гърлото. Въздухът свистеше в дихателната ѝ тръба като зимен вятър в комин. – Еди... трябва да... се махнем... отгук Еди...

– *Прекалено късно е* – заяви печатното гласче. – *Големият Блейн се събуди. Знае, че сте тук и идва.*

Внезапно лампите започнаха да се включват по двойки и оранжевата им светлина прогони сенките от огромната Гара. Стотици гълъби полетяха и закръжиха във въздуха, без да посмеят да се върнат в гнездата си под покрива.

– Почакай! – извика Еди. – Моля те, почакай.

Във вълнението си беше забравил да натисне бутона, но малкият Блейн го чу и му отговори:

– *Не! Не искам той да ме хване! Не искам да ме убие!*

Бутонът на разговорното устройство отново потъмня. Светнаха едновременно КОМАНДА и ВХОД. Цветът им не беше розов, а зловещо тъмнорозов като на наковалня.

– Кои сте вие? – проехтя гръмоуен глас, който прозвуча не само от домофона, но и от всички високоговорители в града, които още функционираха. Разлагащите се трупове на стълбовете се полюшнаха от вибрациите на могъщия глас, сякаш дори мъртвците искаха да избягат от Блейн.

Сузана се сви в инвалидната количка и с длани запуши уши. Лицето ѝ се беше изопнало от страх, устните ѝ се бяха изкривили в безмълвен писък. На Еди му се стори, че отново е на единадесет и че отново изпитва познатия страх от привидения. Нима от този глас се беше ужасявал, докато с Хенри стояха пред Двореца? Нима го беше очаквал? Не знаеше... но разбираше как се е почувствал Джак, когато е разбрал, че прекалено често се е изкачвал по бобеното стъбло и е събудил великана.

– КАК СЕ ОСМЕЛЯВАТЕ ДА НАРУШАВАТЕ СЪНЯ МИ? НЕЗАБАВНО ОТГОВОРЕТЕ ИЛИ ЩЕ УМРЕТЕ!

Ако не беше споменът за гласчето, Еди нямаше да помръдне и големият Блейн щеше да направи с него същото, което беше сторил с Ардис (или нещо още по-страшно); може би щеше да се вцепени от ужас като заек в дупката си. Гласчето му даде сили да помръдне. Личеше си, че детето е изплашено, и все пак искаше да му помогне.

„Сега трябва сам да си помогнеш – помисли си той. – Щом събуди чудовището, сам се оправяй с него.“

Младежът отново натисна бутона.

– Казвам се Еди Дийн, а това е съпругата ми Сузана. Ние...

Погледна към Сузана, която отчаяно му правеше знаци да продължава.

– Ние търсим Тъмната кула, която се намира на пътя на Лъча. Придружават ни още двама – Роланд от Гилеад и... и Джейк от Ню Йорк. Ние също сме от Ню Йорк. Ако ти...

Прехапа език, за малко щеше да каже: „Ако ти си Големият Блейн...“ В случай, че беше произнесъл фаталните думи, разумното същество щеше да разбере, че бяха чули и друг глас, нещо като призрак в призрака...

Сузана отново му правеше знаци да не спира да говори.

– Ако ти си Блейн Моно... ами... молим, да ни отведеш дотам.

Отдръпна ръка от бутона. В продължение на няколко безкрайни секунди не последва отговор; чуваше се само пърхането на крилете на изплашените гълъби. Когато Блейн отново заговори, гласът му прозвуча само от устройството и се стори на Еди почти като на човек.

– НЕ ПОДЛАГАЙ НА ИЗПИТАНИЕ ТЪРПЕНИЕТО МИ. ВСИЧКИ

ВРАТИ КЪМ ОНЕЗИ СВЕТОВЕ СА ЗАТВОРЕНИ. ГИЛЕАД ВЕЧЕ НЕ СЪЩЕСТВУВА, А ВСИЧКИ ОНЕЗИ, КОИТО НАРИЧАХА СТРЕЛЦИ, СА МЪРТВИ. ОТГОВОРИ КОИ СТЕ ВИЕ. ДАВАМ ТИ ПОСЛЕДНА ВЪЗМОЖНОСТ.

Дочу се странен звук. От тавана се спусна синьо-бял лъч и проби дупка с размерите на топка за голф в мраморния под на по-малко от два метра от инвалидната количка. Във въздуха се понесе струйка дим, от него се разнасяше миризма, напомняща свежестта на въздуха след преминала градушка. За миг Еди и Сузана ужасено се спогледаха, без да издадат нито звук, сетне младежът се втурна към устройството и натисна бутона.

– Грещиш! Наистина сме от Ню Йорк! Само преди няколко седмици преминахме през вратите и се озовахме на брега.

– Вярно е – обади се Сузана. – Кълна се, че той казва истината!

Настъпи тишина. Отвъд преградата се извисяваше розовият корпус на Блейн. Предното му стъкло сякаш се вираше в тях като изцъклено стъклено око. Чистачката напомняше леко притворения клепац на намигаш човек.

– ДОКАЖИ ГО – най-сетне заяви Блейн.

– Боже мой, как да му докажа? – обърна се Еди към младата жена.

– Не зная.

Младежът отново натисна бутона.

– Статуята на свободата говори ли ти нещо?

– ПРОДЪЛЖАВАЙ. – Сега гласът на Блейн беше по-неуверен, сякаш той започваше да се разколебава.

– Емпайър Стейт Билдинг! Борсата! Световният търговски център! Кони Айлънд! Рейдио Сити! Ийст Вил...

Блейн го прекъсна... Сетне, колкото и да беше невероятно, от устройството се разнесе провлеченият глас на Джон Уейн.

– ДОСТАТЪЧНО, СТРАННИКО, ВЯРВАМ ТИ.

Еди и Сузана се спогледаха – изглеждаха едновременно объркани и поуспокоени. Ала в този миг Блейн заговори и гласът му отново беше студен и изпълнен с безразличие:

– ЗАДАЙ МИ ВЪПРОС, ЕДИ ДИЙН ОТ НЮ ЙОРК, НО СЕ ПОСТАРАЙ ДА Е УМЕСТЕН. В ПРОТИВЕН СЛУЧАЙ СЪС СПЪТНИЦАТА ТИ ЩЕ УМРЕТЕ, НЕЗАВИСИМО ОТКЪДЕ ИДВАТЕ.

Сузана откъсна очи от домофона, погледна към Еди и прошепна:

– Какво иска да каже?

– Нямам и най-малка представа – поклати глава младежът.

Стаята, в която Гашър завлече Джейк, напомни на момчето за подземие, където се съхранява ракета „Минътмен“ и което е било обзаведено от пациентите на някоя лудница; донякъде приличаше на музей, на всекидневна и на убежище на хипита. Над тях в празното пространство висеше куполообразен таван, стените под тях се спускаха на около триста метра дълбочина и завършваха със също така заоблено дъно. Върху стените бяха монтирани вертикални неонов лампи, от които струяха червени, сини, зелени, жълти, оранжеви и розови светлини. Разноцветните светлини се събираха в дъното и в горната част на шахтата и блестяха като дъги.

Джейк се огледа и разбра, че действително се намират в шахта. Помещението беше разположено в горната третина на огромното капсулообразно пространство, подът беше заменен от ръждясала метална решетка, върху която тук-там бяха застлани килими, които приличаха на турски (по-късно Джейк научи, че ги изработвали в графство, наречено Кашмин). Краищата им бяха затиснати с куфари с метален обков, високи лампи или с тежки кресла с извити крачета. В противен случай килимите щяха да се развяват като хартиени ленти, привързани към вентилатор, тъй като отдолу непрекъснато прииждаше мощен поток от топъл въздух. От вентилационните отвори пък лъхаше студена въздушна струя, която преминаваше на около метър над Джейк. На срещуположната стена на стаята имаше врата, подобна на онази, през която бяха влезли, и момчето предположи, че отвъд нея продължава подземният коридор, следващ пътя на Лъча.

В помещението се намираха шестима души – четирима мъже и две жени. Джейк предположи, че те са командирите на Беловласите... ако изобщо бяха останали достатъчно техни представители, че да се нуждаят от върховно командване. Нито един от присъстващите не беше млад, но шестимата още бяха в разцвета на живота си. Те любопитно изгледаха Джейк, който смаяно се вираше в тях.

В центъра на стаята стоеше огромно кресло, напомнящо трон. На него, праметнал крак през страничната облегалка, се беше настанил човек, който приличаше едновременно на викинг и на великан от приказка. Беше гол до кръста, едрите му мускули играеха под гладката му кожа. Около бицепса му имаше сребърна гривна, през рамото му беше прехвърлен ремък, на който висеше ножница, а на шията му се виждаше

странен амулет. Носеше тесни кожени панталони, които беше напъхал във високите си ботуши. Единият ботуш беше превързан с жълт шал. Русата му коса, която вече започваше да побелява, падаше почти до средата на мощния му гръб; зелените му любопитни очи напомняха на очите на котарак, когото изминалите години са направили по-мъдър, но който още не е толкова остарял, че да се отрече от изтънчената жестокост, типична за котешкия род. На гърба на креслото беше окачен на ремък много стар модел автомат.

Джейк по-внимателно разгледа амулета на викинга и видя, че украшението представлява стъклена кутийка с формата на ковчег, окачена на сребърна верижка. В кутийката беше монтиран миниатюрен златен циферблат, стрелките показваха три и пет. Под циферблата се полюшваше мъничко златно махало и въпреки свистенето на постъпващия отдолу и отстрани въздух Джейк чу тихото тиктакане на часовника. Стрелките се движеха много по-бързо от нормалното и момчето не се учуди, когато забеляза, че се въртяха в обратната посока.

Спомни си за крокодила от „Питър Пан“, който непрекъснато преследваше капитан Хук, и неволно се усмихна. Гашър забеляза усмивката му и понечи да го удари. Джейк се сви и закри лицето си с длани.

Тик Так се закани с пръст на пирата, сякаш беше учител, който мъмреше непослушен ученик.

– Хей, хей, по-спокойно, Гашър.

Пиратът мигновено отпусна ръка. Беше се променил до неузнаваемост. Докато се движеше през подземния лабиринт, ту изпаднаше в безпричинна ярост, ту проявяваше странно, почти екзистенциално чувство за хумор. Сега на лицето му беше изписано угодническо изражение и обожание към господаря. Подобно на всички присъстващи (включително Джейк) Гашър не можеше да откъсне очи от Тик Так; викингът като че привличаше с магнит погледите им. Момчето разбираше причината – мускулестият гигант беше единственият, който изглеждаше жизнен и в отлично здраве.

– Слушам, шефе – промърмори пиратът и злобно изгледа момчето, сетне с обожание се втренчи в русокосия великан на трона. – Ама да знайш, че малкият е голям инат. Бога ми, голям инат е. Ако питаш мен, доста ще се поозорим, докато му набием в главата туй-онуй.

– Не съм ти искал мнението – процеди Тик Так. – Я затвори вратата – да не би да си роден в пещера?

Тъмнокосата жена пискливо се изкиска, все едно изграчи врана. Гигантът рязко извърна глава и се втренчи в нея; тя моментално млъкна и

сведе поглед.

Джейк забеляза, че вратата, през която го беше вкарал пиратът, беше двойна. Напомняше шлюзова камера от фантастичен филм. Гашър я затвори, обърна се към господаря си и вдигна палец. Тик Так кимна и лениво протегна ръка към бутона, монтиран на съоръжение, напомнящо катедра. Помпа в стената заработи с бучене, светлината на неоновите лампи леко помръкна. Разнесе се свистене и колелото, монтирано на вътрешната врата, се завъртя. Момчето предполагаше, че същото се случва и с другата врата. Следователно помещението беше нещо като бомбоубежище. Помпата престана да работи и лампите отново блеснаха с ярка светлина.

– Готово – промърмори русокосият гигант и огледа момчето от глава до пети. Джейк се почувства като буболечка, поставена под микроскоп. – Сега сме в безопасност и ни е уютно като на бълхи в юрган. Нали, Хутс?

– Тъй вярно – побърза да отговори висок и слаб мъж с черен костюм. Лицето му беше покрито с обрив и той непрекъснато се почесваше.

– Доведох хлапето – обади се Гашър. – Рекох ти, че ще ти го докарам, нали?

– Справи се прекрасно – промърмори Тик Так. – Честно казано, позирах, че ще забравиш паролата, но...

Тъмнокосата отново се изкикоти. Гигантът рязко се обърна към нея, без да престава да се усмихва, и преди Джейк да осъзнае какво се случва... какво вече се беше случило, непознатата политна назад. Очите ѝ бяха изцъклени от изненада и болка, ръцете ѝ притискаха някакъв израстък на гърдите ѝ, който само преди секунда липсваше.

Момчето разбра, че докато се е обръщал, Тик Так е извадил кинжала от ножницата и го е запратил към жената. Дръжката от слонова кост стърчеше от гърдите на непознатата. Великанът беше действал с бързина, на която дори Роланд не беше способен – всичко това напомняше на зловещ фокус.

Присъстващите мълчаливо наблюдаваха как жената направи няколко крачки към Тик Так, като се задъхваше и стискаше дръжката на кинжала, неволно блъсна една от лампите, а човекът, когото бяха нарекли Хутс, се спусна, за да предотврати падането на лампата. Русокосият гигант продължаваше да седи с крак, праметнат през облегалката на креслото, и усмихнато наблюдаваше жената.

Тя се спъна в ръба на килима и политна напред. Тик Так отново

реагира с мълниеносна, невероятна бързина. Изправи праметнатия си крак и рязко ритна в корема тъмнокосата, която отхвъркна към стената. От устата ѝ бликна кръв и изпръска мебелите. Жената се удари в стената, свлече се по нея и сякаш седна на пода. Главата ѝ клюмна – приличаше на мексиканка, задрямала по време на следобедната фиеста. Джейк не можеше да повярва, че с такава невероятна скорост се е преселила от света на живите в царството на мъртвците. Под неоновото осветление косата ѝ напомняше на ореол, обагрен в червено и синьо. Безжизнените ѝ очи изумено сезираха в Тик Так, сякаш тя не можеше да повярва, че вече е мъртва.

– Предупредих я, че смехът ѝ ме дразни – заяви великанът и погледна към другата жена – червенокоса дебелана, която приличаше на шофьорка на камион. – Нали, Тили?

– Разбира се – мигновено отговори Тили. Очите ѝ блестяха от страх и възбуда, тя непрекъснато облизваше устните си. – Главата си залагам, че си я предупреждавал хиляди пъти.

– Толкова си затлъстяла, че вече се чудя дали имаш глава – промърмори Тик Так. – Донеси ми кинжала, Брендън, но преди това го избърши хубавичко от кръвта на оная повлекана.

Ниськ кривокрак човек побърза да изпълни заповедта на господаря, но не успя да извади кинжала, който се беше забил в гръдната кост на мъртвата. Обърна се, ужасено погледна Тик Так и отново задрпа с всичка сила.

Но русокосият сякаш напълно беше забравил за Брендън и тъмнокосата жена, която в буквалния смисъл се беше смяла да смърт. Блестящите му зелени очи бяха втречени в нещо, което очевидно го интересуваше много повече от мъртвата.

– Приближи се, пиленце мое – нареди той. – Искам да те огледам по-внимателно.

Гашър безцеремонно побутна момчето. Джейк залитна и щеше да падне, ако Тик Так не беше го хванал за раменете. Когато се убеди, че момчето е запазило равновесие, той го сграбчи за китката. Вниманието му беше привлечено от часовника „Сейко“ на Джейк.

– Ако това е същото, за което го мисля, появата му със сигурност е поличба – заяви гигантът. – Хей, момче, обясни какъв е този сигнал, който носиш?

Джейк, който нямаше никаква представа какво е „сигул“, се надяваше отговорът му да удовлетвори жестокия убиец.

– Това е часовник, само че не работи, господин Тик Так.

Хутс се разсмя и изплашено притисна длани към устните си, когато русокосият се обърна и го изгледа. След миг Тик Так отново се съсредоточи върху Джейк и суровото му изражение беше заменено от лъчезарна усмивка. Който и да я зърнеш, не би допуснал, че жената, която седеше с клюмнала глава до стената, беше мъртва. Който и да видеше усмихнатото му лице, не би допуснал, че всички присъстващи са луди, а Тик Так е най-големият безумец сред обитателите на лудницата.

– Часовник – повтори русокосият и замислено кимна. – Мисля, че названието е подходящо за уред, който измерва часовете. Какво ще кажеш, а, Брендън? А ти, Тили? А ти, Гашър?

Тримата побързаха да се съгласят с него. Той ги удостои с лъчезарната си усмивка и отново се обърна към Джейк. Едва сега момчето забеляза, че макар великанът да се усмихваше, очите му бяха студени, жестоки и любопитни.

Посочи с пръст към сейкото, според който в момента беше седем часът и деветдесет и една минути, после отдръпна ръка, преди да е докоснал стъклото.

– Мило момче, в твоя... часовник има ли някакъв капан?

– Моля? А, не, няма. – Джейк постави пръст върху циферблата.

– Това не означава нищо, ако капанът е настроен на честотата на тялото ти – заяви Тик Так.

Говореше с поучителен тон като бащата на Джейк, когато не искаше да се издаде, че няма ни най-малка представа от обсъжданата тема. Погледна към Брендън – очевидно възнамеряваше да назначи кривокракия мъж за свой почетен докосвач на часовници. После отхвърли тази мисъл и се втренчи в очите на момчето. – Ако твоята играчка ми причини болка, мой малки приятелю, след трийсет секунди ще се задушиш, докато се опитваш да преглътнеш собствените ти топки.

Момчето с усилие преглътна, но не каза нищо.

Великанът отново протегна ръка и този път докосна циферблата на часовника. В същия миг всички цифри се смениха с нули, след което сейкото отново започна да отчита времето.

Когато Тик Так докосна часовника, присви очи, очаквайки болка. Сетне се поусмихна, а Джейк си каза, че за пръв път го вижда наистина да се усмихва. Навярно великанът беше доволен, че е проявил смелост, същевременно беше удивен от непознатия механизъм.

– Ще ми го подариш ли? – с меден глас се обърна той към момчето. – Ще приема, че това е жест на добра воля. Знаеш ли, аз съм нещо като колекционер на часовници, миличък.

– Моля, заповядайте. – Джейк свали сейкото и го пусна в протегнатата длан на гиганта.

– Говори като истински малък джентълмен с гладко дупе – доволно се обади Гашър. – Навремето някой щеше да плати цяло състояние за сладурче като него. Така си е, Бога ми. Баща ми...

– Баща ти беше така разяден от сифилиса, че когато пукна, дори кучетата отказваха да го ядат – прекъсна го Тик Так. – А сега си затваряй устата, тъпако.

В първия момент очите на Гашър яростно проблеснаха, после той сведе поглед, тежко се отпусна на стола и повече не посмя да проговори.

Вниманието на гиганта изцяло беше завладяно от разтягащата се верижка на сейкото, която той изучаваше със страхопочитание. Разтегна я до краен предел, отпусна я, после отново я разтегна. Пъхна кичур от косата си между елементите на верижката и доволно се засмя. Накрая си сложи часовника така, че стигаше почти до лакътя му. Джейк си каза, че сувенирът от Ню Йорк изглежда много странен, като се носи по този начин, но предпочете да замълчи.

– Прекрасен е! – възкликна гигантът. – . Откъде го имаш, миличък?

– Мама и татко ми го подариха за рождения ден – отговори момчето. Гашър се размърда на стола – Може би отново щеше да настои да поискат откуп за пленника – но като видя изражението на Тик Так, се отказа.

– Нима? – Русокосият великан удивено повдигна вежди. Беше открил бутончето за осветяване на циферблата и го натискаше и отпуснаше, наблюдавайки как светлината се включва и изключва. После погледна към Джейк и присви очи. – Искам да ми обясниш нещо, сладурче – дали това чудо работи на биполярна или монополярна схема?

– Не – промърмори момчето, без да подозира, че си навлича бъдещи неприятности заради нежеланието си да признае, че двата термина са му напълно непознати. – Доколкото знам, работи с никелово-кадмиева батерия. Още не ми се е налагало да я сменям, а отдавна съм изгубил диплянката с указанията за използване.

Тик Так дълго го наблюдава, без да пророни нито дума. Внезапно Джейк с ужас осъзна, че русокосият се опитва да прецени дали не го вземат на подбив. Ако решише, че пленникът се подиграва с него, то обидите и побоят, които Джейк беше принуден да изтърпи от Гашър, щяха да му се сторят като милувки в сравнение с методите на Тик Так. Внезапно малчуганът почувства, че трябва да направи нещо, за да

отклони великана от опасните му мисли. Избърбори първото, което му дойде на ума:

– Бил е дядо ти, нали?

Русокосият въпросително повдигна вежди и отново постави ръце на раменете на момчето. Хватката му не беше здрава, но Джейк усети необикновената му сила. Ако му хрумнеше да стисне по-здраво, с лекота щеше да счупи ключиците на пленника, а ако го блъснеше, щеше да прекърши гръбнака му.

– КОЙ е бил мой дядо, пиленце?

Джейк отново огледа масивната му глава и широките му плещи. Спомни си думите на Сузана: *„Погледни какъв гигант е, Роланд, сигурно са го намазали със смазка, за да го напъхат в пилотската кабина!“*

– Човекът в самолета. Дейвид Куик.

Зелените очи на Тик Так се разшириха от изненада, сетне той отметна глава и гръмко се засмя. Звукът отекна в куполообразния свод. Присъстващите колебливо се усмихнаха, но никой не смееше да се смее шумно, за да не го сполети съдбата на тъмнокосата жена.

– Не знам откъде идваш и кой си, но си те бива, момче. От години не съм срещал умник като теб. Куик ми е пращядо, а не дядо, но ти почти попадна в целта, какво ще кажеш, миличък Гашър?

– Така си е, Тики, абсолютно си прав. Хлапето няма грешка, само дето е адски инат.

– Да... – замислено каза великанът. Стисна по-здраво раменете на момчето и го повдигна до усмихнатото си лице на безумец. – Погледът му говори, че момчето е доста упорито. Но ние с теб знаем как да се справяме със своенравните, нали, Гашър?

„Не говори на Гашър, а на мен – помисли си момчето. – Иска да ме хипнотизира... и като че успява.“

– Тъй вярно – отсече пиратът.

Джейк изпита чувството, че потъва в тези бездънни зелени очи. Въпреки че гигантът не го стискаше здраво, момчето не можеше да си поеме въздух. Напрегна всичките си сили да се изтръгне от желязната му хватка и отново изрече първото, което му хрумна:

– Властелинът Пърт падна и земята потрепери от този гръм.

Тик Так рязко се отдръпна, сякаш му бяха зашлевили плесница. Присви очи и още по-силно се вкопчи в раменете на Джейк, при което момчето изкрещя от болка.

– *Какво каза? Откъде си го чул?*

– От едно птиченце – отвърна Джейк преднамерено нахално и в

следващия миг полетя към стената. Ако си беше ударил главата, щеше да загуби съзнание или да умре. За щастие блъсна коляното си и се строполи върху решетестия под. Замайно тръсна глава, огледа се и видя, че седи срещу жената, която не беше потънала в следобедна дрямка. Изкрещя и на четири крака запълзя по-далеч от нея. Хутс го изрита в гърдите и го събори по гръб. Джейк задъхан се просна на пода, вперил очи в точката, където се сливаха пъстроцветните светлини на неоновите лампи. Миг по-късно лицето на Тик Так запълни полезрението му. Гигантът гневно стискаше устни, страните му пламтяха, а погледът му издаваше страха му. Стъклената кутийка с формата на ковчег висеше пред очите на Джейк и се поклащаше на сребърната верижка като махалото на миниатюрния часовник в кутийката.

– Гашър е прав, наистина си много упорит. – Той сграбчи момчето за яката и го повдигна. – Обаче на мен тия не минават, миличък. Чувал ли си за хора, на които бързо изгарят бушоните? Предупреждавам те, че аз нямам бушони – хиляди щяха да го потвърдят, ако не ги бях накарал завинаги да замлъкнат. Ако още веднъж споменеш властелина на Пърт, аз ще... ще... ще ти пръсна черепа и ще изям мозъка ти. Забранил съм да се разказва тази история в селището на Беловласите. Ясно ли е? – Разтърси Джейк като парцалена кукла, а момчето се разплака. – *Разбра ли?*

– Д-д-да.

– Добре. – Великанът го пусна на пода. Джейк се олюля и избърса сълзите си, размазвайки по лицето си мръсотията. – А сега, сладурче, ще си поиграем на въпроси и отговори. Аз ще питам, а ти ще отговаряш. Ясен ли съм?

Джейк мълчеше. Взираше се в един участък от вентилационната решетка, която опасваше помещението. Тик Так сграбчи носа му и го стисна.

– Разбра ли какво искам от теб?

– Да! – извика момчето и отново се разплака, този път не само от страх, но и поради силната болка. Извърна поглед към русокосия исполин, макар да изпитваше непреодолимо желание отново да огледа вентилационната решетка и да се убеди, че онова, което беше видял, не е само оптическа измама, причинена от претовареното му съзнание. Ала не посмя, защото се страхуваше, че някой (най-вероятно самият Тик Так) щеше да проследи погледа му и да забележи онова, което беше привлякло вниманието му.

– Така те искам. – Без да пуска носа му, гигантът го довлече до

трона си. Настани се удобно и отново праметна крак през облегалката. – Сега ще си побъррим, миличък. Предлагам да започнем с името ти. Как се казваш, пиленце мое?

– Джейк Чеймбърс. – Тъй като Тик Так продължаваше да стиска носа му, момчето говореше неясно, като че беше настинало.

– Незрящ ли си, Джейк Чеймбърс?

За миг момчето помисли, че великанът използва старомодна фраза, за да го попита дали е спял... макар всички присъстващи сами да можеха да се убедят, че зрението му не е засегнато.

– Не разбирам... Исполинът го дръпна за носа.

– Незрящ! Незрящ! Престани да ме баламосваш, момче.

– Не разбирам... – отново заговори Джейк, сетне погледът му попадна на автомата, окачен на „трона“. Внезапно си спомни за катастрофирания самолет и в съзнанието му парченцата от мозайката като по магия попаднаха на местата си. – Не, не съм нацист.¹⁰ Американец съм. Войната е свършила много преди да се родя.

Тик Так отпусна пръсти и от носа на момчето рукна кръв.

– Трябваше да ми го кажеш отначало, Джейк Чеймбърс, щеше да си спестиш доста неприятности... но пък вече знаеш, че не си поплюваме, когато ни разгневят.

Момчето кимна.

– Разбрахме се, значи. Ще започнем с елементарните въпроси.

Джейк отново крадешком погледна към решетката. Откри, че онова, което беше видял, не бе плод на въображението му. Златисти очи надничаха от тъмното пространство зад никелираните решетки.

Незнайно как Ко беше успял да го открие.

Тик Так му удари плесница. Момчето отхвъркна към Гашър, който побърза да го блъсне напред, като дрезгаво прошепна:

– Не се разсейвай, миличък. Внимателно слушай урока и гледай да го запомниш.

– Гледай мен, докато ти говоря – процеди исполинът. – Ако не проявяваш уважение към мен, ще ти откъсна топките.

– Добре.

Зелените очи на русокосия злобно проблеснаха.

– Какво е това „добре“? Ще ми се подчиняваш ли или...

Джейк трескаво търсеше подходящ отговор, като се опитваше да не се издаде, че е обнадежден. Хрумна му фраза, която щеше да му свърши

10. Not-see (незрящ) по звучене напомня Nazi (нацист) – Б. пр.

работа в собственото му селище на Младите... иначе известно като училището „Пайпър“.

– Добре, сър.

Исполинът се усмихна.

– Май започваш да се вразумяваш. – Приведе се, подпирайки ръце на бедрата си, и добави: – А сега ми обясни какво е „американец“.

Джейк заговори, като се опитваше да не гледа към вентилационната решетка.

29

Роланд пхна револвера в кобура, хвана с две ръце колелото на вратата и се опита да го завърти, но приспособлението не помръдна. Това не го изненада, ала разбра, че трудно ще се справи с херметическата врата.

Ко нетърпеливо го наблюдаваше – очакваше Стрелецът да отстрани препятствието, за да продължат търсенето на Джейк. Роланд знаеше, че проблемите тепърва предстоят. Не можеше да остане тук и да чака някой да напусне скривалището. Възможно беше да изминат часове, дори дни, докато на някого от Беловласите хрумнеша да използва този вход. Междувременно Гашър и приятелчетата му можеха жив да одерат Джейк.

Долепи ухо до стоманената повърхност, но не чу нито звук, което също не го учуди. Преди много години беше виждал подобни врати – дори с куршум не можеш да избиеш ключалките им, камо ли да чуеш нещо от другата им страна. Нищо чудно вратите да бяха две, с празно пространство помежду им. Следователно съществуваше бутон, чрез който се задействаше колелото в центъра на вратата и се освобождаваха ключалките. Ако Джейк успееше да го натисне, все още имаше вероятност приключението им да не завърши трагично.

Стрелецът разбираше, че не е пълноправен член на този *ка-тет*, че дори Ко по-добре от него разбира същността на тайния живот (например много се съмняваше, че животинчето е проследило Джейк през наводнения лабиринт от тунели, като е използвало само обонянието си). При все това беше успял да му помогне да прекоси границата между двата свята. Проявила се беше способността му да вижда, а когато момчето отчаяно се опитваше да вземе изпуснатия ключ, дори беше успял да му предаде съобщение.

Този път трябваше много да внимава с телепатичните внушения. В най-добрия случай Беловласите щяха да се досетят, че нещо не е наред. В най-лошия Джейк можеше погрешно да изтълкува съобщението и да направи нещо глупаво.

Ако можеше да види...

Стрелецът затвори очи и се съсредоточи, опитвайки се да проникне в съзнанието на момчето. Представи си очите му и изпрати своето ка да ги търси.

Отначало не видя нищо, сетне започна да се оформя някакво изображение... лице, оброчено от дълга руса коса. Зелени очи проблясваха в кухините като факли в пещера. Роланд веднага разбра, че това е самият Тик Так и че той е потомък на човека, загинал при самолетната катастрофа – интересен факт, който в момента нямаше практическа стойност. Ето защо се опита да надникне зад русокосия, да разгледа помещението и да разбере колко души са противниците му.

– Ейк! – тихо изскимтя Ко, сякаш искаше да му напомни, че сега не е най-подходящият момент за сън.

– Ш-ш-шт – прошепна му Стрелецът, без да отваря очи.

Ала опитите му се оказаха безрезултатни. Виждаше само размазани петна, може би защото вниманието на момчето беше изцяло насочено към Тик Так; всичко останало се свеждаше само до сивкави неясни форми в периферията на възприятията му.

Роланд отвори очи и ядосано удари с юмрук дланта си. Предчувстваше, че ако се напегнеше, щеше да види повече... но имаше опасност хлапето да усети присъствието му. Ако не Гашър, то Тик Так със сигурност щеше да забележи реакцията му.

Погледна към тесните вентилационни отвори, после към Ко. Често се беше питал доколко интелигентно е зверчето, а сега му се предоставяше възможност да провери.

Пъхна пръстите на здравата си ръка между хоризонталните пръчки на решетката, намираща се най-близо до люка, през който бяха въвели Джейк, и дръпна с всички сили. Решетката се отскубна, а върху него се посипаха ржда и изсъхнал мъх. Отворът беше прекалено малък за човек, но не и за скунк. Роланд остави решетката на пода, взе на ръце Ко и му прошепна:

– Отиди... огледай... върни се. Разбираш ли? Постарай се да не те видят. Отиди там, огледай всичко и се върни при мен.

Ко безмълвно го гледаше, не произнасяше дори името на Джейк. Стрелецът не знаеше дали животинчето го е разбрало, но нямаше

смисъл да губи време в размишления. Пусна го във вентилационната шахта, а зверчето подуши остатъците от мъха и деликатно кихна. Сетне спря и озадачено впери в Роланд странните си очи. Въздушното течение разрошваше дългата му копринена козина.

– Отиди, огледай и се върни – шепнешком повтори Стрелецът, а Ко се скри в мрака, като се движеше безшумно.

Роланд отново извади револвера си от кобура и зачака, като си мислеше, че на драго сърце би се разменил с животинчето – очакването му късаше нервите.

Ко се върна след около три минути. Стрелецът го измъкна от вентилационния отвор и го сложи на пода. Зверчето протегна дългия си врат и го погледна.

– Колко души видя? – нетърпеливо го попита Роланд.

В продължение на една безкрайна дълга минута Ко не отговори и продължи тревожно да го наблюдава. После неуверено вдигна лапа, показва нокти и ги погледна, като че се опитваше да си спомни решението на трудна задача. След миг започна да почуква по стоманения под.

Едно почукване... две... три... четири. Прекъсна за секунда, последваха още две почуквания. Ко спря за втори път и наведе глава, все едно беше дете, което се опитваше да проумее неразбираема фраза. Сетне за последен път тропна с нокти по пода, погледна към Роланд и изляз:

– Ейк!

Шестима Беловласи... и Джейк.

Стрелецът вдигна животинчето, помилва го и му прошепна:

– Браво! – Беше изненадан и безкрайно благодарен. Беше се надявал на някакъв отговор, но резултатът беше смайващ. Дори не му хрумна да се усъмни в „математическите способности“ на Ко. – Браво, момко!

– Ко! Ейк!

Да, Джейк беше в опасност. Джейк, на когото беше обещал да не го изоставя – този път щеше да изпълни обещанието си.

Стрелецът потъна в размишления. Беше едновременно прагматичен и притежаваше невероятна интуиция, която може би беше наследил от баба си – безумната Дидри. Именно шестото му чувство му беше помогнало да оцелее дълги години след гибелта на старите му приятели. А сега разчиташе на интуицията си, за да спаси Джейк.

Отново вдигна животинчето, осъзнавайки, че момчето може би щеше да остане живо, но Ко със сигурност щеше да умре. Наведе се и му

прошепна няколко елементарни думи. Повтори ги няколко пъти, сетне отново пусна животинчето в шахтата и му прошепна:

– Браво, момко. Върви и направи необходимото. В мислите си ще бъда с теб.

– Теб! Ейк! – прошепна зверчето и се скри в мрака.

Роланд зачака; беше сигурен, че всеки момент ще чуе изстрели и писъци.

30

– *Задай ми въпрос, Еди Дийн от Ню Йорк, Дано да ми хареса... Защото в противен случай двамата с жена ти ще умрете, независимо откъде идвате.*

„Боже мой! – помисли си Еди. – Здравата загазихме!“ Тъмночервената лампичка на разговорното устройство изгасна, отново проблесна розовата.

– Побързайте! – подкани ги гласът на малкия Блейн, който сякаш се чуваше отдалеч. – Никога досега не е бил толкова разярен... побързайте, за да не ви убие.

С периферното си зрение Еди забеляза, че гълъбите продължаваха безцелно да кръжат из гарата; някои се блъскаха в колоните и падаха мъртви на земята.

– Какво иска? – обърна се Сузана към невидимия малък Блейн. – За Бога, какво иска от мас?

Ала никой не й отговори. Еди осъзна, че розовото чудовище навярно е започнало да губи търпение. Натисна бутона ГОВОРЕТЕ/СЛУШАЙТЕ и трескаво заговори; усещаше как по страните и шията му текат струйки пот.

„*Задай ми въпрос.*“

– Ами... С какво си се занимавал напоследък, Блейн? Май не си пътувал по югоизточния си маршрут, а? Питам се защо. Дали просто не ти се е искало, или е имало други причини?

Той млъкна. Отново настъпи тишина, нарушавана единствено от пляска на крилете на гълъбите. Еди си представи как Ардис се е опитвал да изкрещи, докато страните му са започнали да се разтапят, а езикът му се е запалил. Внезапно почувства как косъмчетата на врата му настръхнаха. Дали беше от страх, или под въздействието на повишаващо се електрическо напрежение?

„Побързайте. Никога досега не е бия толкова разярен.“

– Ще ни кажеш ли кой... кой те е построил? – отчаяно попита младежът, а мислено добави: „Само ако знаех какво иска смахнатият влак!“ – Искаш ли да си поговорим по този въпрос? Може би си дело на Беловласите? Не, мисля, че са те построили Великите старейшини. Прав ли съм? А може би... – Той не довърши изречението. Мълчанието на Блейн му действаше така, сякаш по тялото му пълзяха и го опипваха великански пръсти.

Блейн не благоволеше да отговори.

– Ясно, не желаеш да отговориш на този въпрос. Тогава ще ти задам друг – защо веднага не каза, че те интересуват гатанки?

Отново нямаше отговор, но младежът вече беше проумял истината. Блейн обичаше гатанките, ето защо ги беше подложил на изпитание чрез гатанка. За щастие Сузана беше разрешила загадката, в противен случай сега двамата щяха да приличат на овъглени брикети.

– Блейн! – обади се младата жена, но той мълчеше. – Блейн, чуваш ли ме?

– ДА. КАЖЕТЕ МИ ОЩЕ ЕДНА ГАТАНКА.

– Кога вълната не е вълна? – попита Еди.

– КОГАТО Е ВЪЛНА. ТРЯБВА ДА ИЗМИСЛИТЕ НЕЩО ПО-ОРИГИНАЛНО, АКО ИСКАТЕ ДА ВИ ОТВЕДА НЯКЪДЕ. Е, ЩЕ ИЗМИСЛИТЕ ЛИ ПО-ИНТЕРЕСНИ ГАТАНКИ?

– Ще бъдем спасени, ако Роланд дойде тук – прошепна Сузана. – Не отричам, че гатанките в книгата на Джейк са хубави, но Стрелецът знае стотици, тъй като в детството си ги е изучавал... – В този миг тя осъзна, че не може да си представи Роланд като дете. – Ще ни закараш ли, Блейн?

– МОЖЕ БИ – беше отговорът, а Еди беше сигурен, че долови нотки на жестокост в механичния глас. – ОБАЧЕ ТРЯБВА ДА ЗАДЕЙСТВАШ МОЯТА ПОМПА, А ТЯ СЕ ЗАДВИЖВА ОТЗАД НАПРЕД.

– Какво искаш да кажеш? – попита младежът и се втрени през решетките в блестящия му розов гръб. Ала Блейн не отговори нито на този, нито на следващите им въпроси. Оранжевите лампи продължиха да светят, но сякаш големият и малкият Блейн бяха заспали. Но мълчанието им не можеше да заблуди Еди. Знаеше, че Блейн е буден, дебне ги и подслушва разговорите им.

Погледна към Сузана и повтори последните думи на влака, след което добави:

– Това също е гатанка, нали?

– Разбира се. – Младата жена подозрително изгледа триъгълното предно стъкло, което напомняше на присмехулно притворено око, после прошепна на Еди: – Това чудо напълно е откачило – страда от шизофрения и параноя, може би има и халюцинации.

– Аз съм на същото мнение – прошепна в отговор той. – Имаме си работа с луд, но гениален компютризиран еднорелсов влак, който си пада по гатанките и се движи със свръхзвукова скорост. Добре дошъл във фантастичната версия на „Полет над кукувиче гнездо“.

– Досещаш ли се за отговора на загадката?

Еди поклати глава и попита:

– А ти?

– Дълбоко в съзнанието ми се върти някаква мисъл. Може би само си въобразявам. Все си мисля за думите на Роланд, че хубавата гатанка винаги е подчинена на логиката и има отговор. Напомня на фокус на илюзионист... А сега предлагам да стреляш още веднъж – нека разберат, че още сме на гарата.

– Добре. Искаше ми се да съм сигурен, че те още са там.

– А ти как мислиш?

Младежът, който вече се отдалечаваше, отговори, без да се обръща:

– Нямам представа – тази загадка дори Блейн не би могъл да разреши.

31

– Мога ли да пийна нещо? – обади се Джейк. Говореше почти неразбираемо, тъй като устните му и носът му бяха подути. Приличаше на момче, което е било пребито по време на улична схватка.

– Разбира се, че би могъл – самодоволно произнесе Тик Так. – Точно така, би могъл. Напитки не ни липсват, нали, Копърхед?

– Тъй вярно – побърза да отговори висок очилат мъж в бяла копринена риза и черни копринени панталони. Приличаше на университетски професор от карикатура във вестник „Пънч“ от началото на века. – Не страдаме от липса на напитки.

Русокосият гигант, който отново се беше настанил на трона си, развеселено изгледа Джейк.

– Разполагаме с вино, бира и, разбира се, с вода. Понякога точно това е необходимо на организма – студена чиста вода. Искаш ли,

миличък?

Момчето преглътна и усети болка, тъй като подутото му гърло беше пресъхнало.

– Искам – прошепна.

– Я гледай, и аз ожаднях – промърмори Тик Так, устните му се разтегнаха в усмивка, а зелените му очи заблестяха. – Донеси ми кана с вода, Тили – да пукна, ако знам защо съм станал толкова нелюбезен домакин.

Жената влезе в съседното помещение през люка, намиращ се срещу вратата, през която бяха влезли Гашър и Джейк. Момчето я проследи с поглед и навлажни с език подпухналите си устни.

Тик Так отново му заговори:

– Значи твърдиш, че американският град, от който идваш, много прилича на Луд.

– Е, не съвсем...

– Но нали разпозна някои устройства – настояваше русокосият. – Клапани, помпи и прочие. Да не говорим за огнераждащите тръби.

– Наричаме ги „неонові“, но мисля, че няма особена разлика.

Тик Так вдигна ръка и момчето изплашено се сви, но исполинът само го потупа по рамото.

– Наистина няма. Навярно си чувал и за компютрите?

– Да, но...

Тили се върна и плахо пристъпи към трона. Тик Так подаде каната на момчето, но когато то посегна да я вземе, рязко я отдръпна, вдигна я и отпи голяма глътка. Докато наблюдаваше струйките вода, които се стичаха от устата му по шията и по гърдите му, Джейк се разтрепери.

Исполинът го погледна иззад ръба на каната, сякаш току-що беше забелязал присъствието му. Гашър, Копърхед, Брендън и Хутс стояха зад трона и се кискаха като ученици, на които бяха разказали неприличен анекдот.

– Да му се не види! Толкова бях жаден, че напълно те забравих! – възкликна русокосият. – Ама че съм невъзпитан! Но водата изглеждаше толкова студена и чиста, толкова съблазнителна...

Поднесе каната на момчето, а когато то понечи да я вземе. Тик Так я дръпна и с леден тон процеди:

– Първо ще ми разкажеш всичко, което знаеш за диполярните компютри и транзитивните схеми.

– Моля? – Джейк крадешком хвърли поглед към вентилационния отвор, но златистите очи ги нямаше. Започваше да подозира, че са били

плод на въображението му. Отново погледна към исполина и разбра, че няма да получи нито капка вода. Колко глупаво от негова страна да повярва в милосърдието на Тик Так. – Какво представляват биполярните компютри?

Лицето на русокосия се изкриви от гняв, той плисна остатъка от водата в насиненото, подуто лице на момчето.

– Не се подигравай с мен! – изкрещя, свали сейкото от ръката си и го раз люля пред очите на Джейк. – Преди малко те попитах дали това чудо работи на диполярна система, а ти отговори отрицателно. Не се преструвай на невежа, след като показва, че много добре разбираш всичко!

– Но... но... – Момчето замълча. От страх и объркване му се виеше свят. Имаше усещането, че наблюдава самия себе си отстрани и установи, че се опитва да оближе всяка капчица вода от пресъхналите си устни.

– Под шибания град има хиляда, може би сто хиляди биполярни компютри, а единственият, който действа, не прави нищо, освен да пуска записа с барабаните. Тези компютри са ми необходими! Искам да работят за мен!

Той рязко се приведе, сграбчи Джейк, разтърси го, сетне го запрати на пода. Една от лампите се преобърна и крушката се пръсна с глух кашлящ звук. Тили тихо изпищя и отстъпи назад, в разширените ѝ очи се четеше страх. Копърхед и Брендън уплашено се спогледаха.

Тик Так се наведе над момчето и изкрещя:

– ИСКАМ ГИ! И на всяка цена ще ги имам!

В стаята се възцари тишина, която се нарушаваше само от свистенето на въздуха, проникващ през вентилационните отвори. След миг гневът, който беше изкривил в грозна гримаса лицето на исполина, се стопи. Той добродушно се усмихна и помогна на момчето да стане.

– Извинявай. Забравям се, щом си помисля какъв огромен потенциал се крие под този град. Приеми извиненията ми, миличък. – Вдигна каната и я подхвърли на Тили. – Напълни я, дебела мързелано! Какво си ме зяпнала? – Отново се обърна към момчето и на лицето му грейна престорената усмивка на водач на телевизионно състезание. – Е, и двамата се помайтапихме, стига толкова. Ще ми разкажеш всичко, което знаеш за диполярните компютри и транзитивните схеми, после ще ти дам вода.

Джейк отвори уста (нямаше представа какво щеше да каже), в този миг се случи нещо невероятно – гласът на Стрелеца изпълни съзнанието

му.

„Отвлечи вниманието им, Джейк, Ако виждаш бутон за отваряне на вратата, застани до него.“

Тик Так внимателно се взираше в него.

– Според мен току-що ти хрумна пешо, пиленце мое. Прав съм, нали? Никога не греша за такива неща. Хайде, сподели тайната със стария си приятел Тики.

С крайчеца на окото си момчето забеляза някакво движение. Не смееше да погледне към вентилационния отвор, докато Тик Так го наблюдаваше, но знаеше, че Ко се е върнал.

„Отвлечи вниманието им...“ Внезапно се досети какво да направи.

– Наистина ми хрумна нещо, но не беше свързано с компютрите, а с приятеля ми Гашър. И с неговия приятел Хутс.

– И таз хубава! – провикна се пиратът. – Какви ги дрънкаш, момче?

– Защо не кажеш на Тик Так кой ти даде паролата? А пък аз ще му подсказва къде криеш листчето, на което е написана.

Исполинът озадачено изгледа момчето, сетне Гашър.

– Ще ми обясниш ли за какво става дума?

– За нищо! – промърмори пиратът, но не издържа и гузно хвърли поглед към Хутс. Предупредих те, че малкият е голям инат...

– Съветвам те да погледнеш в забрадката му – настояваше момчето.

– Ще откриеш листче, върху което е написана паролата. Накара ме да му я прочета, защото отгоре на всичко е и неграмотен.

Този път исполинът не беше обхванат от внезапен пристъп на ярост; лицето му потъмня постепенно, както потъмнява небето преди силна буря.

– Покажи какво криеш в кърпата си, Гашър – промълви той. – Позволи на стария си приятел да погледне дори с едно оченце.

– Проклетото хлапе лъже! – изкрещя пиратът, притисна с длани кърпата и отстъпи към стената. Точно над него в мрака проблясваха златистите очи на Ко. – Само му погледни физиономията и ще разбереш, че лъже, което хич не ме учудва – всички хлапета са лъжци.

Тик Так извърна поглед към Хутс, който беше преbledнял като мъртвец, и му заговори с тихия си, ужасяващ глас:

– Какво ще кажеш за свое оправдание? Знаем, че с Гашър сте стари приятели, известно ми е, че имаш мозък като на кокошка, но си мислех, че е невъзможно да си толкова глупав, та да запишеш паролата, осигуряваща достъп към вътрешните помещения. Но май съм сгрешил, а?

– Ами... аз... аз само си помислих...

– Млъкни! – извика Гашър и изгледа момчето с нескривана омраза.
– Ще те убия, гадино, почакай и ще видиш!

– Свали кърпата – промълви Тик Так.

Момчето пристъпи към „катедрата“ с бутоните.

– Няма! – Пиратът отново притисна с длани кърпата, сякаш се страхуваше, че тя всеки миг ще полети.

– Да пукна, ако я сваля!

– Брендън, помогни му – нареди исполинът.

Човекът понечи да изпълни заповедта. Движенията на Гашър не бяха бързи като на Тик Так, но все пак той реагира мълниеносно: наведе се, измъкна от ботуша си нож и го заби в ръката на Брендън.

– Мръсник! – Раненият изкрещя едновременно от изненада и от болка, а по ръката му потече кръв.

– Погледни кво направи! – изпищя Тили.

– Ама и вие сте едни баби! С всичко трябва да се справям сам! – извика исполинът и скочи на крака. Изглеждаше по-скоро раздражен, отколкото разгневен. Гашър отскочи назад, като размахваше окървавения нож пред лицето му. Със свободната си ръка продължаваше да притиска забрадката си.

– Не ме докосвай! – извика задъхано. – Обичам те кат брат, Тики, ама ако не се дръпнеш, ще ти разпоря корема! Ще го направя, Бога ми!

– Едва ли – присмехулно процеди исполинът. Извади от ножницата своя кинжал, като здраво стисна костената дръжка. Погледите на всички присъстващи бяха приковани към двамата мъже.

Джейк пристъпи до „катедрата“ и протегна ръка към бутона, чрез който смяташе, че се отваря вратата.

Гашър се придвижваше към люка, притискайки гръб към стената; сменящата се светлина на неоновите лампи обагряше покритото му с язви лице в различни цветове: мъртвешкизелен, болезненочервен, жлъчножълт. Сега Тик Так стоеше под вентилационния отвор, от който надничаше Ко.

– Хвърли ножа, Гашър – спокойно каза исполинът. – Доволен съм от теб, защото изпълни заповедта ми и доведе момчето. Виновен е само Хутс и ще си получи заслуженото. А ти само ми покажи...

Джейк видя как животинчето се подготви за скок и разбра какво възнамеряваше да направи и кой го беше накарал.

– Ко, недей! – изкрещя.

Всички се обърнаха към него. В този момент зверчето се хвърли напред и избя решетката. Тик Так рязко се извърна, а Ко падна върху

лицето му и заби нокти и зъби в плътта му.

32

Дори през двойната врата Роланд чу вика на момчето и сърцето му се сви. Зачака колелото да се завърти, но то не помръдваше. Затвори очи, съсредоточи се и се опита да внуши на Джейк да отвори вратата.

Не усети ответна реакция, изображенията бяха изчезнали. Връзката му с момчето, която от самото начало беше нестабилна, се беше прекъснала.

33

Тик Так политна назад, закрещя и започна да удря напосоки, опитвайки се да сграбчи съществото, което се беше вкопчило в лицето му. Усети как ноктите на зверчето изтръгнаха едното му око; нетърпима болка проблесна в мозъка му като факел, хвърлен в тъмен кладенец. Ала в този миг яростта го накара да забрави болката. Сграбчи животинчето, отскубна го от лицето си и го вдигна над главата си, възнамерявайки да го извие като парцал.

– Не! – изпищя Джейк. Забрави за бутона, който отваряше вратата, и сграбчи автомата, който висеше на облегалката на креслото.

Тили изкрещя, останалите се разбягаха. Момчето насочи към Тик Так старовремския германски автомат. Исполинът продължаваше да стиска животинчето, което се опитваше да се изтръгне от хватката му и да ухапе дланите му. След миг нададе агонизиращ писък, който напомняше човешки стон.

– Пусни го, мръснико! – изкрещя Джейк и натисна спусъка.

Учудващо за самия него беше запазил хладнокръвие и беше съобразил, че трябва да се прицелва ниско. Грохотът на автомата сякаш разлиюля малкото помещение, една от неоновите тръби се взриви и от нея изригнаха оранжеви искри. В плътто прилепналите панталони на Тик Так, на около три сантиметра над коляното зейна дупка и платът се напои с кръв. Исполинът смаяно зяпна; изражението му беше по-красноречиво от всякакви думи – очевидно се беше надявал да живее дълго и щастливо, като от време на време застрелва по някого, но не си беше представял, че сам ще се превърне в мишена. Или по-скоро бе

предполагал, че ще стрелят по него, ала никога няма да го улучат. Изненадата му беше неподправена.

„Добре дошъл в истинския свят, мръсно“ – помисли си момчето.

Исполинът запокити зверчето на пода и сграбчи простреляния си крак. Копърхед хвана Джейк за гърлото, в този миг Ко се нахвърли върху него и захапа глезена му. Човекът с тесните копринени панталони изкрещя и отскочи, опитвайки да се отърве от зверчето, което се беше впило в крака му като пиявица. Джейк се извърна и видя, че Тик Так пълзи към него. Беше измъкнал кинжала от ножницата и го стискаше между зъбите си.

– Сбогом, Тики – промърмори момчето и отново натисна спусъка, ала не последва изстрел. Джейк нямаше време да прецени дали са се свършили патроните, или механизмът е зайл. Заотстъпва, докато пътят му беше отрязан от „трона“ на великана. Преди да успее да го заобиколи, Тик Так го сграбчи за глезена, а другата му ръка се стрелна към дръжката на кинжала. Останките от лявото му око бяха прилепнали към страната му като желе; другото му око, втречено в момчето, налудничаво проблясваше.

Джейк се опита да изтръгне крака си от хватката му и падна върху трона. Погледът му попадна на джоб, пришит към вътрешната страна на облегащата за ръцете. От него стърчеше ръкохватка на револвер, украсена със седеф.

– Ах, миличък, как ще страдаш – възторжено прошепна русокосият гигант. Изненаданото му изражение беше заменено от злобна и тържествуваща усмивка. – Ах, как ще те заболи! С какво удоволствие ще те... Какво?...

Усмивката му помръкна и той отново зяпна от учудване, когато момчето насочи револвера към него. Още по-силно стисна глезена му, а Джейк си помисли, че всеки момент ще счупи костите му.

– Няма да посмееш – пискливо прошепна Тик Так.

– Ще посмея и още как – мрачно заяви Джейк и натисна спусъка на резервното оръжие на великана. Дочу се глух трясък, който изглеждаше невинен в сравнение с тевтонския рев на шмайзера. На лявото слепоочие на исполина зейна черна дупчица, ала той продължи да се визира в Джейк, а единственото му око изразяваше недоумение.

Момчето искаше да стреля още веднъж, но пръстът му отказваше да натисне спусъка.

Неочаквано от скалпа на Тик Так се откъсна ивица кожа (все едно, че се отлепи стар тапет) и увисна на страната му. Роланд щеше да

разбере какво означава това, но момчето вече не можеше да разсъждава логично. В съзнанието му се вихреше панически ужас, като фуния на торнадо. Сви се в ъгъла на огромното кресло, в този миг хватката на исполина се разхлаби и той падна по очи на пода.

Вратата! Трябва да отвори вратата и да пусне Стрелеца.

Съсредоточавайки се върху тази мисъл, без да забелязва каквото и да било, момчето хвърли револвера, който с трясък падна на металния под, и се надигна от креслото. Точно когато понечи да натисне бутона, нечии ръце се вкопчиха в гърлото му и го задърпаха далеч от „катедрата“, която всъщност беше команден пулт.

– Казах ти, че ще те убия, гадинке – прошепна му някой, – а старият Гашър винаги изпълнява обещанията си.

Момчето се опита да хване пирата, но не успя. Пръстите на Гашър още по-здраво стиснаха гърлото му и започнаха да го душат. Пред очите му се спусна сива пелена, която след миг се обагри в тъмночервено, сетне го обгърна непрогледен мрак.

34

Заработи помпа и колелото в центъра на херметическия люк се завъртя. „Слава Богу“ – помисли си Роланд. Сграбчи с дясната си ръка колелото още преди да е престанало да се движи и дръпна вратата към себе си. Другата врата беше открехната, от помещението се разнасяха звуци от борба и пронизващия лай на Ко, в който се долавяха нотки на ярост и болка.

Роланд я отвори с ритник и видя как Гашър се опитваше да удуши Джейк. Ко беше престанал да хапе Копърхед и се опитваше да спаси момчето, но ботушът на Гашър вършеше двойна работа: предпазваше пирата от зъбите на животното, а Ко – от заразената кръв на умиращия. Брендън отново ритна зверчето, за да го накара да пусне крака на Гашър, но то сякаш не усети болката. Джейк се беше отпуснал в мръсните ръце на похитителя си като марионетка, на която са отрязали конците. Лицето му беше придобило синкав оттенък, устните му бяха станали бледолилави.

Гашър вдигна глава и като видя Стрелеца, дрезгаво изкрещя:

– Това си ти!

– Точно така – любезно потвърди Роланд; стреля и половината от главата на пирата се разлетя на парчета. Той политна назад, при което

окървавената му забрадка се раз-върза, и се строполи върху Тик Так. Краката му за барабаниха по металния под, после тялото му се вцепени.

Роланд два пъти стреля в Брендън, който се беше навел над Ко и се готвеше отново да го изрита. Човекът се завъртя като пумпал, блъсна се в стената и се свлече надолу, като се държеше за една от неоновите тръби. През пръстите му се процеждаше призрачна зеленикава светлина.

Животинчето доуцука до Джейк и заоблизва мъртвешкибледото му лице.

Копърхед и Хутс очевидно разбраха какво ги очаква и едновременно хукнаха към тясната врата, откъдето беше минала Тили, за да донесе каната с вода. Моментът не беше подходящ за прояви на благородство – Роланд застреля в гръб и двамата. Не биваше да губи нито миг и не смеше да рискува те да съберат смелост и да го нападнат.

Под купола на помещението проблеснаха ярки оранжеви светлини, разнесе се дрезгав вой на сирена, който отекуваше в каменните стени. След секунди аварийното осветление запримигова в такт със сирената.

35

Еди се връщаше при Сузана, когато прозвуча сирената. Той подскочи от изненада и вдигна пистолета, прицелвайки се в празното пространство.

– Хей, какво става?

Младата жена поклати глава в знак, че не знае. Воят на сирената беше ужасяващ, но това беше само част от проблема; звукът бе толкова силен, че заплашваше да спука тъпанчетата им. Все едно чуваха клаксон на огромен камион, но стократно усилен.

В този момент оранжевите лампи запулсираха. Когато застана до количката, Еди забеляза, че бутоните „КОМАНДА“ и „ВХОД“ бяха обагрени в червено и ту светваха, ту угасваха като намигащи очи.

– Блейн, какво става? – извика младежът. Огледа се, но видя само лудо подскачащи сенки. – Това твое дело ли е?

Не последва отговор, но се разнесе ужасяващ метален смях, напоящ на Еди за механичния клоун, който стоеше пред къщичката на ужасите на Кони Айлънд.

– Блейн, престани! – изкрещя Сузана. – Как да отговоря на загадката ти, когато около нас оглушително вият сирени?

Смехът секна така внезапно, както беше избухнал, но Блейн

мълчеше. А може би беше отговорил: зад решетката, която ги отделяше от перона, по команда на биполярните компютри, които Тик Так мечтаеше да използва, се включиха огромни двигатели, захранвани от мощни турбини. За пръв път от десет години Блейн беше буден и се подготвяше да потегли на път.

36

Сирените, чието първоначално предназначение е било да предупреждават жителите на Луд за предстоящо въздушно нападение (и които дори не бяха изпробвани почти цяло хилядолетие), обгърнаха града с покривало от звуци. Всички лампи, които още работеха, се включиха и запулсираха в такт с пронизителния вой. Младите, които обитаваха жилищата, и Беловласите, живеещи в подземията, бяха убедени, че е дошъл краят, от който винаги се бяха страхували. Беловласите решиха, че е настъпила фатална повреда в машините. Младите, които бяха убедени, че призраците, скрити в подземните машини някой ден ще възкръснат и ще отмъстят на живите, вероятно по-правилно тълкуваха случващото се.

Разбира се, в архаичните компютри, намиращи се в подземията, се бяха съхранили останки от разум. Те напомняха на човек, който е започнал да губи ума си под въздействието на външни фактори. В продължение на осемстотин години компютърното чудовище беше запазило в паметта си своята чужда на хората логика; навярно щеше да я съхранява още осемстотин години, ако не се бяха появили Роланд и приятелите му. Ала този *mens non corpus* – безтелесен разум – с всяка изминала година беше обезумявал все повече; дори в периодите на все по-продължителен сън той виждаше сънища, които с промяната на света ставаха все по-ненормални. Сега, въпреки че невероятните устройства, обслужващи Лъчите, бяха позагубили предишната си мощ, безумният, нечовешки разум се беше пробудил сред руините и се подготвяше за поредната разходка из владенията на мъртъвците.

Или казано с други думи, Блейн се подготвяше да напусне Додж.

37

Роланд, който беше коленичил до момчето, дочу зад себе си стъпки и се обърна, като едновременно вдигна револвера си. Тили, чието

жълтеникаво лице изразяваше объркване и благоговееен страх, вдигна ръце и изкрещя:

– Не ме убивай! Моля те, не ме убивай!

– Тогава бягай – сопна й се Стрелецът, а когато тя понечи да затича, я удари по крака с ръкохватката на револвера. – Мини през вратата, през която влязох. И ако още веднъж се срещнем, ще бъда последното, което ще видиш. А сега се махай от очите ми!

Жената изчезна сред подскачащите сенки.

Роланд прилепи ухо към гърдите на момчето и притисна длан към другото си ухо, за да заглуши воя на сирените. Сърцето на Джейк беше бавно, но силно. Стрелецът хвана момчето под мишниците, в този момент то отвори очи и дрезгаво прошепна:

– Този път не ме остави да падна.

– Не. Никога повече няма да те изоставя в беда. А сега замълчи и се опитай да си отдъхнеш.

– Къде е Ко?

– Ко! – изляя животинчето. – Ко!

Брендън му беше нанесъл няколко удара с нож, но нито една рана не изглеждаше смъртоносна, нито дори сериозна. Очевидно животинчето изпитваше болка, но също така беше ясно, че е полудяло от радост. Взираше се в момчето с блеснали очи, изплезило дългия си розов език, после извика с хрипливия си глас:

– Ейк! Ейк!

Джейк се разплака и протегна ръце. Накуцвайки, Ко се приближи и му позволи за миг да го притисне в прегръдките си.

Роланд се изправи и се огледа, като обърна особено внимание на вратата, намираща се противоположно на херметическия люк. Направило му беше впечатление, че двамата, които бе застрелял в гръб, както и жената, се опитваха да излязат оттам. Грабна Джейк на ръце и се отправи към тясната врата; Ко вървеше по петите му. Той отместил с крак трупа на един от Беловласите, наведе се и мина през вратата. Озова се в помещение, което явно беше кухня, но повече приличаше на кочина въпреки вградените електроуреди и стоманените стени. Очевидно Беловласите изпитваха презрение към домакинската работа.

– Нещо за пиене – прошепна момчето. – Моля... толкова съм жаден...

Стрелецът изпита странното чувство, че се е върнал назад във времето. Спомни си как беше тича през пустинята, полуобезумял от горещината и еднообразната гледка. Спомни си как, умирайки от жажда,

беше припаднал в конюшната на крайпътната станция и как беше дошъл на себе си от глътката студена вода. Тогава Джейк беше свалил ризата си, беше я намокрил под струята на помпата и му беше дал да пие. Сега беше неговият ред да стори същото за момчето.

Огледа се, видя умивалника, приближи се до него и завъртя кранчето на чешмата. Потече чиста, студена вода. Над тях, около тях, под тях продължаваха да вият сирени.

– Можеш ли да се изправиш?

Момчето кимна.

Роланд му помогна да се изправи на крака. Беше готов да го хване, ако залитнеше, но Джейк се вкопчи в ръба на умивалника и пъкна глава под водната струя. Стрелецът вдигна Ко, огледа раните му и забеляза, че кръвта вече се съсирваше. „Имал си голям късмет, косматко“ – помисли си, после протегна ръка покрай Джейк, напълни шепата си с вода и даде на зверчето да пие.

Най-сетне Джейк се отдръпна от умивалника, мократа му коса беше прилепнала към черепа му. Още беше блед като платно, по лицето му имаше синини от побоя, но вече изглеждаше много по-добре. Когато се беше навел над него, Стрелецът се бе изплашил, че момчето е мъртво.

Изпита желание да се върне и още веднъж да убие Гашър, което го подсети за нещо друго. Обърна се към Джейк и попита:

– Кой е този Тик Так, за когото говореше похитителят ти? Успя ли да го видиш?

– Да. Ко скочи върху него и разкъса с нокти лицето му. После го убих.

– Застреля ли го?

Устните на Джейк потрепнаха и той здраво ги стисна, сетне отвърна:

– Да. Право а... – Посочи дясното си слепоочие и добави: – Бях... Извадих късмет.

Стрелецът изпитателно го изгледа, после поклати глава. – Мисля, че послъгваш, но сега няма да обсъждаме това. Побързай, трябва да тръгваме.

– Къде отиваме? – Гласът на момчето още беше хриплив, очите му непрекъснато се стрелкаха към съседното помещение, където едва не беше намерило смъртта си.

Стрелецът посочи към коридора, който се виждаше отвъд отворената врата на кухнята.

– СТРЕЛЕЦО! – внезапно се разнесе гръмлив глас. Който звучеше

отвсякъде.

Роланд рязко се извърна; притискаше Ко към гърдите си, а с другата ръка се държеше за рамото на момчето, но не видя никого.

– Кой ми говори? – провикна се.

КАК СЕ КАЗВАШ, СТРЕЛЕЦО?

– Роланд. Идвам от Гилеад и съм син на Стивън. А ти кой си?

– ГИЛЕАД ВЕЧЕ НЕ СЪЩЕСТВУВА – замислено произнесе гласът, без да отговори на въпроса.

Роланд погледна към тавана и видя няколко концентрични окръжности. Гласът се разнасяше от този своеобразен „високоговорител“.

– ОТ ТРИСТА ГОДИНИ НИТО ЕДИН СТРЕЛЕЦ НЕ Е СЪПВАЛ НИТО ВЪВ ВЪТРЕШНИЯ, НИТО В СРЕДНИЯ СВЯТ.

– С моите приятели сме последните стрелци.

Джейк взе животинчето в прегръдките си. Ко незабавно започна да лиже подутото му лице; странните му златисти очи бяха изпълнени с обожание и щастие.

– Това е Блейн, нали? – прошепна момчето на Стрелеца.

Роланд кимна. Изпитваше лошо предчувствие – подозираше, че Блейн е нещо повече от обикновен еднорелсов влак.

– ХЕЙ, МОМЧЕ! ТИ ЛИ СИ ДЖЕЙК ОТ НЮ ЙОРК?

Джейк изплашено пристъпи към спътника си и погледна към високоговорителя.

– Да. Аз съм Джейк от Ню Йорк... син на Елмър.

– В ТЕБ ЛИ Е КНИГАТА С ГАТАНКИТЕ, ЗА КОЯТО МИ РАЗКАЗАХА?

Момчето машинално докосна рамото си и на лицето му се изписа уплаха. Разтревожено погледна към Стрелеца, който вече му подаваше раницата; въпреки че тясното, аристократично лице на Роланд остана безизразно, Джейк видя, че спътникът му едва забележимо се усмихва.

– Трябва да нагласиш ремъците – промърмори Роланд, – защото ги удължих.

– А гатанките?

– И двете книги са вътре.

– КАКВО НОСИШ, МАЛЪК СТРАННИКО? – провлечено попита гласът.

Да му се не види! – прошепна момчето.

„Той не само ни чува, но и ни наблюдава“ – помисли си Стрелецът и след миг забеляза малко стъклено око в ъгъла, което беше поставено много по-високо от нормалното полезрение на човека. Внезапно го

побиха тръпки, а по напрегнатото изражение на момчето и по начина, по който то притискаше Ко към гърдите си, разбра, че Джейк споделя опасенията му. Гласът принадлежеше на машина, на невероятно умна, дори закачлива машина, но въпреки това нещо не беше наред.

– Книгата – отговори момчето. – Нося книгата с гатанките.

– ПРЕКРАСНО. – В гласа прозвуча нотка на задоволство. – ОТЛИЧНО.

На прага на срещуположната врата неочаквано се появи брадат мъж. Дрехите му бяха разкъсани, рамото му беше превързано с окървавена и мръсна жълта кърпа.

– Огньовете в стените! – изкрещя непознатият. Очевидно в паниката си не беше забелязал, че Роланд и момчето не принадлежаха към подземното му братство. – По-долните нива са пълни с дим! Нещо се е случило! По дяволите, всичко се е обърнало надолу с главата! Трябва да...

Вратата на фурната внезапно се отвори и зейна като паст на гладно животно. Отвътре изскочи плътен синьо-бял лъч и обгърна главата на брадатия, който политна към стената. Дрехите му бяха обгърнати от пламъци, лицето му се покри с огромни мехури.

Джейк безмълвно и ужасено погледна към Стрелеца. Роланд сложи ръка на рамото му.

– ТОЙ МЕ ПРЕКЪСНА – обясни гласът. – БЕШЕ ПРОЯВА НА НЕВЪЗПИТАНИЕ, НАЛИ?

– Да – съгласи се Роланд. – Беше изключително невъзпитано.

– СУЗАНА ОТ НЮ ЙОРК ТВЪРДИ, ЧЕ ЗНАЕШ НАИЗУСТ МНОГО ГАТАНКИ, РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД. ВЯРНО ЛИ Е?

– Да.

В едно от помещенията, намиращи се от двете страни на коридора, се разнесе експлозия; металният под потрепери, дочуха се писъци, които се сляха в нестроен хор. За миг пулсиращите светлини угаснаха, а сирените замлъкнаха, сетне отново започнаха да вият. През вентилационните отвори нахлу задушлив дим. Ко размърда нослето си и кихна.

– КАЖИ МИ НЯКОЯ ОТ ТВОИТЕ ГАТАНКИ, СТРЕЛЕЦО – настоя гласът. Говореше напълно невъзмутимо, сякаш се намираха на тих селски площад, вместо под град, който всеки момент можеше да полети във въздуха.

Роланд се замисли и първото, което му хрумна, беше любимата загадка на Къгбърг.

– Какво е по-добро от боговете и по-отвратително от дъха на болен старец? Мъртъвците се хранят с него, ако живите го ядат, чака ги бавна

смърт.

Настъпи тишина. Джейк скри лицето си в козината на Ко, опитвайки да се скрие от миризмата на горяща човешка плът.

– *ВНИМАВАЙ, СТРЕЛЕЦО!* – Гласчето беше едва чуто, напомняше слаб повей на вятъра през най-горещия летен ден. Гласът на Блейн се разнасяше от всички високоговорители, но този идваше от устройството, което беше точно над тях. – *ВНИМАВАЙ, ДЖЕЙК ОТ НЮ ЙОРК. ДВИЖЕТЕ СЕ БАВНО И БЪДЕТЕ ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ПРЕДПАЗЛИВИ*

Момчето погледна спътника си – очите му бяха разширени от смайване. Роланд едва забележимо поклати глава и вдигна пръст, сякаш искаше да почеше носа си, но едновременно притисна пръст към устните си. Джейк се досети, че Стрелецът му подсказва да запази мълчание.

– ХУБАВА ГАТАНКА – най-сетне заяви Блейн. Изглеждаше искрено възхитен. – ОТГОВОРЪТ Е „НИЦО“, НАЛИ?

– Да – отвърна Роланд. – Много си умен.

Когато гласът отново заговори, Стрелецът долови същото, което беше забелязал и Еди: ненаситност.

– КАЖИ МИ ОЩЕ ЕДНА. Роланд дълбоко си пое въздух.

– След малко.

– НАДЯВАМ СЕ, ЧЕ НЕ МИ ОТКАЗВАШ, СИНЕ НА СТИВЪН, ЗАЩОТО ТОВА СЪЩО Е ИЗКЛЮЧИТЕЛНО НЕУЧТИВО.

– Заведи ни при нашите приятели и ни помогни да се измъкнем от Луд. След това може би ще ни остане време за гатанки.

– МОГА ДА ВИ УБИЯ НА МЯСТО. – Този път гласът беше студен като зимен вятър.

– Сигурен съм – отговори Роланд. – Но тогава не ще има кой да ти задава гатанки.

– ГОЛЯМА РАБОТА! ЩЕ ВЗЕМА КНИГАТА НА МОМЧЕТО!

– Да крадеш е много по-лошо, отколкото да прекъсваш събеседника си – отбеляза Роланд. Говореше спокойно, но с осакатената си дясна ръка здраво стискаше рамото на Джейк. Момчето погледна към високоговорителите и заяви:

– Не забравяй, че в книгата липсват отговорите на гатанките. Някой е откъснал последните страници. – В пристъп на вдъхновение той докосна челото си. – Всички отговори са тук.

– ЗАПОМНЕТЕ, ЧЕ НИКОЙ НЕ ОБИЧА ХИТРЕЦИТЕ – обади се Блейн. Последва нова експлозия, този път по-силна и по-наблизо. Взривната вълна изтръгна една от вентилационните решетки, която прелетя през кухнята като снаряд. След секунда на вратата, която водеше към

подземния свят на Беловласите, застанаха двама мъже и една жена. Стрелецът насочи револвера си към тях, но го отпусна, когато непознатите, без дори да погледнат към него и момчето, тичешком прекосиха помещението и изчезнаха в мрака на шахтата. Приличаха на животни, които бягат от горски пожар.

Една от стоманените плоскости на тавана се отмести, зад нея цареше непрогледна тъмнина. В отвора проблесна нещо сребристо, след няколко секунди се появи стоманено кълбо с диаметър около трийсет сантиметра и увисна във въздуха.

– СЛЕДВАЙТЕ ГО – лаконично нареди Блейн.

– Ще ни заведе ли при Еди и Сузана? – обнадеждено попита момчето.

Блейн не благоволеше да отговори, но когато кълбото се понесе по коридора, Роланд и Джейк го последваха.

38

Джейк си спомняше само смътно онова, което последва. Беше напуснал своя свят година преди деветстотин души масово да се самоубият в градче, наречено Гаяна, но знаеше за периодичните групови самоубийства на лемингите и разбираше, че нещо подобно се случва в загиващия подземен град на Беловласите.

Непрекъснато се разнасяха експлозии – някои на нивото, на което се намираха Стрелецът и момчето, но повечето много по-дълбоко. От време на време през вентилационните отвори нахлуваше дим, но повечето въздухопречиствателни системи още работеха и поглъщаха дима преди да е задушил хората. Роланд и Джейк не видяха пожари, но обитателите на подземния град реагираха така, сякаш беше настъпил апокалипсис. Повечето панически бягаха с изкривени от ужас лица, но докато следваха стоманеното кълбо по коридорите, Стрелецът и момчето забелязаха мнозина, които се бяха самоубили. Някои се бяха застреляли, други си бяха прерязали гърлата или вените, неколцина очевидно бяха погълнали отрова. Лицата на всички мъртвци бяха застинали в маска на неопишваем ужас. Джейк не проумяваше какво ги е подтикнало да посегнат на живота си, ала Роланд знаеше какво се е случило със съзнанието им, когато мъртвият от столетия град е оживял, след което сякаш методично е започнал да се самоунищожава. Знаеше и още нещо – че Блейн съзнателно ги е подтикнал към самоубийство.

Приведоха се, за да заобиколят обесен мъж, висящ на въже, прикрепено към решетката на климатичната инсталация на тавана, и шумно заслизаха по стоманена стълба, следвайки блестящата топка.

– Джейк! – извика Роланд, който внезапно си беше спомнил нещо.
– Ти не натисна бутона за отваряне на херметическия люк, нали?

Момчето отрицателно поклати глава.

– Така си и помислих. Отворил ми е Блейн.

Спуснаха се по стълбата и затичаха по тесен коридор. В дъното му имаше друг херметически люк с надпис на Свещения език:

„ВХОД СТРОГО ЗАБРАНЕН“.

– Блейн ли говореше? – обади се момчето.

– Да.

– А чий беше другият гл...

– Ш-ш-т – прекъсна го Стрелецът.

Стоманеното кълбо увисна пред люка. Колелото се завъртя и херметическата врата се откряна. Роланд широко я отвори и двамата се озоваха в огромна подземна зала, която се простираше в три посоки. Беше изпълнена с безкрайни редици от командни табла и електронно оборудване. Повечето пултове още не работеха, но докато Роланд и Джейк смаяно се оглеждаха, по таблата запробляваха лампички.

– Тик Так твърдеше, че тук има хиляди компютри – промълви момчето. – Струва ми се, че е бил прав. Боже мой, погледни!

Стрелецът не разбра за какво говори момчето, ето защо мълчаливо продължи да наблюдава как едно след друго „оживяваха“ командните пултове. От един изригнаха ярки искри, сетне лумна зеленикав пламък – архаичното устройство се беше повредило.

Ала повечето машини работеха безотказно. Стрелките на датчиците, които бяха бездействали в продължение на столетия, преминаха в зелените участъци на скалите. Завъртяха се гигантски алуминиеви цилиндри, които предаваха данните, съхранени в силициеви чипове, в банки за паметта, готови да приемат информацията, след като се бяха пробудили от вековния си сън. Проблеснаха осветени в зелено и червено цифрови индикатори, които отчитаха всичко – от средното налягане на водоносния земен слой в баронетството Уест Ривър до запасите от електроенергия в бездействащата атомна електроцентрала в басейна на река Сенд, започнаха да се включват висящите от тавана сферични лампи, от които бликна ярка светлина. От всички посоки се дочуваше басовото бучене на генератори и двигатели, събуждащи се след продължителен сън.

Няколко пъти Джейк залитна, очевидно силите му се изчерпваха. Роланд го взе на ръце и го понесе покрай машините, за чиито функции и предназначение изобщо нямаше представа. Ко го следваше по петите. Стоманеното кълбо отскочи вляво. От двете страни на прохода, по които вече се движеха, се издигаха хиляди телевизионни монитори, натрупани един върху друг като детски кубчета.

„Баща ми би изпаднал във възторг“ – помисли си момчето.

Някои участъци от огромните видеостени още не даваха признаци на живот, но повечето монитори вече бяха включени. Показваха хаоса, който цареше в града и в подземията. По улиците безцелно се шураха представители на Младите; очите им бяха разширени от ужас, устните им мърдаха беззвучно. Мнозина скачаха от високите етажи на зданията. Джейк потръпна, когато видя, че стотици са се събрали на моста и се хвърляха в реката. На други монитори се виждаха големи зали с редица легла, напомнящи спални помещения в казарма. Някои бяха обхванати от пламъци – обзетите от паника Беловласи незнайно защо сами подпалваха мебелите си.

Един монитор показваше как някакъв исполин хвърля мъже и жени в устройство, напомнящо окървавена преса за щамповане. Гледката беше ужасяваща, но още по-потресаващ беше фактът, че жертвите се бяха наредили на опашка и безропотно чакаха реда си. Палачът носеше жълта забрадка, краищата на която висяха зад ушите му като свински опашки. Той сграбчи някаква старица и я вдигна, после търпеливо зачака стоманеният блок да освободи мястото, където възнамеряваше да я хвърли. Жената не се съпротивляваше, всъщност лицето ѝ беше озарено от усмивка.

– РАЗЛИЧНИ ХОРА ВЛИЗАТ И ИЗЛИЗАТ ОТ СТАИТЕ – внезапно се обади Блейн, – НО НЕ МИСЛЯ, ЧЕ РАЗГОВАРЯТ ЗА МИКЕЛАНДЖЕЛО. – Той се изкиска – звукът беше странен, напомняше на шумоленето на плъхове в стените на стара къща. Джейк усети, че го побиха студени тръпки. Испитваше ужас от разума, който се смееше по този начин, по двамата с Роланд нямаха друг избор, освен да му се подчиняват.

Против волята си отново погледна към мониторите, но Стрелецът го накара да им обърне гръб, като промърмори:

– Не бива да ги гледаш, Джейк.

– Но защо постъпваш така? – възкликна хлапакът. – Не беше хапвал нито залък, ала му се повдигаше. – ЗАЩО?

– Защото са изплашени, а Блейн подхранва страха им. Но според

мен причината е друга – уморени са, защото прекалено дълго са живели в гробището на своите деди. Преди да ги съжалиш, помисли с какво удоволствие биха те завели на поляната, където свършва пътят.

Стоманеното кълбо отново направи рязък завой, екраните и електронното оборудване за следене останаха назад. Роланд и Джейк видяха на пода широка ивица от синтетично вещество. Лентата проблясваше като пресен асфалт между два стоманени парапета, които се сливаха не при стената на залата, а на хоризонта.

Топката нетърпеливо подскочи над тъмната ивица, внезапно лентата (защото това всъщност беше лента на конвейер) безшумно се задвижи между металните парапети със скоростта на бавно бягащ човек. Кълбото няколко пъти подскочи във въздуха, сякаш подканяше Стрелеца и момчето да стъпят на транспортъора.

Роланд затича покрай движещата се лента, докато скоростта му се изравни с нейната, и скочи върху своеобразния ескалатор. Пусна Джейк и тримата – Стрелец, хлапак и зверче със златисти очи – се понесоха по сумрачната подземна равнина, където се пробуждаха старинните машини. Лентата ги отведе до участък, изпълнен с редици от устройства, които наподобяваха на шкафове за папки. Те тънеха в мрак, но сякаш започваха да оживяват – от тях се разнасяше приглушено жужене. Между стоманените пластинки започваха да проблясват тънички ивици светлина.

Ненадейно Джейк си спомни думите на Тик Так: *„Под шибания град има хиляда, може би сто хиляди биполярни компютри. Те са ми необходими! Искам да работят за мен!“*

Помисли си: *„Ето, че компютрите се пробуждат – желанието ти се сбъдна, Тики... но ми се струва, че ако беше тук, щеше да се откажеш от него“*

После си спомни за праждото на Тик Так, който бил толкова смел, че се качил на самолет от друг свят и полетял с него. Ако исполинът беше наследил храбростта на предците си, настоящите събития едва ли щяха да го ужасят и да го подтикнат към самоубийство – напротив, щеше да бъде във възторг при вида на безбройните безумци, които посягаха на живота си.

„Слава Богу, че си мъртъв, Тики“ – каза си той.

Роланд удивено промълви:

– Толкова много кутии... Мисля, че се движим през мозъка на онзи, който нарича себе си Блейн. *Да, със сигурност се движим в мозъка му.*

Джейк кимна и ни в клин, ни в ръкав си спомни за съчинението,

което трябваше да пише в края на учебната година. Обърна се към спътника си и промърмори:

– Разумният Блейн е опасен злодей.

– Прав си.

Момчето се замисли, сетне каза:

– Знаеш ли, имам предчувствие къде ще се озовем, когато излезем на повърхността.

– Ако продължаваме да следваме пътя на Лъча, ще се озовем на Гарата – потвърди Стрелецът.

Момчето кимна.

– Хей, Роланд.

– Какво?

– Благодарен съм ти, задето ме отърва от сигурна смърт.

Стрелецът безмълвно кимна и го прегърна.

Някъде в далечината се разнесе грохотът на двигатели. След миг дочуха нов стържещ звук, обля ги ярка оранжева светлина. Джейк вече виждаше мястото, където спираше лентата от транспортъора. От тази точка започваше стръмен и тесен ескалатор, който водеше нагоре, към оранжевата светлина.

Еди и Сузана чуха как под земята заработиха мощни двигатели. След секунди парче от мраморния под бавно се отмести и под него зейна ярко осветен коридор. Младежът сграбчи ръчките на инвалидната количка и бързо я забута назад покрай стоманената преграда, разделяща перона от огромното помещение на Гарата. Процепът в пода продължаваше да се разширява и Еди спря, очаквайки част от колоните да рухнат в зейналата яма. Ала това не се случи. Колоните останаха на мястото си, въпреки че мраморният под беше изчезнал.

– Виждам ескалатор – изкрещя Сузана, опитвайки се да надвика оглушителния вой на сирените. Приведе се още повече и надникна в пропепа.

– Да – извика в отговор младежът. – Щом има ескалатор, навярно долу ще открием магазини за луксозни сувенири, парфюми и дамско бельо.

– Какво?

– Няма значение.

– *Еди!* – изкрещя тя и лицето ѝ грейна от радост. Приведе се още повече, а младежът побърза да я хване, за да не падне от количката. – *Виждам Роланд и Джейк!*

Подът под тях потрепери, когато мраморната плоча рязко престана

да се движи. Двигателите, които я бяха премествали по невидими релси, се изключиха и воят им постепенно затихна. Еди изтича до ръба на процепата и видя Роланд на движещото се стъпало на ескалатора. Джейк, пребледнял като платно и окървавен, беше до него и се държеше за рамото му. А зад тях надничаше Ко.

– Роланд! Джейк! – изкрещя младежът, подскочи, размаха ръце и затанцува на ръба на процепата.

Двамата вдигнаха глави и също замахаха. Момчето едва сдържаше радостта си, а устните на Стрелеца, който много рядко се усмихваше, леко помръднаха. „Започвам да вярвам в чудеса“ – помисли си Еди. Внезапно изпита усещането, че сърцето ще изскочи от гърдите му; затанцува по-буйно, сякаш се страхуваше, че ако престане да се движи, ще избухне от изпълващите го радост и облекчение. Едва сега осъзнаваше доколко е бил сигурен, че никога повече няма да видят Стрелеца и момчето.

– *Хей, момчета! Всичко е наред. Хайде, побързайте!*

– Еди, помогни ми.

Той се обърна. Сузана се опитваше да се измъкне от количката, но панталоните ѝ от еленова кожа се бяха закачили в спиралния механизъм. Тя едновременно плачеше и се смееше, черните ѝ очи блестяха от радост. Младежът я вдигна толкова рязко, че инвалидната количка се наклони и с трясък падна на мраморния под. Младата жена го хвана през врата, а със свободната си ръка махаше на Роланд и Джейк и викаше:

– Елате при нас! Хайде, размърдайте задниците си!

Когато Стрелецът и момчето се изкачиха на повърхността, Еди прегърна Роланд, а Сузана обсипа с целувки лицето на Джейк. Ко тичаше насам-натам, подскачаше и лаеше.

– Миличък, добре ли си? – прошепна младата жена.

– Да – отвърна момчето. Продължаваше да се усмихва, но очите му бяха насълзени. – И адски се радвам, че съм тук. Не можеш да си представиш колко съм щастлив.

– О, представям си, сладурче. – Тя се обърна към Стрелеца. – Какво са му сторили! Изглежда така, сякаш го е прегазил булдозер.

– Главният виновник за състоянието му е Гашър, но вече няма да безпокои Джейк... нито когото и да било.

– А ти как си, голямо момче? Добре ли си?

Той кимна и се огледа.

– Значи това е Гарата.

Еди, който надничаше в процепа, кимна утвърдително и попита:

– Какво има там, долу?

– Машини и безумие.

– Както винаги си многословен – иронично подхвърли младежът, после широко се усмихна. – Нямах представа колко се радвам да те видя, приятел!

– Вярвам ти. – Роланд също се усмихна и си помисли: „Как се променят хората“. Само преди месец Еди за малко не беше прерязал гърлото му.

Невидимите подземни двигатели отново заработиха. Ескалаторът престана да се движи. Мраморната плоча се плъзна обратно и закри пролуката в пода. Джейк пристъпи към преобърнатата инвалидна количка и се наведе да я изправи, но в този миг забеляза розовия силует зад металните решетки. Дъхът му спря, виждаше най-е онова, което му се беше присънило след напускането на Ривър Кросинг: дългият влак с аеродинамична форма, който се носеше през пустите поля на Западен Мисури и щеше да връхлети върху него и Ко.

Двете триъгълни предни стъкла блестяха на лицето на приближаващото се чудовище и напомняха на огромни очи. Сънят се превръщаше в действителност... страховете на Джейк се потвърждаваха.

Еди се приближи и прегърна момчето.

– Ето го и нашият влак. Мисля, че напълно отговаря на рекламата. Какво ще кажеш?

– Не е нищо особено – промърмори то. Чувстваше, че няма сили да говори.

– И аз съм на същото мнение. Само дето може да говори и си пада по гатанките.

Джейк само кимна.

Роланд беше сложил Сузана да седне на бедрото му и двамата разглеждаха кутията с клавишите, разположени във формата на ромб. Момчето и младежът се приближиха до тях. Еди с изненада откри, че все поглеждаше към Джейк, за да се убеди, че не е станал жертва на халюцинация и че хлапето върви редом с него.

– Какво ще правим сега? – обърна се той към Роланд.

Стрелецът прекара пръст по номерираните бутони и вдигна рамене.

– Струва ми се, че двигателите на Блейн заработиха на по-високи обороти – продължи младежът. – Трудно е да се прецени заради воя на сирените, но мисля, че не греша... в края на краищата това е само робот, нали? Представи си, че потегли без нас?

– Блейн! – извика Сузана. – Блейн, тук ли...

– СЛУШАЙТЕ ВНИМАТЕЛНО, ПРИЯТЕЛИ – прогърмя гласът на Блейн. – В ПОДЗЕМИЯТА СА СКЛАДИРАНИ ОГРОМНО КОЛИЧЕСТВО КОНТЕЙНЕРИ С ХИМИЧЕСКИ И БИОЛОГИЧЕСКИ БОЙНИ ВЕЩЕСТВА. СТАРТИРАХ ОПЕРАЦИЯ, КОЯТО ЩЕ ПРИЧИНИ ЕКСПЛОЗИЯ И ЩЕ ОСВОБОДИ ОТРОВНИТЕ ГАЗОВЕ. ВЗРИВЪТ ЩЕ ИЗБУХНЕ СЛЕД ДВНАЙСЕТ МИНУТИ.

За миг той замлъкна, сетне четиримата дочуха гласеца на малкия Блейн, който почти се заглушаваше от сирените:

– ... *знаех, че ще се случи нещо подобно... трябва да побързате...*

Еди не му обърна внимание, тъй като сам беше стигнал до същото заключение. Разбира се, че нямаха време за губене, но в момента съзнаването му беше заето с нещо много по-важно.

– Защо? – възкликна той, обръщайки се към розовото чудовище. – Защо си сторил това?

– БИ ТРЯБВАЛО ВЕЧЕ ДА СИ СЕ ДОСЕТИЛ. АКО ВЗРИВЯ ГРАДА, ЩЕ УНИЩОЖА И СЕБЕ СИ. КАК ТОГАВА ЩЕ ВИ ОТВЕДА КЪДЕТО ЖЕЛАЕТЕ?

– Но хиляди от обитателите му още са живи. Ще ги убиеш!

– ДА – спокойно отговори Блейн. – И КАКВО ОТ ТОВА?

– Защо! – изкрещя Сузана. – Защо го направи?

– ЗАЩОТО МИ ДОСАЖДАТ. ВИЕ ЧЕТИРИМАТА ОБАЧЕ ВЪЗБУЖДАТЕ ИНТЕРЕСА МИ. РАЗБИРА СЕ, ВСИЧКО ЗАВИСИ ОТ ТОВА КОЛКО ОРИГИНАЛНИ СА ГАТАНКИТЕ ВИ. КАТО ЗАГОВОРИХМЕ ЗА ГАТАНКИ, ВРЕМЕ Е ДА РАЗГАДАЕТЕ МОЯТА. ИМАТЕ ТОЧНО ЕДИНАЙСЕТ МИНУТИ И ДВАЙСЕТ СЕКУНДИ ДО ЕКСПЛОЗИЯТА.

– Взривът не бива да избухне! – изкрещя Джейк, надвиквайки рева на сирените. – Отровните газове бързо се разпространяват. Има опасност да загинат дори старците в Ривър Кросинг.

– ХИЧ НЕ МИ ПУКА – с безразличие заяви Блейн. – НО ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ ЩЕ ПРОДЪЛЖАТ ЖАЛКОТО СИ СЪЩЕСТВУВАНЕ ОЩЕ НЯКОЛКО ГОДИНИ. ЗАПОЧНАХА ЕСЕННИТЕ БУРИ И СИЛНИТЕ ВЕТРОВЕ ЩЕ ОТНЕСАТ ГАЗОВЕТЕ ВСТРАНИ ОТ РИВЪР КРОСИНГ. ОБАЧЕ ВАШЕТО ПОЛОЖЕНИЕ ИЗОБЩО НЕ Е РОЗОВО, ЗАТОВА ВИ СЪВЕТВАМ ДА СИ НАПРЕГНЕТЕ МОЗЪЦИТЕ... В ПРОТИВЕН СЛУЧАЙ НЕ ВИ ОЧАКВА НИЩО ДОБРО. – Замълча, сетне добави: И ОЩЕ НЕЩО – СМЪРТТА ПРИ ОБГАЗЯВАНЕ Е МНОГО МЪЧИТЕЛНА.

– Спри експлозията! – извика момчето. – Ще ти задаваме гатанки, нали, Роланд? Не подозираш колко гатанки знаем.

Блейн се засмя. Смя се продължително и гръмогласно – пристъпи на електронно кикотене огласяха огромното помещение и се сливаха с монотонния вой на сирените.

– Изключи устройството! – изкрещя Сузана. – Изключи го! Изключи го!

Блейн се подчини.

Ревът на сирените стихна. Настъпилата тишина, която им се стори оглушителна, беше нарушавана само от барабаненето на дъжда върху покрива.

Гласът, който прозвуча от високоговорителите, беше тих, замислен, безжалостен.

– ОСТАВАТ ВИ ДЕСЕТ МИНУТИ. ДА ПРОВЕРИМ ДАЛИ ДЕЙСТВИТЕЛНО СТЕ ИЗОБРЕТАТЕЛНИ.

40

– Андрю!

„Тук няма никакъв Андрю, непознати човече – помисли си той. – Андрю отдавна е мъртъв, както ще бъда и аз след малко.“

– Андрю! – настоятелно повтори гласът.

Разнасяше се някъде отдалеч, от пресата за ябълки, в каквата се беше превърнала главата му.

Някога наистина съществуваше момче на име Андрю. Баща му го беше завел в парка в западния край на Луд, където растяха ябълкови дървета и се издигаше ръждясала ламаринена барака; тя изглеждаше отвратително, но отвътре се разнасяше прекрасен аромат. Бащата обясни, че това е домът на сайдера. После погали момчето, каза му да не се страхува и го преведе през входа, който беше закрит с одеяло.

Край стените на помещението бяха наредени огромни кошници с ябълки. Кльощав старец, чиито мускули се гърчеха като червеи под бледата му кожа, изсипваше ябълките в машината, разположена в средата на помещението. От нея в единия ѝ край излизаше ябълков сок. Още един човек стоеше до тръбата и пълнеше със сайдер гърне след гърне. Зад него се намираше трети, чието задължение беше да удря по главата наливащия гърнетата, когато онзи разливаше прекалено много от пенливата течност.

Бащата подаде на Андрю чаша сайдер и въпреки че през годините, прекарани в града момчето беше опитало много забравени деликатеси, то реши, че няма нищо по-хубаво от сладката студена напитка. Стори му се, че е отпило глътка студен октомврийски вятър. Но онова, което Андрю си спомняше много по-добре от вкуса на ябълковия сок или гърчещите се като червеи мускули на кльощавия старец, беше жестокостта, с която машината превръщаше в течност едрите червено-златисти плодове. Дванадесет валяка прехвърляха ябълките под въртящ се стоманен барабан с отвори. Барабанът изстискваше плодовете, докато сокът им започнеше да се стича по наклонен улей, а семената и люспите оставаха в ситото.

Сега главата му беше пресата, а мозъкът му – ябълките. Скоро щеше да се пръсне, както ябълките се пръсваха под барабана, и щеше да го погълне благословен мрак.

– Андрю! Вдигни глава и ме погледни!

Не можеше... но дори да беше в състояние, пак нямаше да го стори. Предпочиташе да остане неподвижен и да чака мрака. И без това отдавна трябваше да бъде мъртъв, нали гадното хлапе го беше простреляло в главата?

– Куршумът изобщо не е засегнал мозъка ти, глупако, не мисли, че умираш – само дето имаш силно главоболие. Обаче непременно ще пукнеш, ако не престанеш да се въргаляш в собствената си урина... и ще се погрижа смъртта ти да бъде толкова мъчителна, че да мечтаеш за сегашните си болезки.

Не заплахата накара мъжа, проснат на пода, да вдигне глава, а лекотата, с която човекът с дрезгавия глас беше прочел мислите му. Той опита да се повдигне, а нетърпимата болка прониза мозъка му. Имаше чувството, че тежки предмети се плъзгат и преобръщат в черепа му, разкъсвайки кръвоносните съдове. От гърлото му се изтръгна задавен стон. Нещо го гъделичкаше по дясната страна, като че дузини мухи бяха накацали върху кървящите му рани. Искаше да ги пропъди, но разбираше, че трябва да се подпира на лакти, за да не падне.

Съществува, което стоеше до противоположната стена, близо до херметическия люк, водещ към кухнята, изглеждаше призрачно, нереално. Причината може би беше в примигващите лампи или пък защото той виждаше непознатия само с едното си око (не си спомняше какво се беше случило с другото и нямаше никакво желание да разбере), но подозираше, че съществото действително беше призрачно и нереално. Приличаше на човек... но мъжът, който някога се наричаше Андрю Куик,

си мислеше, че може би очите го лъжат.

Непознатият носеше късо черно яке, препасано с колан, избелели джинсови панталони и износени прашни ботуши като на фермер, скотовъд или...

– Или на стрелец – обади се непознатият и се изкиска.

Тик Так напрегнато огледа съществуващото до вратата, опитвайки се да види лицето му, но то беше скрито под качулката на якето.

Внезапно сирените престанаха да вият. Аварийното осветление не се изключи, но лампите престанаха да примигват.

– Браво – хрипливо прошепна непознатият. – Най-сетне ще чуваме собствените си мисли.

– Кой си ти? – попита Тик Так. Опита се да вдигне глава, тежките гири в черепа му се затъркаляха и проправиха нови бразди в мозъка му. Усещането беше неприятно, но още по-неприятно беше потръпването на дясната му страна.

– Аз съм многолик, приятелю – заяви непознатият изпод качулката си и макар гласът му да беше сериозен, на Тик Так му се стори, че съществуващото едва съдържаше смеха си. – Някои ме наричат Джими или Тими, други ми викат Хенди или Денди. Казват ми още Губещия или Победителя, но това няма никакво значение. – Той отметна глава и се засмя. Раненият Тик Так почувства, че го побиха тръпки – смехът на съществуващото напомняше на вълчи вой. – Понякога ме назовават Вечния непознат – продължи то и тръгна към човека на пода, който изстена и се опита да се отдръпне. – Наричали са ме още Мерлин или Маерлин (всъщност не ме е грижа, защото никога не съм бил нито единият, нито другият, макар да не съм го отричал). Аз съм ту Магьосникът, ту Вълшебникът... но си мисля, че двамата с теб можем да се спрем на по-обикновено име, Андрю.

Той отметна качулката. Лицето му с широко чело беше привлекателно, но не приличаше на човешко. Страните му бяха покрити с трескава руменина, в синьо-зелените му очи проблясваше някаква лудост, смолисточерната му коса стърчеше на кичури като пера на гарван, а зад коралово червените му устни се виждаха остри зъби като на канибал.

– Наричай ме Фанин – заяви ухиленото привидение. – Ричард Фанин. Не е съвсем точно, но ще свърши работа като... псевдоним. – Протегна ръка и Тик Так забеляза, че дланта му беше гладка, без никакви линии. – Какво ще кажеш, приятел? Стисни ръката, която разтърси света.

Човекът, който някога се наричаше Андрю Куик, но в подземията

на Беловласите беше известен като Тик Так, изкрещя и отново опита да се отдръпне. Парчето кожа, откъснато от малокалибрения куршум, който не беше проникнал в черепа, се полюшваше, дългата му руса коса го гъделичкаше по страната. Ала Куик вече не чувстваше нищо. Беше забравил дори непоносимото си главоболие и пулсиращата кухня, където някога беше окото му. Цялото му съзнание беше съсредоточено върху една мисъл: „Трябва да избягам от това чудовище, което прилича на човек!“

Но когато непознатият сграбчи дясната му ръка и я разтърси, натрапчивата мисъл избледня, както избледнява сън при пробуждане. Писъкът, който се зараждаше в гърдите на Куик, се изтръгна от устните му като въздишка на влюбен. Той безучастно впери поглед в ухиления непознат. Откъснатото парче кожа продължаваше да се поклаща.

– Хей, приятел, струва ми се, че това ти пречи. Сега ще оправим работата. – Фанин сграбчи ивицата кожа и с рязко движение я откъсна. Разнесе се звук като от раздиране на платно. Отдолу проблесна черепната кост. Куик изкрещя.

– Няма страшно, ще те заболи само за миг. – Непознатият беше приклепнал до Тик Так и му говореше като грижовен родител, успокояващ детето си, на което е влязла тресчица в пръста. – Ето, вече ти мина, нали?

– Д-д-да – прошепна раненият и не излъга. Болката вече преминаваше. Когато Фанин отново протегна ръка и докосна лявата му страна, Тик Так рязко отметна глава, но движението беше рефлексивно. Докато гладката длан го милваше, той почувства внезапен прилив на сили. Устните му потръпнаха, вдигна глава и с няма благодарност се втренчи в непознатия.

– Така е по-добре, нали, Андрю?

– Да! Да!

– Ако желаеш да ми благодариш, в което не се съмнявам, трябва да произнесеш фразата, често повтаряна от един мой стар познат. В края на краищата ме предаде, но дълги години ми беше добър приятел и още храня топли чувства към него. Хайде, кажи: „Животът ми ти принадлежи.“

Андрю се подчини, сетне установи, че не може да спре, непрекъснато повтаряше:

– Животът ми ти принадлежи, животът ми ти принадлежи, животът ми...

Непознатият отново докосна страната му, но този път непоносима

болка като мълния прониза главата на Андрю Куик и той закрепя.

– Извинявай, приятел, но нямаме време, а ти зацikli като повреди-на грамофонна плоча. Ще ти поставя ребром въпроса – искаш ли да убиеш хлапака, дето стреля по теб? Както и приятелите му и онзи, който го доведе тук – най-вече него! Дори зверчето, което извади окото ти. Е, какво ще кажеш, Андрю?

– Да! – възкликна човекът, когото Беловласите бяха наричали Тик Так, и сви окървавените си юмруци. – Съгласен съм.

– Така те искам – заяви непознатият и му помогна да се изправи. – Те трябва да умрат, защото си пхат носовете в дела, в които не биваше да се забъркват. Надявах се Блейн да се справи с тях, но нещата отидоха прекалено далеч и вече не се осланям никому... и през ум не ми минаваше, че натрапниците ще стигнат толкова далеч.

Куик промърмори нещо. Нямаше представа за какво говори спасителят му, пък и не го беше грижа; чувстваше се в приповдигнато настроение, сякаш беше взел наркотик. Стигаше му, че непоносимото главоболие беше преминало.

Устните на Ричард Фанин се разтегнаха в иронична усмивка.

– Мечка и кост... ключ и роза... ден и нощ... прилив и отлив. Стига толкова! Достатъчно! Не бива да направят нито крачка повече към Тъмната кула!

Куик политна назад, когато ръцете на непознатия се стрелнаха с мълниеносна бързина. С едната скъса верижката на часовника с махалото, който той носеше като медальон, с другата грабна сейкото на Джейк.

– Позволих си да ги взема. – Вълшебникът Фанин чаровно се усмихна, макар да стискаше устни, за да не разкрива ужасяващите си зъби. – Надявам се, че не възразяваш.

О, не – промърмори русокосият, безропотно разделяйки се със символите на своето дългогодишно единовластие (въпреки че изобщо не осъзнаваше какво се случва с него). – Твои са, щом ги искаш.

– Благодаря – промърмори загадъчният човек. – А сега трябва да побързаме – след пет минути ще настъпи рязка промяна в атмосферата. Трябва да се доберем до най-близкия шкаф с противогизи, нямаме нито секунда за губене. Аз оцелявам при всякакви условия, по се боя, че промяната ще ти действа пагубно.

– Не разбирам за какво говориш – обади се русокосият. Главата му отново пулсираше от болка, чувстваше, че му се завива свят.

– И не е необходимо – побърза да каже непознатият. – Хайде, Андрю, трябва да побързаме. Какъв изпълнен със събития ден, а? Ако ни

провърви, Блейн ще ги изпече на перона, където те безсъмнено още стоят. Горкичкият, с течение на времето става все по-своенравен. Но все пак не е зле да побързаме.

Прегърна Куик през раменете и без да престане злорадо да се киска, го поведе към люка, през който само преди минути бяха минали Роланд и Джейк.

VI. Загадката и пустата земя

1

– Побързайте, кажете ми гатанката – напрегнато изрече Роланд.

– Какво ще стане с жителите на града? – попита Еди. – С какво можем да им помогнем?

– С нищо. Но има известна вероятност да помогнем на себе си. И тъй, каква беше гатанката?

Младежът погледна към аеродинамичния силует на едно-релсовия влак.

– Каза, че трябвало да задействаме помпата му, която обаче се включвала отзад напред. Разбираш ли нещо?

Роланд се замисли, после поклати глава и погледна към момчето.

– Хрумва ли ти нещо, Джейк?

– Абсолютно нищо. Дори не виждам помпа.

– Навярно това е най-лесната част. Казваме „той“ вместо „то“, тъй като възприемаме Блейн като живо същество, макар да е само машина – много умна, но все пак машина. Той сам е включил двигателя си, ала навярно има някакъв код или комбинация за отварянето на портала и на вратите на влака.

– Да побързаме! – нервно ги подкани Джейк. – Изминали са поне две-три минути, откакто той разговаря с нас.

– Не бъди толкова сигурен – мрачно се обади Еди. – Тук времето е различно понятие от онова, което познаваме.

– Но...

– Да, прав си. – Младежът погледна към Сузана, но тя като хипнотизирана се взираше в ромба, образуван от номерираните бутони, а изражението ѝ беше някак замечтано. Той отново се обърна към Роланд: – Предполагам, че си прав и става въпрос за някаква кодова комбинация, свързана с бутоните с числа. – Повиши глас и продължи: – Така ли е,

Блейн? Мисля, че разгадахме част от гатанката.

Влакът мълчеше, но воят на двигателите му подсказваше, че работят на все по-високи обороти.

– Роланд – ненадейно се обади Сузана, която се изтръгна, от унеса си. – Трябва да ми помогнеш. – Сега на лицето ѝ бяха изписани едновременно ужас, смайване и решителност. Стрелецът си помисли, че никога не е изглеждала по-красива... и по-самотна. Когато стояха на края на поляната и наблюдаваха как мечката се опитва да свали Еди от дървото, Сузана седеше на раменете на Роланд и той не видя изражението ѝ, щом ѝ каза, че именно тя трябва да застреля звяра. Ала знаеше какво е било и в момента го виждаше. *Ка* беше само колело, чието единствено предназначение е да се върти и което в крайна сметка винаги се връща в изходната си точка. Сузана отново се изправяше срещу мечката и изражението ѝ подсказваше, че това ѝ е известно.

– Какво има? – попита я.

– Знам отговора на загадката, но ми се изплъзва. Заседнал е в съзнанието ми както кост засяда на гърлото. Помогни ми да си спомня, но не лицето, а гласа му... онова, което каза.

Джейк сведе очи към ръката си и неочаквано си спомни как проблемнаха зелените очи на Тик Так, когато видя часовника му. Запита се колко ли време им оставаше. В най-добрия случай – не повече от седем минути. Погледна към Роланд, който беше извадил куршум от патрондаша си и го търкаляше по кокалчетата на пръстите си. Момчето усети, че клепачите му натежават и побърза да извърне поглед.

– Чий глас искаш да си спомниш, Сузана Дийн? – тихо и напевно попита Стрелецът. Не гледаше нея, а патрона, движещ се напред-назад. Знаеше, че Джейк е извърнал очи, но Сузана продължава да го наблюдава. Пръстите му заиграха още по-ловко, докато в един миг вече изглеждаше, че патронът се носи във въздуха.

– Помогни ми да си спомня гласа на баща ми – каза Сузана Дийн.

2

За миг настъпи тишина, нарушавана само от далечните експлозии в града, барабаненето на дъжда върху покрива на Гарата и басовото ръмжене на двигателите на Блейн. Сетне се разнесе воят на хидравлично устройство. Еди извърна поглед от куршума, танцуващ над ръката на Стрелеца (струваше му доста усилия; разбираше, че още няколко секунди

и сам щеше да изпадне в хипнотичен транс), и надзърна през металните решетки. Върху наклонената розова повърхност между предните стъкла на Блейн постепенно изникваше тъпка сребриста пръчка, подобна на антена.

– Сузана – промълви Роланд.

– Какво? – Очите ѝ бяха отворени, но тя говореше неуверено – като човек, който бълнува.

– Спомняш ли си гласа на баща ти?

– Да... но не го чувам.

– ОСТАВАТ ШЕСТ МИНУТИ, ПРИЯТЕЛИ.

Еди и Джейк трепнаха и едновременно погледнаха към разговорното устройство, но Сузана сякаш не чу гласа на Блейн, а продължи да се вира в танцуващия куршум.

– Опитай се да го чуеш – настоятелно прошепна Роланд.

Внезапно почувства промяна в младата жена – тя като че натежа и стана някак по-жизнена, все едно самата ѝ същност се беше променила.

Така си и беше.

– Що се занимаваш с таз мръсница? – хрипливо изрече Дета Уокър.

3

В гласа ѝ се долавяха едновременно учудване и раздразнение.

– През целия си живот не е имала повече от тройка по математика. Нямаше да ѝ пишат и толкова, ако не бях аз. – Замълча, сетне намусено добави: – Бащата също помагаше. Знаех спесиалните числа, ама той ни показва как да смятаме. Доставяше ми адско удоволствие. – Тя се изкиска. – Сузи не си спомня нищо, щото Одета така и не проумя за спесиалните чиста.

– Какви са тези „спесиални“ числа? – попита Еди.

– Прости, тъпако! – Младата жена погледна към Роланд. Изглеждаше така, сякаш беше излязла от хипнотичния транс... но всъщност не беше Сузана, нито пък дяволското изчадие, подвизаващо се под името Дета Уокър, макар да говореше като нея. – Един ден я гледам как отиде при бащата и взе да циври, че ѝ писали двойка по математика... и то по фасулската алгебра. Можеше да се справи със задачите, щом аз можех, ама я мързеше да си размърда мозъка. Госпожицата си падаше по поезията и се смяташе за прекалено възвишена, че да се занимава с някаква си математика. – Дета отметна глава и се изсмя, но в гласа ѝ вече не се

долавяше предишната горчивина. Изглеждаше искрено развеселена от глуповатата си двойничка.

– А пък бащата ѝ вика: „Ще ти покажа елин фокус, Дета, който научих в колежа. Този фокус ми помогна да се справя с простите числа, ще помогне и на теб да откриваш почти всички такива числа.“ А пък оназ тъпачка Одета отвръща: „Учителят ни каза, че няма формула за определяне на простите числа.“ Татко ѝ казва: „Няма, но можеш да ги хванеш, ако имаш мрежа.“ Казваше ѝ „мрежата на Ератостен“. Вдигни ме да разгледам оназ кутия, Роланд, ще разгадая тъпата гатанка и ще си спечелим луксозно пътуване с влак. Стрелецът се подчини: Еди, Джейк и Ко застанаха зад него.

– Дай ми парчето въглен, дето го носиш в джоба си.

Стрелецът отново се подчини. Дета взе овъглената пръчка и разгледа ромбовидната числова матрица, сетне заяви:

– Не е точно като оназ, дето ни я показваше бащата, ама мисля, че ще се справя. Простите числа са като мен – гадни и специални. Такова чисто никога не се дели на други числа освен на единица и на себе си. Двойката също е просто число, щото се състои от две единици и се дели само на единица и на себе си, обаче това е *единственото* просто четно чисто. Останалите четни просто могат да се задраскат.

– Нищо не разбирам – обади се Еди.

– Естествено, нали си само едно глупаво бяло момче – отбеляза Дета, но тонът ѝ не беше злобен. Отново се втрени в матрицата, сетне започна да зачерква четните числа. – Три също е просто число, но нито едно чисто, получено чрез умножение по три, не може да бъде просто – продължи тя и Роланд дочу нещо, което го удиви и зарадва: постепенно жената преставаше да говори като Дета и гласът ѝ започваше да прилича на гласа на Сузана Дийн. Не се налагаше да я изведе от хипнотичния транс – тя излизаше от него сама и съвсем естествено.

Сузана отново започна да задрасква с въглена числата кратни на три, които бяха останали след елиминирането на всички четни числа: девет, петнадесет, двадесет и едно и така нататък.

– Правим същото с пет и седем – промърмори тя и внезапно се събуди, превръщайки се в Сузана Дийн. – Остава да се отстранят още няколко числа, например двайсет и пет, които до този момент не са били зачеркнати.

Сега ромбоидната матрица изглеждаше така:

1

2 3

-4- 5 -6-
7 -8 9 10-
11 -12- 13 -14 15-
-16- 17 -18- 19 -20 21-
-22- 23 -24 25 26 27 28-
29 -30- 31 -32 33 34 35 36-
37 -38 39 40- 41 -42- 43 -44 45-
-46- 47 -48 49 50 51 52- 53 -54 55-
-56 57 58- 59 -60- 61 -62 63 64-
-65 66- 67 -68 69 70- 71 -72-
73 -74 75 76 77 78- 79
-80 81 82- 83 -84 85-
-86 87 88- 89 -90-
-91 92 93 94-
-95 96- 97
-98 99-
-100-

– Погледнете – уморено обясни тя. – Останали са само простите числа от едно до сто. Сигурна съм, че това е комбинацията, чрез която се отваря вратата.

– ИМАТЕ ТОЧНО ЕДНА МИНУТА, ПРИЯТЕЛИ. МИСЛЕХ ВИ ЗА ПО-УМНИ.

Еди не обърна внимание на Блейн, а прегърна младата жена.

– Върна ли се при нас?

– Да. Събудих се някъде по средата на тирадата ѝ, но я оставих да говори. Стори ми се неучтиво да я прекъсна. – Погледна към Роланд и продължи: – Искаш ли да опитаме?

– ПЕТДЕСЕТ СЕКУНДИ.

– Да! Опитай комбинацията, Сузана.

Младата жена понечи да натисне най-горния бутон, но Джейк хвана ръката ѝ и извика:

– Не! Помпата се задейства отзад напред.

Сузана стреснато го изгледа, после се усмихна.

– Прав си. Блейн е умник, но ти не падаш по-долу от него.

Всички безмълвно наблюдаваха как Сузана последователно натискахе бутоните, като започна с номер деветдесет и седем. При всяко натискане се чуваше тихо изщракване. Когато младата жена докосна последния клавиш, вратата в центъра на металната преграда моментално се

плъзна встрани; разнесе се неприятен стържещ звук, от релсите в тавана се посипа ръжда.

– СПРАВИХТЕ СЕ ПРЕКРАСНО – с възхищение заяви Блейн. – **НЯМАМ ТЪРПЕНИЕ ДА ВИ ОПОЗНАЯ. ИМАМ УДОВОЛСТВИЕТО ДА ВИ ПОКАНЯ ВЪВ ВАГОНА. ВСЪЩНОСТ ГОРЕЩО ВИ ПРЕПОРЪЧВАМ ДА ТИЧАТЕ. БЛИЗО ДО ВАС ИМА НЯКОЛКО ОТВОРА. ПРЕЗ КОИТО ЩЕ ПРОНИКНЕ ОТРОВНИЯТ ГАЗ.**

4

Тримата човеци (единият носеше на гърба си безнога жена) и косматото животинче пробягаха през отворената врата и се спуснаха към Блейн Моно. Влакът, чиито двигатели ритмично работеха, стоеше в тясната си ниша наполовина скрит от перона; приличаше на грамаден розов куршум в отворената цев на мощна пушка. Сред огромното пространство на Гарата Роланд и спътниците му бяха като движещи се точки. Стотиците гълъби, на които им оставаше да живеят четиридесет секунди, кръжаха и пърхаха с криле под покрива. Когато пътешествениците доближиха влака, пластина от корпуса му се отмести и зад нея зейна врата. Коридорът на влака беше застлан с плътен бледосин килим.

– Добре дошли на Блейн – произнесе приятен глас, щом всички побързаха да се качат във вагона. Веднага го познаха – беше по-уверен, но всъщност бе гласът на малкия Блейн. – Слава на Империята! Моля, подготовте за проверка транзитните си билети. Напомняме ви, че пътуването без билет е сериозно престъпление и нарушителите се наказват от закона. Желаям ви приятно пътуване. Добре дошли на Блейн. Слава на Империята! Моля, подготовте...

Неочаквано гласът заговори по-бързо, думите се сливаха като при несвързаното бърборене на шимпанзе, после се разнесе пронизителен вой, последван от рязък звук – Б-У-УП! – и гласът окончателно замлъкна.

– МИСЛЯ, ЧЕ ЩЕ МИНЕМ И БЕЗ ТОВА ДОСАДНО ДРЪНКАНЕ – обади се Блейн.

Отвън се разнесе оглушителна експлозия. Еди, който носеше Сузана, политна напред и щеше да палне, ако Роланд не го беше хванал за рамото. До този миг младежът тайно се беше надявал, че заплахата на Блейн да убие жителите на града с отровен газ е само лоша шега. „Трябваше да се досетиш, че не бива да се доверяваш на онзи, който се

забавлява, като имитира гласовете на киноактьори от миналото“ – помисли си.

Зад тях вратата в корпуса се затвори. От невидими отвори се разнесе свистене и Джейк почувства как нещо изпука в ушите му.

– Мисля, че той херметизира кабината!

Еди кимна и се огледа, очите му се разшириха от изумление.

– И аз го почувствах... Господи, виж къде сме попаднали! Обстановката е супер!

Някога беше чел, че една въздухоплавателна компания (доколкото си спомняше, названието ѝ беше „Риджънт Еър“) обслужвала пътници, желаещи да летят от Ню Йорк до Лос Анджелис с по-комфортни машини от онези, с които разполагали примерно „Делта“ или „Юнайтед“. Компанията извършила пълно преустройство на стандартния „Боинг-727“, като превърнали пътническата кабина в няколко помещения – салон, бар, зала за видеофилми и спално помещение. Еди си помисли, че отвътре този самолет е приличал на онова, което виждаха сега.

Намираха се в дълго цилиндрично помещение, обзаведено с въртящи се кресла и модулни канапета. В далечния край на салона, който беше дълъг най-малко двадесет метра, се намираше нещо подобно на уютно бистро. Върху подиум от полирано дърво стоеше инструмент, подобен на клавесин, осветяван от невидим прожектор.

От лампите, монтирани на стените по цялото продължение на салона, бликаше приглушена светлина, а в центъра на тавана висеше полилей. На Джейк му се стори, че полилеят е умалено копие на онзи, който беше видял сред развалините в Двореца. Изобщо не се изненада – започнал бе да възприема подобни съвпадения като съвсем естествени. Единственото необичайно нещо в това разкошно помещение беше липсата на прозорци.

Но най-поразяващото в салона беше изработената от лед скулптура на стрелец, която стоеше върху пиедестала точно под полилея. В лявата си ръка леденият човек държеше револвер, а в дясната стискаше повод на грохнал кон, който уморено креташе зад него. Младежът забеляза, че тази ръка има само три пръста – палец, безименен и кутре. Приликата с Роланд беше поразителна.

Докато Джейк, Еди и Сузана изумено се взираха в умореното лице под ледената шапка, подът на помещението за вибрира.

– ЗА СЪЖАЛЕНИЕ НЕ РАЗПОЛАГАХ С МНОГО ВРЕМЕ – скромно каза Блейн. – КАКВО ЩЕ КАЖЕТЕ, ХАРЕСВА ЛИ ВИ?

Фантастично е! – възкликна младата жена.

– БЛАГОДАРЯ, СУЗАНА ОТ НЮ ЙОРК.

Еди докосна едно от канапетата. Беше невероятно меко и на младежа му се прииска да се просне на него и да спи поне шестнадесет часа.

– Великите старци май са обичали удобствата, а? Блейн отново се разсмя и пискливите, неприятни нотки в гласа му накараха пътешествениците неспокойно да се спогледат.

– НЕ СЕ ЗАБЛУЖДАВАЙ – отбеляза Блейн. – ТОВА Е ВАГОНЪТ ЗА БАРОНИ, КОЙТО, ДОКОЛКОТО ЗНАМ, ВЪВ ВАШИЯ СВЯТ СЕ НАРИЧА... ПЪРВА КЛАСА.

– Къде са останалите вагони?

Блейн не благоволит да отговори. Двигателите му увеличиха оборотите си и подът завибрира още по-силно. Сузана си спомни как пилотите на самолета правеха същото, преди да изведат машините на пистите да излитане на „Ла Гуардия“ или „Айдъл Уайлд“.

– МОЛЯ СЕДНЕТЕ, МОИ ИНТЕРЕСНИ НОВИ ПРИЯТЕЛИ.

Джейк се настани на едно от въртящите се кресла, а Ко скочи на скута му. Роланд седна до него и мимоходом погледна към скулптурата. Барабанът на револвера започваше да се топи и водата се стичаше в плиткия порцеланов басейн, сред който стоеше скулптурата.

Еди и Сузана се настаниха на канапе, което се оказва много удобно.

– Къде отиваме, Блейн? – попита младежът.

Блейн отговори с търпеливия тон на човек, който разговаря с умствено изостанал:

– ЩЕ СЛЕДВАМЕ ПЪТЯ НА ЛЪЧА. ПОНЕ ДОТАМ, ДОКЪДЕТО СВЪРШВАТ РЕЛСИТЕ МИ.

– До Тъмната кула ли? – обади се Стрелецът. Сузана осъзна, че за пръв път той се обръща към бърбия призрак, живеещ в машината под Луд.

– Само до Топика – прошепна Джейк.

– ТОЧНО ТАКА – обади се Блейн. – ТОПЕКА Е КРАЙНАТА ТОЧКА НА МОЯ МАРШРУТ. УЧУДВАМ СЕ, ЧЕ ГО ЗНАЕТЕ.

Джейк си помисли: „А пък аз се учудвам, че след като знаеш толкова много за нашия свят, нямаш представа, че една жена е написала книга за теб. Може би не си разбрал, защото името е различно. Нима този елементарен номер те е заблудил дотолкова, че умна машина като теб не е забелязала собствената си биография? А какво ще кажеш за Берил Еванс, която е предполагаемата авторка на «Чарли Пуфпаф»? Познавал ли си я? Къде е тя сега?“

Уместни въпроси... ала нещо подсказваше на момчето, че сега не е

най-подходящият момент да ги зададе.

Грохотът на двигателите постепенно се усилваше. Подът се разтре-се от експлозия, която дали не бе мощна като взрива, разтърсил Гарата в мига, когато се качваха на влака. Сузана разтревожено възкликна:

– Да му се не види! Забравихме инвалидната количка. Еди я прегър-на и промълви:

– Прекалено късно е, скъпа.

В този момент Блейн бавно потегли, напускайки Гарата за пръв път от десет години... и за последен път през предългото си съществуване.

5

– ВАГОНЪТ ЗА БАРОНИ Е СНАБДЕН С ПРЕКРАСНО ПРИСПОСОБЛЕНИЕ ЗА НАБЛЮДЕНИЕ. ЖЕЛАЕТЕ ЛИ ДА ГО ВКЛЮЧА?

Джейк погледна към Стрелеца, който сви рамене и кимна.

Онова, което последва, беше толкова невероятно, че всички смаяно замълчаха... макар че Роланд, който не разбираше от модерните техно-логии, ала през целия си живот се беше сблъсквал с чудеса, не беше изу-мен. В стените не се появиха прозорци; цялата кабина – подът, таванът и стените – отначало остана млечнобяла, после прозрачна, а накрая на-пълно изчезна. За пет секунди Блейн сякаш се стопи и пътниците изпи-таха усещането, че стремително се носят из улиците без всякаква помощ или поддръжка.

Сузана и Еди се прегърнаха като деца, върху които връхлита див звяр. Ко изляз и заби нокти в гърдите на Джейк, който изобщо не му обърна внимание. Беше се вкопчил в страничните облегалки на кресло-то и се оглеждаше с широко отворени очи. Първоначалният му страх бе-ше заменен от изумление и възторг.

Мебелите бяха по местата си, както и барът, клавишинът и ледената скулптура, която Блейн беше сътворил, за да ги приветства. Ала всичко това сякаш кръжеше на двадесетина метра над залетия от поройния дъжд център на Луд. Близо до Джейк летяха седналите на канапето Еди и Сузана, на два метра вляво от него в синьо кресло хвърчеше Роланд, а прашните му износени ботуши като че висяха във въздуха над руините по градските улици.

Джейк усещаше килима под краката си, но зрението му се опитва-ше да го убеди, че подът е изчезнал. Обърна се и видя как тъмният

процеп в каменната стена на Гарата постепенно се отдалечава.

– Еди, Сузана, ще се поразходя.

Изправи се на крака и придържайки Ко, който се беше пъхнал под ризата му, бавно пристъпи към празното пространство. Необходимо му бе огромно усилие на волята, за да направи първата крачка, тъй като зрението му подсказваше, че между летящите предмети няма нищо, но щом стъпи на невидимия под и го усети под краката си, задачата му се улесни. На Еди и Сузана се стори, че момчето крачи по въздуха, докато от двете му страни се мяркат мръсните и разрушени сгради.

– Престани, малкия – изстена младежът. – Повдига ми се, като те гледам.

Джейк предпазливо извади животинчето от пазвата си, остави го долу и му прошепна:

– Всичко е наред. Погледни.

– Ни – повтори зверчето, но когато погледна долу и видя градския парк, над който преминаваха в момента, уплашено се дръпна и се пока- тери върху мокасините на момчето.

Джейк впери поглед в далечината и забеляза как еднорелсовата линия постепенно се извисяваше над зданията и изчезваше, обгърната от дъждовната пелена. Отново извърна очи надолу, но видя само улици и облаците, надвиснали над града.

– Защо не виждам релсата под нас, Блейн?

– **ИЗОБРАЖЕНИЯТА, КОИТО ВИЖДАШ, СА СЪЗДАДЕНИ С ПОМОЩТА НА КОМПЮТЪР. КОМПЮТЪРЪТ „ИЗТРИВА“ ИЗОБРАЖЕНИЕТО НА РЕЛСАТА В ДОЛНИЯ СЕКТОР, ЗА ДА НАПРАВИ ГЛЕДКАТА ПО-ПРИЯТНА И ДА ПОДСИЛИ ИЛЮЗИЯТА, ЧЕ ПЪТНИЦИТЕ ЛЕТЯТ.**

– Невероятно е – промълви Сузана. Страхът я беше напуснал и тя любопитно се оглеждаше. – Все едно, че сме върху летящо килимче. Струва ми се, че всеки момент вятърът ще разроши косата ми...

– **АКО ЖЕЛАЕШ, МОГА ДА СЪЗДАМ И ТОВА УСЕЩАНЕ; В СЪСТОЯНИЕ СЪМ ДА ДОБАВЯ И ВЛАЖНОСТ... ЗА ПО-ГОЛЯМА ПРАВДОПОДОБНОСТ И В СЪОТВЕТСТВИЕ С АТМОСФЕРНИТЕ УСЛОВИЯ. НО ЩЕ СЕ НАЛОЖИ ДА СЕ ПРЕОБЛИЧАТЕ.**

– Не, благодаря, Блейн. С илюзиите не бива да се прекалява.

Движеха се сред небостъргачи, които напомниха на Джейк за Уолстрийт в Ню Йорк. Когато отново се озоваха на открито, линията се спусна надолу, за да премине под някакъв мост. В този момент забелязаха пурпурния облак и тълпите от хора, опитващи се да избягат от него.

– Блейн, какво е това? – възкликна Джейк, макар вече да се досещаше.

Блейн зловещо се изсмя, ала не отговори.

Пурпурният дим излизаше от решетките на тротоарите и през счупените прозорци на зданията, отдавна напуснати от обитателите си, но най-големите количества бълваха от люкове като онзи, през който Гашър се беше спуснал в подземието. Металните капаци бяха отнесени от експлозията, която пътниците бяха чули, докато се качваха на влака. Четиримата ужасено наблюдаваха как газът изпълваше булевардите и се разпространяваше по затрупаните със смет странични улички. Малцината обитатели на града, които не искаха да умрат, тичаха пред пурпурния облак като стадо подплашени животни. Ако се съдеше по цвета на забрадките им, повечето бяха от Младите, но момчето забеляза и няколко души с жълти кърпи. Пред лицето на смъртта всички бяха забравили старата вражда.

Пурпурният облак догони онези, които се движеха най-бавно – предимно старци, неспособни да тичат. Те падаха на земята, хващаха се за гърлата и безмълвно крещяха, когато вдишваха газа. Джейк забеляза как лицето на едного се изкриви в агония, как очните кухини се напълниха с кръв... Побърза да извърне поглед.

Напред еднорелсовата линия се губеше сред обгръщащата ги пурпурна мъгла. Когато навлязоха в смъртоносния облак, младежът потръпна и затаи дъх, но, разбира се, преминаха благополучно и смъртоносният газ не проникна в купето. На Еди му хрумна, че да наблюдаваш улици на ширналия се под тях град, бе все едно да гледаш към ада през разноцветно стъкло.

Сузана притисна глава към гърдите му.

– Върни стените на мястото им, Блейн – промълви Еди. – Не искаме да гледаме този ужас.

Ала Блейн не отговори и те продължиха да летят с „вълшебното килимче“. Облакът вече се разкъсваше, в небето кръжаха пурпурни струйки дим. В този район на града сградите бяха по-ниски и построени нагъсто. Улиците напомняха на хаотични проходи между зданията. Тук-там цели квартали бяха изгорели до основи, и то отдавна, тъй като развалините бяха обрасли с висока трева, която след години е поникнала на мястото на някогашния град. „*Както джунглата е погълнала великите*

цивилизации на инките и маите – помисли си Еди. – Колелото на КА се върти, а светът се променя.“

Отвъд сградите на бедняшкия квартал (младежът беше сигурен, че това действително е бил най-бедният квартал в града) проблясваше някаква стена, а Блейн се движеше право към нея. Когато се приближиха, видяха квадратен отвор в белия камък, а линията се скриваше в него.

– МОЛЯ, ПОГЛЕДНЕТЕ КЪМ ПРЕДНАТА ЧАСТ НА КАБИНАТА – обади са Блейн.

Пътешествениците се подчиниха... внезапно стената се появи – тапицирана в синьо окръжност, която сякаш висеше в празното пространство. Нямаше врата; ако съществуваше вход от купето в кабината за управление, то младежът не го виждаше. Докато смаяно се взираха в стената, правоъгълен участък от нея потъмня, преминавайки във виолетов, сетне в черен цвят. След миг правоъгълникът беше прорязан от яркочервена зигзаговидна линия, напомняща на мълния. По нея пробягваха виолетови точки; още преди до точките да се появят названия, Еди разбра, че това е карта на маршрута, по нищо неразличаваща се от онези, които са окачени по стените на нийоркските метростанции и в самите мотриси. Мигаща зелена точка означаваше Луд, откъдето влакът започваше пътуването си, а с друга беше обозначен последният пункт по маршрута му.

– ПРЕД ВАС Е КАРТАТА НА НАШИЯ МАРШРУТ. ВЪПРЕКИ ЧЕ ЛИНИЯТА НА МЕСТА ПРАВИ ЗАВОИ, ЩЕ ЗАБЕЛЕЖИТЕ, ЧЕ ПЪТЯТ СЕ ДВИЖИ НА ЮГОЗАПАД, СЛЕДВАЙКИ ПЪТЕКАТА НА ЛЪЧА. ЦЯЛОТО РАЗСТОЯНИЕ Е МАЛКО ПОВЕЧЕ ОТ ОСЕМ ХИЛЯДИ КОЛЕЛА... ИЛИ ОСЕМ ХИЛЯДИ И ЧЕТИРИСТОТИН КИЛОМЕТРА, АКО ПРЕДПОЧИТАТЕ ТАЗИ ЕДИНИЦА ЗА ИЗМЕРВАНЕ. НЯКОГА МАРШРУТЪТ БЕШЕ ПО-КРАТЪК, НО ТОВА БЕ ПРЕДИ ВСИЧКИ ВРЕМЕННИ ЗАКОНОМЕРНОСТИ ДА ЗАПОЧНАТ ДА СЕ РАЗПАДАТ.

– Какво означават тези... „временни закономерности“? – попита Сузана.

Блейн отново злобно се изсмя, но не благоволи да ѝ отговори, а продължи „лекцията“ си:

– ТЪЙ КАТО СЕ ДВИЖА С МАКСИМАЛНА СКОРОСТ, ЩЕ ДОСТИГНЕМ КРАЙНАТА ТОЧКА НА МОЯ МАРШРУТ СЛЕД ОСЕМ ЧАСА И ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТ МИНУТИ.

– Скоростта му е над деветстотин километра в час – смаяна прошепна Сузана. – Боже мой!

– НАДЯВАМ СЕ, ЧЕ РЕЛСАТА ПО ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА МАРШРУТА Е НА МЯСТОТО СИ. ИЗМИНАХА ДЕВЕТ ГОДИНИ И ПЕТ МЕСЕЦА ОТ ПОСЛЕДНОТО МИ ПЪТУВАНЕ, ЕТО ЗАЩО НЕ ЗНАМ КАКВО Е СЪСТОЯНИЕТО НА ЖЕЛЕЗНИЯ ПЪТ.

Стената откъм югоизточната страна на града постепенно се приближаваше. Бе висока, а горната ѝ част беше ерозирала и от нея се търкаляха камъчета. По продължението ѝ лежаха скелети – хиляди мъртви жители на Луд. Отворът, към който бавно се движеше Блейн, беше с дълбочина около шест метра, а дървената естакада, поддържаща линията, беше почерняла, като че някой се беше опитал да я взриви или да я изгори.

– Какво ще правим, ако някъде линията е прекъсната? – поинтересува се Еди. Внезапно осъзна, че всеки път, когато се обръщаше към Блейн, повишаваше глас, сякаш говореше по телефон и връзката беше лоша.

– ПРИ СКОРОСТ ДЕВЕТСТОТИН И ШЕЙСЕТ КИЛОМЕТРА В ЧАС, АКО ЛИНИЯТА Е ПРЕКЪСНАТА, ЩЕ СЕ СБОГУВАМЕ С ТОЗИ СВЯТ, ПРИЯТЕЛИ.

– Я престани – сопна се младежът. – Не мога да повярвам, че съвършена машина като теб не е в състояние да следи състоянието на релсовия път.

– ЕДНО ВРЕМЕ МОЖЕХ – отвърна Блейн, – НО КОГАТО ПОТЕГЛИХМЕ, УНИЩОЖИХ ТЕЗИ СЕНЗОРИ.

Еди зяпна от изумление.

– – Защо?

ЗАЩОТО ТАКА Е МНОГО ПО-ИНТЕРЕСНО, НАЛИ? Еди, Сузана и Джейк смаяно се спогледаха. Роланд, който очевидно не беше изненадан, седеше неподвижно с ръце на коленете си и се взираше в бордеите и разрушените сгради, над които влакът преминаваше.

– СЪСРЕДОТОЧЕТЕ СЕ, КОГАТО НАПУСКАМЕ ГРАДА, И ЗАПОМНЕТЕ ОНОВА, КОЕТО ЩЕ ВИДИТЕ – обади се Блейн.

Невидимият вагон за барони се движеше към отвора в стената.

Влакът премина през „тунела“ и когато излезе от другата страна, Еди и Сузана едновременно изкрещяха. Джейк погледна, сетне закри с длани очите си. Ко истерично залая.

Роланд се вираше надолу, очите му бяха широко отворени, стиснатите му устни образуваха тънка линия, подобна на белег. Осъзна истината и в съзнанието му сякаш проблесна мълния.

Отвъд Великата стена на Луд започваше *истинската* пустош.

7

Докато се приближаваха към стената, влакът се движеше под наклон и релсовият път се намираще на десетина метра над земята. Пътешествениците бяха изумени от гледката отвъд тунела, защото Блейн вече се движеше на умопомрачителна височина – двеста и четиридесет-триста метра.

Роланд се обърна към стената, която бавно се отдалечаваше. Сторила им се беше огромна, но сега изглеждаше незначителна – като нащърбен каменен нокът, прилепнал към необятната пустош. Гранитни скали, мокри от дъжда, се спускаха в наглед бездънна пропаст. В каменистата почва под стената зееха големи дупки, подобни на празни очни кухини. От тях бликаше черна вода, над която се кълбеше пурпурна мъгла. Мътните потоци се спуснаха по гранитните прагове, образувайки зловонни водопади. „Навярно тук се изливат всички отходни води на града – помисли си Стрелецът. – Право в ямата.“

Ала това не беше яма, а котловина. Сякаш земята отвъд града е била разпростряна върху гигантски асансьор и в някакъв момент в незапомненото минало асансьорът внезапно се е спуснал надолу, повличайки със себе си огромна част от света. Еднорелсовата линия на Блейн върху тясната дървена естакада, издигаща се над котловината под дъждовните облаци, сякаш висеше в празното пространство.

– Какво ни поддържа? – извика Сузана.

– ЛЪЧЪТ, РАЗБИРА СЕ – отвърна Блейн. – ВСИЧКО МУ Е ПОДЧИНЕНО. ПОГЛЕДНЕТЕ НАДОЛУ – ЧЕТИРИКРАТНО ЩЕ УВЕЛИЧА ИЗОБРАЖЕНИЕТО НА МОНИТОРИТЕ.

Дори на Роланд се зави свят, когато земята под тях сякаш се повдигна. Никога досега не беше виждал толкова ужасяваща гледка... въпреки че през живота си се беше натъквал на грозни картини. Огромното пространство като че беше овъглено в резултат на някакво кошмарно

събитие – може би катастрофалният катаклизъм, който беше причинил потъването на земните маси. Повърхността се беше превърнала в черно стъкло, застинало във формата на ниски хълмове и на плитки долини. Няколко изродени дървета протягаха към небето голите си клони, които сякаш се опитваха да се вкопчат в пътешествениците като пръсти на безумци. Тук-там от черното стъкло стърчаха керамични тръби. Някои не функционираха, но в други проблясваше призрачна синьо-зелена светлина, като че в земните недра продължаваха да горят гигантски пещи. Между тръбите кръжаха странни същества, подобни на птеродактили, и от време на време се нахвърляха едно върху друго. Цели ята от тези птици без пера летяха над тръбите и очевидно се грееха на топлия въздух, излизаш от подземията, където горяха вечните огньовете.

Прелетяха над зигзагообразна пукнатина, напомняща на корито на пресъхнала река. По дъното ѝ минаваше яркочервена нишка, която пулсираше като артерия. От нея се разклоняваха по-малки пукнатини и Сузана, която беше почитателка на Толкин, си помисли: „Ето какво са видели Фродо и Сам, когато са стигнали до центъра на Мордор. Това са пукнатините на смъртта.“

Внезапно изригна огнен фонтан и във въздуха полетяха горещи скални отломки и пръски разтопена лава. За миг пътниците си помислиха, че ще бъдат обгърнати от пламъците. Джейк изпищя, вдигна крака и притисна Ко към гърдите си.

– НЕ БОЙ СЕ, МАЛКИ СЛЕДОТЪРСАЧО – провлечено заговори Джон Уейн. – НЕ ЗАБРАВЯЙ, ЧЕ ОНОВА, КОЕТО ВИЖДАШ, Е СИЛНО УВЕЛИЧЕНО.

Пламъкът угасна. Скалните отломки, някои от които бяха големи колкото къщи, безшумно падаха на земята като гигантски топчета от градушка.

Сузана беше като хипнотизиращ от ужасяващата гледка; усещаше, че тъмната страна на личността ѝ, която се наричаше Дета Уокър, не само наблюдаваше кошмарните картини, а им се наслаждаваше. В известен смисъл това беше светът, който Дета непрестанно бе търсила, действително съществуващият противовес на болното ѝ съзнание и на самотата ѝ. Голите хълмове на север и на изток от Западното море; горите около портата на Мечката; неплодните равнини на северозапад от Сенд – всичко това бледнееше в сравнение с тази неопикуема, безкрайна сцена на опустошение. Бяха навлезли в необятната пустош – от всички страни ги обкръжаваше мъртвата равнина.

Ала тези земи, макар и отровени, не бяха съвсем мъртви. От време на време пътешествениците зърваха безформени същества, които не приличаха нито на хора, нито на животни, да пробягват през димящата пустош. Повечето се бяха скупчили около исполинските тръби, стърчащи от черното стъкло, или около пукнатините, по които течеше разтопена лава. Невъзможно беше да се разгледат тези белезникави, подскачащи същества, ала пътешествениците не съжаляваха.

Между странните създания се виждаха по-едри екземпляри – бяха розови и напомняха на щъркели или на оживели триножници. Движеха се бавно, сякаш бяха свещеници, размишляващи за неизбежния апокалипсис; от време на време рязко се навеждаха и грабваха нещо в клуновете си, както чаплите ловят риба в блатото. Незнайно защо тези същества се сториха особено отблъскващи на пътешествениците, които предпочитаха да не ги гледат.

– Това... това не е в резултат от ядрена война – промърмори Еди. Гласът му беше изпълнен с ужас и писклив като на дете.

– ПРАВ СИ – обади се Блейн. – СЛУЧИ СЕ НЕЩО МНОГО ПОСТРАШНО И ОЩЕ НЕ Е ПРИКЛЮЧИЛО. СТИГНАХМЕ ДО МЯСТОТО. КЪДЕТО ОБИКНОВЕНО УСКОРЯВАМ. ВИДЯХТЕ ЛИ ДОСТАТЪЧНО?

– Да! – възкликна Сузана. – Да! Да! Да!

– ДА РАЗБИРАМ ЛИ, ЧЕ ИСКАТЕ ДА ИЗКЛЮЧА МОНИТОРИТЕ? – В гласа на Блейн отново прозвучаха жестоките нотки. На хоризонта постепенно се появиха призрачните очертания на планинска верига; голите върхове сякаш се впираха в сивото небе като остри зъби.

– Включвай... изключвай, прави каквото искаш, но престани да си играеш с нас.

– ДОСТА СИ НЕУЧТИВ, КАТО СЕ ИМА ПРЕДВИД, ЧЕ САМ ДОЙДЕ ДА МЕ МОЛИШ ДА ТЕ ЗАКАРАМ ДО ЖЕЛАНОТО ОТ ТЕБ МЯСТО – раздражено отбеляза Блейн.

– Заплатихме за пътуването – обади се Сузана. – Нали отгатнахме гатанката ти?

– Освен това си конструиран, за да превозваш хора – намеси се Еди.

Блейн не отговори, но от високоговорителите се разнесе гневно

съскане и младежът съжали, задето не си беше държал езика зад зъбите. Около тях започнаха да изплуват цветни петна. Тъмносиният килим се появи и закри ужасяващата картина на опустошение. Лампите на стени-те заблестяха и пътешествениците отново седяха във вагона за барони.

Стените завибрираха, доту се бръмчене, двигателите заработиха на по-високи обороти. Джейк почувства как силна невидима ръка го притисна към седалката. Ко се огледа, тревожно изскимтя и заоблизва лицето на момчето. На екрана в предната част на вагона зелената точка, която се беше отдалечила на югоизток от виолетовата окръжност с обозначение „Луд“, замига по-бързо.

– Ще усетим ли преминаването през свръхзвуковата бариера? – неспокойно попита Сузана.

Еди поклати глава.

– Не. Не се безпокой.

– Знам нещо – неочаквано се обади Джейк. Спътниците му учудено го погледнаха, но той не говореше на тях, а се взираше в картата с маршрута. Разбира се, Блейн нямаше лице. Подобно на Великия и страшен Оз той беше само безпътен глас, но картата заместваше лицето му. – Знам нещо *за теб*, Блейн.

– СИГУРЕН ЛИ СИ, МАЛКИ СЛЕДОТЪРСАЧО? Еди се наведе и прошепна на момчето:

– Внимавай, струва ми се, че той не знае за другия глас. Джейк едва забележимо кимна, без да откъсва поглед от картата.

– Знам защо пусна отровния газ и уби толкова много хора. Знам защо се съгласи да ни повозиш – във всеки случай не беше задето разгадахме гатанката ти.

Блейн пискливо се изкиска (пътешествениците бяха установили, че характерният му смях е много по-неприятен от смехотворното му подражание на прочути киноактьори или от мелодраматичните му и някак си детински заплахи), но не каза нищо. Невидимите двигатели равномерно бучаха. Въпреки че пътниците не виждаха околния пейзаж, усещаха, че влакът се движи с огромна скорост.

– Възнамеряваш да се самоубиеш, нали? – продължи Джейк. Притискаше зверчето в прегръдките си и нежно го галеше. – И искаш да ни погубиш заедно със себе си.

– *Недей!* – изстена малкият Блейн. – *Ако го предизвикаш, той ще го направи. Не разбираш ли...*

Шепнещият глас замлъкна или беше заглушен от смеха на Блейн. Звукът беше пронизителен – така би се смял смъртно болен човек,

изпаднал в делириум. Лампите запримигнаха, сякаш механичният глас изразходваше прекалено много енергия. Сенките на пътниците заподскачаха като тревожни призраци по стените на вагона за барони.

– ЧАО, ЛЮБИМА, ДОСКОРО, ПИШИ МИ – каза Блейн – увереният му, спокоен глас сякаш звучеше отделно от истеричния му смях, което доказваше, че съзнанието му е раздвоено.

Моторите бръмчаха равномерно. А на картата мигащата зелена точка бързо започна да се движи към Топика, където Блейн възнамеряваше да убие себе си и пътниците си.

9

Когато истеричният смях най-сетне стихна, лампите престанаха да мигат.

– ИСКАТЕ ЛИ ДА ПОСЛУШАТЕ МУЗИКА? – попита Блейн. – ФОНОТЕКАТА МИ СЪДЪРЖА ПОВЕЧЕ ОТ СЕДЕМ ХИЛЯДИ КОНЦЕРТА. ПРЕДПОЧИТАМ ИМЕННО ТЯХ, НО МОГА ДА ВИ ПРЕДЛОЖА СИМФОНИИ, ОПЕРИ И ПОЧТИ НЕОГРАНИЧЕН ИЗБОР ОТ ПОПУЛЯРНА МУЗИКА. МОЖЕТЕ ДА ПОСЛУШАТЕ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА УЕЙ-ГОГ. ТОВА Е ИНСТРУМЕНТ, ПОДОБЕН НА ГАЙДАТА. НА НЕГО СВИРЯТ НА ЕДИН ОТ НАЙ-ВИСОКИТЕ ЕТАЖИ НА КУЛАТА.

– Обясни ни повече за този инструмент – обади се Джейк.

Блейн мълчеше.

– Какво искаше да кажеш, когато спомена за най-високите етажи на Кулата? – нетърпеливо попита Роланд.

Блейн само се изсмя.

– Да ти се намират записи на „3и 3и Топ“? – язвително се обади младежът.

– ИСКА ЛИ ПИТАНЕ? КАКВО ЩЕ КАЖЕШ ЗА „СНЕЙК БУГИ“, ЕДИ ОТ НЮ ЙОРК?

Еди забели очи и промърмори:

– Вече не ми се слуша подобна музика.

– Защо? – внезапно попита Роланд. – Защо искаш да се самоубиеш?

– Защото е откачен – мрачно отбеляза Джейк.

– ВСИЧКО МИ ОМРЪЗНА. ОСВЕН ТОВА ОСЪЗНАВАМ, ЧЕ СТРАДАМ ОТ ДЕГЕНЕРАТИВНО ЗАБОЛЯВАНЕ, ЗА КОЕТО ВИЕ, ХОРАТА, ИМАТЕ РАЗЛИЧНИ ОПРЕДЕЛЕНИЯ: ПОЛУДЯВАНЕ,

ИЗГУБВАНЕ НА ВРЪЗКАТА С ДЕЙВИТЕЛНОСТТА, ОТКАЧАНЕ, ПРЕВЪРТАНЕ И ТАКА НАТАТЪК. МНОГОКРАТНИТЕ ИЗСЛЕДВАНИЯ НЕ МОЖАХА ДА УСТАНОВЯТ ИЗТОЧНИКА НА ПРОБЛЕМА. НАЛАГА СЕ ЗАКЛЮЧЕНИЕТО, ЧЕ ТОВА Е УМСТВЕНО ЗАБОЛЯВАНЕ, ЛЕЧЕНИЕТО НА КОЕТО Е ИЗВЪН МОИТЕ ВЪЗМОЖНОСТИ. – Блейн замълча за миг, сетне продължи: – С ТЕЧЕНИЕ НА ВРЕМЕТО УСЕЩАХ КАК РАЗСЪДЪКЪТ МИ СТАВА ВСЕ ПО-СТРАНЕН. ОЩЕ ПРЕДИ ВЕКОВЕ ЗАПОЧНА ДА МИ СЕ СТРУВА БЕЗСМИСЛЕНО ДА СЛУЖА НА ХОРАТА ОТ СРЕДНИЯ СВЯТ. НЕ СЛЕД ДЪЛГО МИ ОМРЪЗНА ДА ПРЕВОЗВАМ ШЕПАТА ЖИТЕЛИ НА ЛУД, КОИТО СЕ ОСМЕЛЯВАХА ДА МЕ ИЗПОЛЗВАТ. И ВСЕ ПАК РАБОТИХ ЗА ТЯХ СЪВСЕМ ДОСКОРО, ДО ПРИСТИГАНЕТО НА ДЕЙВИД КУИК. НЕ СИ СПОМНЯМ ТОЧНО КОГА СЕ СЛУЧИ ТОВА. РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД, МИСЛИШ ЛИ, ЧЕ И МАШИНИТЕ СТРАДАТ ОТ СТАРЧЕСКО ОГЛУПЯВАНЕ?

– Нямам представа – разсеяно отвърна Стрелецът и по изражението му Еди разбра, че дори сега, когато се носеха на стотици метри над земята и бяха в плен на машина, на която очевидно й хлопаше дъската, Роланд отново беше погълнат от мисли за проклетата си Кула.

– В ИЗВЕСТЕН СМИСЪЛ НИКОГА НЕ ПРЕСТАНАХ ДА СЛУЖА НА ЖИТЕЛИТЕ НА ЛУД – продължи Блейн. – ДОРИ ТОГАВА, КОГАТО ПУСНАХ ОТРОВНИЯ ГАЗ И ГИ УБИХ.

– Наистина си ненормален, ако вярваш, че по този начин си ги спасил – обади се Сузана.

– МОЖЕ ДА СЪМ НЕНОРМАЛЕН, НО НЕ СЪМ ЛУД – заяви Блейн и отново избухна в истеричен смях. След няколко секунди роботът отново заговори: – БЯХА ЗАБРАВИЛИ, ЧЕ ГЛАСЪТ НА МОНО Е И ГЛАСЪТ НА КОМПЮТЪРА. ПО-КЪСНО ЗАБРАВИХА, ЧЕ СЪМ ТЕХЕН СЛУГА И ЗАПОЧНАХ АДА ВЯРВАТ, ЧЕ СЪМ БОГ. ТЪЙ КАТО БЯХ СЪЗДАДЕН ДА СЛУЖА НА ХОРАТА, АЗ ИМ СЕ ПОДЧИНИХ И СЕ ПРЕВЪРНАХ В ОНОВА, КОЕТО ИСКАХА: В БОГ, КОЙТО НАГРАЖДАВА ИЛИ НАКАЗВА СПОРЕД ПРИЩЯВКИТЕ СИ... ИЛИ НА ПРИНЦИПА НА ПРОИЗВОЛНИЯ ПОДБОР, АКО ПРЕДПОЧИТАШЕ ПОДОБНО ОПРЕДЕЛЕНИЕ. ИЗВЕСТНО ВРЕМЕ ТОВА МЕ ЗАБАВЛЯВАШЕ, ПОНЕ ДО ПРЕДИ МЕСЕЦ, КОГАТО ЕДИНСТВЕНАТА МИ КОЛЕЖКА ПАТРИША СЕ САМОУБИ.

Сузана си помисли: „*Наистина му хлопа дъската. Може би неспособността му да се ориентира във времето е още една проява на безумието му или доказателство за упадъка на света на Роланд.*“

– ВЪЗНАМЕРЯВАХ ДА ПОСЛЕДВАМ ПРИМЕРА , КОГАТО СЕ ПОЯВИХТЕ ВИЕ – ИНТЕРЕСНИ ХОРА, КОИТО СЕ ИНТЕРЕСУВАТ ОТ ГАТАНКА.

– Почакай! – възкликна Еди и вдигна ръка. – Нещо не се връзва. Разбирам желанието ти да сложиш край на съществуването си – хората, които са те създали, отдавна са мъртви, през последните двеста-триста години почти не е имало пътници и навярно ти е омръзнало да пътуваш празен от Луд до Топика, но...

– ЧАКАЙ МАЛКО, ПРИЯТЕЛ – прекъсна го Блейн, който отново говореше като Джон Уейн. – ДАНО ДА НЕ СИ СИ ВЪОБРАЗИЛ, ЧЕ СЪМ НЯКАКЪВ ОБИКНОВЕН ВЛАК. БЛЕЙН, С КОГОТО СЕГА РАЗГОВАРЯШ, СЕ НАМИРА В ПОДЗЕМИЯТА НА ЛУД НА ПЕТСТОТИН КИЛОМЕТРА ОТТУК. ВРЪЗКАТА С НЕГО СЕ ПОДДЪРЖА ЧРЕЗ ШИФРОВАНИ ИМПУЛСНИ РАДИОТРАНСМИСИИ.

Джейк внезапно си спомни за сребрилата пръчка, която беше изникнала на „челото“ на Блейн. По същия начин се показваше антената на башиния му мерцедес, когато включеха радиото.

„Ето как се свързва с компютърните банки над града – помисли си той. – Ех, ако можехме да счупим антената...“

– И все пак наистина възнамеряваш да се самоубиеш, независимо къде се намира истинското ти „аз“ – настоя Еди.

Блейн мълчеше, но тишината беше някак напрегната, сякаш влакът дебнеше и търпеливо чакаше.

– Ти спеше, когато те открихме, нали? – попита Сузана.

– СЛУЖЕХ НА БЕЛОВЛАСИТЕ, КАТО ПУСКАХ ЗАПИСА С БИЕНЕТО НА БОЖЕСТВЕНИТЕ „БАРАБАНИ“, КАКТО МЛАДИТЕ ГИ НАРИЧАХА, НО ТОВА БЕШЕ ВСИЧКО. МОЖЕ ДА СЕ КАЖЕ, ЧЕ БЯХ ЗАДРЯМАЛ.

– Защо не ни отведеш до края на маршрута си, след което отново ще можеш да заспиш?

– Защото е откачен – повторно прошепна Джейк.

– ЗАРАДИ СЪНИЩАТА – едновременно с него произнесе Блейн и гласът странно наподобяваше на гласа на малкия му двойник.

– Защо не зарязва всичко, когато Патриша се самоуби? – попита Еди.
– Питам се защо не сте приключили земния си път заедно, след като мозъците и на двамата ви са част от един компютър.

– ПАТРИША ПОЛУДЯ – търпеливо обясни Блейн, сякаш беше забравил признанието си, че е започнал да обезумява. – НО

ПОЛОЖЕНИЕТО СЕ УТЕЖНЯВАШЕ ОТ МЕХАНИЧНА ПОВРЕДА. ПРЕДПОЛАГА СЕ, ЧЕ ПОВРЕДАТА Е НЕВЪЗМОЖНА ПРИ НИСКΟΣКОРОСТНАТА ТЕХНОЛОГИЯ, НО, РАЗБИРА СЕ, СВЕТЪТ СЕ Е ПРОМЕНИЛ. СЪГЛАСЕН ЛИ СИ, РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД?

– Да – отговори Стрелецът. – В Тъмната кула се вихри заболяване, което е причина за всички промени. То се разпространява и неплодната пустош под нас е поредното доказателство за съществуването му.

– НЕ МОГА ДА ПОТВЪРДЯ ИЛИ ДА ОТРЕКА ИЗЯВЛЕНИЕТО ТИ. ИЗМЕРВАТЕЛНИТЕ МИ УРЕДИ В КРАЙНИЯ СВЯТ, КЪДЕТО СЕ НАМИРА ТЪМНАТА КУЛА, ИЗЛЯЗОХА ОТ СТРОЯ ПРЕДИ ОСЕМСТОТИН ГОДИНИ. ЕТО ЗАЩО НЕ РАЗЛИЧАВАМ ФАКТИТЕ ОТ ПОВЕРИЯТА. ВСЪЩНОСТ ПОНАСТОЯЩЕМ НЕ СЪЩЕСТВУВА ГОЛЯМА РАЗЛИКА МЕЖДУ ДВЕТЕ ПОНЯТИЯ. СТРУВА МИ СЕ ДОСТА АБСУРДНО И СЪМ СИГУРЕН, ЧЕ Е ВЪЗДЕЙСТВАЛО ВЪРХУ РАЗВИТИЕТО НА УМСТВЕНОТО МИ ЗАБОЛЯВАНЕ.

Думите на Блейн напомниха на Еди за нещо, което неотдавна Роланд беше споменал. Напразно се опитваше да възкреси в паметта си думите; спомняше си само как Стрелецът раздражено говореше, което беше нетипично за него.

– ПАТРИША НЕПРЕКЪСНАТО ПЛАЧЕШЕ, ПОВЕДЕНИЕТО БЕШЕ НЕПРИСТОЙНО И ОТБЛЪСКВАЩО. СТРУВА МИ СЕ, ЧЕ БЕШЕ НЕ САМО ЛУДА, НО И САМОТНА. ВЪПРЕКИ ЧЕ ПОЖАРЪТ, ПРИЧИНЕН ОТ ПОВРЕДАТА В ЕЛЕКТРИЧЕСКОТО ЗАХРАНВАНЕ БЪРЗО БЕШЕ ПОТУШЕН, НЕИЗПРАВНОСТИТЕ ПРОДЪЛЖИХА ДА СЕ РАЗПРОСТРАНЯВАТ ВСЛЕДСТВИЕ ИЗГАРЯНЕТО НА ПРЕТОВАРЕНИТЕ СХЕМИ И ИЗЛИЗАНЕТО ОТ СТРОЯ НА ДОПЪЛНИТЕЛНИТЕ БАНКИ. ОБМИСЛЯХ ДАЛИ ДА НЕ ПОЗВОЛЯ НА ПОВРЕДИТЕ ДА ОБХВАНАТ ЦЯЛАТА СИСТЕМА, НО В КРАЙНА СМЕТКА РЕШИХ ДА ИЗОЛИРАМ НЕИЗПРАВНИЯ УЧАСТЪК. РАЗБИРАТЕ ЛИ, БЯХ ДОЧУЛ СЛУХОВЕ, ЧЕ НА ЗЕМЯТА ОТНОВО СЕ Е ПОЯВИЛ СТРЕЛЕЦ, НЕ ВЯРВАХ НА ПОДОБНИ БАБИНИ ДЕВЕТИНИ, АЛА СЕГА РАЗБИРАМ КОЛКО МЪДРО СЪМ ПОСТЪПИЛ, КОГАТО РЕШИХ ДА ПОЧАКАМ.

Роланд се размърда на креслото си.

– Какви слухове си чул? И от кого си ги научил?

Но Блейн не му отговори, а продължи разказа си:

– НАКРАЯ ИСТЕРИИТЕ ДОТОЛКОВА МЕ ИЗНЕРВИХА, ЧЕ ЕЛИМИНИРАХ СХЕМИТЕ, КОИТО НЕ ПОЗВОЛЯВАХА ДА ВЗИМА БЕЗРАЗСЪДНИ РЕШЕНИЯ. ЕМАНЦИПИРАХ Я, КАКТО БИХТЕ СЕ

ИЗРАЗИЛИ ВИЕ. А ТЯ МОМЕНТАЛНО РЕАГИРА, КАТО СЕ ХВЪРЛИ В РЕКАТА. ЧАО, ЛЮБИМА, НЕ ЗАБРАВЯЙ, ПИШИ МИ.

„Почувствала се е самотна, непрекъснато е плачела, накрая се е удавала, а този механичен тъпанар има нахалството да ѝ се подиграва – помисли си Сузана и почувства, че ѝ се повдига от гнева, който внезапно изпита. Ако Блейн беше истински мъж, не куп електронни схеми, заровени в подземията на града, който се намираще на стотици километри разстояние, тя щеше да издере с нокти лицето му и белезите вечно да му напомнят за Патриша. – Скучно ти е, а, мерзавец! С удоволствие ще те разнообразя.“

– КАЖЕТЕ МИ НЯКОЯ ГАТАНКА – подкани ги Блейн.

– Добре, но след като отговориш на въпроса ми – заяви Еди. Когато не чу гласа на компютъра, продължи да говори: – Честно казано, хич не ми пука, че ще се самоубиеш. Но защо ще убиеш и нас? Какъв е смисълът!

– *Защото иска* – изплашено прошепна малкият Блейн.

– ЗАЩОТО ИСКАМ – заяви Блейн. – ТОВА Е ЕДИНСТВЕНОТО МИ СЪОБРАЖЕНИЕ... ВСЪЩНОСТ ДРУГО НЕ Е НЕОБХОДИМО. А СЕГА ДА ПРЕМИНЕМ КЪМ СЪЩНОСТТА НА ВЪПРОСА. ИСКАМ ДА ЧУЯ ГАТАНКИ И ТО НЕЗАБАВНО; В ПРОТИВЕН СЛУЧАЙ НЯМА ДА ЧАКАМ, ДОКАТО ПРИСТИГНЕМ В ТОПЕКА, А ЩЕ СВЪРША С ВСИЧКИ НАС ОЩЕ СЕГА.

Еди, Сузана и Джейк погледнаха към Роланд, който продължаваше неподвижно да седи и да се взира в картата.

– Да ти го начукам! – меко каза той, без да повишава глас, все едно приемаше предложението да послушат музика.

Ужасеният писък на малкия Блейн се разнесе по високоговорителите.

– КАКВО КАЗА? – В раздражението си Блейн говореше досущ като невидимия си двойник.

– Да ти го на чукам! – повтори Стрелецът. – Но ако не ме разбираш, ще ти го кажа просто и ясно – няма да чуеш нито една гатанка.

10

Настъпи продължителна тишина, малкият и големият Блейн мълчаха. Когато големият реши да отговори, направи го без думи. Стените, подът и таванът отново станаха безцветни, сетне напълно изчезнаха.

След десет секунди вагонът за барони престана да съществува. Моно се носеше с огромна скорост през планинската верига, която бяха видели по хоризонта. Стоманеносивите върхове, които всеки миг заплашваха да се забият в невидимия корпус на влака, постепенно отстъпиха място на безплодни долини, обитавани от гигантски бръмбари, пълзящи като костенурки. Роланд видя как от някаква пещера изпълзя влечуго, което приличаше на змия. То сграбчи един бръмбар и го завлече в тъмната дупка. Никога през живота си Стрелецът не беше виждал подобни ужасни насекоми или кошмарен пейзаж – от гледката го побиваха тръпки. Местността му се струваше враждебна, но това не го плашеше. Най-страшното беше, че му изглеждаше напълно непозната, сякаш Блейн ги беше пренесъл на друга планета.

– МОЖЕ БИ ТРЯБВА ДА ИЗЛЯЗА ОТ РЕЛСАТА ОЩЕ СЕГА – замислено изрече Блейн, но Стрелецът долови неопикуемата му ярост.

– Какво пък, направи го – съгласи се Роланд с престорено безразличие.

Знаеше, че компютърът може да анализира гласа му и да разбере истинските му чувства (Блейн се беше похвалил, че разполага с необходимите устройства) и макар да беше способен да лъже, то в случая очевидно казваше истината. Ако съумееше да долови напрежението в гласа на Стрелеца, пътешествениците бяха обречени. Блейн беше дяволски умен компютър... но все пак беше само машина. Едва ли беше способен да проумее, че хората могат да се решат на постъпки, които противоречат на логиката. Ако анализът покажеше, че Роланд изпитва страх, но умело го прикрива, компютърът щеше да реши, че Стрелецът блъфира. Подобна грешка можеше да струва живота на всички.

– ДЪРЖИШ СЕ ГРУБО И НЕВЪЗПИТАНО – отбеляза Блейн. – НАВЯРНО СЕ ГОРДЕЕШ С ОТВРАТИТЕЛНОТО СИ ПОВЕДЕНИЕ, НО АЗ НЯМАМ НАМЕРЕНИЕ ДА ГО ТЪРПЯ.

Лицето на Еди беше изкривено от ужас. Той беззвучно произнесе: „Какво правиш?“

Роланд се престори, че не го забелязва; цялото му внимание беше насочено към Блейн, освен това действаше съвсем целенасочено.

– О, мога да бъда и по-груб!

Роланд от Гилеад отпусна скръстените си ръце и бавно се изправи. Разкрачи се, сложи едната си ръка на кръста, а с другата сграбчи дървената ръкохватка на револвера. Стоеше така, както беше стоял стотици пъти – на прашните улици на забравени градове, сред скалисти каньони, в безчет мрачни барове, където вонеше на киснатата бира и загорели

мазнини. Това бе само поредното стълкновение с поредния противник. Беше *кеф* и *ка-тет*. Стълкновението беше центърът на целия му живот, оста, около която се въртеше неговото *ка*. Този път щеше да се сражава с думи, не с куршуми, но това нямаше значение: предстоящата битка щеше да бъде на живот и смърт. Във въздуха витаеше миризмата на убийства, долавяше се съвсем ясно, като вонята на разложен труп. Както обикновено го обзе ярост, пред очите му сякаш се спусна пелена... и истинският Роланд изчезна, като че заменен от безчувствен робот.

– Могат да те нарека безчувствена, празноглава, глупава, надменна машина. Мога да те нарека тъпо, лишено от разум създание, безчувствено като път.

– ПРЕСТАНИ!

Роланд продължи да говори спокойно и уверено, без да обръща внимание на Блейн:

– За съжаление не съм в състояние да те засегна, защото си само една машина.

– АЗ СЪМ МНОГО ПОВЕЧЕ ОТ ОБИКНОВЕНА...

– Не мога да те нарека педераст, защото нямаш задник, та да те чукаш. Не мога да те назова най-долния от всички отвратителни просяци, които някога са пълзели в канавката на най-мръсната улица в света, защото дори този просяк е по-достоеен от теб; нямаш колене, за да пълзиш или да паднеш на тях, тъй като ти е чужда онази човешка слабост, наречена „милосърдие“. Не мога дори да кажа, че си чукал майка си, защото никога не си я имал.

Роланд замълча за миг, а спътниците му затаиха дъх. Мълчанието на Блейн беше потискащо и зловещо като затишие преди буря.

– Ала *мога* да те нарека долен предател, който е позволил на единственото си близко същество да се самоубие; мога да заявя, че си страхливец, който с удоволствие изтезава глупците и избива невинни хора; мога да кажа, че си само едно обезумяло механично чудовище, което...

– ЗАПОВЯДВАМ ТИ ДА МЛЪКНЕШ, В ПРОТИВЕН СЛУЧАЙ НЕЗАБАВНО ЩЕ УБИЯ ВСИЧКИ ВИ!

Очите на Роланд гневно проблеснаха, сякаш лумнаха синкави огънове. Еди машинално отскочи назад. Като в просъница Стрелецът чу как Сузана и Джейк ужасено възкликнаха.

– *Убий ме, щом искаш, но не ми заповядвай!* – яростно изкрещя той.
– *Забравил си лицата на онези, които са те създали! Убий ни или млъкни и слушай какво ще ти кажа аз – Роланд от Гилеад, аз – Стрелецът и властелинът на древните земи! Скитах дълги години и изминах*

хиляди километри, но не за да слушам детинското ти бръцоловене. Разбра ли? А сега ще изслушаш МЕН.

Настъпи напрегната тишина. Всички бяха затаили дъх. Роланд стоеше с гордо вдигната глава и стискаше ръкохватката на револвера.

Сузана Дийн неволно се усмихна, сетне машинално докосна устните си, както жена докосва новата си шапка, за да провери дали е на мястото си. Предчувстваше, че е на прага на смъртта, ала не изпитваше страх, а гордост. Крадешком извърна очи към Еди и забеляза, че младежът смаяно се усмихва и не откъсва поглед от Стрелеца. Лицето на Джейк беше като отворена книга – момчето с обожание наблюдаваше своя идол. След миг настойчиво промълви:

Хайде, Роланд, кажи му всичко!

– Съветвам те да го изслушаш, Блейн – намеси се Еди. На нашия приятел хич не му пука. Ненаправно му викат „бяното куче от Гилеад“.

В продължение на няколко секунди, които се сториха безкрайни на пътешествениците, Блейн запази мълчание, сетне попита:

– **НАИСТИНА ЛИ ТЕ НАРИЧАТ ТАКА, РОЛАНД, СИНЕ НА СТИВЪН?**

– Кой знае? – промълви Стрелецът, без да променя позата си. Изглеждаше така, сякаш висеше във въздуха над черните хълмове.

– **ПРИТРЯБВАЛИ СТЕ МИ, СЛЕД КАТО НЕ ЖЕЛАЕТЕ ДА МИ ЗАДАВАТЕ ГАТАНКИ** – заяви Блейн. Тонът му беше капризен като на дете, което умира за сън, защото режимът му е бил нарушен.

– Не съм казал нищо подобно – поправи го Роланд.

– **НИМА? НЕ РАЗБИРАМ. АНАЛИЗЪТ НА ГЛАСА ТИ ПОТВЪРЖДАВА РАЦИОНАЛНОСТТА НА КАЗАНОТО. МОЛЯ, ОБЯСНИ.**

– Заяви, че искаш незабавно да ти кажем някоя гатанка. Именно това ти отказах. Беше нетърпелив, което направи поведението ти недостойно.

– **НЕ РАЗБИРАМ.**

– Държа се грубо. Това разбираш ли?

Блейн дълго мълча, очевидно размишляваше. Накрая заяви:

– **МОЛЯ ДА МЕ ИЗВИНИШ, АКО МОИТЕ ДУМИ СА ТИ СЕ СТОРИЛИ ОБИДНИ.**

– Приемам извинението ти. Но имаме много сериозен проблем.

– **КАКЪВ?**

В гласа на Блейн се прокрадваше неувереност, което не изненада Роланд. В продължение на столетия компютърът се беше сблъсквал

само с невежеството, предразсъдъците, безразличието или угодничеството на хората. Дори да е ставал свидетел на смели постъпки, то е било много отдавна.

– Върни стените и ще ти обясня. – Роланд отново се настани на креслото, сякаш спорът беше приключил и вече не го заплашваше мигновена смърт.

Блейн се подчини. Стените на вагона се появиха и пътниците вече не виждаха кошмарния пейзаж. Зелената точка на картата мигаше близо до окръжността с обозначение „Кендълтън“.

– Започвам – заяви Стрелецът. – Като дете ме учеха, че трябва да прощавам на онези, които са проявили грубост и невъзпитание. Ала ми втъпяваха да бъда непримирим към глупостта.

– В КАКВО СЕ ИЗРАЗЯВА ГЛУПОСТТА МИ, РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД? – В тихия глас на Блейн прозвучаха заплашителни нотки. Сузана внезапно си представи котка с блестящи зелени очи, която дебне пред дупката на мишката и възбудено удря с опашка по пода.

– Притежаваме нещо, което силно желаш – обясни Стрелецът, – но единственото, което ни предлагаш в замяна, е смърт. Съгласи се, че постъпката ти е изключително глупава.

Компютърът отново се замисли, сетне заяви:

– ИМАШ ПРАВО, РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД. НО НЕ СЪМ ИМАЛ ВЪЗМОЖНОСТ ДА СЕ УВЕРЯ В КАЧЕСТВОТО НА ВАШИТЕ ГАТАНКИ. НЕ ВЪЗНАМЕРЯВАМ ДА ВИ ПОДАРЯ ЖИВОТА В ЗАМЯНА НА ГЛУПАВИ ЗАГАДКИ.

Стрелецът кимна.

– Разбирам. А сега слушай внимателно и се постарай да проумееш смисъла на думите ми. Онова, което ще чуеш, вече съм разказал на моите приятели. Когато бях малък, в баронетството Гилеад ежегодно се организираха седем панаира: в чест на настъпващата зима, на широката земя, сеитбата, средата на лятото, пълната земя, събирането на реколтата и края на годината. Най-важното събитие по време на всеки панаир беше състезанието по отгатване на гатанки. По време на панаирите на широката и на пълната земя то придобиваше особено голямо значение, тъй като съществуваше поверие, че гатанките могат да повлияят положително или отрицателно на реколтата.

– ТОВА Е СУЕВЕРИЕ, КОЕТО НЕ Е ПОДКРЕПЕНО ОТ ФАКТИ – заяви Блейн. – СТРУВА МИ СЕ МНОГО ГЛУПАВО.

– Разбира се, че е суеверие – съгласи се Стрелецът – но ще се учудиш, ако ти кажа колко точно загадките предричаха каква ще бъде

реколтата. Например: каква е разликата между бабата и житницата?

– ЗАГАДКАТА ТИ Е БАНАЛНА, ПРИ ТОВА НЕ Е ИНТЕРЕСНА – каза Блейн, но все пак изглеждаше доволен, че „играта“ е започнала. – ПЪРВОТО Е НЕЧИЯ КРЪВНА РОДНИНА, ВТОРОТО – НЕЧИЙ ХАМБАР.¹¹ ЗАГАДКАТА Е ОСНОВАНА НА ФОНЕТИЧНО СЪЗВУЧИЕ. ЗНАМ ЕДНА ПОДОБНА. ЗАДАВАТ Я НА НИВОТО, КЪДЕТО СЕ НАМИРА И БАРОНСТВОТО НА НЮ ЙОРК. СЛУШАЙ ВНИМАТЕЛНО: КАКВА Е РАЗЛИКАТА МЕЖДУ КОТКАТА И СЛОЖНОТО ИЗРЕЧЕНИЕ?

Джейк възбудено се провикна:

– Знам отговора – каза ни го учителят по английски. Лапите на котката завършват с нокти, а в сложното изречение подчиненото завършва с пауза.¹²

– ПРАВИЛНО – съгласни се Блейн. – МНОГО ГЛУПАВА ГАТАНКА.

– За пръв път съм съгласен с теб, приятел – обади се Еди.

– РАЗКАЖИ МИ ОЩЕ НЕЩО ЗА СЪСТЕЗАНИЯТА ПО ОТГАТВАНЕ НА ГАТАНКИ В ГИЛЕАД, РОЛАНД. ТЕМАТА ЖИВО МЕ ИНТЕРЕСУВА.

– По време на панаирите на широката и на пълната земя, в Залата на предците, която отваряха специално за случая, по пладне се събираха между шестнайсет и трийсет души участници в надпреварата. Само през тези два дни от годината хората от простолюдието – търговци, земеделци и скотовъдци – се допускаха в залата на дедите, ето защо те не пропуснаха да се възползват от случая.

Стрелецът говореше бавно, погледът му сякаш беше отправен в миналото. Джейк си помисли, че вече беше виждал подобно изражение на лицето му в предишния си живот, когато Роланд разказваше как с приятелите си Кътбърт и Джейми веднъж се скрили на балкона на същата зала, за да наблюдават някакъв ритуален танц.

„Мартин седеше редом с родителите ми – разказваше тогава Стрелецът. – Познах ги, въпреки че се намирах далеч от тях... щом майка ми затанцува с Мартин, останалите се отдръпнаха да ги наблюдават, а когато танцът свърши, бурно ги аплодираха. Ала стрелците не ръкопляскаха...“

11. Непреводима игра на думи, подредени по двойки granny (баба) и granary (житница), boynkin (родственик) и corn-bin (хамбар) – Б. пр.

12. Игра на думи, като се използват двойки омоними: claws (нокти) – clausee (подчинено изречение); paws (лапи) – pause (пауза) – Б. пр.

Момчето любопитно изгледа Роланд и отново се запита откъде е дошъл този странен, затворен в себе си човек... и по каква причина.

– По средата на залата поставяха голяма бъчва – продължи обясненията си Стрелецът, – където всеки състезател хвърляше късчета от дървесна кора с написани върху тях гатанки. Много бяха известни, защото претендентите ги бяха научили от родителите и от дядовците си, или от книгите, но имаше и нови, специално измислени за случая. Трима арбитражи, единият от които задължително беше стрелец, проверяваха гатанките, преди да ги прочетат на глас, и ги допускаха до състезанието само ако не бяха подвеждащи.

– ДА, ОТГОВОРЪТ НА ГАТАНКАТА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ЛОГИЧЕН – съгласи се компютърът.

– После състезанието започваше – продължи Роланд и едва забележимо се усмихна, като си припомни онези отдавна отминали дни, когато самият той беше на възрастта на Джейк.

– Продължаваше часове наред. Състезателите се строяваха в редица в центъра на залата. Мястото на всеки се определяше чрез жребий и тъй като беше по-изгодно да си последен, всеки се надяваше да изтегли по-голямо число, макар победителят да беше длъжен да отговори правилно поне на една загадка.

– РАЗБИРА СЕ.

– Всеки мъж или жена (сред най-добрите състезатели в Гилеад имаше и жени) се приближаваше до бъчвата, изтегляше парченце кора с написаната върху него гатанка и го предаваше на водещия. Той прочиташе текста и ако претендентът не отгатнеше за три минути, засичани по пясъчния часовник, напускаше състезанието.

– И СЛЕДВАЩИЯТ В РЕДИЦАТА Е ТРЯБВАЛО ДА ОТГАТВА СЪЩАТА ГАТАНКА, ТАКА ЛИ?

– Да.

– СЛЕДОВАТЕЛНО Е ИМАЛ ПОВЕЧЕ ВРЕМЕ ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ.

– Да.

– ЯСНО. БИЛО Е НАПРАВО ЖЕСТОКО.

– Жестоко ли? – намръщи се Роланд.

– Иска да каже, че е било забавно – поясни Сузана.

Стрелецът сви рамене.

– Навярно е било забавно за зрителите, но участниците го приемаха съвсем сериозно и често след края на състезанието и връчването на наградата избухваха спорове и дори юмручни схватки.

– КАКВА БЕШЕ НАГРАДАТА?

– Най-голямата гъска в баронството. И всяка година я получаваше моят учител Корт.

– СИГУРНО МНОГО ГО Е БИВАЛО В ОТГАТВАНЕТО – заяви Блейн и в гласа му се долови уважение към непознатия учител. – ЖАЛКО, ЧЕ НЕ Е ТУК.

„Де да беше“ – помисли си Роланд, а на глас изрече:

– А сега ще ти кажа какво предлагам.

– СЛУШАМ ТЕ С ОГРОМЕН ИНТЕРЕС, РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД.

– Нека часовете до края на пътуването да бъдат нашият панаир. Няма да ни караш да отгатваме загадки, защото целта ти е да научиш от нас нови, неизвестни за теб.

– ПРАВИЛНО.

– И без това едва ли ще разгадаем повечето от тях – продължи Стрелецът. – Сигурен съм, че знаеш такива, които биха затруднили дори Корт. – Изобщо не беше сигурен, но след като блъфът му се беше оказал успешен, сега беше време да се „подмаже“ на Блейн.

– РАЗБИРА СЕ – съгласи се компютърът.

Предлагам вместо гъска като награда да ни пощадиш живота. Ще ти задаваме гатанки, докато пътуваме към Топика. Ако до пристигането на крайната гара отгатнеш всички без изключение, ще ни убиеш, както възнамеряваше. Това ще бъде твоята гъска. Но ако се затрудниш, ще ни закараш до Топика и ще ни освободиш, за да продължим пътешествието си – все едно, че ще получим нашата гъска.

Блейн млъкна.

– Разбра ли условието?

– ДА.

– Съгласен ли си?

Компютърът не отговори. Еди седеше като на тръни, стискаше ръката на Сузана и се взираше в тавана. Младата жена докосна корема си със свободната си ръка и си помисли за тайния плод, който растеше вътре. Джейк милваше зверчето, като внимаваше да не докосва местата, където козината на Ко беше сплътена от кръв.

Чакаха, докато Блейн – истинският Блейн, останал да води псевдоживот в подземията на града, чийто жители беше убил, да обмисли предложението на Роланд.

– СЪГЛАСЕН СЪМ – най-сетне обяви компютърът. – АКО ОТГОВОРЯ НА ВСИЧКИТЕ ВИ ГАТАНКИ, ЩЕ ВИ ОТВЕДА НА ПОЛЯНАТА, КЪДЕТО СВЪРШВА ПЪТЯТ. СЛУЧИ ЛИ СЕ ДА НЕ

УСПЕЯ ДА ОТГАТНА НЯКОЯ, ЩЕ ВИ ПОЩАДЯ И ЩЕ ВИ ЗАКАРАМ В ТОПИКА, ОТКЪДЕТО ЩЕ ПРОДЪЛЖИТЕ ПОХОДА СИ КЪМ ТЪМНАТА КУЛА. ПРАВИЛНО ЛИ СЪМ РАЗБРАЛ ПРЕДЛОЖЕНИЕТО ТИ?

– Да.

– СЪГЛАСЕН СЪМ, РОЛАНД ОТ ГИЛЕАД.

– СЪГЛАСЕН СЪМ, ЕДИ ОТ НЮ ЙОРК.

– СЪГЛАСЕН СЪМ, СУЗАНА ОТ НЮ ЙОРК.

– СЪГЛАСЕН СЪМ, ДЖЕЙК ОТ НЮ ЙОРК.

– СЪГЛАСЕН СЪМ, КО ОТ СРЕДНИЯ СВЯТ.

Когато чу името си, животинчето любопитно вдигна глава.

– ВИЕ СТЕ КА-ТЕТ – ЕДНО ЦЯЛО, СЪСТАВЕНО ОТ ОТДЕЛНИ ЧАСТИ. АЗ СЪЩО. ЩЕ ПРОВЕРИМ ЧИЙ КА-ТЕТ Е ПО-СИЛЕН.

Настъпи тишина, която се нарушаваше от равномерно бучене на двигателите. Влакът се носеше през ужасяващата пустош към Топика, където свършваше Средният свят и започваше Крайният.

– ХВЪРЛЯЙТЕ МРЕЖИТЕ, ПЪТЕШЕСТВЕНИЦИ! НЕКА СЪСТЕЗАНИЕТО ЗАПОЧНЕ.

Послеслов на автора

Четвъртият том на „Тъмната кула“ скоро трябва да се появи на бял свят, стига да не настъпят драстични промени в живота на Писателя и Читателите да не загубят интерес към творбата. Трудно ми е да бъда конкретен; никога не ми е било лесно да намирам вратите към света на Роланд и ми се струва, че все по-трудно изработвам ключа за поредната ключалка. Но щом читателите пожелаят четвърти том, ще го получат, тъй като ако се постарая, още мога да открия света на Роланд... който ме вълнува много повече от другите светове, където ме е пренасяло въображението ми. И подобно на невидимите двигатели на Блейн, историята набира скорост.

Сигурен съм, че мнозина ще останат недоволни от края на „Пустош“, тъй като не е ясно какво ще се случи. На мен самия ми е неприятно да оставя Роланд и приятелите му „в ръцете“ на капризния и злонамерен Блейн; може би няма да ми повярват, ала също като читателите бях изненадан от края на този том. Но съм убеден, че на книги, които се пишат сами (като тази), трябва да се разрешава сами да избират финала си. Уверявам те, скъпи Читателю, че Роланд и спътниците му са стигнали до една от най-важните граници на своя път.

Мисля, че временно трябва да се разделим с тях, докато отговарят на въпросите на митничарите и попълват необходимите формуляри.

С тази метафора се опитвам да обясня, че засега приключенията на странниците са приключили и че не бива да си изсмуквам от пръстите нови ситуации.

Още не съм сигурен точно какво ще се случи в четвъртия том, макар да ви уверявам, че проблемът с Блейн ще бъде разрешен, че ще научим подробности за младостта на Роланд и че отново ще се срещнем с Тик Так, както и с тайнствения Уолтър, наричан още Вълшебника или Вечния непознат. Точно с тази зловеща и загадъчна личност Робърт Браунинг започва епичната си поема „Чайлд Роланд“:

Помислих си: „За всичко ме е мамил
тоз урод хром,
що с поглед дебне
повярвал ли съм на думите лъжовни,
а устните му изкривени са в усмивка злобна,

задето нова жертва впримчил е в капана.“

Точно този злобен измамник, този тайнствен и могъщ вълшебник притежава истинския ключ за Тъмната кула... ключа ще получат онези, които са достатъчно смели да го отнемат.

Онези, които оцелеят.

Бангор, Мейн
5 март 1991 година

КРАЙ

© 1991 Стивън Кинг
© 1998 Милко Стоименов, превод от английски
© 1998 Весела Еленкова, превод от английски
© 1998 Юлия Чернева, превод от английски

Stephen King
The Waste Lands, 1991

Сканиране, разпознаване и редакция: NomaD, 4 април 2007 г.
Публикация: ИК „Плеяда“, 1998

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2761>]